NICHOLAS SPARKS

AŞK LİMANI

İngilizceden Çeviren: Bilge GÜNDÜZ ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

f

ARTEMİS

AB/526

ABG/248

AÇ/6U

A/S5

AŞK ÜMANI Nicholos Sparks Orijinal Adı: *Safo Haven*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez İngilizceden Çeviren: Bilge Gündüz Editör Yetiz Üsiü Yoratra Yönetim: photoKepublic Grafik: Mebnıke Bayram, *Murat* Yridmm

1. Basım: Temmuz **2016 l$aN:978-605-142-885-7** Sertifika No: **10905**

N1CHOIAS SPARKS© 2010

Bu küabm Türkçe yoytn haklan Akccfı leiif Hokian Ajansı aıoafcgtylo

ABo Basım Yayım Dogıîtm Üd. Şti/ne aiflir. Ybyt nevinden izin atamadan kısmen yo da

tam~~am~~en dıntı yopdomaz. Hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğafrılamaz *ve* yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

TlcorcRhafle Sokak No: 53 Ccğalogtu / İstanbul Td: [2121513 34 2021 Faks: {212) 512 33 76 eposta: edtotâariemisyayinlari.com www.artemlsyoyiniori.com

Baskı v* Cilh Melisa Mafbooatrk

Çiftehovuzbr Yolu *Acar* Sitesi No: 4 Bayrompajo / İstanbul

Tel: |212) 674 97 23 Faks: (212| 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Affa Batım Yayım Dogıhm Üd. $H.

Td: (212) 511 53 03 Foks: (212) 519 33 00

Artante Yayınlan« Alfa Yayın Grubu'nun tosctfi mcdcasıdır.

NICHOLAS SPARKS

AŞK LİMANI

ARTEMIS YAYINLARI, ISTANBUL

Jlv^tie masaların arasında ilerlerken, Atlantik'ten gelen bir esinti saçlarının arasında dolaştı. Sol elinde üç, sağ elinde bir tabak taşıyan kadının üzerinde kot pantolon ve "Ivan'ın Yeri: Pisi Balığımızı Denemeden Geçmeyin" yazan bir tişört vardı. Kadın tabaklan polo gömlekli dört adama götürdü. Ona en yakın oturan adamla göz göze gelince adam gülümsedi. Dost canlısı biri gibi davranmaya çalışsa da Katie, uzaklaşırken adamın kendisini izlediğini biliyordu. Melody, adamların Wilmington'dan geldiklerinden ve çekecekleri film için mekân aradıklarından söz etmişti.

Masalarına bir sürahi buzlu çay götürdü, bardaklarını doldurdu, sonra da garson bölmesine döndü. Manzaraya şöyle bir baktı. Nisanın sonlarıydı, hava sıcaklığı kusursuza yalandı ve mavi gökyüzü, ufıığa dek uzanıyordu.

önünde uzanan kıyı, esintiye rağmen durgundu ve gökyüzünün rengini yansıtır gibiydi. Parmaklığa bir düzine mam tünemişti. Birileri bir yemek kırması düşürdüğü anda masaların alana dalmak için tetikte bekliyorlardı.

l

Restoranın sahibi Ivan Smith, onlardan nefret ederdi. Martılara, kanadı sıçanlar derdi. Bugün şimdiden parmaklığı iki kez kontrol etmiş, marnlan korkutmak için elindeki tahta sopayı sallayıp durmuştu. Melody, Katie'ye doğru eğilmiş ve tahta sopanın daha önce nerede durduğu sorusunun, onu marnlardan daha çok endişelendirdiğini itiraf etmişti. Katie ise hiçbir şey söylememişti.

Bir demlik daha çay koydu, bölmeyi silip temizledi. Biraz sonra, birinin, omzuna dokunduğunu hissetti. Döndüğünde arkasında Ivan'm kızı Eileen vardı. Atkuyruklu, on dokuz yaşında, güzelce bir kız olan Eileen, burada yarım gün çalışıyor, kapıdan giren müşterileri karşılıyordu.

"Katie... Bir masa daha alabilir misin?"

Katie masaları taradı, içinden sayıyı kontrol etti.

"Elbette," diyerek başım salladı.

Eileen merdivenlerden indi. Katie yalandaki masalardan gelen sohbet mırıltılarını duyabiliyordu. İnsanlar arkadaşlarından ya da ailelerinden, hava durumundan ya da balık tutmaktan söz ediyordu. Köşedeki masalardan birinde, iki kişinin menülerini kapadığım gördü. O masaya seğirtti ve siparişi aldı ama Melody gibi havadan sudan konuşmak için oyalanmadı. Havadan sudan konuşmakta pek başardı değildi ama becerikliydi, kibardı ve müşterilerin hiçbiri, onun konuşkan olmamasını umursuyora benzemiyordu.

Maran başından beri bu restoranda çalışıyordu. Ivan onu, gökyüzünün kızılgerdan yumurtası gibi mavi olduğu, soğuk, güneşli bir öğleden sonra işe almışa. Adam işe bir sonraki pazartesi başlayabileceğini söylediğinde, Katie onun önünde ağlamamak için elinden geleni yapmıştı. Gözyaşlarının akmasına izin vermeden önce, eve dönüş yoluna çıkmayı bekle-

mişti. O sırada cebinde bir kuruş parası yoktu, iki gündür de yemek yememişti.

Sularla buzlu çayları yeniden doldurdu, sonra da mutfağa yollandı. Aşçılardan biri olan Ricky, ona her zamanki gibi göz kırptı. İki gün önce kadına dışarı çıkmayı teklif etmiş ama Katie, ona restorandan kimseyle çıkmak istemediğini söylemişti. Ricky'nin teklifini yineleyeceğini hissediyor, içgüdülerinin asılsız olduğunu umuyordu.

"Bugün yoğunluk azalmayacak bence," diye yorumda bulundu Ricky.

Ricky sarışın, uzun boylu ve zayıftı; Katie'den bir iki yaş küçüktü ve hâlâ ailesiyle yaşıyordu. "Ne zaman yetiştiğimizi düşünsem, tekrar geride kalıyoruz."

"Güzel bir gün."

"Ama insanlar neden burada ki? Böyle bir günde sahile gitmeleri ya da balığa çıkmaları lazım. Ben buradaki işim bitince, tam da bunu yapacağım."

"Kulağa hoş geliyor."

"Seni de evine bırakabilir miyim?"

Ricky her hafta en az iki kez onu eve bırakmayı teklif ederdi. "Teşekkürler ama gerek yok. Evim o kadar uzakta değil." "Sorun değil," diye ısrar etti Ricky. "Bırakmaktan memnun olurum."

"Yürümek bana iyi geliyor."

Katie, genç adama fişini verdi, Ricky de onu çarka iğneledi, sonra da siparişlerinden birini verdi. Katie siparişi kendi bölümüne taşıdı ve bir masaya bıraka.

Ivan'ın Yeri, yerel bir müessese, neredeyse otuz yıldır açık olan bir restorandı. Katie, orada çalıştığı süre boyunca müdavimleri tanımaya başlamışa; arak restoranı baştan başa aşar-

ken, gözleri daha önceden görmediği insanlara takılıyordu. Flört eden ya da birbirlerini görmezden gelen çiftler. Aileler. Kimse oraya uymuyormuş gibi görünmüyordu. Kimse de gelip onu sormamıştı ama yine de bazen elleri titremeye başlıyordu ve hâlâ geceleri ışık açık uyuyordu.

Kısa saçları kestane rengiydi. Saçlarını, kiraladığı küçücük kulübenin mutfak lavabosunda boyuyordu. Makyaj yapmıyor, yüzünün belki de fazlasıyla pembeleşeceğini biliyordu. Güneş kremi alması gerektiğini kendisine hatırlatıp duruyordu ama kirayı ve faturaları ödedikten sonra, lüks ihtiyaçlar için hemen hiçbir şey kalmıyordu elinde. Güneş kremi bile bütçesini zorlayacak türden bir şeydi. Ivan'ın Yerindeki işi iyiydi, orada çalışmaktan memnundu ama yemekler pahalı olmadığından, bahşişler de yüklü değildi. Son aylarda sürekli pilav, fasulye, makama ve yulaf ezmesi yediği için çok kilo vermişti. Bluzunun altından kaburgalarım hissedebiliyordu ve birkaç hafta önceye dek gözlerinin

altında, hiçbir zaman geçmeyeceğini düşündüğü koyu renk halkalar vardı.

"Bence bu adamlar seni kesiyor," dedi Melody, film stüdyosundan gelen dört adamın oturduğu masayı başıyla işaret ederek.

"özellikle de şu kahverengi saçlı. Hoş olan."

"Ah," dedi Katie. Yeni bir demlik dolusu kahve koydu. Melody'ye söylediği şeyin başkalarına yayılacağı kesindi, Katie de bu yüzden ona pek bir şey söylemiyordu.

"Ne? Sence hoş değil mi?"

"Fark etmedim."

"İnsan bir erkeğin hoş olduğunu nasd fark etmez?" Melody ona hayretle bakıyordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Katie.

Ricky gibi Melody de Katie'den bir iki yaş küçük, yirmi dört yirmi beş yaşında (alandı. Kumral saçlı, yeşil gözlü bu şımarık kız, şehrin diğer taralındaki ev dekorasyonu mağazası için teslimat yapan Steve diye biriyle çıkıyordu. Restorandaki herkes gibi o da Southport'ta büyümüştü. Burasının, çocuklar, aileler ve yaşlılar için bir cennet, bekârlar içinse dünyadaki en kasvetli yer olduğunu söylerdi. Kade'ye en az haftada bir kez, daha çok ban, kulübü ve mağazası olan Wilmington a taşınmayı planladığından bahsederdi. Herkesin her şeyini bilir gibiydi. Katie bazen, Melody'nin asd mesleğinin dedikoduculuk olduğunu düşünürdü.

"Ricky nin sana çıkma teklif ettiğini duydum," dedi, konuyu değiştirerek, "ama sen hayır demişsin."

"Iş yerinden insanlarla çıkmayı sevmiyorum." Katie çatal bıçak tepsilerini düzenlemeye dalmış gibi yaptı.

"Hep birlikte çıkabilirdik. Rickyyle Steve birlikte balık tutuyor."

Katie ona bunları Ricky nin mi söylettiğini, yoksa Melody nin fikri mi olduğunu merak etti. Belki her ikisi birdendi. Akşamları restoran kapandıktan sonra,

çalışanların çoğu bir süre burada kalır, bir iki bira içerdi. Katie dışında herkes, yıllardır Ivan’m Yeri’nde çalışıyordu.

“Bence bu iyi bir fikir değil,” diye itiraz etti Katie.

“Nedenmiş o?"

“Kötü bir deneyim yaşadım,” dedi Katie. “Yani, iş yerinden biriyle çıkağımda. O zamandan beri, bunu tekrar yapmamayı prensip hâline getirdim.”

Melody gözlerini devirdi, sonra da baktığı masalardan birine koştu. Katie iki hesap bıraktı, boş tabaklan aldı. Her zamanki gibi kendini meşgul ediyor, beceriyle çalışmaya,

kimsenin dikkatini çekmemeye çalışıyordu.'Etrafına fâzla bakınmıyor, garson bölmesinin tertemiz olmasına dikkat ediyordu. Bu, gönün daha çabuk geçmesini sağlıyordu.

Stüdyodan gelen adamla flört etmedi. Adam da çıkarken arkasına bakmadı.

Katie hem öğle hem de akşam yemeği vardiyasında çalışıyordu. Gön solup gece bastırırken, gökyüzünün, dünyanın batı ucunda maviden griye, griden turuncu ve sarıya dönüşmesini izlemeyi seviyordu. Güneş batarken su pınl pırıl parlar, yelkenliler esintide salınındı. Çam ağaçlarının iğneleri pırıldardı. Güneş ufkun altına iner inmez Ivan, elektrikli ısıtıcıları açar, ızgaralar, bal kabaklan gibi parlamaya başlardı. Katie’nin yüzü güneşten hafifçe yanmıştı ve bu ısı dalgaları, yüzünü iğneler batıyormuşçasma acıtıyordu.

Akşam olunca Melody’yle Ricky nin yerini Abby’yle Koca Dave aldı. Abby sürekli kıkırdayan bir lise son sınıf öğrencisiydi, Koca Dave ise neredeyse yirmi yıldır Ivanın Yeri’nde akşam yemeği pişiriyordu. Adam evli, iki çocukluydu ve sağ kolunun ön kısmında bir akrep dövmesi vardı. Kilosu yüz elliye yakındı ve mutfakta yüzü her zaman parlardı. Herkes için bir lakabı vardı, Katie’ye de Kedicik derdi.

Akşam yemeği yoğunluğu dokuza kadar sürdü. Restoran boşalmaya başladığında, Katie garson bölmesini temizleyip kapattı. Son masalar da yemeklerini bitirirken, komilerin tabaklan bulaşık makinesine taşımasına yardım etti.

Dolu masalardan birinde genç bir çift vardı. Katie, onlar masanın üzerinden el ele tutuşurken, parmaklarında yüzükler olduğunu görmüştü. İkisi de çekici ve muduydu. Katie bir dejavu hissine kapıldı. Bir zamanlar, uzun zaman önce, bir anlığına, o da onlar gibiydi. Ya da öyle sanıyordu. Çünkü artık, o anların bir yanılsamadan ibaret olduğunu öğrenmişti. Katie mutlu çifte arkasını döndü. Hatıralarını silebilmeyi, bir daha asla o hisse kapılmamayı diliyordu.

2

AVatie ertesi sabah çıplak ayaklarının altındaki yer tahtalarının gıcırtısını dinleyerek elinde bir fincan kahveyle verandaya çıktı ve parmaklığa yaslandı. Bir zamanlar çiçek yatağı olan yerdeki yabani otların arasında zambaklar bitmişti. Katie fincanını dudaklarına götürdü, kahvesinden bir yudum alırken aromanın tadını çıkardı.

Burayı seviyordu. Southport trafiğin gürültüsünün hiç sona ermediği, insanların kaldırımda koşturup durduğu Boston'dan, Philadelphia'dan ya da Atlantic City den farklıydı ve Katie hayatında ilk kez, kendine ait olduğunu söyleyebileceği bir yere sahipti. Kulübe öyle ahım şahım bir şey değildi ama Katie'nindi. Ayak alanda değildi ve bu yeterliydi. Ev, çakıllı bir yolun sonuna inşa edilmiş, birbirinin aynısı iki yapıdan biriydi. Sırtım kıyıya dek uzanan bir ormanın kenarındaki meşe ve çam korusuna dayamış, ahşaptan av kulübeleriydi bunlar. Oturma odasıyla mutfak ufaktı, yatak odasında da dolap yoktu ama kulübe mobilyalıydı ve buna, ön verandadaki sallanan sandalyeler de dâhildi. Kira ise son derece ucuzdu. Eve, çürüyor denemezdi aml yıllardır ihmal edildiği için tozluydu. Ev sahibi, Katie eve çekidüzen vermeye gönüllü olursa, malzemeleri almayı teklif etmişti.

Katie eve taşındığından beri zamanının çoğunu dört ayak üstünde ya da sandalyelere çıkmış hâlde geçirmiş, eve çekidüzen vermişti. Banyoyu pırıl pırıl parlayana dek fırçalarla temizlemiş, tavanı nemli bir bezle silmişti. Camlan sirkeyle ovmuş, elleriyle dizleri üzerinde saader geçirerek mutfaktaki muşambadan pasla kiri temizlemeye çalışmıştı. Duvarlardaki delikleri alçıyla doldurmuş, sonra alçıyı pürüzsüz olana dek zımparalamıştı. Mutfağın duvarlarını neşeli bir sarıya, dolaplarıysa parlak beyaza boyamışa. Şimdi yatak odası açık mavi, oturma odası bej rengindeydi. Geçen hafta kanepeye yeni bir örtü sermişti. Böylece, kanepenin neredeyse yeni gibi görünmesini sağlamıştı.

İşin çoğunu hallettiğinden, öğleden sonnılan ön verandada oturup kütüphaneden

aldığı kitapları okumak hoşuna gidiyordu. Okumak, kahve dışında tek lüksüydü. Ne televizyonu ne radyosu ne cep telefonu vardı. Mikrodalga firrnı, hatta arabası bile yoktu ve bütün eşyalarını tek bir valize sığ-dırabilirdi.

Yirmi yedi yaşında, önceden uzun ve san saçlı bu kadının, hiç gerçek dostu yoktu. Elinde neredeyse hiçbir şey yokken taşınmıştı buraya. Aylar geçmesine rağmen, hâlâ da pek bir şeyi yoktu. Bahşişlerinin yarısını biriktiriyor, parayı her gece kadayıp bir kahve kutusuna koyuyordu. Kutuyu da verandanın alandaki bir döşeme boşluğuna gizliyordu. Parayı acil durumlar için saklıyordu ve ona dokunmaktansa aç gezmeyi yeğlerdi. Sırf paranın orada olduğunu bilmek bile daha rahat nefes almasını sağlıyordu çünkü geçmişi her zaman çevresin-

deydi ve her an geri dönebilirdi. Dünyayı gezerek onu arıyordu ve kadın, bu geçmişin her geçen gün daha da öfkelendiğini biliyordu.

“Günaydın,” dedi bir ses, düşüncelerini bölerek. “Sen Katie olmaksın.”

Katie döndü. Yandaki kulübenin verandasında, uzun, dağınık kahverengi saçlı bir kadının ona el salladığını gördü. Kadın otuzlarının ortasında gibiydi, kot pantolonla, kollarını dirseklerine dek kıvırdığı düğmeli bir gömlek giymişti. Saçlarının birbirine girmiş bukleleri arasında da bir güneş gözlüğü duruyordu. Elinde ufak bir hah vardı. Kadın bir an, halıyı silkelese mi, silkelemese mi diye düşünüyor gibi göründü. Sonra halıyı bir kenara attı ve Katie’ye doğru yürüdü. Düzenli olarak egzersiz yapanlara özgü bir enerji ve rahadıkla hareket ediyordu.

“Irvy Benson, komşu olacağımızı söyledi.”

Ev sahibi, diye düşündü Katie. “Buraya birinin taşındığını fark etmedim.”

“Bana kalırsa o da fark etmedi. Evi kiralamaya karar verdiğimi söylediğimde neredeyse sandalyesinden düşecekti.” Kadın, Katie’nin verandasına ulaşmış,, elini uzatıyordu. “Arkadaşlarım bana Jo der,” dedi.

“Merhaba,” dedi Katie, kadının eli tutarak.

“Havaya inanabiliyor musun? Muhteşem, değil mi?”

Katie ağırlığını bir ayağından diğerine vererek “Çok güzel bir sabah,” diye onayladı. “Ne zaman taşındın?”.

“Dün öğleden sonra. Sonra bütün geceyi hapşırarak geçirdim, ne güzel, değil mi? Bana kalırsa, Benson biriktirebileceği kadar toz biriktirmiş sonra da bunları benim eve koymuş. Evin içinin nasıl olduğuna inanamazsın.”

10

Katie başıyla kapıyı işaret etti. “Benim evim de aynı durumdaydı.”

“öyle görünmüyor. Kusura bakma, mutfakta dururken pencerelerinden şöyle bir içeri bakmadan edemedim. Evin pırd pırd, neşeli. Bense tozlu, örümcekle dolu bir zindan kiralamışım.”

"Bay Benson evi boyamama izin verdi.”

“Vermiştir tabii. Bay Benson, işi kendisi yapmadığı sürece eminim benim de boyamama izin verecektir. Ben bütün işi yapacağım, ona güzel, temiz bir ev kalacak.” Alaya bir tavırla güldü. "Ne zamandır burada yaşıyorsun?”

Katie sabah güneşinin yüzünü ısıtmaya başladığım hissederek kollarım kavuşturdu. “Neredeyse iki aydır.”

"Ben o kadar uzun süre dayanabileceğime emin değilim. Dûn geceki gibi hapşırmaya devam edersem, muhtemelen o zamana kadar kafam kopup düşer.” Güneş gözlüğüne uzandı ve camlannı gömleğiyle silmeye başladı. “Southport’u seviyor musun? Farkjı bir dünya, sence de öyle değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?"

“Buralıya benzemiyorsun, sesinden anladım. Herhâlde kuzeyden geliyorsun?”

Katie bir an sonra başıyla onayladı.

“Ben de öyle tahmin etmiştim,” diye devam etti Jo. “Southport’a alışmak biraz zaman alabilir. Yani, ben burayı her zaman sevmişimdir ama ne de olsa küçük .şehirlere bayılırım.”

"Buralı mısın?”

“Burada büyüdüm, sonra şehirden ayrıldım ama en sonunda geri döndüm. Herhâlde dünya üzerindeki en eski hikâyedir bu. Hem böyle tozlu evleri öyle her

yerde bulamazsın”

Katie gülümsedi ve bir an ikisi de bir şey söylemedi. Jo onun önünde dikilmekten ve bir sonraki hamlesini yapmasını beklemekten hoşnut gibiydi. Katie ormana doğru bakarak kahvesinden bir yudum aldı, soma nezaket kurallarını hatırladı.

“Bir fincan kahve isiter misin? Az önce bir demlik kaynatam.” Jo güneş gözlüğünü yeniden başına takıp saçlarının arasına itti. “Biliyor musun, bunu söylemeni umuyordum. Çok isterim. Mutfağımda ne var ne yoksa hâlâ kolilerde, arabam da tamircide. İnsanın günü kafeinsiz karşılaması nasıldır, bilir misin?”

“Bilirim.”

“Eh, haberin olsun, ben tam bir kahve bağımlısıyımdır. özellikle de eşyalarımı yerleştirmem gereken günlerde. Eşya yerleştirmekten nefret ettiğimden söz etmiş miydim?” “Sanırım etmedin.”

“Dünyada bundan berbat bir şey yoktur. Her şeyi nereye koyacağına karar vermeye çalışmak, tıklım tıkış duran eşyaların arasında ilerlemeye çalışırken dizlerini çarpmak. Endişelenme, ben yerleşirken yardım isteyen komşulardan değilim. Ama kahve deyince...”

“Gel,” dedi Katie, eliyle işaret ederek. “Ama mobilyaların çoğunun ben geldiğimde burada olduğunu unutma.”

Katie mutfağa girdi, dolaptan bir fincan aldı ve ağzına dek doldurdu. Fincanı Jo’ya verdi.

“Kusura bakma, ne krema var ne şeker...”

“Gerek yok,” dedi Jo, fincanı alarak. Kahvesini yudumlamadan önce üzerine üfledi. “Tamam, artık resmileşti,” dedi. “Şu andan itibaren bütün dünyadaki en iyi dostumsun. Bu kahve çooooook güzel.”

“Afiyet olsun,” dedi Katie.

“Benson, Ivan’ın Yeri’nde çalıştığını söyledi.”

“Garsonluk yapıyorum.”

“Koca Dave hâlâ orada mı çalışıyor?” Katie başıyla onaylayınca, Jo söze devam etti. “Ben liseye başlamadan önce bile oradaydı. Hâlâ herkese bir lakap uyduruyor mu?”

“Evet,” dedi Katie.

“Ya Melody? Hâlâ müşterilerin ne kadar hoş olduğunu söyleyip duruyor mu?”

“Her vardiyada söylüyor.”

“Ya Ricky? Hâlâ yeni garsonlara asdıyor mu?”

Katie başım sallayınca Jo güldü. “Orası hiç değişmiyor.” “Sen de mi orada çalışmıştın?”

“Hayır ama burası ufak bir şehir ve Ivan’ın Yeri, bayağı eski. Ayrıca burada yaşadıkça, bu şehirde sır diye bir şeyin olmadığını anlayacaksın. Herkes herkesin her şeyini bilir. Ve bazı insanlar... Melody gibiler, diyelim... Dedikoduyu sanat hâline getirmişlerdir. Bu durum beni deli ederdi. Tabii Southport’taki insanların yarısı öyledir. Burada dedikodudan başka yapacak pek bir şey yok.”

“Ama geri gelmişsin.”

Jo omuz, silkti. “Eh, evet. Ne diyebilirim? Belki de bu çılgınlık hoşuma gidiyordur.” Kahvesinden bir yudum daha aldı, sonra da dışarıyı işaret etti. “Biliyor musun, burada o kadar zaman yaşadım ama bu iki evin varlığından haberim bile olmadı.”

“Ev sahibi bunların av kulübeleri olduğunu söyledi. O buraları kiralık eve dönüştürmeden önce korunun bir parçasıymışlar.”

Jo başım salladı. “Buraya taşındığına inanamıyorum.”

“Sen de taşındın,” dedi Katle.

“Evet ama benim buna razı olmamın tek nedeni, ıssız bir yerde, çakıllı bir yolun sonundaki tek kadın olmayacağımı bilmemdi. Burası biraz fâzla sapa.”

Katie, *zaten o yüzden kiralamaya can attım*, diye düşündü. “O kadar da kötü değil. Alıştım artık.”

“Umarım ben de alışırım,” dedi kadın. Kahvesini üfleyerek soğuttu. “Eee, seni Southport’a getiren nedir peki? Herhalde Ivan’ın Yeri’ndeki heyecan verici kariyer potansiyeli değildir. Burada ailenden kimse var mı? Annen, baban? Kardeşlerin fidan?”

“Hayır,” dedi Katie. “Bir tek ben varım.”

“Erkek arkadaşının peşinden mi geldin?”

“Hayır.”

“Yani... Durduk yere buraya taşınıverdin, öyle mi?” “Evet.”

“Neden böyle bir şey yapasın, Tann aşkına?”

Katie cevap vermedi. Ivan, Melody ve Ricky de aynı sorulan sormuştu. O soruların arkasında bir art niyet olmadığım biliyordu. Sadece meraktan soruyorlardı ama yine de gerçek dışında ne söyleyeceğini bilememişti.

“Yeniden başlayabileceğim bir yere gelmek istedim, o kadar.”

Jo kahvesinden bir yudum daha alarak bu cevaba kafa yoruyor gibi göründü ama Katie'yi şaşırtarak başka soru sormadı. Başını sallamakla yetindi.

“Bana mantıklı geliyor. Bazen birinin ihtiyacı olan şey, tam da yeniden başlamaktır. Bence yaptığın şey hayranlık uyandırıcı. Çoğu insanın böyle bir şey yapacak cesareti yoktur.” “öyle mi düşünüyorsun?”

“öyleolduğunu biliyorum” dedi Jo. “Eee, bugün programında neler var? Ben eşyaları kutularından çıkarıp ellerimin derileri soyulana kadar temizlik yapacağım.”

“öğleden sonra işe gideceğim. Ama onun dışında pek bir şey yok. Markete gidip bir şeyler almam gerek.”

“Fisher’ın dükkânına mı gedeceksin, yoksa şehre mi ineceksin?”

“Fisher a gideceğim,” dedi Katie.

“Oranın sahibiyle tanıştın mı? Kır saçlı adamla?”

Katie başım salladı. “Bir iki kez konuştuk.”

Jo kahvesini bitirdi, fincanı lavaboya koydu ve iç çekti. “Pekâlâ,” dedi, son derece isteksiz bir tavırla. “İşleri ertelediğim yetti. Şimdi başlamazsam, hiçbir zaman bitiremeyeceğim. Bana şans dile.”

“İyi şanslar.”

Jo elini kısaca salladı. “Seninle tanışmak çok hoştu Katie.” Katie mutfak penceresinden, Jo’nun daha önce kenara attığı halıyı silkelediğini gördü. Kadın dost canlısı gibiydi ama Katie bir komşu edinmeye hazır olup olmadığından emin değildi. Arada bir ziyaret edecek birinin olması hoştu hoş olmasına ama yalnız olmaya alışmıştı.

Ama ufak bir şehirde yaşamanın, insanlarla arasına kendi isteğiyle koyduğu mesafeyi muhafaza etmesine izin vermeyeceğini biliyordu zaten. Çalışmak, alışveriş etmek, şehirde dolaşmak zorundaydı. Restorandaki müşterilerden bazıları şimdiden onu tanıyordu. Hem Jo’yla sohbet etmenin, hoşuna gittiğini de itiraf etmeliydi. Her nedense Jo’da insanın ilk bakışta göremediği bir şeyler olduğunu hissediyordu. Nedenini açıklayamasa da kadın ona güvenilir biri gibi'geliyordu. Üstelik bekârdı ve bu kesinlikle bir artıydı. Katie, yandaki eve bir erkek taşınsaydı nasıl bir tepki vereceğini hayal bile edemiyor, bu ihtimali daha önce hiç düşünmediğine şaşıyordu.

Lavaboya gidip fincanları yıkadı, sonra da tekrar dolaba koydu. Bu hareketi, sabah kahve içtikten sonra iki fincanı kaldırmak, öyle tanıdık geliyordu ki bir anlığına terk ettiği o eski hayata dönmüş gibi oldu. Elleri titremeye başladı. Katie ellerini birbirine bastırarak titremeleri kesilene dek birkaç derin nefes aldı. İki ay önce olsa bunu yapamazdı; iki hafta önce bile olsa, elinden pek bir şey gelmezdi. Bu endişe nöbederinin artık onu kontrolü altına alamamasına memnundu ama bu, aynı zamanda, burada rahat etmeye başladığı anlamına geliyor ve onu korkutuyordu. Çünkü rahat olmak demek, gardı-nı indirmek demekti ve bunun olmasına asla izin veremezdi.

Yine de kaderi onu Southport’a getirdiği için minnettardı. Birkaç bin nüfuslu, ufak, tarihi bir şehirdi burası ve Cape Fear Nehri’nin ağzında, tam kıyının kenarındaydı. Şehirde güzel kaldırımlar, gölgeli ağaçlar ve kumlu toprakta yetişen çiçekler vardı. Ağaç dallarından İspanyol yosunları sarkıyor, Japon sarmaşıkları kartlaşmış ağaç gövdelerine tırmanıyordu. Sokakta bisiklet süıen,

top oynayan çocukları seyretmiş, şehrin hemen hemen her köşesinde görülen kiliselerin sayısına hayret etmişti. Akşamları cırcır böceklerinin, kurbağaların sesleri duyulurdu ve Katie bu yerin en baştan beri ona doğru geldiğini düşünürdü. Burası sanki onu baştan beri çağırır, bir sığınak olmayı vaat edermiş gibi, burada kendini *güvende* hissediyordu.

Kade sahip olduğu tek ayakkabıyı, bir çift eski püskü Converse'i giydi. Şifonyerin çekmeceleri bomboştu, mutfakta da neredeyse hiç yiyecek yoktu ama evden ayrılıp güneş ışığının altına çıkıp markete doğru ilerlerken, *buran ev,* diye düşündü. Sümbül ve yeni biçilmiş çim kokularıyla dolu havayı içine çekerken, yıllardır bu kadar mudu olmadığım düşünüyordu.

S açı daha yirmili yaşlarının ballarındayken kırlaşmış adam, arkadaşlarının bu konudaki iyi niyetli esprilerine maruz kalmaya başlamışa. Üstelik bu, yavaş bir değişim olmamış, saçları tutam tutam kırlaşıp sonra tamamen gümüş rengine dönüşmemişti. Daha ziyade, bir ocak ayında başındaki saçlar simsiyahken, sonraki ocak ayında başında tek bir tel siyah saç kalmamıştı.

İki ağabeyi böyle bir şey yaşamamışlardı ama son iki yıldır favorilerinde birkaç gri tel belirmişti. Doğrusu bu durumu ne annesi ne babası açıklayabiliyordu. Bildikleri kadarıyla, Alex Wheatley'nin başma gelen, ailenin iki tarafında da görülmeyen bir olaydı.

Ama bu durum, garip bir şekilde, adamın canını sıkma-mışa. Ordudayken bazen bunun, ilerlemesine yardımcı olduğundan şüphelenirdi. Almanya ve Gürcistan'da konumlanmış Ceza Araştırma Şubesi'nde çalışmış, on yıl askeri suçları araş-armışu. Asker kaçaklarından tutun, aile içi şiddete, tecavüze, hatta cinayete kadar uzanıyordu bunlar. Düzenli olarak terfi almış, sonunda otuz iki yaşındayken binbaşı olarak emekli olmuştu.

İşini bitirip askeriyedeki kariyerine son verdikten sonra, karısının memleketi olan Southport'a taşınmıştı. O sırada yeni evlilerdi, karısı da hamileydi. Başta kanun yaptırımı alanında bir işe başvurmayı düşünmüş ama kayınpederi ona aile işini devretmeyi önermişti.

Dışı siper tahtalarıyla kaplı, mavi panjurlu, verandasının çatısı eğimli, önünde bir bank bulunan, eski moda bir kasaba marketiydi burası. Alun çağını uzun zaman önce yaşamış ve artık pek iyi durumda olmayan bir yerdi. Mesken bölümü ikinci kattaydı. Binanın bir tarafını devasa bir manolya ağacı

gölgeliyordu, ön tarafta da bir meşe ağacı vardı. Otoparkın yalnızca yarısı asfalttı, diğer yarısı çakılla doldurulmuştu. Ama otopark nadiren boş kalırdı. Kayınpederi bu işi Carly doğmadan önce, etrafında pek çiftlik alanı yokken kurmuştu. Ama kayınpederi insanları anlama yeteneğiyle övünür, müşterilerin gereksindiği şeyleri stokta bulundurmak isterdi. Çeşit çeşit mallar da dükkâna karmaşık bir düzenin hâkim olmasını sağlardı.

Alex de aynı şeyi hissetmiş ve dükkânı hemen hiç değiştirmemişti. Beş altı koridor, gıda ve tuvalet malzemelerine ayrılmıştı. Arka taraftaki camlı buzdolaplarında, meşrubat ve sudan tutun, birayla şaraba kadar her şey vardı. Diğer bütün markeder gibi burada da raflar dolusu cips, şekerleme ve insanların kasaya giderken alışveriş arabasına dolduruverdiği türden abur cubur satılırdı. Ama buranın diğer dükkânlara olan benzerliği burada sona eriyordu. Dükkânda, çeşit çeşit balıkçılık araç gereci ve taze yemin yanı sıra, başında bir zamanlar *Wall Street*te çalışmış ve daha yalın bir yaşam sürmek için Southport'a taşman Roger Thompson'ın durduğu, ızgarada yapılan yiyecekler satan ufak bir lokanta da vardı. Burada burgerler, soğuk ve sosisli sandviçler yapılırdı; oturacak yer de vardı. Kiralanmak üzere DVD'ler, çeşitli cephaneler, yağmurluklar ve şemsiyeler bulunurdu. Fazla sayıda olmamakla birlikte, çok satan ve klasik romanlar da satılıyordu. Dükkânda buji, vantilatör kayışı, benzin galonu da bulunurdu ve Alex arka odadaki bir makine sayesinde anahtarların kopyalarını yapabiliyordu. Üç benzin pompası vardı. Arkada da deposu doldurulması gereken tekneler için bir başka pompa vardı. Marina dışında, böyle bir pompaya sahip olan tek yer orasıydı.

Tezgâhın yakınında sıra sıra dereotu turşusu, haşlanmış (istik, sepeder dolusu taze sebze dururdu. Envanter tutmak şaşırtıcı biçimde kolaydı. Bazı şeyler düzenli olarak satılırken,' bazıları satılmazdı. Alex de kayınpederi gibi, insanların neye ihtiyacı olduğunu onlar dükkâna girer girmez anlardı. Başkalarının fark etmediği, anımsayamadığı şeyleri (ark edip hatırlardı ve bu özelliği ona askeriyede çalıştığı yıllarda hatırı sayılır biçimde yardım etmişti. Bugünlerde sürekli, stok yaptığı ürünleri değiştiriyor, müşterilerinin değişen zevklerine ayak uydurmaya çalışıyordu.

Hayatı boyunca böyle bir şey yapmayı hayal etmişti ama bu, sırf çocuklarına göz kulak olmasına imkân tanıdığı için bile, iyi bir seçimdi. Josh okula gidiyordu ama Kristen ancak sonbaharda başlayacaktı ve günlerini babasıyla birlikte dükkânda geçiriyordu. Kasanın arkasında bir oyun alanı yaratmıştı ve zeki, konuşkan kız, burada son derece mutlu gibiydi. Daha beş yaşında olmasına

rağmen, kasayı nasıl çalıştıracağım, para üstünü nasıl vereceğini biliyor, düğmelere ulaşabilmek için bir tabureye çıkıyordu. Alex, kızı aldıklarım kasaya girmeye başlayınca, müşterilerin yüzünde beliren ifadeden her zaman çok hoşlanırdı.

Ama çocuk buna alışmış olsa da yine de ideal bir çocukluk yaşamıyordu. Alex kendisine karşı dürüst olduğunda, çocuklara bakmanın, bir yandan da dükkânla ilgilenmenin, bütün enerjisini tükettiğini itiraf etmek zorunda kalırdı. Bazen işlere yetişemediğini hissederdi —Josh'ın öğle yemeğini hazırlayıp onu okula bırakması, tedarikçilerden mal sipariş etmesi, satıcılarla toplantılar yapması, müşterilere hizmet etmesi, bütün bunları yaparken, bir yandan da Kristen'ı eğlendirmesi gerekiyordu. Hem bu, yalnızca başlangıçtı. Bazen akşamları daha da meşgul olduğunu düşünürdü. Çocuklarıyla, onların hoşuna gidecek şeyler yapmak için -bisikletle geziye çıkmak, uçurtma uçurmak, Josh'la balığa çıkmak- elinden geleni yapıyordu ama Kristen, bebeklerle oynamaktan, el işlerinden hoşlanıyordu ve Alex bu alanlarda hiçbir zaman başarılı olamamışa. Bir de buna akşam yemeği hazırlamayı ve ev temizlemeyi de eklediğinizde, Alex'in tek yapabildiği, başını suyun üzerinde tutmak oluyordu. Çocukları sonunda yaardığında bile bir türlü rahadayamıyotdu, çünkü her zaman, yapılması gereken başka bir şey vardı. Artık rahatlamayı bildiğinden bile emin değildi.

Çocukları yattıktan sonra akşamlarının geri kalanım yalnız geçirirdi. Şehirdeki hemen herkesi tanımasına rağmen, az sayıda gerçek dostu vardı. Bir zamanlar Carlyyle birlikte barbeküye ya da yemeğe gittiği çiftler, ondan yavaşça ama kesin bir biçimde uzaklaşmışlardı. Kısmen kendi suçuydu bu -dükkânda çalışmak ve çocuklarını büyütmek, zamanının çoğunu alıyordu. Ama bazen, insanların kendilerini rahatsız hissetmesine sebep olduğunu, onlara hayatın belirsiz ve kor-kutucu göründüğünü, her şeyin bir anda kötüye gidebileceğini hatırlattığını düşünürdü.

Onunki yorucu, bazen de yalnız bir hayat tarzıydı ama Josh'la Kristena odaklanıyordu. Eskisinden daha nadir olmasına rağmen, ikisi de Carly gittiğinden beri kâbus görüyordu. Gecenin bir yansı, avutulmaz bir biçimde ağlayarak uyandıklarında, onları kollanna alır, tekrar uyuyana dek her şeyin yoluna gireceğini fısıldardı. Başlarda hepsi psikoloğa gitmiş, çocuklar resimler çizip hislerinden bahsetmişlerdi. Alex'in umduğu kadar iyi gelmemişti bu, çocuklara. Kâbuslar neredeyse bir yıl boyunca sürmüştü.

Arada bir Kristen la boyama yapar, Josh'la balık tutarken çocukları sessizleşir,

Alex onların, annelerini özlediğini bilirdi. Kristen bazen bunu bebeksi, titreyen bir sesle dile getirir, o sırada gözlerinden yaşlar akardı. Böyle bir şey olduğunda, Alex kalbinin kırılışını duyabildiğine emin olurdu, çünkü durumu düzeltmek için söyleyebileceği, yapabileceği hiçbir şey olmadığım bilirdi. Psikolog onu çocukların dayanıldı olduğuna temin etmiş, sevildiklerini bildikleri takdirde kâbusların bir süre sonra sona ereceğini, daha nadir gözyaşı dökeceklerini söylemişti.

Zaman psikologu haklı çıkarmıştı ama Alex şimdi başka bir tür kayıp yaşıyor ve bu da onun kalbini aynı derecede parça parça ediyordu. Çocuklarının, anneleriyle ilgili anılan yavaşça ama kesin bir biçimde solduğu için iyileştiğini biliyordu. Onu kaybettiklerinde daha çok küçüklerdi -biri üç, biri dön yaşındaydı- ve bu yüzden bir gün anneleri onlar için bir kişiden çok bir fikir hâline gelecekti. Böylesi elbette kaçınılmazdı ama çocuklarının, Carly nin gülüşünü, daha bebeklerken onları şefkatle tutuşunu ya da bir zamanlar onları ne kadar çok sevdiğini hatırlamayacak olması Alex'e doğru gelmiyordu. Kendisi fotoğraf çekmeye hiçbir zaman çok düşkün olmamışa. Fotoğraf makinesine uzanan, her zaman Carly olmuştu, dolayısıyla Alex'in çocuklarıyla birlikte düzinelerce resmi vardı. Carly nin de bulunduğu az sayıda fotoğraf vardı ve Alex sık sık, Josh'la Kristen'ı yanına alıp albüme bakarak onlara annelerini anlatmayı huy edinmiş olsa da anlattığı hikâyelerin gerçekten yalnızca hikâyelere dönüştüğünden şüpheleniyordu. O hikâyelere iliştirilmiş duygular, dalgaların yıkuğı, yavaşça denize sürüklenen kumdan kaleler gibiydi. Carly'nin yatak odalarında asılı portresiyle de aynı şey oluyordu. Evliliklerinin ilk yılında, karısının itirazlarına rağmen onun bir portresini çektirmişti. Alex bunu yapuğına çok memnundu. Carly fotoğrafta güzel ve bağımsız görünüyordu; kalbini kazanan o iradeli kadındı. Gecelen, çocuklar yattıktan sonra bazen karısının resmine uzun uzun bakar, duygulan altüst olurdu. Ama Josh'la Kristen, fotoğrafın farkında bile değillerdi.

Karısını sık sık düşünür, bir zamanlar birbirlerine eşlik edişlerini, en iyi zamanlarında evliliklerinin temeli olan dostluklarını özlerdi. Kendisine karşı dürüst olduğunda, bunları yeniden istediğini itiraf ederdi. Yalnızdı ama bunu kabul etmek onu rahatsız ediyordu. Onu kaybettikten sonra, aylar boyunca, bırakın tekrar başka birini sevmeyi, yeni bir ilişkiye başlamayı bile hayal edememişti. Şimdi karısının ölümünün üzerinden bir yıl geçmişti ama bu tür düşünceleri hâlâ akimdan uzaklaştırmak istiyordu. Acı âzla taze, anılar fazla üzücüydü. Ama birkaç ay önce çocukları akvaryuma götürmüştü ve köpek balığı tankının önünde dururlarken, yanında duran çekici bir kadınla sohbet etmeye

başlamıştı. Kadın da onun gibi çocuklarım getirmişti ve yine onun gibi, parmağında yüzük yoktu. Çocukları, Josh ve Kristen'la aynı yaştaydı ve dördü birbirlerine balıklan işaret ederken, kadın onun söylediği bir şeye gülmüş, Alex bir zamanlar hissettiği o elektriği hissetmişti. Sohbet eninde sonunda bitmiş ve kendi yollarına gitmişlerdi ama çıkışta kadını bir kez daha görmüştü. Kadın ona el sallamış, Alex bir an kadının arabasına koşup telefon numarasını istemeyi düşünmüştü. Ama bunu yapmamıştı ve kadın birkaç saniye sonra otoparktan ayrılmıştı. Onu bir daha görmemişti.

O gece, suçluluk hissinin, pişmanlığın gelmesini beklemiş ama ne gariptir ki böyle şeyler hissetmemişti. *Yanltf* bir şey yaptığım da hissetmemişti. Hissettiği şey... Normallikti. O gün olanlar, olumlu ya da heyecan verici değildi ama normaldi. Olanların, sonunda iyileşmeye başladığı anlamına geldiğini bir şekilde anlamıştı. Tabii bu, hemen bekâr hayatına atılmaya hazır olduğu anlamına gelmiyordu. Bir şey olursa, olurdu. Ya olmazsa? O köprüyü, geçme zamanı geldiğinde düşünmeye karar verdi. Doğru insanla tanışana kadar beklemeye istekliydi; bu insan, hem hayatına muduluk katmalı hem de çocuklarını en az onun kadar sevmeliydi. Ama bu şehirde öyle birini bulma şansının sıfıra yakın olduğunun farkındaydı. Southport fâzla ufaktı.. Neredeyse tanıdığı herkes evli, emekli ya da oradaki okullardan birinin öğrencisiydi. Bırakın çocuklu bir adamı isteyecek birini, etrafta pek bekâr kadın bile yoktu. Tabii illa birini bulmak zorunda değildi. Yalnız olabilirdi, ona eşlik edecek birini isteyebilirdi ama bunun için çocuklarını feda edecek değildi. Yeterince acı çekmişlerdi ve her zaman, önceliği onlar olacaktı.

Ama... Bir ihtimal olduğunu düşünüyordu. Bekâr olması dışında hakkında hemen hiçbir şey bilmemesine rağmen, ilgisini çeken bir kadın vardı. Martın başından beri dükkâna haftada bir iki kez gelmeye başlamıştı. Onu ilk gördüğünde kadın solgun ve süzgündü, fena hâlde zayıfa. Normalde adam ona ikinci kez bakmazdı. Şehirden geçen insanlar sıklıkla dükkânında mola verir, meşrubat, benzin ya da abur cubur alırlardı; bu insanları bir daha hiç görmezdi. Ama bu kadın bunlardan hiçbirini istemiyor, başını hep eğik tutuyor ve görünmek istemezmişçesine, hayalet gibi koridorları arşınlıyordu. Kadının şansı yoktu; bu taktiği maalesef işe yaramıyordu. Fark edilmemek için fâzla çekiciydi. Alex, kadının yirmilerinin sonunda olduğunu tahmin ediyordu. Saçı, omzunun üstünde, biraz yamuk kesilmişti. Yüzünde makyaj yoktu ve çıkık elmacık kemikleriyle, yuvarlak, iri gözleri, ona biraz kırılgan olsa da zarif bir hava kaayordu.

Kasada kadının, yakından bakınca, uzaktan olduğundan daha da güzel göründüğünü fârk etti. Gözleri yeşilimsi bir elaydı, içinde alan rengi benekler vardı. Kısa, dalgın tebessümü, belirdiği gibi çabucak yok olmuştu. Kasaya yalnızca temel ihtiyaçları getirmişti. Kahve, pirinç, yulaf ezmesi, makarna, fiştik ezmesi ve tuvalet malzemeleri. Alex, konuşmaya çalışmanın kadını rahatsız edeceğini hissederek, aldıklarını sessizce kasaya girmeye başladı. Bunları yaparken kadının sesini ilk kez duydu.

“Fasulyeniz var mı?” diye sormuştu kadın.

“Kusura bakmayın,” demişti adam. “Normalde stokta bulundurmuyorum.”

Cevabından sonra, kadının aldıklarını torbalara koyarken, onun pencereden dışarı baktığını, alt dudağını dalgınca ısırdığını fark etmişti. Nedense, kadının ağlamak üzere olduğu hissine kapılmıştı. Boğazını temizledi. “Bu, sürekli olarak ihtiyaç duyacağınız bir şeyse, getirtmekten memnun olurum. Ne tür fasulye istediğinizi öğrenmem gerek ama.”

“Size zahmet vermek istemem.” Kadın cevap verdiğinde, sesi bir fısıltı kadar alçaktı.

Ona bozuk paralarla ödeme yaptı, sonra da torbayı alıp dükkândan çıktı. Adamı şaşırtan bir şey yaptı ve otoparkı yürüyerek terk etti. Adam ancak o zaman, kadının arabayla gelmediğini fark etti, bu da merakım artırdı.

Bir sonraki hafta, dükkânda fasulye vardı. Üç ayrı tür sipariş etmiş ama hepsinden birer paket istemişti. Barbunya, lima fasulyesi ve pinto fasulyesi. Kadının bir sonraki gelişinde, köşede, en alttaki rafta, pirincin yanında bulunabileceklerini belirtmeyi ihmal etmedi.

Üç paketi de kasaya getiren kadın, ona bir soğanı olup olmadığını sormuştu. Alex kapının yanındaki meyve sebze sepetinde duran ufak bir fileyi işaret etmiş, ama kadın başını sallamışa. Tereddüde, özür diler gibi bir tebessümle, “Tek bir soğana ihtiyacım var,” diye mırıldanmışu. Paralarını sayarken elleri titriyordu ve yine yürüyerek gitmişti.

O zamandan beri dükkânda hep fasulye bulunuyor, kadını tek bir soğan bekliyordu. Dükkâna ilk iki gelişini takip eden haftalarda, oranın müdavimi hâline gelmişti. Hâlâ sessiz olmasına rağmen, zaman geçtikçe, daha az kırılgan, daha az gergin görünmeye başlamışa. Gözlerinin alandaki koyu renk halkalar

yavaş yavaş kayboluyordu ve havanın iyi olduğu bu son günlerde kadının yüzüne renk gelmiş gibiydi. Biraz kilo almıştı -çok değildi ama zarif hatlarını yumuşatmışa. Sesi de daha güçlüydü ve bu, adamla ilgilendiği anlamına gelmese bile, sonunda başını çevirmeden önce onunla daha uzun süre göz göze kalabiliyordu.

“İhtiyacınız olan her şeyi bulabildiniz mi?” sorusundan ve “Evet, teşekkürler,” cevabından öteye gidememişlerdi. Ama kadın dükkândan peşinde ava olan bir ceylan gibi kaçıp gitmektense koridorlarda biraz dolaşmaya, hatta yalnız olduklarında Kristen’la konuşmaya başlamıştı. Adam ilk kez, kadının kendini savunmaktan vazgeçtiğini görmüştü. Rahat davranışları ve yüzündeki açık ifade, kadının, çocukları sevdiğini gösteriyordu.

Alex’in ilk düşüncesi, doğru şartlar alanda yeniden birlikte olabileceği kadım görebildiğiydi. Kristen da kadında farklı bir şeyler olduğunu fark etmiş gibiydi. Çünkü kadın gittikten sonra, babasına, yeni bir arkadaş edindiğini, adının da Bayan Katie olduğunu söylemişti.

Ama bu, Katie’nin Alex’in yanında kendisini rahat hissettiği anlamına gelmiyordu. Geçen hafta, kadını Kristen’la rahat rahat konuştuktan sonra, stokta bulundurduğu kitapların arka kapaklarını okurken görmüştü. Kadın kitaplardan hiçbirini saan almamıştı ve adam ona, üzerinde pek düşünmeden, favori bir yazarı olup olmadığını sorduğunda, Katie’nin yüzünde o eski gerginliğin belirdiğini fark etmişti. Alex bunun üzerine, kadını izlediğini belli etmemesi gerektiği hissine kapılmıştı. “Boş verin,” diye eklemişti çabucak, "önemli değil.” Ama çantasını dirseğinin içine kısaran kadın, kapıdan çıkmadan önce bir an duraksamış«. Alex’in olduğu yöne dönmüş ve “Dickens’ı severim,” diye mırıldanmışa. Ondan sonra da kapıyı açmış, yürüyerek uzaklaşmışa.

Alex o zamandan beri kadını daha sık düşünür olmuştu. Ama bunlar, içinde gizem olan, kadını daha iyi tanımak istemesinin bilinciyle renklenmiş, muğlak düşüncelerdi. Alex onu nasıl daha yakından tanıyacağını bilmiyordu doğrusu. Carly yle flört ettikleri yıl dışında, kızlarla çıkma konusunda başarılı olamamıştı. Üniversitede, yüzmekten ve derslere gitmekten, dışarı çıkmaya vakit bulamamıştı. Askeriyedeyken kendini kariyerine vermiş, geç saatlere dek çalışmış ve her ter-fiyle başka bir iş almıştı. Birkaç kadınla çıkmışa çıkmasına, ama bunlar, çoğu yatak odasında başlayıp biten, kısa süreli ilişkilerdi. Bazen geçmişi düşündüğünde, önceki hâlini zor tanırdı ve bu değişikliklerden Carly’nin sorumlu olduğunu bilirdi. Evet, bazen bu durum ona zor geliyordu. Evet,

yalnızdı. Karışım özlüyordu ve kimseye anlatmamasına rağmen hâlâ zaman zaman onun varlığını yakınında hissettiği, onu gözlediğini ve iyi olduğundan emin olmaya çalıştığını düşündüğü anlar oluyordu.

Şahane havadan dolayı dükkân o pazar normalden kala-balıka. Alex saat yedide kapının kilidini açtığında, daha o zamandan rıhtıma bağlanmış üç tekne vardı ve sahipleri, benzin pompasının açılmasını bekliyordu. Tekne sahipleri, benzinin parasım öderken her zamanki gibi teknelerini doldurmak için yiyecek, içecek ve buz almışa. Her zamanki gibi ızgaranın başında olan Roger, önlüğünü giydiğinden beri mola vermemişti; masalar sosisli çörekler, çizburgerler yiyen, borsayla ilgili tüyolar isteyen insanlarla doluydu.

Alex her zamanki gibi, öğlene kadar kasanın başmda duruyordu; ondan sonra kasayı, Roger gibi dükkânı işletmeyi kolaylaştıran çalışanlardan biri olan Joyce'a devredecekti. Emekli olana dek adüyede çalışan Joyce, deyim yerindeyse, “işle birlikte gelmiş”ti. Kayınpederi, kadım on yıl önce işe almışa ve şimdi yetmişlerinde olan Joyce, hiçbir yavaşlama belirtisi göstermiyordu. Kocası yıllar önce ölmüş, çocukları uzaklara gitmişti. Kadın, müşterileri ailesi olarak görüldü. Raflardaki mallar nasd dükkânın bir parçasıysa, Joyce da öyleydi.

Daha da iyisi Alex’in çocuklarıyla, dükkândan uzakta vakit geçirmeye ihtiyacı olduğunu anlıyordu ve pazarları çalışmak zorunda kaldığı için yakınmıyordu. Gelir gelmez kasanın arkasına geçer, Alex’e gidebileceğini söylerdi. Böyle söylerken sesi kulağa bir çalışandan çok patron gibi gelirdi. Joyce aynı zamanda Alex’in çocuk bakıcısı, adamın şehirden ayrılması gerektiğinde çocuklarım emanet edebilecek kadar güvendiği tek kişiydi. Gerçi, bu çok sık olan bir şey değildi. Alex son iki yılda yalnızca iki kez şehir dışına çıkmış, Raleigh’de askeriyeden eski bir arkadaşıyla buluşmuştu. Ama yine de Joyce'u hayatındaki en iyi şeylerden bin olarak görmeye başlamıştı. Ona en çok ihtiyacı olduğunda, kadın hep yanındaydı.

Alex, Joyce'un gelmesini beklerken dükkânda dolaştı, rafları kontrol etti. Bilgisayar programı, envanteri takip etme konusunda çok iyiydi ama Alex sıra sıra numaraların her zaman bütün hikâyeyi anlatmadığım bilirdi. Bazen bir gün önce nelerin satıldığını görmek için rafları tarayınca, durumu daha iyi kavrardı. Başarılı bir dükkân, envanterin olabildiğince sık dönmesini gerektirirdi. O yüzdèn Alex’in başka hiçbir dükkânda bulunmayan şeyleri satması gerekildi. Dükkânında ev yapımı reçel ve marmelatlar, *gizli tariflerle* yapılmış dana ya da domuz eti aromalı tozlar, o bölgede hazırlanan konserve meyve-sebzelerden

seçmeler bulunurdu. Genelde büyük süpermarkederden alışveriş eden insanlar bile genelde, eve giderlerken Alex'in dükkânda bulundurmayı âdet hâline getirdiği bu bölgeye özel yiyecekleri almak için dükkâna uğrardı.

Bir şeyin satış hacminden daha önemlisi, bu şeyin *ne zaman* satıldığıydı ve bu, rakamlardan anlaşılamayabilirdi. örneğin, sosisli sandviç ekmeklerinin hafta sonları özellikle satıldığını ama hafta içi pek alıcılarının olmadığını fark etmişti. Normal ekmeklerdeyse durum bunun tam tersiydi. Alex bunu fark ettiği için her iki ekmekten de gereksinim duyul-duğu zamanlarda daha fâzla bulundurmaya başlamış, böylece satışlar artmıştı. Adamın bu yöntemi, pek fâzla bir kazanç getirmese de zamanla birikiyor ve bölgedeki market zincirler art arda kapanırken, Alex'in bu küçük işletmeyi ayakta tutmasına imkân sağlıyordu.

Rafları kontrol ederken, öğleden sonra çocuklarla ne yapacağını düşündü ve onları bisiklet gezintisine çıkarmaya karar verdi. Carly onları pusetli bisikletine koyup şehirde oradan oraya götürmeye bayılırdı. Ama bir bisiklet gezintisi, bütün öğleden sonrayı doldurmaya yetmezdi. Belki de bisiklederle parka gidebilirlerdi... Hoşlarına gidebilirdi bu.

Kimsenin gelmediğine emin olmak için kapıya çabucak baktı, sonra da arkadaki depoya girip kafâsını dışarı uzattı. Josh rıhtımda balık tutuyordu. Açık ara, yapmayı en çok sevdiği şeydi bu. Alex, Josh'ın dışarıda tek başına durmasından pek hoşlanmıyordu. Bazı insanların onü, buna izin verdiği için kötü bir baba olarak göreceğinden şüphesi yoktu. Ama Josh her zaman, kasanın arkasındaki video monitöründen görebileceği bir uzaklıkta kalıyordu. Bir kuraldı bu. Josh da bu kurala her zaman uyardı. Kristen ise her zamanki gibi, kasanın arkasında, köşede duran masasında oturuyordu. Oyuncak bebek elbiselerini fârklı öbeklere ayırmıştı. Bebeğini soyup

soyup giydirmekten memnun gibiydi. Bebeğini her giydirişinde başını kaldırıp Alexe neşeli, masum bir ifâdeyle bakıyor ve sanki adamın beğenmediğini söylemesi mümkünmüş gibi, babasına bebeğini nasıl bulduğunu soruyordu.

Küçük kızlar. Onlar en sert kalpleri bile eritebilirdi.

Alex çeşnilerin bir kısmını düzeltiyordu ki ön kapıdaki 7-ilin şıngırtısını duydu. Başını kaldırdığında, Katie'nin dükkâna girdiğini gördü.

Kristen kasanın arkasında belirerek "Merhaba Bayan Katie,[n] diye seslendi.

“Bebeğim nasd olmuş?”

Alex durduğu yerden Kristen’in tezgâhın arkasında beliren başını zar zor görebiliyordu ama kızın elinde... Vanessa mıydı o? Rebecca mı? Kahverengi saçlı olan bebeğin adı her neyse, onu Katie’nin görebileceği yükseklikte tutuyordu.

“Çok güzel olmuş Kristen,” diye seslendi Katie. “O elbise yeni mi?”

“Hayır. Bir süredir vardı. Ama son zamanlarda hiç giymedi.”

“Adine?”

“Vanessa,” dedi kız.

Vanessa, diye düşündü Alex. Sonradan Vanessa’ya iltifat ettiğinde, gerçekte olduğundan çok daha özenli bir baba gibi görünecekti.

“Adını sen mi koydun?”

“Hayır, geldiğinde adı vardı. Çizmelerini giydirmeme yardım edebilir misin? Yukarı çekemiyorum da.”

Alex, Kristenın bebeği Katie’ye verişini ve kadının yumuşak plastik çizmeleri bebeğe giydirmeye çalışmasını izledi. Adam kendi tecrübelerinden, bunun göründüğünden daha zor bir iş olduğunu biliyordu. Küçük bir kızın o çizmeleri yukarı çekmesine imkân yoktu. Alex onları giydirirken zorluk çekmişti ama Katie her nasılsa, bu işi kolaylıkla başarıyordu. Bebeği kıza geri verdikten sonra, “Şimdi nasıl?” diye sordu.

“Mükemmel,” dedi Kristen. “Sence ona manto da giydir-meli miyim?”

“Dışarısı o kadar soğuk değil.”

“Biliyorum. Ama Vanessa bazen üşüyor. Bence giyse iyi olur.” Kristen’ın başı tezgâhın arkasına kayboldu, sonra yeniden belirdi. “Sence hangisini giydireyim? Maviyi mi, moru mu?”

Katie yüzünde ciddi bir ifadeyle parmağını ağzına götürdü.

“Bence mor iyi olabilir.”

Kristen başıyla onayladı. “Ben de öyle düşünüyorum. Teşekkürler.”

Katie, arkasını dönmeden önce gülümsedi, Alex ise kadın onun kendisine baktığını fark edemeden önce raflara odaklandı. Hardal ve çeşni kavanozlarını rafın ön taraüna getirdi. Gözünün kenarıyla, Katie nin başka bir koridora geçmeden önce ufak bir alışveriş sepeti aldığını gördü.

Alex kasaya doğru yürüdü. Katie onu gördüğünde, adam kadına dostça el salladı. “Günaydın,” dedi.

“Merhaba.” Katie saçının bir tutamını kulağının arkasına atmaya çalıştı. Ama saç, orada durmayacak kadar kısaydı. “Birkaç şey almam gerek.”

“Aradığınızı bulamazsanız haber verin. Bazen malların yeri değişiyor.”

Katie koridorda ilerlemeden önce başıyla onayladı. Alex kasanın arkasına geçerken video ekranına baktı. Josh aynı noktada balık tutarken, bir tekne de yavaşça rıhtıma yanaşıyordu.

“Ne düşünüyorsun babacığım?” Kristen bebeği havaya kaldırmış, pantolonunun bacağım çekiştiriyordu.

“Vay! Çok güzel olmuş.” Alex, kızının yanma çömeldi. “Mantoya da bayıldım. Vanessa bazen üşüyor, değil mi?” “Hı-hı,” dedi Kristen. “Ama bana salıncaklara gitmek istediğini söyledi, o yüzden herhâlde üzerini değiştirir.”

“İyi bir fikre benziyor,” dedi Alex. “Belki öğleden sonra hep birlikte parka gideriz? Sen de sallanmak istiyorsan tabii.” “Ben sallanmak istemiyorum. Vanessa istiyor. Zaten hepsi yalancıktan babacığım.”

“Ah,” dedi adam, “peki.” Tekrar ayağa kalktı. *Parka gidilmeyecek,* diye düşündü.

Kendi dünyasına dalan Kristen, bebeği tekrar soymaya başladı. Alex tam monitörden Josh’ı kontrol ederken, içeri üzerinde yalnızca sörf şortu olan bir genç girdi. Alex’e bir tomar para uzattı.

Tekrar aceleyle çıkmadan önce, “Rıhtımdaki pompa için,” dedi.

Alex parayı kasaya girdi ve pompayı çalıştırdı; Katie de bu sırada kasaya geldi. Her zamanki şeyleri almış, bu kez aralarına bir tüp güneş kremi eklemişti

“İhtiyacınız olan her şeyi buldunuz mu?”

“Evet, teşekkürler.”

Kadının aldıklarını torbaya koymaya başladı. “Benim en sevdiğim Dickens romanı *Büyük Umutlar”* dedi. Her şeyi tek tek torbaya koyarken, sesinin dostça çıkmasına çabaladı. “Sizinki hangisi?”

Kadın hemen cevap vermek yerine, ona Dickens’ı sevdiğini söylediğini hamlayıp irkilmiş gözüktü.

Sonunda yumuşak bir sesle, *“İki Şehrin Hikâyesi*,” dedi.

“Onu da severim. Ama üzücü bir kitap.”

“Evet,” dedi Katie. “O yüzden seviyorum.”

Alex, kadının yürüyeceğini bildiği için, gıdaları iki kez po-şededi.

“Kızımla tanıştığınıza göre, ben de kendimi tanıtayım diyorum. Adım Alex,” dedi. “Alex Wheatley.”

Kristen arkasından, “Onun adı Bayan Katie,” diye cıvıldadı.

“Ama bunu sana daha önce de söylemiştim, unuttun mu?” Alex omzunun üzerinden kızına baktı. Tekrar önüne döndüğünde, Katie ona parayı uzatıyor, bir yandan da gülümsüyordu.

“Yalnızca Katie,” dedi.

“Seninle tanıştığıma sevindim Katie.” Anahtarı çevirince, kasanın çekmecesi çınlayarak açıldı. “Herhalde bu civarda yaşıyorsun.”

Katie cevap vermedi. Adam ona baktığında, kadının gözlerinin korkuyla irileştiğini gördü. Olduğu yerde dönünce, Katie’nin arkasındaki monitörde gördüğü şeyi o da gördü. Josh bütün giysileriyle suyun içindeydi ve panikle çırpmıyordu. Alex birden boğazının tıkandığım hissetti ve içgüdüleriyle hareket

ederek tezgâhın arkasından fırladı, dükkânı koşarak aştı ve depoya girdi. Kapıdan firtına gibi çıkarken, bir kutu kâğıt havlunun devrilip her yana saçılmasına sebep oldu ama yavaşlamadı. Arka kapıyı parçalarcasına açtı; bir çalı sırasının üzerinden atlayıp rıhtıma kısa yoldan giderken, damarlarındaki adrenalini hissetti. Rıhtımdan suya adarken, Josh'ın suda battığını, kollarıyla çırpındığını görebiliyordu.

Kalbi kaburgalarına çarparcasına atan Alex havada süzüldü, suya daldığında Josh'tan yalnızca yarım metre uzaktaydı.

Su derin değildi, bir seksen civarındaydı ve dipteki yumuşak, kaygan çamura dokunduğunda, baldırlarına kadar battı. Suyun yüzeyine çıkmak için mücadele etti, Josh'a uzanırken kollarının zorlandığını hissetti.

"Tuttum seni!" diye bağırdı. "Tuttum seni!"

Ama Josh mücadele ediyor, bir türlü nefes alamadığı için, öksürüyordu. Alex, çocuğu sığ sulara çekerken kontrol altında tutmak için çabaladı. Sonra Josh'ı büyük bir güçle kaldırarak, otlarla kaplı kıyıya çıkardı. Harıl hani çalışan beyninde seçenekler dolaşıyordu. Suni teneffüs, mide yıkamak, nefes alımına yardımcı olmak. Josh'ı yere yatırmaya çalışa ama çocuk direniyordu. Çırpmıyor, öksürüyordu ve kendisi de hâlâ panik içinde olmasına rağmen Alex'in aklı, bunun, Josh'm muhtemelen iyi olacağı anlamına geldiğini kavrayabilecek kadar yerindeydi.

Josh hınlalı bir sesle öksürene, ağzından su fişkırtana ve ilk kez doğru düzgün nefes alana kadar, Alex ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu ama bu süre muhtemelen birkaç saniyeden ibaretd. Josh içine sert bir nefes çektikten sonra yeniden öksürdü. Sonra yine nefes alıp yine öksürdü. Boğazım temizliyormuş gibi bir ses çıkmışa. Hâlâ hissetti^ panikle sarsılan çocuk birkaç derin nefes aldı ve ancak o zaman, neler olduğunun farkına varabilmiş göründü..

Babasına uzandı, Alex de ona sıkıca sarıldı. Josh ağlamaya başladı, omuzlan titriyordu.

Alex olabilecekleri düşününce, midesinin bulandığını hissetti. Katie'nin monitöre gözlerini diktiğini fark etmese ne olurdu? Ya bir dakika daha geçseydi? Bütün bu soruların cevapları, adamın da Josh kadar şiddede titremesine sebep olmuştu.

Josh’ın ağlayışı bir sure sonra yavaşladı ve Alex onu sudan çektikten beri ilk kez konuştu.

“özür dilerim babacığım” dedi çocuk boğul urcasına. Alex de buna cevaben fısıltıyla, “Ben de özür dilerim,” dedi. Hâlâ oğluna sarılıyor, onu bırakırsa bir şekilde zamanın geriye döneceğinden ama bu kez sonucun farklı olacağından korkuyordu. Sonunda Josh’ı tutan kollarını gevşetmeyi başardığında, Alex kendini dükkânın arkasında birikmiş kalabalığa bakar buldu. Roger da yemek yemekte olan müşteriler de oradaydılar. Muhtemelen daha yeni gelmiş iki müşteri de boyunlarını uzatmıştı. Tabii Kristen da oradaydı. Alex birden yine kendini berbat bir baba gibi hissetti. Çünkü küçük kızının, Katie’nin kollarında olmasına rağmen ağladığını, babasına ihtiyaç duyduğunu görebiliyordu.

Alex, Josh’la ikisi üsderini değiştirip kuru giysiler giyene kadar olanları kafasında toparlayamadı. Roger iki çocuğa da hamburger ve patates kızartması yapmıştı. Hepsi birden lokanta bölümünde, bir masada oturuyorlardı ama çocukların ikisi de yemekle ilgileniyor gibi değildi.

“Oltamın ipi tekneye takıldı, elimden kaçıyordu. Oltamı kaybetmek istemedim, tp hemen kopar sandım ama beni de suya çekti. Biraz su yuttum. Sonra nefes alamadım, sanki bir şey beni aşağı çekiyor gibi geldi.” Josh duraksadı. “Sanırım oltamı nehre düşürdüm.”

Gözleri hâlâ kırmızı ve şiş olan Kristen, onun yanında oturuyordu. Katie’den, bir süre yanında kalmasını istemişti, Karie de kızın yanındaydı ve hâlâ elini tutuyordu.

“önemli değil canım. Birazdan çıkıp atarım, bulamazsam da sana yenisini alırım. Ama bir dahaki sefere bırak gitsin, olur mu?”

Josh burnunu çekip başıyla onayladı. “Gerçekten çok üzgünüm,” dedi.

Alex onu yatıştırmak için, “Kazaydı,” dedi.

“Ama artık balığa çıkmama izin vermeyeceksin.”

İzin vereyim de seni kaybetmeme yine ramak mı kalsın, diye düşündü Alex. *Hayatta olmaz.*

“Bunu sonra konuşuruz, olur mu?” dedi Alex.

“Ya bir dahaki sefere bırakacağıma söz verirsem?”

“Dediğim gibi, sonra konuşuruz. Şimdi, neden bir şeyler yemiyorsun?”

“Aç değilim.”

“Biliyorum. Ama öğle yemeği vakti geldi, bir şeyler yemen gerek.”

Josh bir dilim patates kızartmasına uzandı, küçük bir ısırık aldı ve mekanik harekederle çiğnedi. Kristen da aynısını yaptı. Küçük kız masadayken, neredeyse her zaman Josh’ı taklit ederdi. Josh buna çok sinirlenirdi ama şu an buna itiraz edecek enerjisi yok gibiydi.

Alex, Katie’ye döndü. Birden bir gerginlik hissederek yutkundu.

“Seninle bir dakika konuşabilir miyim?”

Kadın masadan kalktı, Alex onu çocuklardan uzaklaştırdı. Çocukların duyamayacağından emin olduğu bir yere geldiklerinde boğazını temizledi. “Sana yaptıkların için teşekkür etmek istiyorum,” dedi.

“Bir şey yapmadım ki,” diye itiraz etti kadın.

“Evet,” dedi Alex, “yaptın. Sen monitöre bakmasaydın, neler olduğundan haberim olmayacaktı. Ona zamanında ulaşa-mayabiliıdim.” Duraksadı. “Ayrıca Kristenla ilgilendiğin için de teşekkürler. Dünyanın en tatlı çocuğudur ama hassastır.

Onu yalnız bırakmadığın için çok memnunum. Yukarı çıkıp üzerimizi değiştirmemiz gerektiğinde bile gitmedin.”

“Kim olsa aynısını yapardı,” dedi Katie. Sonra bunu takip eden sessizlikte birbirlerine ne kadar yakın durduklarını fark etmiş göründü ve geriye küçük bir adım ara. “Gerçekten gitmeliyim.”

“Dur,” dedi Alex. Dükkânın arkasındaki camlı buzdolap-larına doğru ilerledi. “Şarap sever misin?”

Kadın başım salladı. “Bazen ama...”

Alex o sözünü bitiremeden döndü, dolabı açtı. Uzandı ve bir şişe Chardonnay cinsi şarap çıkardı.

“Lütfen,” dedi. “Bunu almanı istiyorum. Çok iyi bir şaraptır. Biliyorum, insan burada iyi şarap bulabileceğini düşünmez. Ama ordudayken bir arkadaşım beni şarapla tanıştırmıştı. Amatör bir şarap uzmanı sayılır, dükkânda sattıklarımı da o seçiyor. Hoşuna gidecektir.”

“Bunu yapmana gerek yok.”

“En azından bunu yapayım.” Gülümsedi. “Teşekkür etmek için.”

Kadın, tanıştıklarından beri ilk kez, gözünü adamınkiler-den kaçırmadı. “Tamam,” dedi sonunda.

Katie aldıklarını topladıktan sonra dükkândan çıktı. Alex masaya döndü. Biraz daha ısrar ve kandırmacadan sonra, Josh’la Kristen yemeklerini bitirdiler. Alex de oltayı bulmak için rıhtıma gitti. Döndüğünde Joyce gelmiş, önlüğünü takıyordu; Alex çocukları bisiklet gezintisine çıkardı. Sonra arabayla Wilmington’a gittiler, bir sinemaya girdiler, pizza yediler. Çocuklarla zaman geçirildiğinde en sık başvurulan faaliyederdi bunlar. Eve vardıklarında güneş batmış, hepsi de yorulmuştu. Duş alıp pijamalarını giydiler. Alex bir saat boyunca, yatakta çocuklarının arasında yattı, onlara hikâyeler okudu ve en sonunda ışığı kapatıp çıka.

Oturma odasına girdiğinde televizyonu aça ve bir süre kanalları dolaşo. Ama televizyon izleme havasında değildi. Onun yerine yine Josh’ı düşündü; oğlunun yukanda güvende olduğunu bilmesine rağmen, yine bugün hissettiği korkuyu haarladı, başarısız bir baba olduğunu hissetti. Elinden geleni yapıyordu, kimse de çocuklarını ondan çok sevemezdi ama bunların yeterli olmadığını hissetmeden edemiyordu.

İlerleyen saatlerde, Josh'la Kristen uyuduktan çok sonra mutfağa gitti ve dolaptan bir şişe bira çıkardı. Birası elinde, kanepeye oturdu. Günün anılan kafasında bir film gibi oynuyordu, ama bu kez kızını, onun Katieye tutunuşunu, minicik yüzünü kadının boynuna gömüşünü düşünüyordu. Kızım son kez böyle gördüğünde Carly’nin hayatta olduğunu düşündü.

isaıı, yerini mayısa bıraktı ve günler geçmeye devam etti. Restoran gitgide kalabalıklaştı ve Katie'nin kahve kutusunda-ki para tomarı güven verici bir biçimde kalınlaştı. Katie artık gerekirse oradan kaçacak imkâna sahip olmadığını düşünüp paniğe kapdmıyordu.

Yıllardır ilk kez, kirayı ve faturaları ödedikten, yiyecek aldıktan sonra fazladan parası kalıyordu. Büyük bir miktar değildi ama kendini hafif ve özgür hissetmesine yetecek kadardı. Cuma sabahı, özellikle ikinci el giysiler satan Anna Jeans adlı dükkânda durdu. Bütün giysilere bakması sabahın çoğunu aldı ama sonunda iki çift ayakkabı, bir pantolon, bir şort, üç şık tişört ve çoğu marka olan, neredeyse yeni görünen birkaç bluz edindi. Bazı kadınların, muhtemelen küçük bir servet edecek kadar çok ve güzel giysileri olması, Katie'yi hayrete düşürüyordu.

Katie eve döndüğünde, Jo bir rüzgâr çanı asıyordu. İlk karşılaşmalarından beri pek konuşmamalardı. Jo'nun işi, artık her neyse, kadını meşgul ediyor gibiydi, Katie de elinden

geldiğince çok vardiya alıyordu. Geceleri Jo'nun ışığının açık olduğunu görüyordu ama saat, ona uğrayamayacağı kadar geç oluyordu ve Jo geçen hafta sonu evde değildi.

Jo elini sallayarak "Ne zamandır konuşamadık," dedi. Rüzgâr çanına hafifçe vurarak çınlara, sonca da bahçeyi yürüyerek aştı.

Katie verandaya ulaştı ve elindeki poşederi yere bıraktı. "Nerelerdeydin?"

Jo omuz silkti. "Nasıldır bilirsin. Gece geç yatarsın, sabah erken kalkarsın, oraya buraya gidersin. Çoğu zaman kendimi, birileri beni dört yana birden çekiyormuş gibi hissediyorum." Sallanan sandalyeleri işaret etti. "Oturabilir miyim? Bir molaya ihtiyacım var. Bütün sabah temizlik yaptım, demin de o şeyi astım. Sesi hoşuma gidiyor."

"Buyur, otur," dedi Katie.

Jo oturdu, tutulmuş omuzlarını açmak için oynattı. "Biraz güneş yüzü görmüşsün," diye yorum yapa. "Kumsala mı gittin?"

"Hayır," dedi Katie. Ayağına yer açmak için poşederden birini itti. "Son iki haftadır, gün içinde fazladan vardiya aldım, terasta çalıştım."

“Güneş, su... Başka ne var? Ivarîın Yeri’nde çalışmak, tatile çıkmak gibi bir şey olmalı.”

Katie güldü. “Pek de öyle sayılmaz. Sen neler yapan?” “Bugünlerde ne güneş ne eğlence yüzü görüyorum.” Başıyla poşederi işaret etti. “Bu sabah sana uğrayıp bir fincan kahve içecektim. Ama sen çoktan gitmişsin.”

“Alışverişe çıkam.”

“Belli oluyor. Beğendiğin bir şeyler bulabildin mi?” “Buldum sanırım,” dedi Katie.

“Eee, orada öylece oturma. Aldıklarım göster.”

“Emin misin?”

Jo güldü. “Issız bir yerde, çakıllı bir yolun sonunda-ki bir kulübede yaşıyorum ve bütün sabah dolap sildim. Heyecanlanacak başka ne var?”

Katie aldığı kot pantolonu poşetten çıkardı ve Jo’ya uzattı. Jo pantolonu kaldırdı, sonra arkasını çevirdi. “Vay!” dedi. “Bunu Anna Jean’s’te bulmuş olmalısın. Orayı çok seviyorum.” “Anna JeanVe gittiğimi nereden bildin?”

“Çünkü burada, bu kadar güzel şeyler satan başka dükkân yok. Bu, birinin dolabından gelmiş. Zengin bir kadının dola-bından. Sattıkları çoğu şey yeni sayılır.” Kotu indiren Jo, ceplerdeki dikişlerin üzerinden parmağını geçirdi. “Bu şahane. Tasarımına bayıldım.” Poşete baktı. “Başka ne aldın?”

Katie aldıklarını ona bir bir verdi, Jo’nun her bir parçayı övüşünü dinledi. Poşet boşaldığında Jo iç çekti. “Tamam, resmen seni kıskanıyorum. Tahmin edeyim, dükkânda bunlar gibi bir şey kalmadı, değil mi?”

Katie aniden kendini mahcup hissederek omuz silkti. “Kusura bakma,” dedi. “Orada bayağı zaman geçirdim.”

“Eh, aferin sana. Hazine bulmuşsun.”

Katie başıyla Jo’nun evini işaret etti. “Ev işleri nasıl gidiyor?” diye sordu. “Boyamaya başladın mı?”

“Henüz değil.”

“İşler çok mu yoğun?”

Jo yüzünü buruşturdu. “Aslına bakarsan, yerleştikten ve her tarafı temizledikten sonra enerjim tükenir gibi oldu. Arkadaşım olman çok iyi, böylece senin parlak ve neşeli evine gelebiliyorum.”

“İstediğin zaman gelebilirsin.”

“Teşekkürler. Ama Bay Benson şeytanı yarın birkaç kutu boya getirecek. Bu da neden burada olduğumu açıklıyor. Bütün hafta sonumu boya lekeleri içinde geçirme fikri beni dehşete sürüklüyor.”

“O kadar da zor değil. Çabuk ilerliyor.”

“Bu elleri görüyor musun?” dedi Jo, ellerini kaldırarak. “Bunlar yakışıklı adamları okşamak, güzel tırnaklar ve elmas yüzüklerle donatılmak için yaratıldı. Boya ruloları, boya lekeleri ve o tür ağır işler için yaratılmadı.”

Katie kıkırdadı. “Gelip yardım etmemi ister misin?” “Kesinlikle olmaz. İşleri ertelemek uzmanlık alanımdır ama bir de beceriksiz olduğumu düşünmeni hiç istemem. Çünkü aslında, yapağım şeyde bayağı iyiyimdir.”

Ağaçların arasından bir sığırcık sürüsü çıktı ve âdeta müzikal bir ritimle hareket etti. Sallanan sandalyelerin hareketleri, verandanın hafifçe gıcırdamasına sebep oluyordu.

“Ne iş yapıyorsun?” diye sordu Katie.

“Bir tür danışmanım.”

“Lisede mi?”

“Hayır,” dedi Jo, başını sallayarak. “Yas danışmanıyım.” “Ah,” dedi Katie. Duraksadı. “Bunun ne olduğundan emin değilim.”

Jo omuz silkti. “İnsanları ziyaret eder, onlara yardım etmeye çalışırım. Bunun sebebi, genelde bir yakınlarının ölmesidir.” Duraksadı, devam ettiğinde sesi yumuşamıştı. “İnsanlar farklı farklı tepkiler verirler, onlara olanları kabul

etmeleri konusunda nasıl yardım edeceğimi bulmak benim işimdir. Bu arada, bu ifâdeden nefret ederim. Bir yakınının öldüğünü *kabul etmek* isteyen biriyle hiç tanışmadım çünkü. Ama yapağım şey, aşağı yukarı bu. Çünkü ne kadar zor olursa olsun, sonunda kabullenmek, insanların hayatlarına devam etmelerine imkân sağlar. Ama bazen...”

Kadın sustu. Sessizlik içinde otururlarken, sallanan sandalyenin bir parçası kalkmış boyasını kazıdı. “Bazen, biriyley-ken, başka sorunlar ortaya çıkıyor. Son zamanlarda bunlarla uğraşıyorum. Çünkü bazen insanların başka açılardan da yardıma ihtiyacı oluyor.”

“Tatmin edici bir işe benziyor.”

“Öyle. Zorlukları olsa da.” Katie’ye döndü.

“Peki ya sen?”

“Ivanuı Yeri’nde çalıştığımı biliyorsun.”

“Ama bana kendin hakkında başka hiçbir şey anlatmadın.” “Anlatacak pek bir şey yok,” dedi Katie. Konuyu değiştirebilmeyi umuyordu.

“Tabii ki var. Herkesin bir hikâyesi vardır.” Kadın duraksadı. “Mesela, seni Southport’a gerçekten getiren nedir?” “Anlatmıştım,” dedi Katie. “Baştan başlamak istedim.”

Jo bu cevabı düşünürken, bakışları Katie yi delip geçer gibiydi.

“Tamam,” dedi, sonunda neşeli bir sesle. “Haklısın. Beni ilgilendirmez.”

“Demek istediğim bu değildi...”

“Evet, buydu. Ama hoş bir dille söyledin. Ben de cevabına saygı duyuyorum, çünkü haklısın, beni ilgilendirmez. Ama bilesin diye söylüyorum; baştan başlamak istediğini söylediğinde, içimdeki danışman, neden baştan başlama ihtiyacı duyduğunu merak ediyor. Daha da önemlisi, arkanda ne bıraktığını.”

Katie omuzlarının gerginleştiğini hissetti. Jo, onun rahatsızlığını sezerek söze devam etti.

“Bak ne diyeceğim,” dedi nazikçe. “Bu soruyu sorduğumu unut. Ama konuşmak istersen, yanında olduğumu unutma, tamam mı? İyi bir dinleyiciyimdir. özellikle de konuşan, arkadaşlarım olduğunda. Hem ister inan ister inanma, bazen konuşmak işe yarıyor.”

Katie istemeden sesini alçalttı. “Ya bu konuda konuşamazsam?” diye fısıldadı.

“O zaman şöyle diyeyim. Danışman olduğum gerçeğini unut. Biz arkadaşız. Arkadaşlar her şeyden konuşabilirler. Bana nerede doğduğunu, çocukken seni nelerin mutlu ettiğini anlatabilirsin.”

“Bu, neden önemli?”

“Değil. Ama olay da burada zaten. Söylemek istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin.”

Katie, Jo’nun sözlerini sindirdikten sonra, ona gözlerini kısarak baktı. “İşinde çok iyisin, değil mi?”

“Olmaya çalışıyorum,” dedi Jo.

Katie parmaklarını kucağında birbirine kenededi. “Pekâlâ. Altoona’da doğdum,” dedi.

Jo sallanan sandalyesinde arkasına yaslandı. “Oraya hiç gitmedim. Güzel mi?”

“O eski demir yolu kasabalarından biri,” dedi, “nasıldır bilirsin. Daha iyi bir hayata ulaşmaya çalışan, iyi yürekli, çalışkan insanlarla dolu bir kasaba. Güzel bir yerdi, özellikle de sonbaharda, yapraklar renk değiştirmeye başladığında. Dünyada daha güzel bir yer olmadığım düşünürdüm.” Hatıralarında kaybolmuş hâlde yere baktı. “Emily diye bir arkadaşım vardı, birlikte rayların üzerine bozuk paralar koyardık. Tren geçtikten sonra paraları bulmak için sağa sola bakardık, bulduğumuzda da üzerlerindeki oymaların tamamen kaybolduğunu görüp hayrete düşerdik. Bazen paralar hâlâ sıcak olurdu. Bir keresinde parmaklarımın yandığını hatırlıyorum. Çocukluğumu düşündüğümde, çoğu zaman böyle ufak zevkleri hatırlıyorum.”

Katle omuz silkti ama Jo, o söze devam etsin diye sessizliğini korudu.

“Neyse, okula da orada başladım, orada mezun oldum. Liseyi orada bitirdim ama

o sıralar... Nasd desem... Sıkılmıştım, anlıyor musun? Kasaba hayatından, her hafta sonunun aynı olmasından. Aynı insanların aynı partilere gitmesinden, aynı oğlanların kamyonetlerinin arkasında bira içmesinden. Daha fazlasını istiyordum ama üniversiteye giremedim ve uzun sözün kısası, kendimi Atlantic Cityde buldum. Orada bir süre çalıştım, biraz dolaştım ve şimdi, yıllar sonra, buradayım."

"Yine her şeyin aynı kaldığı ufak bir şehirdesin."

Katie başını salladı. "Burası farklı. Burada kendimi..." Duraksadığında, Jo cümlesini onun yerine tamamladı. "Güvende mi hissediyorsun?"

Katie irkilerek onunla göz göze geldiğinde, Jo şaşırmış gözüktü. "Bunu anlamak o kadar da zor değil. Dediğin gibi, baştan başlıyorsun. Baştan başlamak için buradan daha iyi bir yer olabilir mi? Hiçbir şeyin olmadığı bir yerden?" Duraksadı. "Eh, aslında bu doğru değil. Duyduğuma göre iki hafta önce heyecanlı bir şeyler yaşanmış. Markete uğradığında?" "Olanları duydun mu?"

"Burası ufak bir şehir. Duymamak mümkün değil. Ne oldu?" "Çok korkutucuydu. Bir an Alex'le konuşuyordum, sonra ben monitörde olanları görünce herhâlde yüzümdeki ifâdeden bir şeyler olduğunu anladı, çünkü bir anda koşup gitti. Dükkânı fırtına gibi aştı, sonra Kristen monitörü gördü ve paniğe kapıldı. Onu kucağıma alıp babasının arkasından gittim. Rıhtıma vardığımda, Alex çoktan Josh'ı almış, sudan çıkıyordu. İyi olduğuna seviniyorum."

"Ben de," dedi Jo, başını sallayarak. "Kristen hakkında ne düşünüyorsun? Dünya tatlısı, değil mi?"

"Bana Bayan Katie diyor."

"O küçük kıza bayılıyorum," dedi Jo, dizlerini göğsüne çekerek. "Ama ikinizin iyi anlaşması beni hiç şaşırtmadı. Ya da korktuğunda sana uzanması."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Çünkü o miniğin sezgileri çok güçlü. Senin iyi yürekli olduğunu biliyor."

Katie'nin yüzüne şüpheci bir ifade yerleşti. "Belki de ağabeyine bir şey olacak diye korktu, babası gittiğinde orada bir tek beni bulabildi."

“Kendini azımsama. Dediğim gibi, kızın sezgileri güçlü.” Jo söze devam etti. “Alex nasıldı? Olaydan sonra yani?” “Sarsılmıştı ama onun dışında iyi gibiydi.”

“O günden beri çok konuştunuz mu?”

Katie yorumsuz bir tavırla omuz silkti. “Pek değil. Dükkâna gittiğimde hep kibar davranıyor, ihtiyacım olan şeyleri getirtiyor ama o kadar işte.”

Jo, “öyle şeylerde başarılıdır,” diye teminatta bulundu. “Onu bayağı iyi tanıyor gibisin.”

Jo sandalyesinde sallandı. “Tanıdığımı düşünüyorum.” Katie kadının devam etmesini bekledi ama Jo ses çıkarmadı. “Bu konuda konuşmak ister misin?” diye sordu Katie masumca. “Çünkü konuşmak bazen işe yarar, hele de dinleyen bir arkadaş olursa.”

Jo’nun gözleri parladı. “Biliyor musun, hep göründüğünden daha kurnaz olduğundan şüpheleniyordum. Benden aldığını bana satıyorsun demek. Kendinden utanmalısın.” Katie gülümsedi ama tıpkı Jo’nun yaptığı gibi, bir şey söylemedi.

Sessizliğinin işe yaraması onu şaşırttı.

“Ne kadarını anlatmalıyım, emin değilim,” dedi Jo. “Ama şunu söyleyebilirim; o iyi bir adam. Doğru şeyi yapacağına güvenebileceğin tülden biri. Çocuklarını ne kadar sevdiğinden de anlaşılıyor.”

Katie bir an dudaklarını birbirine bastırdı. “Hiç görüştünüz mü?”

Jo, sözlerini dikkade seçer gibiydi. “Evet ama senin düşündüğün şekilde değil. Hem şunu da bilesin; bu uzun zaman önceydi ve ikimiz de unuttuk gitti.”

Katie bu cevaptan ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi ama ısrar etmek istemedi. “Onun hikâyesi ne peki? Anladığım kadarıyla boşanmış, öyle değil mi?”

“Ona sormalısın.”

“Ben mi? Neden ona sormak isteyeyim?”

“Çünkü bana sordun,” dedi Jo, tek kaşını kaldırarak. “Tabii bu da onunla ilgilendiğin anlamına geliyor.” “İlgilenmiyorum.”

“O zaman neden merak ediyorsun?”

Katie kaşlarını çattı. “Bir arkadaşa göre fâzla kurnazsın.” Jo omuz silkti. “İnsanlara, zaten bildikleri ama kendilerine itiraf etmekten çekindikleri şeyleri söylüyorum, o kadar.” Katie bunu düşündü. “Haberin olsun, evini boyamana yardım etme teklifimi resmen geri alıyorum.”

“Yapacağını söyledin bir kere.”

“Biliyorum ama teklifi geri alıyorum.’'

Jo güldü. “Peki,” dedi. “Bu akşam ne yapacaksın?” “Birazdan işe gitmem gerek. Aslına bakarsan, hazırlanmaya başlasam iyi olur.”

“Ya yarın akşam? Yarın da çalışacak mısın?”

“Hayır, hafta sonu boşum.”

“Bir şişe şarap alıp sana geleyim mi, ne dersin? İhtiyacım olacağına eminim, hem boya kokusunu da gereğinden fâzla solumak istemiyorum. Ne dersin, olur mu?”

“Aslında, kulağa çok eğlenceli geliyor.”

“Güzel.” Jo donulup sandalyeden kalktı. “Yarın akşam birlikteyiz o zaman.”

5

(Cumartesi sabahı şafak söktüğünde gökyüzü masmaviydi ama kısa bir süre sonra bulutlar yaklaşmaya başladı. Gri ve kalın bulutlar, şiddetini sürekli artıran rüzgârla dönüyor, eğilip bükülüyordu. Hava sıcaklığı hızla düşmeye başladı. Katie evden çıkarken üzerine uzun kollu bir tişört giymek zorunda kaldı. Dükkân, evinden iki mil kadar ötedeydi, sabit bir hızla yürüdüğü takdirde oraya yarım saatte varabilirdi. Fırtınaya yakalanmak istemiyorsa acele etmesi gerektiğini biliyordu.

Gök gürültüsünün gümbürtüsünü duyduğunda daha ana yola yeni ulaşmıştı.

Etrafındaki havanın yoğunlaştığını hissederek adımlarım hızlandırdı. Yanından bir kamyon hızla geçerek arkasında bir toz bulutu bıraktı, Katie de kumlu refîije çıktı. Havada, okyanustan gelen tuzun kokusu vardı. Tepesinde kırmızı kuyruklu bir şahin zaman zaman yukarı yükselerek süzülüyor, rüzgârın gücünü sınıyordu. Adımlarının sabit ritmi düşüncelere dalmasına neden olunca Katie, Jo'yla yaptıkları konuşmayı düşünmeye koyuldu. Anlattığı hikâyeleri değil de Jo'nun Alex'le ilgili söylediği şeylerin bazılarım düşün&yordu. Jo'nun neden bahsettiğini bilmediğine karar verdi. Kendisi sohbet etmeye çalışırken, Jo onun söylediklerini saptırmış, pek de doğru olmayan sonuçlara varmıştı. Evet, Alex iyi birine benziyordu ve Kristen da Jo'nun dediği gibi çok tatlıydı ama Katie, adamla *ilgilenmiyordu.* Adamı tanımıyordu bile. Josh nehre düştüğünden beri birbirlerine iki kelimeden fazlasını etmemişlerdi ve herhangi bir türden ilişkiye başlamak, Kade'nin istediği son şeydi.

O zaman neden ona, Jo ikisini bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi geliyordu? Gerçi bundan emin değildi ama dürüst olmak gerekirse bir önemi de yoktu. Jo bu akşam geleceği için memnundu. İki arkadaş bir şişe şarabı paylaşacaklardı... Çok özel bir şey olmadığını biliyordu. Diğer insanlar, diğer kadınlar, böyle şeyleri hep yapıyordu. Alnını kırıştırdı. Tamam, *hep* yapmıyor olabilirlerdi ama muhtemelen çoğu, canları istediğinde böyle bir şey yapabileceklerine inanıyordu ve kendisiyle diğer insanlar arasındaki fark buydu. Ona normal gelen bir şey yapmayalı ne kadar zaman olmuştu? *Çocukluğumdan beri,* diye itiraf etti. Raylara bozuk para koyduğu günlerden beri. Ama Jo'ya tamamen dürüst davranmamıştı. Ona, demir yoluna çoğu zaman kavga eden annesiyle babasının birbirlerine bağırıp çağıran seslerinden kaçmak için gittiğini söylememişti. Jo'ya birçok kez kavganın arasında kaldığını, on iki yaşındayken babasının, annesine firlattiğı bir kar küresinin kendisine denk geldiğinden bahsetmemişti. Kar küresi, başında saaderce kanayan bir kesik açmıştı ama ne annesi ne babası onu hastaneye götürmeye yeltenmişti. Jo'ya, babasının sarhoşken kötü bir adam olduğunu, evine kimseyi, hatta Emily'yi bile davet etmediğini, üniversiteye annesiyle babası bunun bir para ve zaman israfı olduğunu düşündükleri için giremediğini de söylememişti. Ya da liseden mezun olduğu gün onu evden attıklarını.

Belki, diye düşündü, *Joya bunları anlatırım.* Belki de anlatmazdı. O kadar da önemli değildi. Çocukluğu çok iyi geçmediyse, ne olmuştu yani? Evet, annesiyle babası alkolik ve genelde işsizlerdi ama kar küresi olayı dışında onu hiçbir zaman incitmemişlerdi. Tamam, ona bir araba almamış, doğum günü partisi yapmamış olabilirlerdi ama yatağa hiç aç girmemişti ve her sonbahar, durumları

ne kadar kötü olursa olsun, ona okula giderken giymesi için yeni giysiler alınmıştı. Babası dünyanın en iyi babası olmayabilirdi ama kızın odasına gizlice girip korkunç şeyler yapmamıştı. Bazı arkadaşlarının başına böyle şeyler geldiğini biliyordu. On sekiz yaşında, kendisini yaralı biri olarak görmemişti. Üniversiteye gidemediği için biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Kendi kendine ayakta kalmak zorunda olduğu için endişeleniyordu ama tamir edilemeyecek bir hasara uğramamıştı. Ayakta kalmayı da başarmıştı. Atlantic City'de hayatı o kadar da kötü değildi. Bir iki iyi çocukla tanışmış, birçok kez iş arkadaşlarıyla sabahlara kadar gülüp eğlenmişti.

Hayır, dedi kendine, *beni şekillendiren ya da Southport'a getiren çocukluğum değil.* Jo, Southport'ta arkadaşı diyebileceği tek kişi olsa da Katie'yle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Kimse bilmiyordu.

Kristen oturduğu küçük masasından, "Merhaba Bayan Katie," diye şakıdı. Bugün masada bebek yoktu. Kız onun yerine, bir boyama kitabının üzerine eğilmiş, elindeki mum boyalarla, içinde tek boynuzlu adar ve gökkuşakları bulunan bir resmin üzerinde çalışıyordu.

"Merhaba Kristen. Nasılsın?"

"İyiyim." Boyama kitabından başını kaldırıp baka. "Neden hep yürüyerek geliyorsun?"

Katie bir an duraksadı, sonra tezgâhın köşesini dönüp Kristenın göz seviyesine gelmek için çömeldi. "Çünkü arabam yok."

"Neden yok?"

Çünkü ehliyetim yok, diye düşündü Katie. *Hem olsaydı bile, araba almaya param yetmezdi.* "Bak, sana ne diyeceğim. Belki de araba alırım, tamam mı?"

"Tamam," dedi kız. Boyama kitabını havaya kaldırdı. "Resmim nasıl?"

"Çok güzel. Harika bir iş çıkarmışsın."

"Teşekkürler," dedi. "Bittiğinde sana vereceğim."

"Vermek zorunda değilsin."

Kız kendisini iyice sevimli kılan bir güvenle, “Biliyorum,” dedi. “Ama vermek istiyorum. Buzdolabına asabilirsin.”

Katie gülümseyerek doğruldu. “Ben de tam bunu düşünüyordum.”

“Alışveriş ederken yardıma ihtiyacın var mı?”

“Sanırım bugün kendim halledebilirim. Hem sen de bu arada resmi bitirebilirsin.”

“Tamam,” dedi kız.

Katie bir alışveriş sepeti alırken Alex’in yaklaştığını gördü. Adam ona el salladı ve bunun hiçbir mantığı olmasa da Katie kendini onu ilk kez görüyormuş gibi hissetti. Saçlan kır olmasına rağmen gözlerinin etrafında çok az kırışık vardı ama bunlar adamın zinde görünüşünü azaltmak yerine, artırıyordu. Omuzlan geniş, beli inceydi. Kadın, onun aşın yiyip içme alışkanlığı olmayan bir adam olduğunu düşündü.

“Hey, Katie. Nasılsın?”

“İyiyim. Ya sen?"

“Şikâyetçi değilim.” Sırıttı. “Geldiğine sevindim. Sana bir şey göstermek istiyordum.” Adam monitörü işaret edince Katie, Josh’ın yine rıhtımda, elinde oltasıyla oturduğunu gördü.

“Yine çıkmasına izin mi verdin?” diye sordu.

“Üzerindeki yeleği görüyor musun?”

Kadın gözlerini kısarak ekrana yaklaştı. “Can yeleği mi o?” “Fazla kabarık olmayan, insana sıcak başarmayan türden bir yelek bulmam zaman aldı. Ama bu mükemmel. Gerçekten başka seçeneğim yoktu. Balığa çıkamadığı için ne kadar mutsuzdu, tahmin bile edemezsin. Fikrimi değiştirmem için o kadar çok yalvardı ki. Ben de dayanamadım ve bunun bir çözüm olduğunu düşündüm.”

“Yeleği giymeye ses çıkarmıyor mu?”

“Yeni kural bu. Ya giyecek ya da balığa çıkmayacak. Ama rahatsız olduğunu

sanmıyorum.”

“Hiç balık yakaladığı oluyor mu?”

“İstediği kadar çok değil ama evet, yakalıyor.”

“O balıkları yiyor musunuz?”

“Bazen.” Alex başını salladı. “Ama Josh çoğu zaman onları tekrar suya atıyor. Aynı balıkları tekrar tekrar yakalamaya aldırmıyor.”

“Bir çözüm bulabildiğine sevindim.”

“Daha iyi bir baba, muhtemelen bunu daha önce çözerdi.” Katie ilk kez adama uzun uzun baka. “Bana iyi bir babaymışsın gibi geliyor.”

Bir an göz göze durdular, sonra Katie kendisini başka tarafa bakmaya zorladı. Alex, kadının rahatsızlığını sezerek, tezgâhın arkasında bir şeyler aramaya başladı.

“Sana verecek bir şeyim var,” dedi, bir paket çıkarıp tezgâhın üzerine koyarak. “Birlikte çalıştığım bir çiftliğin serası var, bazı şeyleri başkaları yetiştiremediğinde onlar yetiştiriyor. Daha dûn taze sebze getirdiler. Domates, salatalık, birkaç çeşit kabak. Denemek isteyebilirsin. Karım, bunlardan daha iyisini yemediğine yemin ederdi.”

“Karın mı?”

Adam başını salladı. “Kusura bakma. Hâlâ bunu yaptığım oluyor. Rahmetli karım demek istedim. İki yd önce vefat etti.”

Katie, Jo’yla yaptıkları konuşmayı düşünerek “Başın sağ olsun,” diye mınldandı.

Hikâyesi ne?

Ona sormahstn, demişti Jo.

Jo, adamın karısının öldüğünü muhtemelen biliyordu ama hiçbir şey söylememişti. Tuhaf.

Alex, kadının daldığını fark etmemişti. “Teşekkürler,” dedi alçak sesle. “Müthiş

bir insandı. Tamsan onu severdin.” Yüzünde kederli bir ifade belirdi. “Neyse,” dedi, “mallarının çok iyi olduğunu söylerdi. Hepsi organik. Ailecek, kendi elleriyle hasat yapıyorlar. Genelde, ne gelirse birkaç saat içinde tükenir ama senin için birkaç şey ayırdım. Belki denemek istersin diye.” Gülümsedi. “Hem vejetaryensin, değil mi? Vejetaryen olan biri, bunları takdir edecektir. Garanti ediyorum.”

Katie ona gözlerini kısarak baktı. “Neden vejetaryen olduğumu düşünüyorsun?”

“Değil misin?”

“Hayır.”

“Aaa,” dedi adam, ellerini ceplerine sokarak. “Yanılmışım öyleyse.”

“Sorun değil,” dedi Katie. “Daha kötü şeylerle suçlandığım oldu.”

“Bundan şüpheliyim.”

Şüphelenme, diye düşündü Katie. “Tamam.” Başım salladı. “Sebzeleri alacağım. Teşekkürler.”

- 6
- 12
  - 19
  - 24
  - 31
  - 39

6

XVatie alışveriş ederken Alex kasada oyalandı, kadını gözünün ucuyla izledi. Tezgâhı düzenledi, Josh'a baktı, Kristen'ın resmini inceledi ve meşgul gözükmek için etinden geleni yaparak tezgâhı tekrar düzenledi.

Kadın son birkaç haftadır değişmişti. Bronzlaşmaya başlamıştı, teni yeni, parlak bir tazeliğe sahip görünüyordu. Aynca Alex in yanında eskisi gibi ürkek davranmamaya başlamıştı, bugün de buna örnekti. Hayır, coşkuyla sohbet ederek dünyayı ateşe vermemişlerdi ama bu da bir başlangıç sayılırdı.

Ama neyin başlangıcı?

Alex en baştan beri kadının başının deme olduğunu sezmiş, içgüdüsel tepkisi, ona yardım etmek istemek olmuştu. Tabii kadın, kötü kesilmiş saçlanna ve sade kıyafederine rağmen güzeldi. Ama Alex'i asıl duygulandıran şey, onun Josh suya düştükten sonra Kristenı nasıl rahadattığını görmekti. Kristen'ın Katie'ye öyle davranışı, adamı, kadının görünüşünden daha çok etkilemişti. Kızı, Katie'ye, annesine uzanan bir çocuk gibi uzanmıştı. Alex bir eşe sahip olmayı ne kadar

özlüyorsa, çocukları da bir anneye sahip olmayı o denli öz-lûyordu; bunu haarlayınca boğazı sıkışır gibi oldu. Onların yasta olduğunu biliyor, durumu telafi etmek için elinden geleni yapıyordu ama Katie'yle Kristen'ı birlikte görene dek, üzüntünün, yaşadıkları tecrübenin yalnızca bir kısmı olduğunu fark edememişti. Çocukların yalnızlıkları, kendininkini yansıtıyordu.

Daha önce bunu fark etmemiş olmak canını sıkıyordu.

Katie'ye gelince, kadın onun için bir gizemdi. Bir yerlerde eksik bir şey vardı ve bu durum adamın içini kemiriyordu. Onun kim olduğunu ve Southport'a neden geldiğini merak ederde kadını izledi.

Katie daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak camlı buz-dolaplanndan birinin önünde duruyor, camın arkasındaki ürünleri inceliyordu. Kaşlarını çata ve o ne alacağına karar vermeye çalışırken Alex, kadının sağ elinin parmaklarının sol elinin yüzük parmağının etrafında kıvrıldığını, orada olmayan bir yüzükle oynadığını fark etti. O hareket Alex'in içinde hem tanıdık hem de çoktan unutulmuş bir şeyleri tetikledi.

Ceza Araştırma Şubesi'nde çalışırken fark ettiği, zaman zaman yüzleri bereli ve şekli bozuk kadınlarda gözlemlediği bir huy, bir tikti bu. Karşısında oturur, bu yüzüklere, onları kocalarına bağlayan prangalarmışçasına takınalı biçimde dokunurlardı. Genelde kocalarının onları dövdüğünü inkâr eder, nadiren gerçeği itiraf ettiklerindeyse bunun adamların suçu olmadığı, onları kışkırttıkları konusunda ısrar ederlerdi. Ona, yemeği yaktıklarım, çamaşırı yıkamadıklarını ya da kocalarının sarhoş olduğunu söylerlerdi. O kadınlar, her zaman ama her zaman, bunun ilk kez olduğuna yemin eder, kocalarının kariyeri mahvolmasın diye suç duyurusunda bulunmadıklan-m iddia ederlerdi. Herkes ordunun, karılarını döven kocalara merhamet göstermediğini bilirdi.

Ama bazıları, en azından başta, farklı olur, suç duyurusun-da bulunmak istedikleri konusunda ısrar ederdi. Alex rapora başlar, kadınların, evrak işinin neden kocalarım tutuklamaktan daha önemli olduğuyla ilgili sorularını dinlerdi. Neden kanunu uygulamaktan daha önemliydi bunlar? Raporu yine de yazar, onlara kendi sözcüklerini geri okur, sonra da kâğıdı imzalamalarını isterdi. Bazen bu noktada cesarederi tükenir, Alex karşısındaki öfkeli yüzün altındaki, korkudan titreyen kadını görürdü. Çoğu sonunda kâğıdı imzalamaz, imzalayanlar da kocaları merkeze getirildiğinde fikirlerini çabucak değiştirirdi. Kadın neye karar verirse versin, bu vakalar işleme konurdu. Ama sonradan, karısı şahitlik etmeyince, adam ufak bir cezayla yakayı kurtarırdı. Alex yalnızca suç duyurusunda bulunanların gerçekten özgür kaldığını kavramıştı. Çünkü çoğu bunu kabul etmese de sürdükleri hayat bir hapishaneydi.

Yine de hayadannın dehşetinden kaçmanın başka bir yolu vardı ama Alex meslek hayatı boyunca bunu yapan tek bir kişiyle karşılaşmıştı. Onunla bir kez görüşmüş, kadın alışı-lageldik inkârlarda bulunmuş, kendisini suçlamışa. Ama Alex, iki ay sonra kadının kaçağını öğrenmişti. Ailesinin ya da arkadaşlarının yanına sığınmamış, onu kocasının bile asla bulamayacağı bir yere gitmişti. Karısı onu terk ettiği için küplere binen koca, gece boyunca içki içtikten sonra padayıp bir askeri inzibada dövüşmüştü. Adamı Leavenworth'e sürmüşlerdi. Alex, bu haberi duyduğunda memnun olarak sımağını haurlıyordu. O adamın karısı akima geldiğinde gülümsüyor, *aferin sana*, diye düşünüyordu.

Şimdi, Katie nin, parmağında olmayan bir yüzükle oynayışını izlerken, eski içgüdüleri devreye giriyor, olaya araştırmacı bir gözle bakıyordu. *Bir koca varmış,* diye düşündü, *eksik olan şey kocasıymış.* Kadın hâlâ evli olabilirdi de olmayabilirdi de ama Alex'in içinde, Katie'nin kocasından hâlâ korktuğuna dair, inkâr edilemez his vardı.

Kadın bir kutu krakere uzanırken, gökyüzünde bir pada-ma oldu. Şimşek çaktı ve birkaç saniye sonra gök gürültüsünün kırbaç gibi sesi, ardından yüksek, öfkeli gümbürtüsü duyuldu. Josh tam sağanak başlamadan önce, elinde yem kutusu ve oltasıyla kendini içeri attı. Yüzü kırmızıydı, bitiş çizgisini aşan bir koşucu gibi nefes nefeseydi.

“Merhaba baba.”

Alex başını kaldırdı. “Bir şeyler yakalayabildin mi?”

“Yine kedi balığını yakaladım. Şu her seferinde yakaladığımı.”

“Birazdan öğle yemeğinde görüşürüz, tamam mı?”

Josh tekrar depoya girerek gözden kayboldu; Alex onun eve çıkan merdivenleri tırmandığını duydu.

Dışarıda, yağmur şiddede yağıyor ve rüzgâr suları cama çarpıyordu. Dallar rüzgârda bükülüyor, daha büyük bir güç karşısında eğiliyordu. Karanlık gökyüzünde parlak şimşekler çakıyor, gök gürültüsü pencereleri sarsacak kadar yüksek sesle gümbürdüyordu. Alex dükkânın diğer ucundan Katie’nin irkildiğini, yüzünün bir şaşkınlık ve korku maskesine dönüştüğünü gördü. Bir zamanlar kocasının da onu öyle görüp görmediğini merak etti. Dükkânın kapısı açıldı ve içeri, eski ahşap zemine sular damlatan bir adam girdi. Gömleğinin kollarındaki suları silkeledi, ızgaranın başına geçmeden önce AJex’e başıyla selam verdi.

Katie tekrar kraker rafına döndü. Dükkânda fazla çeşit yoktu, yalnızca düzenli bir biçimde satan Saltines ve Ritz marka krakerler vardı. Katie, Ritz’e uzandı.

Her zaman aldığı şeyleri de seçerek sepeti kasaya taşıdı. Alex kadının aldıklarım kasaya girmeyi ve paketlemeyi bitirince, önceden tezgâhın üzerine koyduğu torbaya hafifçe vurdu.

“Sebzeleri unutma.”

Kadın kasadaki rakama baktı. “Onları da kasadan geçirdiğine emin misin?”

“Elbette.”

“Ama her zamankinden fazla tutmamış.”

“Sana tanıtım fiyatından veriyorum.”

Kadın ona inansa mı, inanmasa mı diye düşünerek kaşlarım çattı. Sonra nihayet torbaya uzandı, içinden bir domates çıkardı ve burnuna götürdü.

“Güzel kokuyor."

“Dün akşam yedim. Biraz tuzla çok lezzetli oluyorlar, salatalıklara hiçbir şey koymaya gerek yok."

Katie başını salladı ama gözlerini kapıdan ayırmıyordu. Rüzgâr, yağmur damlalarını şiddedi dalgalar hâlinde kapıya çarpıyordu. Kapı gıcırdayarak açıldı; su içeri girmek için mücadele ediyordu. Camın gerisindeki dünya bulanık görünüyordu. İnsanlar lokanta bölümünde oyalanıyordu. Alex onların, Artmanın dinmesini beklemekle ilgili bir şeyler mırıldandıklarını duyabiliyordu.

Katie güç kazanmak için derin bir nefes aldı ve torbalarına uzandı.

Kristen neredeyse paniğe benzer bir duyguyla, “Bayan Kari«»!” diye bağırdı. Ayağa kalkarak, boyadığı resmi salladı. Sayfayı kitaptan yırtınıştı bile. “Resmini unutacaktın.”

Katie resme uzandı ve onu İncelerken yüzü aydınlandı. Alex, kadının geri kalan her şeyi, en azından bir an için, unuttuğunu fark etti. "Çok güzel,” diye mırıldandı kadın. "Asmak için sabırsızlanıyorum.”

"Bir sonraki gelişinde bir tane daha boyarım.”

“Çok sevinirim.”

Kristen gülümsedikten sonra tekrar masaya oturdu. Katie resmi kırıştırmamaya dikkat ederek rulo hâline getirdi, sonra da torbalardan birine koydu. Şimdi şimşeğin çakışıyla, gök gürültüsünün gümbürtüsü neredeyse eş zamanlıydı. Yağmur toprağı dövmeye devam etti. Otoparkın zemini su birikintilerinden oluşan bir denize dönüşmüştü. Gökyüzü kuzey denizleri gibi karaydı.

“Fırtına ne kadar sürecekmiş, biliyor musun?” diye sordu Katie.

Alex, “Günün büyük bir kısmı boyunca devam edeceğini duydum,” diye cevap verdi.

Katie kapıdan dışarı baktı. Ne yapacağına karar vermeye çalışırken yine parmağında olmayan yüzükle oynadı. Sessizlik içinde dururlarken, Kristen, babasının gömleğini çekiştirdi.

"Bayan Katie’yi eve götürmelisin,” dedi ona. “Arabası yok. Çok yağmur yağıyor.”

Alex, kadının Kristen’ın söylediklerini duyduğunu bilerek Katie’ye baktı.

“Seni evine götürmemi ister misin?”

Katie başını salladı. “Hayır, gerek yok.”

“Ama resim ne olacak?” dedi Kristen. “Islanabilir.”

Katie hemen cevap vermeyince, Alex kasanın arkasından çıktı. "Haydi.” Başıyla işaret etti. “Islanmana gerek yok. Arabam hemen arkada.”

uSana yük olmak istemiyorum...”

“Yiik olmuyorsun.” Cebini yokladı, araba anahtarlarım çıkardı, sonra da poşedere uzandı. “Onları alayım,” dedi, poşetleri kaldırırken. “Kristen, canım? Yukarı koşup Josh’a on dakika sonra döneceğimi söyler misin?”

“Tabii babacığım,” dedi kız.

“Roger?” diye seslendi Alex. “Dükkâna ve çocuklara azıcık göz kulak olur musun?”

“Sorun değil.” Roger el salladı.

Alex başıyla dükkânın arka tarafını işaret etti. “Hazır mısın?” diye sordu.

Cipe doğru deli gibi koştular; bir yandan da sert rüzgâra ve sel gibi akan yağmura karşı koymak için bükülen şemsiyelerini kendilerine siper etmeye çalışıyorlardı. Sonunda arabaya girip koltuklara oturunca, Katie penceredeki buğuyu silmek için elini kullandı.

“Evden çıkarken bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim.” “Fırtına başlayana kadar ne kadar kötü olacağını kimse tahmin edemez. Hava durumunda sürekli *gök delinecek* diyorlar. O yüzden, gerçekten şiddetli bir Artma olduğunda insanlar hazırlıksız yakalanıyor. Hava televizyonun söylediği kadar kötü olmayınca yakınıyoruz. Tahmin ettiği kadar kötü olunca da yakınıyoruz, çünkü hava durumu sürekli yanılıyor, ne zaman haklı olduklarını bilmek mümkün değil. İnsanların yakınacak bir şeyi oluyor işte.”

“Lokantadaki insanlar gibi mi?”

Alex başıyla onaylayarak sıntu. “Ama aslında iyi insanlar. Çoğu çalışkan, dürüst ve iyi yürekli. İstesem hepsi dükkâna memnuniyede göz kulak olur, dönünce her şeyi kuruşu kuruşuna sayar. Burada insanlar böyledir. Çünkü herkes, böyle küçük bir şehirde birbirlerine ihtiyaçları olduğunun farkındadır. Alışmak biraz vakit aldı ama bu şahane bir şey.”

“Buralı değil misin?”

“Hayır. Karım buralıydı. Ben Spokane’denim. Buraya ilk taşındığımda, böyle bir yerde hayatta kalmayacağımı düşündüğümü hatırlıyorum. Yani, burası dünyanın geri kalanının ne düşündüğünü umursamayan, ufacık bir Güney şehri. Başta alışmak biraz vakit alıyor. Ama sonra... Sevmeye başlıyorsun. Burada yaşamak, önemli olan şeylere odaklanmamı sağlıyor.” Katie’nin sesi yumuşacıktı, “önemli olan ne?”

Adam omuz silkti. “İnsandan insana değişir, değil mi? Ama şu an benim için en önemli şey, çocuklarım. Burası onların yuvası; yaşadıkları onca şeyden sonra, istikrara ihtiyaçları var. Kristenın, boyama yapabileceği, bebeklerini giydirebileceği, Josh’ın da balık tutabileceği bir yere ihtiyacı var. Ve ikisi de bana ihtiyaçları olduğunda yakınlarda olduğumu bilmeli. Bu şehir, bu dükkân onların bu ihtiyacını karşılıyor ve şu an için tek istediğim bu. İhtiyacım olan bu.”

Alex bu kadar uzun konuştuğu için utanarak duraksadı. “Bu arada, tam olarak nereye gidiyoruz?”

“Dümdüz devam edelim. İleride çakıllı bir yol var, oraya gideceğiz. Dönemeçten hemen sonra.”

“Korunun yanındaki çakıllı yolu mu kastediyorsun?”

Katie başıyla onayladı. “Evet, orası.”

“O yolun bir yere gittiğinden haberim yoktu.” Alnını kırıştırdı. “Pek de kısa bir yol değil,” dedi. “Ne kadar? İki mil lalan mı?” “O kadar da uzun değil,” diye itiraz etti Katie.

“İyi havalarda çok uzun olmayabilir. Ama bugün eve yaya gitmen gerekse, yüzmek zorunda kalırdın. Bu kadar uzağa yürümene imkân yoktu. Kristenın resmi de mahvolurdu.”

Alex, Kristen’ın adı geçince Katie’nin hafifçe tebessüm ettiğini gördü ama kadın bir şey söylemedi.

“Bilileri, Ivan’ın Yeri’nde çalıştığını söyledi,” dedi.

Katie başıyla onayladı. “Martta başladım.”

“Nasd, hoşuna gidiyor mu?”

“Fena değil, öylesine bir iş ama restoran sahibi bana çok iyi davranıyor.”

“Ivanmı?”

“Onu tanıyor musun?”

“Ivan’ı herkes tanır. Her sonbaharda, meşhur Southport Savaşı’nı yeniden canlandırmak için bir Güney generali gibi giyindiğini biliyor muydun? Hani Sherman şehri yaktığı zaman? Tabii mesele değil ama... İç Savaş’ta, Southport Savaşı diye bir şey olmadı. O zamanlar Southport’un adı Southport bile değildi, Smithville’dı. Sherman da buranın yüz mil yakınına bile gelmedi.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Katie.

“Beni yanlış anlama. Ivan’ı severim, iyi adamdır, restoranı da bu şehrin ayrdmaz bir parçasıdır. Kristenla Josh oradaki kızarmış mısır ekmeğine bayılıyor, Ivan da ne zaman gitsek bizi çok hoş karşdıyor. Ama bazen, niyetinin ne olduğunu merak etmiyor değilim. Ailesi 1950’lerde Rusya’dan gelmiş. Bir başka deyişle, buradaki ilk nesiller. Muhtemelen ailesindeki kimse İç Savaş’ı duymamıştır bile. Ama Ivan bütün bir hafta sonunu adliyenin önündeki yolun ortasında kılıcını sallayıp emirler yağdırmakla geçirir.”

“Bunu neden daha önce hiç duymadım?”

“Çünkü bu, buralıların bahsetmekten pek hoşlandığı bir şey değil. Biraz... Eksantrik, anlıyorsun ya? Yerliler, onu gerçekten seven insanlar bile, Ivan’ı görmezlikten gelmeye çalışı-

yor. Ivan’ı şehir merkezinde görüyor, sonra da arkalarım dönerek, *adliyenin önündeki krizantemler ne kadar güzel, gördün mü,* gibi şeyler söylüyorlar.

Katie arabaya bindiğinden beri ilk kez güldü.

“Sana inandığıma emin değilim.”

“önemli değil. Ekimde burada olursan kendi gözlerinle görürsün. Ama tekrar söyleyeyim, beni yanlış anlama. Ivan iyi adamdır, restoranı da şahanedir. Kumsala gittiğimizde hemen her zaman ona uğrarız. Bir sonraki gelişimizde seni soracağız.” Kadın duraksadı. “Tamam.”

“Seni seviyor,” dedi Alex. “Kristen yani.”

“Ben de onu seviyorum. Çok neşeli, gerçek bir kişiliği var ” “Bunu ona aktaracağım. Teşekkürler.”

“Kaç yaşında?”

“Beş. Sonbaharda okula başladığında ne yapacağım, bilmem. Dükkân çok sessizleşecek.”

“Onu özleyeceksin,” dedi Katie.

Adam başıyla onayladı. “Hem de çok. Okulun hoşuna gideceğini biliyorum ama yanımda olmasını seviyorum.”

Alex konuşurken yağmur, pencereleri çarşaf gibi kaplamaya devam ediyordu.

Gökyüzünde flaşı andıran bir ışık padaması oldu, onu, insana hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir gümbürtü izledi.

Katie kendi tarafındaki pencereden dışarıyı izledi; düşüncelere dalmışa. Alex her nasılsa kadının sessizliği bozacağını sezerek bekledi.

“Karınla ne kadar zamandır evliydiniz?” diye sordu Kate sonunda.

“Beş yıldır. Ondan önce de bir sene sevgiliydik. Onunla Fort Bragg’de çalışırken tanışum.”

“Orduda miydin?”

“On yıl boyunca. İyi bir deneyimdi, orduya katıldığıma memnunum. Ama ayrıldığım için de memnunum.”

Katie ön camdan ileriyi işaret etti. “Şu ilerideki yola döneceğiz,” dedi.

Alex, Karie’nin evine giden yola girdi ve yavaşladı. Sert çakıllı yüzey, yağmurdan göle dönmüştü; su ön pencereye ve yanlara sıçrıyordu. Alex arabayı derin su birikintilerinin içinden geçirmeye odaklanmışken, karısı öldüğünden beri ilk kez, bir kadınla bir arabada yalnız olduğunu fark etti.

İki küçük kulübenin silüetine gözlerini kısarak bakarken “Hangisi?” diye sordu.

“Sağdaki,” dedi kadın.

Alex eğreti araba yoluna girdi ve eve yaklaşabildiği kadar yaklaştı. “Torbalan kapıya taşıyayım.”

“Bunu yapmana gerek yok.”

“Benim nasıl yetiştirildiğimi bilmiyorsun,” dedi ve kadın itiraz edemeden arabadan adadı. Torbaları alıp verandaya taşıdı. Onları bırakıp üstünü silkelemeye başlarken, Katie de çabucak peşinden geldi. Alex’in ona ödünç verdiği şemsiyeye sıkı sıkı yapışmıştı.

Sağanağın gürültüsünü bastırmaya çalışarak “Teşekkürler,” diye seslendi.

Adama şemsiyeyi geri vermeyi teklif ettiğinde, Alex başını salladı.

“Bir süre sende kalsın. Ya da sonsuza dek. önemi yok. Buralarda çok yürüyeceksen şemsiyeye ihtiyacın olacaktır.”

“Sana parasını..diye söze başladı.

“Boş ver”

“Ama bunu dükkândan aldım.”

“Sorun değil,” dedi Alex. “Gerçekten. Ama illa ödemen gerektiğini düşünüyorsan, dükkâna bir sonraki gelişinde hesaplaşırız, tamam mı?”

“Alex, gerçekten... ”

Adam onun lafını bitirmesine izin vermedi. “Sen iyi bir müşterisin, ben de müşterilerime yardım etmeyi severim.” Katie cevap vermeden önce bir an düşündü. Sonunda o an koyu yeşil olan gözlerini Alex’inkilere dikerek “Teşekkürler,” dedi. “Beni eve bıraktığın için de teşekkürler.”

Alex başını hafifçe eğdi. “Her zaman.”

Çocuklarla ne yapacaktı? Her hafta sonu yüzleştiği, bazen cevap veremediği bir soruydu bu ve çoğu zaman olduğu gibi, şimdi de hiçbir fikri yoktu.

Fırtına hâlâ şiddetini koruyor, hiçbir dinme belirtisi göstermiyordu. Böyle bir durumda dışarıda bir şey yapmaları söz konusu değildi. Onları sinemaya götürebilirdi ama ikisinin de ilgisini çekecek bir film oynamıyordu. Bir süre onları kendi hâllerine bırakabilir, çocuklar kendi kendilerini eğlendire-bilirlerdi. öyle yapan birçok ebeveyn tanıyordu. Gelgeldim çocuktan, tamamen kendi hâllerine bırakılamayacak kadar küçüktü. Daha da önemlisi zaten çoğu zaman kendi kendilerine oyalanıyor, babalan saaderce dükkânda çalıştığından, eğlenmek için yollar üretiyorlardı.

Peynirli tosdar yaparken seçeneklerini düşündü ama kısa bir süre sonra düşünceleri Katie’ye kaydı. Kadın dikkat çekmemek için elinden geleni yapıyordu yapmasına ama Alex bunun böyle küçük bir şehirde mümkün olmadığını biliyordu. Katie fark edilmemek için fazla güzeldi ve insanların, onun her yere yürüdüğünü fark ettiklerinde, dedikodu

yapmaya, geçmişiyle ilgili sorular sormaya başlayacakları kesindi.

Alex böyle olmasını istemiyordu. İstememesi bencillikten kaynaklanmıyordu; kadının buraya bulmak için geldiği hayatı yaşamaya hakkı olduğunu düşünüyordu. Normal bir hayat sürmeye. Basit zevklerle, çoğu kişinin (arkına bile varmadığı keyiflerle dolu bir hayat. İstediği yere istediği zaman gidebilmek ve kendisini güvende hissettiği bir evde yaşayabilmek. Tabii bir yerlere gidebilmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

“Hey, çocuklar,” dedi, tosdarı tabaklara koyarak. "Bir fikrim var. Haydi Bayan Katie için bir şeyler yapalım.”

"Tamam!" dedi Kristen coşkuyla.

Her zaman yumuşak başlı olan Josh ise başını sallamakla yetindi.

7

I^.üzgârla savrulan yağmur, karanlık Kuzey Caıolina semalarından boşanmaya devam etti ve mutfak pencerelerinden sel gibi aktı. O öğleden sonranın erken saaderinde Katie, Kristen’ın resmini buzdolabına bandadıktan sonra lavaboda çamaşır yıkarken, tavandan su sızmaya başlamışa. Kadın su akan yerin alana bir tencere koymuş, onu şimdiden iki kez boşaltmışa. Sabah Benson ı aramayı planlıyordu ama adamın tavanı hemen tamir edeceğinden şüpheliydi. Tabii tamir et* meye niyeti olursa.

Mutfakta bir kalıp çedar peynirim küçük küpler hâlinde kesti; iş yaparken bir yandan da atışanyordu. Sarı bir plastik tabakta krakerler, domates ve salatalık dilimleri vardı ama Katie onları istediği gibi görünecekleri şekilde düzenleyemez mişti. Hiçbir şey istediği gibi görünmüyordu. Eski evinde çok hoş, tahta bir servis tahtasıyla, üzerinde bir ispinoz kuşu işlemesi olan gümüş bir peynir bıçağı, bir set şarap kadehi vardı. Yemek odasındaki masa kiraz ağacındandı. Perdeleri uçuş uçuştu. Buradaki masaysa sallanıyordu, sandalyeler birbirinden farklıydı, pencereler çıplaktı ve Jo’yla ikisi, şaraplarını kahve fincanlarından içmek zorunda kalacaklardı. Eski hayatı ne kadar korkunç olursa olsun, Katie evdeki eşyaları düzenlemeyi severdi. Ama şimdi, arkasında bıraktığı her şey gibi, onları da karşı tarafa geçen düşmanlar gibi görüyordu.

Pencereden, Jo’nun ışıklarından birinin söndüğünü gördü. Katie ön kapıya ilerledi. Kapıyı açarak Jo’nun, bir elinde şemsiyesi, diğer elinde bir şişe şarapla eve yaklaşırken su birikintilerine basışını izledi. Birkaç adım sonra verandaya ulaşan kadının san yağmurluğu sırılsıklamdı.

“Şimdi Nuh’un kendini nasıl hissettiğini anlıyorum. Bu fırtınaya inanabiliyor musun? Mutfağım su birikintileriyle dolu.”

Katie, omzunun üzerinden içeriyi işaret etti. “Benim sızıntı, oturma odasında.”

“Evim, güzel evim, ha? Al,” dedi şarabı uzatarak. “Söz verdiğim gibi. İnan bana,

ihtiyacım olacak.”

“Zor bir gün müydü?”

“Ne kadar zor olduğuna inanamazsın.”

“İçeri gel.”

“Dur, yağmurluğumu dışarıda bırakayım, yoksa oturma odanda iki su birikintisi olacak,” diyerek yağmurluğunu çıkardı. “Dışarıda birkaç saniyecik durdum ama gene de sırılsıklam oldum.”

Jo yağmurluğunu, şemsiyesiyle birlikte, sallanan sandalyenin üzerinde bıraktı ve mutfağa giden Katie’yi izleyerek içeri girdi.

Katie şarabı hemen tezgâha koydu. Jo masaya yaklaşırken Katie buzdolabının yanındaki çekmeceyi açtı ve arkalardan bir yerden paslı bir İsviçre çakısı bularak tirbuşonu hazır etti.

“Şahane. Açlıktan ölüyorum. Bütün gün bir şey yemedim.” “Buyur, ye. Boya işi nasıl gitti?”

“Eh, oturma odasını hallettim. Ama ondan sonrası pek iyi gitmedi.”

“Ne oldu?”

“Sonra anlatırım, önce şarap içmeliyim. Ya sen? Sen ne yaptın?”

“Pek bir şey yapmadım. Markete gittim, yıkandım, çamaşır yıkadım.”

Jo masaya oturdu ve uzanıp bir kraker aldı. “Bir başka deyişle, hayatını anlatan kitaba koyabileceğin şeyler.”

Katie tirbuşonu çevirmeye başlarken güldü. “Ah, evet. Çok heyecan verici.”

“Ben açayım mı?” diye sordu Jo.

“Sanırım becereceğim.”

“İyi.” Jo dudak büktü. “Çünkü ben misafirim, pohpohlanmayı beklerim.”

Katie şişeyi bacaklarının araşma sıkıştırdı, mantar hafif bir patlama sesiyle çıktı.

“Cidden ama... Davet ettiğin için teşekkürler,” diye iç çekti Jo. “Akşamı ne kadar sabırsızlıkla beklediğimi tahmin bile edemezsin.”

“Gerçekten mi?”

“Yapma şunu.”

“Neyi yapmayayım?” diye sordu Katie.

“Gelmek istediğime şaşırmış gibi yapma. Bir şişe şarap içip dertleşmek istediğime. Arkadaşlar böyle yaparlar.” Tek kaşını kaldırdı. “Aaa, bu arada, sen gerçekten arkadaş olup olmadığımızı ve birbirimizi ne kadar tanıdığımızı merak etmeye başlamadan önce söyleyeyim. Evet, kesinlikle, seni arkadaşım

olarak görüyorum.” Söze devam etmeden önce, Katie’nin, söylediklerini sindirmesini bekledi. “Şimdi, şarap içmeye ne dersin?”

Fırtına, akşamın erken saaderinde nihayet dinince, Katie mutfak penceresini açtı. Sıcaklık düşmüştü; hava serin ve temizdi. Yerden sis yükselirken, ayın önündeki buludar çekilerek yeryüzüne hem gölge hem ışık gelmesine neden oluyordu. Yapraklar akşam esintisinde parlıyor, gümüş renginden siyaha, sonra yeniden gümüş rengine dönüşüyordu.

Katie şarabını hülyalı hülyalı yudumladı; akşam esintisi ve Jo’nun rahat kahkahası onu alıp uzaklara götürüyordu. Katie tereyağlı krakerlerin ve keskin, yoğun atomali peynirin her lokmasının tadını çıkardığını fark ederek, bir zamanlar ne kadar aç olduğunu hatırladı. Bir ara kâğıt gibi incecikti. Düşünceleri oradan oraya kayıyordu. Annesiyle babasını, ama iyi zamanlarını hatırladı. Annesi jambonlu yumurta yaptığında evi saran koku, babasının süzülürcesine mutfağa girip annesine yaklaşması. Babası, annesinin saçını yana çeker, boynunun kenarını öpüp kadının kıkırdamasına sebep olurdu. Babasının bir keresinde onları Gettysburg’a götürdüğünü hatırlıyordu. Etrafta dolaşırlarken elini tutmuştu; Katie nadiren tatmış olsa da hâlâ onun kavrayışının gücünü ve nazikliğini hatırlayabiliyordu. Babası uzun boylu, geniş omuzlu, kahverengi saçlıydı ve pazısında bir donanma dövmesi vardı. Dört yd boyunca bir savaş gemisinde çalışmış, Japonya’ya, Koıe’ye, Singapur’a gitmişti ama bu deneyimle ilgili başka bir şey anlatmazdı.

Annesi minyondu, sarı saçlıydı ve bir zamanlar bir güzellik yarışmasına katılarak ikinci olmuştu. Çiçekleri çok severdi. Baharda seramik saksılara çiçekler ekip bunları bahçeye koyardı. Laleler, nergisler, şakayıklar ve menekşeler öyle parlak renklerde açardı ki neredeyse Kade'nin gözlerini açılırlardı. Başka bir yere taşındıklarında saksdar arka koltuğa konur, emniyet kemerleriyle yerlerinde tutulurdu. Annesi temizlik yaparken sık sık kendi kendine şarkı söylerdi. Genelde çocukluğundan kalma, bir kısmı Lehçe şarkılar olurdu ve Katie yan odadan gizlice dinler, sözleri anlamaya çalışırdı.

Jo'yla Katie'nin içtiği şarapta, meşe ve kayısı rayihaları vardı; tadı şahaneydi. Katie fincanındaki şarabı bitirince, Jo fincanı tekrar doldurdu. Lavabonun üstündeki ışığın etrafında bir pervane dans etmeye, hem amacı varmış hem de kafası karışıkmış gibi çırpınmaya başlayınca ikisi birden kıkırdadı. Katie biraz daha peynir dilimledi, tabağa kraker ekledi. Filmlerden, kitaplardan konuştular ve Jo, Katie'nin en sevdiği filmin *Şahane Hayat* olduğunu duyunca sevinçle ciyaklayarak kendisinin de en çok onu sevdiğini iddia etti. Katie küçükken, melekler kanadanabilsin diye annesinden bir çan istediğini hatırlıyordu. Katie ikinci fincanı da bitirdi; kendisini yaz esintisine kapılmış bir tüy kadar hafif hissediyordu.

Jo pek soru sormuyordu. Yüzeysel konulardan konuştular ve Katie yine, Jo'yla birlikte olduğu için mudu olduğunu düşündü. Pencerenin ötesindeki dünya gümüşe boyanınca, Katie'yle Jo ön verandaya çıktı. Katie hafifçe sendelediğini hissediyordu; parmaklığa tutundu. Bulutlar dağılmaya devam ederken şaraplarını yudumladılar ve gökyüzü birden yıldızlarla doldu. Katie tanıdığı yegâne yıldızlar olan Büyük Ayıyı ve Kutup Yddızı'nı işaret etti ama Jo düzinelerce yıldız biliyordu. Katie, Jo'nun yıldızlarla ilgili bu kadar şey bilmesine şaşırarak gökyüzüne baktı ama sonra kadının saydığı isimleri fark etti. "Şunun adı Elmer Fudd, şuradaki, çam ağacının hemen üstündeki de Daffy Duck." Katİe sonunda Jo'nun da yıldızlarla ilgili onun kadar az bilgisi olduğunu (ark etti. Jo da yaramaz bir çocuk gibi kıkırdamaya başladı.

Mutfağa dönen Katie şarabın kalanını da fincanına doldurdu ve bir yudum aldı. Şarap Kacie'nin boğazını ısıtıyor, başını döndürüyordu. Pervane, ışığın etrafında dans etmeye devam ediyordu; Katie ona odaklanmaya çalışınca pervaneden iki tane varmış gibi görünüyordu. Kadın kendisini mudu ve güvende hissetti, akşamın ne kadar hoş geçtiğim düşündü yeniden.

Bir arkadaşı, kahkahalar atan, yıldızlarla ilgili şakalar yapan, gerçek bir arkadaşı

vardı. Katie gülse mi ağlasa mı bilemiyordu çünkü bu kadar kolay, bu kadar doğal bir şeyi tecrübe etmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

“İyi misin?” diye sordu Jo.

“İyiyim,” diye cevap verdi Katie. “Geldiğine memnun olduğumu düşünüyordum sadece.”

Jo ona dikkade baktı. “Galiba çakırkeyif oldun.”

“Galiba haklısın,” diye onayladı Katie.

“Eh, tamam o zaman. Ne yapmak istersin? Çakırkeyif ve eğlenmeye hazır olduğuna göre?”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“özel bir şey yapmak ister misin? Şehre inip heyecan verici bir yerler bulmak?”

Katie başını salladı. “Hayır.”

“İnsanlarla tanışmak istemiyor musun?”

“Yalnızken daha iyiyim.”

Jo, bir şey söylemeden önce, parmağını fincanın kenarında gezdirdi. “İnan bana, kimse yalnızken daha iyi değildir.”

“Ben öyleyim.”

Jo, Katie’nin cevabım bir süre düşündü, sonra kadına yaklaştı. “Yani bana yemeğin, sığınağın, giyeceğin ve hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğun her şeyin olduğu takdirde, kimsenin gelmediği bir çöl adasında, sonsuza dek, hayatının sonuna kadar tek başma kalmayı yeğleyeceğini mi söylüyorsun? Dürüst ol.”

Katie, Jo’ya odaklanmaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. “Neden dürüst olmayacağımı düşünüyorsun ki?”

“Çünkü herkes yalan söyler. Bu, toplum içinde yaşamanın bir parçasıdır. Beni yanlış anlama. Gerekli bir şey bu. Kimse, herkesin tamamıyla dürüst olduğu bir toplumda yaşamak istemez. İnsanların arasında nasıl konuşmalar geçerdi, hayal

edebiliyor musun? Biri öbürüne, *bodur ve şişmansın,* diyebilirdi; diğeri de, *biliyorum ama sen de leş gibi kokuyorsun,* diye cevap verebilirdi. Toplum böyle işleyemez. İnsanlar her zaman yalan söylemese de bir şeyleri saklarlar. Sana hikâyenin büyük bir kısmını anlatırlar... Ve genelde anlatmayı ihmal ettikleri kısım, en önemli kısımdır. İnsanlar, korktukları için gerçeği saklarlar."

Kade, Jo'nun, sözleriyle kalbine dokunduğunu hissetti. Birden nefes almakta güçlük çekd.

"Benden mi bahsediyorsun?" dedi sonunda, çatallaşmış bir sesle.

"Bilmem, öyle mi yapıyorum?"

Kade yüzünün hafifçe solduğunu hisseni ama o cevap veremeden Jo gülümsedi.

"Aslına bakarsan, bugün olanları düşünüyordum. Zor bir gün geçirdiğimi söylemiştim, değil mi? Eh, sana az önce anlattığım şey de sorunun bir parçası. İnsanlar gerçeği anlatmadıklarında hüsrana uğrayabiliyorsun. Yani, benden bir şeyler saklarlarsa onlara nasıl yardım edebilirim? Gerçekten neler olup bittiğini bilmezsem?"

Katie göğsünde bir şeylerin kıvrılıp büküldüğünü, sıkıştığını hissedebiliyordu. "Belki anlatmak istiyorlardır ama yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey olmadığını biliyorlar-dır," diye fısddadı.

"Her zaman yapabileceğim bir şeyler vardır."

Jo'nun beyaz teni, mutfak penceresinden giren ay ışığında parlıyordu; Katie onun hiç güneşe çıkmadığı hissine kapıldı. Şarap, odanın hareket etmesine, duvarların eğilmesine neden oluyordu. Katie gözlerine yaşların dolduğunu hissediyordu ve tek yapabildiği, bu yaşları gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırmaktı. Ağzı kupkuruydu.

"Her zaman değil," diye fısıldadı Katie. Pencereye döndü. Camın arkasından, ayın alçaldığını, ağaçların üzerine indiğini görebiliyordu. Katie birden, kendisini odanın diğer ucundan izliyormuş gibi bir hisse kapılarak yutkundu. Jo'yla birlikte masada oturduğunu görebiliyordu ve konuştuğunda çıkan ses, kendininki değil gibiydi. [a]Bir zamanlar bir arkadaşım vardı. Berbat bir evliliği vardı, kimseyle konuşamıyordu. Kocası onu dövüyordu. Arkadaşım başlarda kocasına, bir daha böyle bir şey yaparsa onu terk edeceğini söylemişti. Adam ona bir daha

vurmayacağına yemin etmiş, o da inanmıştı. Ama sonra her şey daha da kötüleşti. Yemeğin soğuk olması, kadının köpeğini gezdiren erkek komşulardan biriyle sohbet ettiğini söylemesi, dayak yemesine yetiyordu. Kadın, kocasıyla sohbet etmekten başka bir şey yapmıyordu ama o gece, adam onu bir aynanın üzerine fırlattı."

Katie yere baktı. Muşamba köşelerden soyulmaya başlamıştı ama kadın onu nasıl onaracağım bilememişti. Yapışana kullanmayı denemiş ama işe yaramamıştı. Köşeler yine kıvrıl* mışa.

"Adam hep özür diliyor, bazen kadının kollarında, bacak* larında ya da sırtında bıraktığı morlukları görünce ağladığı bile oluyordu. Yapağı şeyden nefret ettiğini söylüyor ama hemen ardından, kadının bunu hak ettiğini iddia ediyordu. Kadına, daha dikkadi olsa böyle bir şey yaşanmayacağını söylüyordu. Biraz daha dikkat etse, bu kadar aptal olmasa, adam da öfkesine yenilmezdi. Kadın değişmeye çalışa. Daha iyi bir eş olmaya, her şeyi kocasının istediği gibi yapmaya çalışa ama bunlar adama hiçbir zaman yetmiyordu."

Katie gözyaşlarının akmak üzere olduğunu hissetti ve onları yine durdurmaya çalışmasına rağmen, yanaklarından akıp gittiklerini fark etti.

Jo masanın karşı tarafında hareketsiz oturuyor, hiç kıpır* damadan onu izliyordu.

"Kadın, kocasını seviyordu! Adam başlarda ona çok iyi davranmışa. Kadının kendini güvende hissetmesini sağla* mışu. Tanıştıkları gece kadın çalışıyordu, vardiyası bittikten sonra iki adam onu takip etmişti. Köşeyi döndüğünde adamlardan biri onu tutup ağzını eliyle kapatmışa. Kadın kaçma* ya çalışmışa ama adamlar ondan çok daha güçlüydü. Kadın, kimse gelmese neler olurdu, bilmiyordu. Ama sonradan kocası olacak adam köşeden çıkıp gelmiş, adamlardan birinin ensesine sertçe vurup onu yere düşürmüştü. Sonra diğerini tutup duvara fırlatmıştı ve her şey bitmişti, öyle, çabucak bitmişti işte. Adam, kadının kalkmasına yardım etmiş, onu evine bırakmış, ertesi gün de birlikte kahve içmişlerdi. Balayı başlayana kadar son derece nazikti, kadına prenses gibi dav* raıunıştı."

Katie, Jo'ya bunların hiçbirini anlatmaması gerektiğini biliyor ama bir türlü duramıyordu. "Arkadaşım iki kez kaçmaya çalıştı. İlkinde kendi kendine döndü, çünkü gidecek hiçbir yeri yoktu. İkinci kaçışında, sonunda özgür kaldığını düşündü. Ama kocası onu arayıp buldu ve sürükleyerek eve getirdi. Evde onu

dövdü, kafasına bir tabanca dayayıp bir daha kaçmaya çalışırsa onu öldüreceğini söyledi. Kadının sevdiği bir erkek olursa, onu da öldürecekti. Kadın ona inandı, çünkü artık adamın deli olduğunu anlamıştı. Ama tuzağa düşmüştü, kaçamıyordu. Adam ona hiç para vermiyor, evden çıkmasına müsaade etmiyordu. Çalışma saatlerinde bile, sırf kadının orada olduğuna emin olmak için, arabasıyla evin yanından geçerdi. Telefon kayıdarını gözden geçirir, sürekli arardı. Karısının ehliyet almasına da izin vermiyordu. Bir keresinde kadın gecenin bir yansı uyandığında, adamın, yatağın yanında dikildiğini, ona baktığını fark etmişti. Adam sarhoştu ve silahı yine elindeydi. Kadın ona, yatağa gelmesi dışında bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuştu. Ama o gece, o evde kalmaya devam ederse kocasının eninde sonunda onu öldüreceğini anladı."

Katie gözlerini silince, parmaklan tuzlu gözyaşlarına bulandı. Zor nefes alıyordu ama sözcükler ağzından boşanmayı sürdürüyordu. "Adamın cüzdanından para çalmaya başladı. Hiçbir zaman bir iki dolardan fazlasını çalmıyordu çünkü öyle yapsa adam fark ederdi. Adam normalde geceleri cüzdanını bir yerlere kiliderdi ama bazen unuttuğu oluyordu. Kadının, kaçmasına yetecek parayı toplaması çok uzun zaman aldı. Yapması gereken buydu, kaçmahydı. Kocasının onu asla bulamayacağı bir yerlere gitmeliydi, çünkü adamın onu aramaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyordu. Kimseye

de bir şey anlatamazdı çünkü ailesi yoktu, polisin de bir şey yapmayacağını biliyordu. Adam en ufak bir şüpheye kapılırsa onu öldürecekti. Kadın para çaldı, sakladı, kanepenin minderlerinin arasından ve çamaşır makinesinin içinden bozuk paralar buldu. Paraları, bir *saksının* altına yerleştirdiği plastik bir poşete koyuyordu ve adamın her dışarı çıkışında parayı bulacağına emin oluyordu. İhtiyacı olan parayı toplaması çok uzun sürdü. Çünkü kocasının onu bulamayacağı kadar uzaklara gidebilmek için, yeterli parası olması gerekiyordu. Yeniden başlayabilmek için."

Katie bunun ne zaman gerçekleştiğinden emin değildi ama Jo'nun elini tuttuğunu ve artık onu odanın diğer tarafından izlemediğini fark etti. Dudaklarında tuz tadı vardı; ruhunun akıp gittiğini hayal etti. Uyumak için yanıp tutuşuyordu.

Jo sessizlik içinde ona bakmaya devam etti. "Arkadaşın çok cesurmuş," dedi, alçak sesle.

"Hayır," dedi Katie. "Arkadaşım hep korkuyor."

“Cesaret budur işte. Arkadaşın korkmasa, cesarete ihtiyacı olmazdı. Yaptığı şeye hayranlık duyuyorum.” Jo, Katie’nin elini sıktı. “Sanırım, arkadaşını tamsam severdim. Ondan bahsettiğine memnunum.”

Katie kendini içi tamamen boşalmış gibi hissederek başka tarafa baka. “Muhtemelen sana bütün bunları anlatmama-lıydım.”

Jo omuz silkti. “Senin yerinde olsam fâzla endişelenmez-dim. Sır saklamakta üstüme yoktur, göreceksin, özellikle de iş tanımadığım insanlara gelince, değil mi?”

Katie başıyla onayladı. “Evet.”

Jo bir saat daha Katieyle kaldı ama sohbeti daha hafif konulara getirdi. Katie, Ivan m Yerinde çalışmanın nasıl olduğundan, tanımaya başladığı birkaç müşteriden bahsetti. Jo, omaklannın altına giren boyayı çıkarmanın en iyi yolunun ne olduğunu sordu. Şarap bittiği için Katie’nin baş dönmesi azalmaya başlamış, yerini derin bir yorgunluğa bırakmıştı. Jo da esnemeye başlayınca sonunda masadan talktılar. İki tabak yıkamaktan başka yapılacak iş yoktu ama Jo yine de Katie’nin ortalığı toplamasına yardım etti. Katie de ona kapıya dek eşlik etti.

Jo verandaya çıkarken duraksadı. “Sanırım bir ziyaretçimiz varmış,” dedi.

“Ne diyorsun?”

“Senin ağaca yaslanmış bir bisiklet var.”

Katie de Jo’yu takip ederek dışarı çıka. Veranda lambasının sarı ışığının ötesindeki dünya karanlıktı ve uzaklardaki çam ağaçlarının silüetleri, Katie’ye kara bir deliğin tırtıklı kenarlarını hatırlatıyordu. Ateş böcekleri, yıldızları taklit ederek yanıp sönüyor, göz kırpıyorlardı. Katie gözlerini kısıp baktığında, Jo’nun haklı olduğunu gördü.

“Kimin bisikleti o?” diye sordu Katie.

“Bilmem.”

“Birinin geldiğini duydun mu?”

“Hayır. Ama bence biri bisikleti senin için bırakmış. Bak,” dedi, işaret ederek.

“Gidonun üzerindeki bir kurdele değil mi?”

Katie gözlerini kıstığında kurdeleyi gördü. Bir kadın bisikletiydi bu. Arka tekerin her iki yanındaki tel sepederin yanı sıra, önde de bir sepet vardı. Bisikletin oturma yerine bir zincir gevşekçe dolanmıştı ve anahtar hâlâ kilitteydi. “Kim bana bir bisiklet getirir ki?”

“Neden bana sorup duruyorsun? Ben de neler olduğundan senin kadar habersizim.”

Katieyle Jo verandadan indiler. Su birikintilerinin çoğu kurumuştu ama çimler hâlâ ıslaktı ve Katie yürürken ayakkabılarının burnunu ıslattı. Kadın önce bisiklete, sonra kurdele* ye dokundu. Kurdeleyi parmaklarının arasına alarak ovuşturdu. Alanda bir kart vardı. Katie karta uzandı.

“Alex’ten,” dedi, hayret dolu bir sesle.

“Marketi olan Alex mi, yoksa başka Alex mi?”

“Marketi olan.”

“Ne diyor?”

Katie başını salladı. Kara uzatırken, yazanlara bir anlam vermeye çalışıyordu.

“Bunun hoşuna gideceğini düşündüm. ”

Jo nota hafifçe vurdu. “Sanırım bu, onun da seninle ilgilendiği anlamına geliyor.”

“Ben onunla ilgilenmiyorum!”

“Tabii canım.” Jo göz kırpu. “Neden ilgilenesin?”

X\-atie dükkâna girdiğinde, Alex soğutucuların yakınındaydı, yeri süpürüyordu. Adam, Katie’nin onunla bisiklet hakkında konuşmak için sabah erkenden geleceğini tahmin etmişti. Süpürgenin sapını cama dayadıktan sonra gömleğinin eteğini pantolonunun beline soktu ve elini çabucak saçından geçirdi. Kristen

bütün sabah kadını beklemişti; daha kapı kapanmadan tezgâhın arkasından fırladı.

“Hey, Bayan Katie!” dedi Kristen. “Bisikleti aldın mı?” “Aldım, teşekkürler,” dedi Katie. “Onun için geldim.” “Onu güzelleştirmek için çok çalıştık.”

“Çok iyi bir iş çıkarmışsınız,” dedi. “Baban buralarda mı?” “Hı-hı. Hemen şurada.” Parmağıyla gösterdi. “Geliyor.” Alex, Katie’nin ona dönüşünü izledi.

“Selam, Katie,” dedi.

Adam yaklaştığında, Katie kollarını kavuşturdu. “Seninle bir dakikalığına dışarıda konuşabilir miyim?”

Alex, kadının sesindeki soğukluğu duydu ve öfkesini Kristen’ ın önünde göstermemek için elinden geleni yaptığını anladı.

"Tabii,” dedi, kapıya uzanarak. Kapıyı iterek açа ve dışarı çıkan Katie’yi izledi. Kadın bisiklete doğru giderken, onun vücudunu hayranlıkla izlemekten kendisini alamadı.

Bisikletin yanında duran Katie dönüp adama baka, ön sepette, bir gün önce ödünç aldığı şemsiye vardı. Ciddi bir yüzle, bisikletin oturağına vurdu. "Bunun anlamını sorabilir miyim?”

“Hoşuna gitti mi?”

“Neden benim için bisiklet aldın?”

“Senin için almadım.”

Kadın gözlerini kırpışardı. “Ama notta...”

Alex omuz silkti. “İki yıldır bahçe kulübesinde tozlanıyor. İnan bana, sana bir bisiklet almak, yapacağım son şey.” Katie’nin gözleri parladı. “Mesele bu değil! Bana bir şeyler verip duruyorsun, buna bir son vermen gerek. Senden hiçbir şey istemiyorum. Şemsiyeye, sebzelere, şaraba ihtiyacım yok. Bisiklete de yok!”

“O zaman binlerine ver.” Adam omuz silkti. "Çünkü onu ben de istemiyorum.”

Kadın sessizliğe gömüldü; Alex, onun hissettiği kafa karışıldığının hüsrana dönüşmesini, sonra da kadının boşuna uğ-raşuğının farkına varışını izledi. Katie sonunda başını salladı ve gitmek üzere döndü.

Alex o adım atmadan önce boğazını temizledi. "Ama gitmeden önce, bana bir iyilik yapıp açıklamamı dinler misin lütfen?”

Kadın ona omzunun üzerinden baka, "önemi yok.” "Senin için önemi olmayabilir ama benim için var.”

Kadın bir süre onunla göz göze kaldı, sonra bocalayarak gözlerini yere indirdi. Katie iç çekince Alex ona dükkânın önündeki bankı işaret etti. Alex bankı başta, buz makinesiyle büyük tüplerin durduğu yerin arasına şaka olsun diye, boş kalacağını bilerek yerleştirmişti. Kim bir otoparkı ve öndeki yolu izlemek isterdi? Ama bank onu şaşırtarak hemen her gün dolu oluyordu. Şu an boş olmasının tek nedeni, saatin daha erken olmasıydı.

Katie oturmadan önce duraksadı; Alex parmaklarını kucağında kavuşturdu.

“Bisikletin iki yıldır toz içinde durduğundan söz ettiğimde yalan söylemiyordum. Karıma aitti,” dedi Alex. “O bisikleti çok sever, hep sürerdi. Bir keresinde o bisikletle Wilmington a bile gitmişti. Ama tabii oraya varana kadar yorulmuştu ve dükkâna bakacak kimse olmamasına rağmen gidip onu almam gerekmişti. Marketi resmen bir iki saatliğine kapatmam gerekmişti.” Duraksadı. “Bu, o bisikleti son sürüşüydü. O gece ilk nöbetini geçirdi, onu hastaneye götürmek zorunda kaldım. Ondan sonra gitgide kötüleşti, bir daha da bisiklete binemedi. Bisikleti garaja koydum ama her görüşümde o feci geceyi hatırlamadan edemiyorum.” Doğruldu. “Onu çoktan atmış ya da birilerine vermiş olmam gerektiğini biliyorum ama bisikleti, bir iki kere sürüp sonra unutacak birine veremezdim. Onu, değerini karım kadar bilecek birine vermek istedim. Kullanacak birine. Karım hayatta olsa, bunu isterdi. Onu tamsan anlardın. Bana bir iyilik yapıyorsun.”

Katie konuştuğunda, sesi alçaktı. “Karının bisikletini alamam.”

“Yani hâlâ geri vermeye kararlı mısın?”

Kadın başım sallayınca Alex öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. “İkimiz birbirimize fark ettiğinden çok daha (azla benziyoruz. Yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Kendini kimseye borçlu hissetmek istemiyorsun. Kendine,

tek başına ayakta kalabileceğini ispadamak istiyorsun, değil mi?”

Katie cevap vermek için ağzını aça ama hiçbir şey söylemedi. Alex söze devam etti.

“Karım öldükten sonra ben de öyleydim. Uzun bir süre. İnsanlar dükkâna uğrar, birçoğu bir şeye ihtiyacım olursa onları aramamı söylerdi. Çoğu, burada ailemden kimse olmadığını biliyordu, niyetleri iyiydi ama ben kimseyi aramadım, çünkü bu, kişiliğime aykırı bir şeydi. Bir şeye ihtiyacım olsa bile, nasıl isteyeceğimi bilemezdim. Ama zaten çoğu zaman, neye ihtiyacım olduğunu da bilmiyordum. Tek bildiğim, uzun bir süre dayanma gücümün tükenmek üzere olduğu, hayata zor tutunduğumdu. Yani, bir anda iki küçük çocuğun ve koca bir dükkânın sorumluluğu bana kalmıştı. Çocuklar o sırada daha küçüktü, şu ankinden bile çok ilgiye ihtiyaçları vardı. Sonra bir gün Joyce çıkageldi.”

Katie’ye baktı. “Joyce’la tanışan mı? Pazar da dâhil haftada birkaç gün öğleden sonra çalışıyor. Herkesle konuşan yaşlıca bir kadın? Josh’la Kristen ona bayılıyor.”

"Tanıdığımdan emin değilim.”

"önemli değil. Neyse, bir öğleden sonra, saat beş civarında çıkageldi ve ben bir sonraki haftayı kumsalda geçirirken çocuklara bakacağını söyledi. Bana çoktan bir otel ayarlamıştı; bunu kabul etmekten başka seçeneğim olmadığını söyledi, çünkü ona kalırsa, bir sinir krizi geçirmek üzereymişim.” Adam o günlere ait anıları başarmaya çalışarak, burnunun köprüsünü ovdu. "Başta bu işe canım sıkılmışa. Yani, onlar benim çocuklarım, değil mi? Ben ne biçim bir babaydım da insanlar çocuklarıma bakmayı beceremeyeceğimi düşünüyorlardı? Ama Joyce, herkesin aksine, bir *şeye* ihtiyacım olursa onu aramamı söylemedi. Ne yaşadığımı biliyordu; işi ele almış ve doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı. Sonra bir baktım, kumsala gidiyorum. Joyce haklıydı. İlk iki günü perişan hâlde geçirdim. Ama sonraki birkaç gün boyunca uzun yürüyüşler yaptım, kitap okudum, geç saate kadar uyudum ve döndüğümde, uzun zamandır bu kadar rahadamamış olduğumu fark ettim...”

Alex, Katie’nin soran bakışlarının ağırlığını üzerinde hissederek sustu.

“Bana bunları neden anlattığını bilmiyorum.”

Adam ona döndü. “İkimiz de bisikleti isteyip istemediğini sorsam hayır

diyeceğini biliyoruz. Ben de Joyce'un bana yaptığı gibi işi ele aldım, çünkü doğru şey buydu. Çünkü yardım tekliflerini arada bir kabul etmenin kötü bir şey olmadığım öğrendim." Başıyla bisikleti işaret etti. "Al onu," dedi. "Ben zaten kullanmıyorum. Hem evden işe, işten eve gitmeyi bayağı kolaylaştıracağım da kabul etmelisin."

Alex birkaç saniye sonra kadının omuzlarının gevşediğini gördü ve Karie, yüzünde kurnaz bir tebessümle ona döndü. "Bu konuşmayı önceden prova ettin mi?"

"Tabii." Alex mahcup görünmeye çalıştı. "Ama bisikleti alacaksın, değil mi?"

Kadın duraksadı. Sonunda, "Bir bisiklet işime yarayabilir," diye itiraf etti. "Teşekkürler."

Uzun bir an boyunca ikisi de bir şey söylemedi. Alex kadının profiline bakarken, yine Katie'nin ne kadar güzel olduğunu düşündü. Ama içinde, kadının öyle düşünmediğine dair bir his vardı; bu da onu daha da çekici kdıyordu.

"Bir şey değil," dedi Alex.

"Ama artık bedava bir şey istemem, tamam mı? Benim için şimdiden gereğinden fazlasını yaptın"

"Pekâlâ." Adam başıyla bisikleti işaret etti. "Rahat sürebildin mi? Sepederle demek istiyorum."

"Sürdüm. Neden?"

"Çünkü Kristen'la Josh dün onları takmama yardım ettiler. Hani şu yağmurlu günlerde üretilen projelerden. Sepetleri Kristen seçti. Bilesin diye söylüyorum, simli bir gidona da ihtiyacın olduğunu düşündü ama o kadar abartmayalım dedim."

"Simli gidona hayır demezdim doğrusu."

Alex güldü. "Kristen a söylerim."

Katie duraksadı. "İyi iş çıkarıyorsun, biliyor musun? Çocuklarla, demek istiyorum."

“Teşekkürler.”

“Ciddiyim. Kolay olmadığını da biliyorum.”

“Hayat böyledir işte. Çoğu zaman, hiç de kolay değildir. Elimizden geldiğince değerlendirmekten başka bir şey yapamayız. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet,” dedi Katie. “Sanırım anlıyorum.”

Dükkânın kapısı açıldı, Alex öne doğru eğilince, Josh’ın, arkasında duran Kristenla birlikte otoparkı araştırdığını gördü. Josh kahverengi saçları ve gözleriyle annesine benziyordu. Saçı darmadağındı. Alex çocuğun az önce uyandığını anladı.

“Buradayım, çocuklar.”

Josh ayaklarını sürüyerek onlara yaklaşırken, kafasını kaşıdı. Kristen neşeyle gülümseyerek Katie’ye el salladı.

“Baba?” diye sordu Josh.

“Evet?”

“Bugün kumsala gidecek miyiz diye sormak istemiştik Götürmeye söz vermiştin de.”

“Planımız oydu.”

“Barbekü de götürecek miyiz?”

“Tabü.”

“Tamam,” dedi ve burnunu ovuşturdu. “Merhaba Bayan Katie”

Katie, Josh’la Kristen’a el salladı.

Kristen, “Bisikleti sevdin mi?” diye cıvıldadı.

“Evet. Teşekkürler.”

“Babamın onu tamir etmesine yardım etmem gerekti,” dedi Josh. “Alederi pek iyi kullanamıyor.”

Katie sırıtarak Alexe baktı. “Bundan hiç söz etmedi.” “Sorun değil. Ne yapacağımı biliyordum. Ama iç lastikleri değiştirirken yardım etmek zorunda kaldı.”

Kristen gözlerini Katie’ye dikti. “Sen de kumsala gelecek misin?”

Katie oturduğu yerde dikleşti. “Sanmıyorum.”

“Neden?” diye sordu Kristen.

“Muhtemelen çalışması gerekiyordur,” dedi Alex.

“Aslında işe gitmeyeceğim,” dedi. “Evde yapmam gereken bir iki şey var.”

“O zaman gelmen lazım!” diye bağırdı Kristen. “Çok eğlenceli.”

“Ailecek vakit geçireceksiniz,” diye ısrar etti Katie. “Ayak altında olmak istemem.”

“Ayak altında olmazsın. Gerçekten eğlenceli. Yüzerken beni izleyebilirsin. Lütfen?” diye yalvardı Kristen.

Alex bu baskıya katkıda bulunmak istemeyerek sessizliğini korudu. Katie’nin hayır diyeceğini sanmıştı ama kadın onu

şaşırtarak, başını hafifçe salladı. Konuştuğunda, sesi yumuşaktı.

“Tamam,” dedi sonunda.

x\.atie dükkândan döndükten soma bisikleti kulübenin arkasına park ederek üzerini değiştirmek için içeri girdi. Mayosu yoktu ama olsa bile giymezdi. Yabancıların önünde sütyen ve külottan pek de farkı olmayan şeylerle dolaşmak bir gence çok doğal gelebilirdi ama o, çocuklarıyla kumsala giden Alex’in önünde böyle bir şey giyerse rahat edemezdi. Dürüst olmak gerekirse, adamın çocukları olmasa da rahat edemezdi.

Katie bu fikre direnmeye çalışsa da adamın, ilgisini çektiğini itiraf etmeliydi.

İlgisinin sebebi, onu ne kadar duygulandırmış olsa da onun için yapağı şeyler değildi. Daha çok, Alex in arada bir üzgün üzgün gülümseyişiyle, karısından bahsederken yüzünde beliren ifadeyle, çocuklarına nasıl davrandığıyla ilgiliydi. Adamın içinde, gizleyemediği bir yalnızlık vardı ve Katie bunun bir bakıma kendisininkiyle aynı olduğunu biliyordu.

Adamın da onunla ilgilendiğinin farkındaydı. Erkekler onu çekici bulduğunda bunu fark edecek kadar deneyimliydi. Bazen marketteki tezgâhtar çok konuşur, bir yabana uzun uzun ona bakar, bir restoranda yemek yediğinde bir garson masasına çok sık gelirdi. Zamanla, bu adamların ilgisini fark etmiyormuş gibi yapmayı öğrenmişti. Bazen de adamları hor gördüğünü açıkça belli ederdi, çünkü bunu yapmadığında neler olacağım bilirdi. Sonradan. Eve gittiklerinde. Yalnız kaldıklarında.

Ama artık o hayat geride kaldı, diye hatırlattı kendisine. Çekmeceleri açarak Anna JeanVten aldığı bir şorda bir çift sandaleti çıkarttı. Bir gece önce bir arkadaşıyla şarap içmişti, şimdi de Alex ve ailesiyle kumsala gidiyordu. Sıradan bir yaşamın sıradan olaylarıydı bunlar. Ama bu durum, ona yabana geliyordu. Sanki yabancı bir ülkenin âdederini öğreniyordu. Hem tuhaf bir coşku hissediyor hem de temkinli olmaktan kendisini alamıyordu.

Giyinmeyi bitirir bitirmez Alex'in cipinin çakıllı yolda ilerlediğini gördü ve evinin önünde dururken derin bir nefes aldı. *Ya ¡imdiya hiç,* diye düşünerek verandaya çıktı. Yürüyüp arabaya girdi ve Alex'in yanına oturdu.

"Emniyet kemerini takmalısın Bayan Katie," dedi Kristen, arkasından. "Babam emniyet kemerini takmazsan arabayı sürmez."

Alex ona, *hazır mısın,* dercesine baka. Katie da adama en cesur tebessümüyle gülümsedi.

"Tamam," dedi Alex. "Haydi gidelim."

Dik çatılı, kutu gibi evleri ve geniş deniz manzarasıyla tam bir kıyı kenti olan Long Beach'e, bir saatten kısa sürede vardılar. Alex kum tepelerinin kenarındaki ufak bir otoparka girdi; yakındaki testere odan, denizden gelen esintiyle dalgalanıyordu. Katie arabadan indi, okyanusa baka ve derin nefesler aldı. Çocuklar da arabadan inerek hemen kum tepelerinin arasındaki yola daldılar.

Josh gözlüğüyle şnorkelini havaya kaldırarak "Su soğuk mu diye bakacağım

baba!” diye bağırdı.

Onu takip eden Kristen, “Ben de!” dedi.

Alex cipin bagajım boşaltmakla meşguldü. “Durun!” diye seslendi. “Bekleyin, tamam mı?”

Josh içini çekti; ağırlığım bir ayağından diğerine vermesin* den, sabırsızlandığı belliydi. Alex soğutucuyu çıkarmaya başladı.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Katie.

Adam başını salladı. “Ben hallederim. Ama çocuklara güneş yağı sürüp onlara birkaç dakika göz kulak olabilir misin? Heyecanlı olduklarını biliyorum.”

“Sorun değil,” diyen Katie, Kristen’la Josh’a döndü. “Hazır mısınız?”

Alex bunu takip eden birkaç dakikayı, arabadan eşya taşımakla, kum tepesine en yakın olan, dalgaların yetişemeyeceği piknik masasının yanına yerleştirmekle geçirdi. Orada birkaç aile daha vardı ama kumsalın bu kısmı çoğunlukla onlara aitti. Çocuklar sığ sularda birbirlerini ıslatırlarken, Katie san-dalederini çıkarmış, suyun kenarında duruyordu. Kollarını kavuşturmuştu ve Alex, kadının yüzündeki memnuniyeti uzaktan bile görebiliyordu.

Adam omzuna iki havlu atıp onlara yaklaştı. “Dün fırtına çıktığına inanmak zor, değil mi?”

Katie, onun sesini duyunca döndü. “Okyanusu ne kadar özlediğimi unutmuşum.”

“Gelmeyeli bayağı oldu mu?”

Katie nazikçe kıyıya vuran dalgaların değişmeyen ritmini dinleyerek “Çok oldu,” dedi.

Josh dalgaların arasına dalıp çıkıyor, Kristen ise bir kenarda çömelmiş, deniz kabuğu arıyordu.

“Onları tek başına yetiştirmek bazen zor geliyor olmalı,” dedi Katie.

Alex bunu düşünürken duraksadı. Sonra yumuşak bir sesle konuştu. "Çoğu

zaman o kadar kötü değil. Artık belli bir ritmimiz var, anlıyorsun ya? Günlük hayatımızda. Böyle şeyler yaptığımızda, bir ritim olmadığında, bazen sinir bozucu olabiliyor.” Kuma ufak bir tekme atarak ayaklarının dibinde bir iz bıraktı. “Karımla üçüncü bir çocuk yapmayı düşündüğümüzde, beni uyarmış, üçüncü bir çocuğun *adam adama* savunmadan alan savunmasına geçiş yapmamızı gerektireceğini söylemişti. Buna hazır olduğundan emin olmadığını söyler, şaka yapardı. Ama şimdi hâlime bak, her gün alan savunması yapıyorum...” Sustu, başını salladı, “özür dilerim. Öyle dememeliydim.”

“Ne dememeliydin?”

“Seninle ne zaman konuşsam karımdan bahsediyor gibiyim.” Katie ilk kez ona döndü. “Neden bahsetmeyecekmişsin?” Alex bir öbek kumu ileri geri itti, az önce açtığı deliğin üzerini kapattı. “Çünkü başka hiçbir konuda konuşamadığımı sanmanı istemiyorum. Tek yaptığımın, geçmişte yaşamak olduğunu.”

“Onu çok sevdin, değil mi?”

“Evet,” dedi Alex.

“Hayatının büyük bir parçası, çocuklarının annesiydi, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman, ondan bahsetmenin sakıncası yok,” dedi. “Ondan bahsetmelisin. O, kişiliğinin bir parçası.”

Alex minnetle gülümsedi ama diyecek bir şey bulamadı. Katie, adamın zihnini okur gibiydi; nazik bir sesle konuştu. “İkiniz nasıl tanıştınız?”

“O kadar yer dururken, gittik bir barda tanıştık. Birkaç kız arkadaşıyla dışarı çıkmıştı, birinin doğum gununü kutluyorlardı. İçerisi sıcak, kalabalık ve loştu, müzik fâzla yüksekti. O... diğerlerinin arasında parlıyordu. Yani, arkadaşları kontrolden çıkmıştı. Hepsinin çok eğlendiği belliydi ama o son derece soğukkanlıydı.”

“Bahse girerim güzeldi de.”

“Onu söylemeye bile gerek yok,” dedi Alex. “Gerginliğimi bastırmaya çalışarak ona yaklaştım ve sahip olduğum bütün cazibeyi son damlasına kadar kullandım.”

Alex sustuğunda, Katie’nin dudaklarının köşelerinde beliren tebessümü fârk etti.

“Eee?” dedi kadın.

“Ama ondan bir isim ve telefon almam bile üç saat sürdü.” Katie güldü. “Dur, tahmin edeyim. Hemen ertesi gün aradın, değil mi? Ona çıkma teklif ettin.”

“Nereden bildin?”

“öyle birine benziyorsun.”

“Erkeklerin sıkça asıldığı biri gibi konuşuyorsun.”

Katie omuzlarını silkerek adamın, sözlerini istediği gibi yorumlamasına izin verdi. “Sonra ne oldu?”

“Neden bunu dinlemek istiyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Katie. “Ama istiyorum.”

Alex, kadına uzun uzun baktı. “Pekâlâ,” dedi sonunda. “Neyse, senin de bir büyücü edasıyla tahmin ettiğin gibi, onu öğle yemeğine davet ettim ve günün geri kalanını konuşarak geçirdik. O hafta sonu ona, bir gün evleneceğimizi söyledim.” “Şaka ediyorsun.”

“Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor, tnan bana, o da çılgınca olduğunu düşünmüştü. Ama... Biliyordum işte. O çok zekiydi, iyi yürekliydi; bir sürü ortak noktamız vardı ve hayatta aynı şeyleri istiyorduk. Çok güler, beni de güldürürdü. Gerçekten, aramızda şanslı biri varsa, o bendim.”

Dalgalar, okyanustan gelen esintiyle, Katie’nin ayak bileklerine çarpmayı sürdürdü.

“Muhtemelen o da kendisinin şanslı olduğunu düşünüyordu.”

“Öyle düşünse bile, sırf onu kandırdığım içindi.” “Bundan şüpheliyim.”

“Çünkü seni de kandırmayı başardım.”

Katie güldü. “Hiç sanmıyorum.”

“Sırf arkadaşız diye böyle söylüyorsun.”

“Sence arkadaş mıyız?”

“Evet,” dedi Alex, kadının gözlerine bakarak. “Sen öyle düşünmüyor musun?”

Adam, Katie’nin yüzündeki ifâdeden bu fikrin onu şaşırttığını görebiliyordu ama kadın cevap veremeden Kristen sular sıçratarak, bir avuç deniz kabuğuyla onlara yaklaştı.

“Bayan Katie!” diye bağırdı. “Çok güzel kabuklar buldum!” Katie eğildi. “Göster bakalım.”

Kristen elini uzatıp kabuklan Katie’nin eline bıraka, sonra da Alex’e döndü. “Baba?” diye sordu. “Barbeküyü yakabilir miyiz? Çok acıktım.”

“Tabii bir tanem.”

Alex kumsalda birkaç adım atıp oğlunun dalgaların içine dalıp çıkışım izledi. Josh başını sudan çıkardığında, Alex elini ağzına siper etti. “Hey, Josh!” diye bağırdı. “Kömürleri tutuşturacağım, sen de birazdan gelsene.”

“Hemen mi?” diye bağırdı Josh.

“Kısa bir süreliğine.”

Oğlunun omuzlarının çöktüğünü uzaktan bile görebiliyordu. Katie de bunu görmüş olacaktı ki, hemen duruma müdahale etti.

“İstersen ben burada kalabilirim,” dedi.

“Emin misin?”

“Kristen bana deniz kabuklarını gösteriyor,” dedi.

Alex başım sallayıp Josh'a döndü. “Bayan Katie sana gpz kulak olacak, tamam mı? Fazla uzaklaşma!”

Oğlu sırıtarak “Uzaklaşmam!” dedi.

-jr-

XVatie kısa bir sure sonra, titreyen Kristen ve heyecan içindeki Josh'ı Alex'in önceden serdiği battaniyeye doğru götürdü. Barbekü kurulmuş, kömürlerin kenarları şimdiden beyaz beyaz parlamaya başlamıştı.

Alex son plaj sandalyesini de açarak battaniyenin üzerine yerleştirdi ve onların gelişlerini izledi. "Su nasıldı çocuklar?" "Süper!" diye cevap verdi Josh. Kısmen kurumuş olan saçı darmadağındı. "Yemek ne zaman?"

Alex kömürleri kontrol etti. "Bana yirmi dakika verin " "Kristen'la tekrar suya girebilir miyiz?"

"Daha yeni çıktınız. Neden birkaç dakika dinlenmiyorsunuz?"

"Yüzmek istemiyoruz. Kumdan kale yapacağız," dedi çocuk. Alex, Kristen m birbirine çarpan dişlerini gözlemleyerek "Gitmek istediğine emin misin?" dedi. "Soğuktan mosmor olmuşsun."

Kristen coşkuyla başım salladı. "İyiyim ben," dedi titreyerek. "Hem kumsalda kale yapacağız."

"Pekâlâ. Ama ikiniz de tişört giyin. Sizi görebileceğim bir yerde durun," dedi, ileriyi işaret ederek.

"Biliyorum, baba," diye iç çekti Josh. "Artık küçük bir çocuk değilim."

Alex bir spor çantasını karıştırdı ve Josh'la Kristen'ın tişörtlerini giymelerine yardım etti. İşi bittiğinde Josh plastik oyuncaklar ve küreklerle dolu bir torbayı kaparak koştu, suya bir iki metre kala durdu. Kristen da onun peşi sıra gitti.

"Ben de oraya gideyim mi?" diye sordu Katie.

Alex başını salladı. "Hayır, onlara bir şey olmaz. Bu, alıştığımız bölüm. Ben yemek yaparım, onlar da sudan uzak durur."

Soğutucunun başına gitti, çömeldi ve kapağı aça.

"Sen de acıktın mı?" diye sordu.

Katie, “Biraz,” dedikten sonra bir gece önceki peynirle şaraptan beri hiçbir şey yemediğini fark etti. O anda midesi guruldamaya başladı. Ses duyulmasın diye karnının üzerinde kollarını kavuşturdu.

“İyi, çünkü ben açlıktan ölüyorum.” Alex soğutucuyu karıştırırken, Katie adamın ön kollarındaki güçlü kasları fark etti. “Josh için sosisli sandviç, Kristen için çizburger, ikimiz için de biftek yapayım diyorum.”

Ederi çıkarıp bir kenara koydu, sonra ızgaranın üzerine eğilerek kömürlere üfledi.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Masa örtüsünü serebilir misin? Soğutucunun içinde.”

“Tabii,” dedi Katie. Soğutucunun içindeki buz torbalarından birini çıkardı ve bakakaldı. “Burada yarım düzine aileye yetecek kadar yemek var.”

“Eh, yanımda çocuklar olduğunda, az getireceğime çok getirme yoluna gidiyorum, çünkü ne yiyecekleri hiç belli olmuyor. Şimdiye kadar buraya kaç gelişimizde bir şey unuttum, her şeyi tekrar arabaya atıp markete gitmek zorunda kaldım, tahmin edemezsin. Bugün başıma öyle bir şey gelsin istemedim.”

Katie plastik örtüyü açtı ve köşelere Alex in talimatıyla, adamın her nasılsa akıl edip de yanında getirdiği kâğıt ağırlıklarım koydu.

[a]Şimdi ne yapayım? Her şeyi masaya koymaya başlayayım mı, ister misin?”

“Daha birkaç dakikamız var. Seni bilmem ama ben bir biraya hayır demem,” dedi. Soğutucuya uzanıp bir şişe aldı, “ister misin?”

“Ben alkolsüz bir şey alayım,” dedi kadın.

“Diyet kola?” dedi Alex, tekrar soğutucuya uzanarak. “Olur.”

Kutu kolayı kadına verirken eli eline değdi ama Katie, adamın bunu (ark ettiğinden emin değildi.

Alex sandalyelere işaret etti. “Oturalım mı?”

Katie, adamın yanındaki sandalyeye oturmadan önce tereddüt etti. Alex sandalyeleri yerleştirirken, yanlışlıkla birbirlerine değmesinler diye arada yeterli boşluk bırakmıştı. Alex birasını açtı ve bir yudum aldı.

“Kumsalda geçirilen sıcak bir günde, soğuk-bir bira gibisi yoktur.”

Katie gülümsedi, adamla yalnız kaldığı için hafifçe telaş-lanmıştı.

“Sözüne güveniyorum.”

“Bira sevmez misin?”

100

Katie’nin aklına, babası ve oturduğu koltuğun etrafına saçılmış bo$ bira şişeleri geldi. “Pek sevmem,” dedi.

“Sadece şarap, ha?”

Katie’nin, Alex in ona bir şişe şarap verdiğini hatırlaması birkaç saniye sürdü. “Aslında tam da dün gece şarap içtim. Komşumla.”

“öyle mi? Ne güzel.”

Katie güvenli bir konu aradı. “Spokane’li olduğunu söylemiştin, değil mi?”

Alex bacaklarını uzattı, bir ayağını diğerinin üzerine ata. “Orada doğup büyüdüm. Üniversiteye başlayana kadar aynı evde yaşadım.” Kadına yan yan baka. “Bu arada, Washington Üniversitesinden mezunum. Yaşasın Husky’ler.”

Katie gülümsedi. “Annenle baban hâlâ orada mı yaşıyor?” “Evet.”

“Onları ziyaret edip torunlarım götürmek zor olsa gerek.” “Galiba.”

Adamın ses tonunda bir şey, Katie’nin dikkatini çekti. “Galiba mı?”

“Yakınlarda olsalar bile sürekli gelecek türden bir büyükbabayla büyükanne değiller. Çocukları yalnızca iki kez gördüler. Biri Kristen doğduğunda, diğeri cenazede.” Başım salladı. “Benden açıklama yapmamı isteme,” diye devam etti, “ama annemle babam, doğum günlerinde kart, Noel’de de hediye göndermek dışında onlarla ilgilenmiyor. Buraya gelmektense yurt dışına gitmeyi, başka

şeyler yapmayı yeğliyorlar.”

“Ha?”

“Ne yapabilirim ki? Tek çocukları olmama rağmen, bana da farklı davrandıklarını söyleyemem doğrusu. Üniversitedeyken

beni ilk kez, mezun olduğum gün görmeye geldiler. Tam burs alacak kadar iyi bir yüzücü olmama rağmen, yalnızca iki yarışımı izlediler. Onların karşısındaki evde yaşasam bile çocukları görmek isteyeceklerinden şüpheliyim. Bu da burada kalmamın nedenlerinden biri aslında. Oraya gitsem ne olacak, değil mi?”

“Ya anne tarafi?”

Elindeki bira şişesinin etiketini soymaya başladı. “O daha da karmaşık bir konu. İki kızları da Florida’da, bana dükkânı sattıktan sonra onlar da oraya taşındılar. Yılda bir iki kez gelip birkaç gün kalıyorlar ama bu onlar için hâlâ zor. Evde kalmak da istemiyorlar, çünkü sanırım orası onlara Carlyyi hatırlatıyor.”

“Diğer bir deyişle, kendi başınasın.”

“Tam tersi,” dedi, başıyla çocukları işaret ederek. “Onlar var, unuttun mu?”

“Bazen zor olmalı ama. Dükkânı işletmek, çocuklarını yetiştirmek.”

“O kadar da kötü değil. Sabah altıda kalktığım ve gece yansına dek yatmadığım sürece, işlere yetişmek kolay.”

Katie rahat bir tavırla güldü. “Kömürler tutuşmaya (Kışlamadı mı sence?”

“Bir bakayım,” dedi. Şişeyi kumun içinde sabidedikten sonra ayağa kalka ve mangala doğru yürüdü. Kömürler beyazlaşmış, ısı parıldayan dalgalar hâlinde yükselmeye başlamışa.

“Zamanlaman kusursuz,” dedi Katie. Alex biftekleri ve hamburger köftelerini ızgaraya koyarken Katie soğutucuya gitti ve bitmek tükenmek bilmeyen ıvır zıvırı masaya taşıdı. İçinde patates salatası, lahana salatası, turşu, yeşil fasulye salatası, dilimli meyveler bulunan plastik kaplar, iki paket cips, peynir dilimleri ve çeşidi çeşniler.

Masadakileri düzene koymaya başlayan Katie, Alexin, çocuklarının hâlâ küçük olduklarını unuttuğunu düşünerek başım salladı. Masada, Kaüe'nin Southport'a taşındığından beri evine aldığından daha çok yemek vardı.

Alex bifteklerle köfteleri ters çevirdi, sonra sosisleri de mangala koydu. O sırada gözleri, masanın etrafında dolaşan Katie'nin bacaklarına gitti ve kadının ne kadar çekici olduğunu bir kez daha fark etti.

Katie, onun gözlerini kendisine diktiğini fark etmiş gibiydi. "Ne?" diye sordu.

"Hiç," dedi adam.

"Bir şey düşünüyordun."

Alex içini çekti. "Bugün bizimle gelmeye karar verdiğine seviniyorum," dedi sonunda. "Çünkü çok güzel vakit geçiriyorum."

Alex mangalın başında dururken rahatça sohbet etmeye başladılar. Alex, kadma, bir taşra marketi işletmenin nasd bir şey olduğunu anlattı. Katieye işi kayınpederinin kurduğunu söyledi ve sürekli müşterilerinden bazılarım, en iyi şekilde eksantrik olarak tanımlanabilecek insanları, sevgiyle tarif etti. Katie, o kumsala başkasını getirmiş olsa, kendisinin de bu tariflere dâhil olup olmayacağım merak etti.

Gerçi bunun bir önemi olmazdı. Alex konuştukça, Katie onun, insanların en iyi yönlerini görmeye çalışan, yakınmaktan hoşlanmayan türden bir adam olduğunu fark ediyordu. Onun daha gençken nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştı ama başaramadı; sonunda sohbeti o yana çekti. Alex, Spokane'de büyümenin nasıl bir şey olduğundan, arkadaşlarıyla

Centennial Trail'de bisiklet sürerek geçirdiği uzun, boş hafta sonlarından söz etti. Yüzmeyi keşfeder keşfetmez, bu sporun onun için bir saplantı hâline geldiğini anlara. Günde dört beş saat yüzüyor, Olimpiyadara katılmayı düşlüyordu ama ikinci sınıfta omuz kasları yırtılınca bu hayaller suya düşmüştü. Katie'ye, gittiği kulüp partilerini, üniversitede edindiği arkadaşları anlattı ve bu arkadaşlıkların hemen hepsinin, yavaşça ama kesin biçimde bittiğini itiraf etti. Alex konuşurken Katie onun geçmişini ne abarttığını, ne de hafifletmeye çalıştığını hissetti. Alex, başkalarının onunla ilgili düşüncelerine de kafasını pek takıyor gibi değildi.

Katie onun bir zamanlar nasıl başarılı bir sporcu olduğuna dair izler görebiliyor, adamın zarif, akıcı harekederini, zafere de yenilgiye de alışmış gibi, rahat bir tavırla güldüğünü fark ediyordu.

Alex duraksadığında Katie, adamın ona geçmişini soracağından korktu ama adam bunun onu rahatsız edeceğini fark etmiş gibiydi; başka bir hikâye anlatmaya başladı.

Yemek hazır olduğunda Alex çocukları çağırdı, onlar da koşarak geldiler. Üsderi başları kumla kaplıydı; Alex onlara yan durmalarını söyleyerek üsderini silkeledi. Katie onu izlerken adamın sandığından çok daha iyi bir baba olduğunu anladı. Önemli olan her açıdan, iyi bir babaydı.

Çocuklar masaya oturunca sohbet konuları değişti. Katie çocukların, kumdan kaleleriyle ve Disney Channel'da yayınlanan, ikisinin de sevdiği bir programla ilgili gevezeliklerini dinledi. Sonradan yiyecekleri şekerlemeleri -marşmelov, çikolata ve mısır unu krakerinin eriyene dek ısıtılmasıyla yapılıyordu- sormaları, Alex'in onlar için özel, eğlenceli gelenekler yarattığına işaretti. Katie onun geçmişte tanıştığı erkeklerden, önceden tanıdığı herkesten farklı olduğunu düşündü ve sohbet devam ederken, önceden hissettiği gerginliğin son izleri de silinmeye başladı.

Yemek çok lezzetliydi ve Karie'nın son zamanlardaki katı diyeti düşünüldüğünde, hoş bir değişiklik olmuştu. Gökyüzü açıktı; geniş maviliği bozan tek şey, ara sıra başlarının üzerinden geçen deniz kuşlarıydı. Esinti yavaşlayıp hızlanarak onları serinletiyordu ve dalgaların değişmeyen ritmi, sükunet hissine katkıda bulunuyordu.

Josh'la Kristen yemeği bitirdiklerinde masanın toplanmasına ve yenmemiş yemeklerin kaldırılmasına yardım ettiler. Bozulmayacak olan birkaç şey -turşu ve cips- masada bırakıldı. Çocuklar yüzüstü sörf yapmaya gitmek istediler ve Alex vücutlarına tekrar güneş kremi sürdükten sonra kendi gömleğini çıkardı ve onların peşi sıra dalgalara atıldı.

Katie sandalyesini suyun kenarına taşıdı ve ondan sonraki bir saati, Alex'in çocukları dalgalardan geçirmesini, bir Josh'ı bir Kristen'ı dalgaları yakalayacak konuma getirmesini izledi. Çocukların çok eğlendikleri, sevinçle ciyaklamalarından belliydi. Katie, Alex'in, çocukların kendilerini ilginin odağında hissetmelerini sağlayışına hayranlık duydu. Onlara davranışında şefkat,

Katie’nin beklemediği derin bir sabır vardı. Saatler ilerleyip gökyüzü bulutlanmaya başlarken, Katie uzun yıllardan beri ilk kez kendini tamamen rahat hissettiğini düşünerek gülümsedi. Hem hissettikleri bu kadar da değildi; o da en az çocuklar kadar eğleniyordu ve bunun farkındaydı.

11

-***-

H epsi sudan çıktıktan sonra Kristen üşüdüğünü söyledi, Alex de kızın üstünü değiştirip kuru giysiler giymesi için tuvalete götürdü. Katie, Josh’la birlikte kalıp battaniyeye oturdu. Josh kumdan tepecikler yaparken, kadın da güneş ışınlarının suyun üzerinde dans edişini hayranlıkla izledi. '

“Hey, uçurtmamı uçurmama yardım etmek ister misin?” diye sordu Josh birden.

“Daha önce hiç uçurtma uçurmadım.

“Çok kolay,” diye ısrar eden Josh, Alex’in getirdiği oyuncak yığınını karıştırıp ufak bir uçurtma çıkardı. “Sana nasıl yapacağım gösteririm. Haydi.”

Kumsala koşmaya başladı, Katie de birkaç adım koştuktan sonra hızla yürümeye başladı. Josh’a ulaştığında, çocuk ipi açmaya başlamıştı; uçurtmayı Kadehe verdi. “Bunu başımn üzerinde tut, tamam mı?”

Katie başını sallayınca, Josh yavaşça gerilemeye başladı, uçurtmanın ipini ustaca hareketlerle gevşetmeye devam etti.

Sonunda durdu. “Hazır mısın?” diye bağırdı. “Ben koşma-ya başlayıp da bağırınca uçurtmayı bırak.”

“Hazırım!” diye bağırdı Katie.

Josh koşmaya başladı, Katie uçurtmanın gerildiğini hissedip çocuğun bağırdığını duyunca hemen bıraka. Esintinin yeterince güçlü olduğundan emin değildi ama uçurtma birkaç saniye içinde doğruca göğe yükseldi. Josh durdu ve arkasını döndü. Katie ona doğru yürürken, ipin bir kısmını daha salıverdi.

Katie çocuğun yanma ulaştığında, gözlerini güneşten korumak için ellerini siper ederek yavaşça yükselen uçurtmayı izledi. Siyah ve san renklerden oluşan

belirgin Batman logosu, uzaktan bile görülebiliyordu.

“Uçurtma uçurmakta bayağı iyiyimdir,” dedi Josh, uçurtmaya bakarak. “Sen neden daha önce hiç uçurmadın?” “Bilmem. Çocukken yapağım bir şey değildi.” “Yapmalıydın. Çok eğlenceli.”

Josh yukarı bakmaya devam etti; yüzünde derin bir konsantrasyon vardı. Katie, Josh’la Kristenin birbirlerine ne kadar benzediklerini ilk kez fark etti.

“Okulu seviyor musun? Anaokulundasın, değil mi?” “Fena değil. En çok teneffüsü seviyorum. Yarışlar yapıyoruz.”

Elbette, diye düşündü Katie. Josh, kumsala geldiklerinden beri, bir dakika kıpırdamadan durmamışa, “öğretmenin iyi mi?”

“Çok iyi biri. Biraz babama benziyor. Hiç bağırmıyor.” “Baban bağırmıyor mu?”

“Hayır,” dedi çocuk, büyük bir güvenle.

“Sinirlendiğinde ne yapıyor?”

“Sinirlenmiyor ki.”

Katie çocuğun ciddi olup olmadığım anlamaya çalışarak Josh’a baktı. Sonunda, ciddi olduğunu fark etti.

“Çok arkadaşın var mı?” diye sordu Josh.

“Çok yok. Neden?”

“Çünkü babam, senin arkadaşı olduğunu söylüyor. Seni kumsala o yüzden getirmiş.”

“Bunu ne zaman söyledi?”

“Dalgaların arasındayken.”

“Başka ne dedi?”

“Gelmenin bizi rahatsız edip etmediğini sordu.” “Ediyormu?”

“Neden etsin?” Çocuk omuz silkti. “Herkesin arkadaşa ih- -tiyacı vardır, kumsal da çok eğlenceli.”

Doğrusu buna diyecek söz yoktu. “Haklısın,” dedi Katie. “Annem hep bizimle kumsala gelirdi.”

“Öylemi?”

“Evet ama öldü.”

“Biliyorum. Üzgünüm. Sizin için zor olmalı. Onu çok öz-lüyorsunuzdur.”

Çocuk başını salladı ve bir an, yaşından hem büyük hem küçük göründü. “Babam bazen üzülüyor. Bilmediğimi sanıyor ama ben anlıyorum.”

“Ben olsam ben de üzülürdüm.”

Josh sessizce, vereceği cevabı düşündü. “Uçurtmama yardım ettiğin için teşekkürler,” dedi.

“İkiniz iyi vakit geçiriyor gibiydiniz,” dedi Alex. Kristen üstünü değiştirdikten sonra Alex onun uçurtmasını havalandırmasına yardım etmiş, soma da Katie’nin yanma gelip suyun

kenarındaki sıkı kumda durmuştu. Katie saçlarının esintiyle hafifçe dalgalandığım hissediyordu.

“Tadı bir çocuk. Sandığımdan da daha konuşkan.”

Alex çocuklarının uçurtma uçuruşunu izlerken, Kade adamın gözlerinin bir şey aradığını hissetti.

“Demek hafta sonları, dükkândan ayrıldığında bunu yapıyorsun. Çocuklarınla vakit geçiriyorsun.”

“Her zaman,” dedi adam. “Bence bu çok önemli.”

“Senin annenle baban farklı hislere sahip olsa bile mi?” Alex duraksadı. “Bu, kolay bir cevap olurdu, değil mi? İhmal edildiğim için kendime farklı olma sözü vermiş olsam? Kulağa hoş geliyor ama bunun tamamen doğru olduğundan emin

değilim. Dürüst olmak gerekirse, onlarla vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Onlarla birlikte olmaktan. Onların büyüyüşünü seyretmek hoşuma gidiyor ve bunun bir parçası olmak istiyorum."

Alex cevap verirken Kade kendi çocukluğunu düşündü. Annesinin ya da babasının Alex'in duygularına sahip olduğunu hayal etmeye çalıştı ve başaramadı.

"Okulu bitirdikten sonra neden orduya katıldın?" .

"O sırada bunun en doğru şey olduğunu düşündüm. Zorlukları aşmak, yeni bir şey denemek istiyordum ve orduya katılmak, bana Wilmington'dan ayrılmak için bir bahane verdi. Bir iki yüzme yarışmasına katılmak dışında eyaletten hiç ayrılmamıştım."

"Hiç şey gördün mü? Şey..."

O susunca Alex cümlesini tamamladı. "Savaş mı? Hayır, o tür bir görevim yoktu. Üniversitede branşım cezai adaletti, sonra da Ceza Araştırma Şubesi'ne geçtim."

"O nedir? Polis gibi mi?"

Adam başını salladı. "Dedektiftim" dedi.

Katie hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, hızla diğer tarafa döndü. Yüzü, aniden çarpılan bir kapı gibi kapanmıştı.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" dedi Alex.

Katie başım salladı ama cevap vermedi. Alex neler olduğunu merak ederek kadına uzun uzun baktı.

"Neler oluyor Katie?"

Kadın, "Hiçbir şey," diye ısrar etti ama o bunu söyler söylemez Alex onun yalan söylediğini anladı. Başka bir zaman, başka bir yerde olsalar işin peşini bırakmaz, bir soru daha sorardı ama konuyu kapatmayı yeğledi.

"Bu konuda konuşmamıza gerek yok," dedi, alçak sesle. "Hem artık o işi

yapmıyorum, öyle biri değilim. İnan bana, market işletirken çok daha mutluyum.”

Katie başıyla onayladı ama adam onun tedirginliğinin hâlâ geçmediğini hissediyordu. Nedenini bilmese de kadının yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Başparmağıyla, omzunun üzerinden ileriyi işaret etti. “Dinle, barbeküye kömür eklemeyi unuttum. Çocuklar şekerleme yiyemezlerse bin türlü laf işitirim. Hemen dönerim, tamam mı?”

“Tabii,” dedi Katie, aldırmazca konuşmaya çalışarak. Alex koşar adımlarla uzaklaştığında Katie kendini bir şekilde kaçıp kurtulmuş gibi hissederek nefes verdi. *Eskiden bir polis memuruymuş*, diye düşündü ve kendini, bunun bir önemi olmadığına inandırmaya çalıştı. Yine de kontrolü bir nebze ele aldığını hissedebilmesi için, neredeyse bir dakika boyunca derin nefesler alıp vermesi gerekti. Kristen’la Josh aynı yerdeydiler. Ama Kristen havaya yükselen uçurtmasına aldırmayarak yere çökmüş, başka bir deniz kabuğunu inceliyordu.

Katie, Alex’in arkadan yaklaştığım duydu.

"Uzun sürmez demiştim,” dedi adam, rahat bir tavırla. “Şekerlemeleri yedikten sonra dönelim diyorum. Güneş batana kadar kalmak isterdim ama Josh’ın yarın okulu var.”

“Ne zaman gitmek istersen, bana uyar,” dedi Katie, kollarım kavuşturarak.

Alex kadının katılaşan omuzlarını ve konuşmasındaki gerginliği fark edince alnını kırıştırdı. “Ne dedim de canını sıktım bilmiyorum ama özür dilerim, tamam mı?” dedi sonunda. “Konuşmak istersen, yanında olduğumu bil, yeter.” Katie yine bir şey söylemeden başıyla onayladı. Alex, kadının bir *şey* söylemesini beklediyse de böyle bir şey olmadı. “Bundan sonra böyle mi olacağız?” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Birden, senin etrafında son derece temkinli davranmam gerektiğini hissetmeye başladım ama sebebini bilmiyorum.” “Sana anlatmak isterdim ama olmaz,” dedi Katie. Sesi neredeyse dalgaların gürültüsünden duyulmayacak kadar alçaka.

“En azından, bana ne dediğimi söyleyebilir misin? Ya da ne yaptığımı?”

Katie. ona döndü. “Yanlış bir şey söylemedin de yapmadın da. Ama şu an için bundan fazlasını söyleyemem, tamam mı?” Alex kadım inceledi. “Tamam,” dedi. “Hâlâ iyi vakit geçiriyorsan mesele yok.”

Katie çabalaması gerekse de gülümsemeyi başardı. “Bu, uzun zamandır geçildiğim en güzel gün. Hatta en iyi hafta sonu.”

“Bisikletten dolayı hâlâ kızgınsın, değil mi?” dedi Alex ve şüpheleniyormuş gibi yaparak gözlerini kısa. Katie hissettiği gerginliğe rağmen güldü.

“Elbette. O olayı atlatmam bayağı bir vakit alacak,” dedi, suratını asıyormuş gibi yaparak.

Gözlerini ufiığa çeviren Alex, rahatlamış gibiydi.

Katie yeniden ciddileşerek “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi. “İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin.”

“Ne istersen sor,” dedi Alex.

“Karma ne oldu? Onun bir nöbet geçirdiğini söylemiştin ama neden hasta olduğunu söylemedin.”

Adam, kadının ne soracağını baştan beri biliyormuş ama cevap vermek için yine de güç toplaması gerekiyormuş gibi iç çekti. “Beyin tümörü vardı,” diye başladı yavaşça. “Daha doğrusu, üç farklı tipte beyin tümörü vardı. O sıralar bilmiyordum ama sonradan, buna oldukça sık rastlandığını duydum. Yavaş büyüyen, tam da tahmin edilebileceği gibiydi; yumurta ebadmdaydı ve cerrahlar çoğunu kesip almayı başardılar. Ama diğer tümörler o kadar basit değildi, örümcek bacakları gibi yayılan türdendiler ve onları, beynin bir parçasını almadan çıkarmak mümkün değildi. Aynı zamanda saldırgandılar. Doktorlar ellerinden geleni yaptdar ama sonunda ameliyattan çıkıp bana her şeyin mümkün olduğunca iyi gittiğini söylediklerinde, tam olarak neyi kastettiklerini anladım.”

“Öyle bir şey duymanın nasd bir şey olduğunu hayal edemiyorum,” dedi Katie, kumlara bakarak.

“İnanmakta güçlük çektiğimi kabul etmeliyim. O kadar... Beklenmedikti ki. Yani daha bir hafta önce normal bir aileydik, sonra bir baktım karım can çekişiyor ama benim yapabileceğim bir şey yok.”

Kristen’la Josh yan tjirafta hâlâ uçurtmalarına odaklanmış durumdaydılar ama Katie, Alex’in onları **göremediğini** biliyordu.

“Ameliyattan sonra ayaklanması birkaç hafta sürdü; her şeyin düzeldiğine inanmak istedim. Ama ondan sonra, her hafta küçük değişiklikler görmeye başladım. Vücudunun sol tarafı zayıflamaya başlamıştı ve gitgide daha uzun öğle uykularına yatıyordu. Çok zor bir durumdu. Ama benim için en zor kısmı, çocuklardan uzaklaşmaya başlaması oldu. Sanki onların, annelerinin hasta olduğunu hatırlamalarını istemiyormuş, onu eski hâliyle anımsamalarını istiyormuş gibiydi.” Alex durdu, sonra başını salladı, “özür dilerim. Sana bunu anlatmamalıydım. O harikulade bir anneydi. Yani, baksana, çocuklar ne tatlılar.”

“Bana kalırsa, böyle olmalarında babalarının da payı var.” “Elimden geleni yapıyorum. Ama çoğu zaman, ne yaptığımı biliyormuşum gibi gelmiyor. Sanki rol yapıyorum.” “Bence bütün anne babalar bunu hissediyor.”

Adam ona döndü. “Seninkiler de öyle miydi?”

Katie duraksadı. “Bana kalına, annemle babam ellerinden gelenin en iyisini yaptılar.”

Onları öve öve göklere çıkarıyor denemezdi ama söylediği doğruydu.

“Birbirinize yakın mısınız?”

“Ben on dokuz yaşındayken bir araba kazasında öldüler.” Alex kadına baktı. “Bunu duyduğuma üzüldüm.” “Zordu,” dedi Katie.

“Kardeşin var mı?”

“Hayır,” dedi Katie. Okyanusa doğru döndü. “Tek başı-mayım.”

Alex birkaç dakika sonra çocukların uçurtmalarını toplamalarına yardım etti, hepsi birden piknik alanına döndüler. Kömürler henüz hazır değildi. Alex bu süreyi, sörf tahtalarını temizlemek ve havluların kumlarını silkelemek için kullandı. Sonra da şekerleme pişirmek için gereken malzemeleri çıkardı.

Kristen’lajosh, eşyalarının çoğunun kaldırılmasına yardım ettiler, Katie yemeklerin geri kalanını soğutucuya koydu, Alex de her şeyi cipe taşımaya başladı. İşi bittiğinde ortada yalnızca battaniyeyle dört sandalye kalmıştı.

Çocuklar bu sandalyeleri çember oluşturacak şekilde düzenledi, Alex de herkese uzun çatallar ve marşmelov pakederi dağıttı. Josh heyecandan kendi paketini yırtarcasma açınca, şekerlerden bir kısmı battaniyeye döküldü.

Katie çocukları izleyerek çatala üç marşmelov geçirdi, dördü birden mangalın başında durarak pamuk rengi şekerler altınımsı bir kahve rengine dönüşene dek çatalları çevirdiler. Katie kendisininkini ateşe fazla yakın tutunca, marşmelovlardan ikisi alev aldı, Alex de onları çabucak söndürdü. Şekerler hazır olunca, Alex çocuklara tatlıyı hazırlamaları için yardım etti. Kraker üzerine çikolata, onun üzerine marşmelov, sonra bir kraker daha. Şekerleme yapış yapışa, tadıydı ve Katie'nin haarladığı kadarıyla, yediği en güzel şeydi.

Katie çocukliann arasında otururken, Alex'in parça parça olan şekerlemesiyle mücadele ettiğini, ortalığı baurdığını gördü; adam ağzım silmek İçin parmaklarını kullanınca durum daha da kötüleşti. Çocuklar bunu çok komik buldu, Katie de kıkırdamaktan kendini alamadı.

Katie içinde ani, beklenmedik bir umut hissetti. Büyük bir trajedi yaşamış olsalar da mutlu bir aileydiler. Katie bu-, nun tam da sevgi dolu bir aile bir araya geldiğinde yapması gereken şey olduğunu düşündü. Onlar için bugün sıradan bir haftanın sıradan bir günüydü. Ama Katie için, böyle harikulade anların var olduğunu anlamasına imkân sağlayan bir gündü. Belki de gelecekte buna benzer günler geçirebileceğini düşündüren bir gün.

12

“Ç

O onra ne oldu?”

Jo, yalnızca ocağın üzerindeki lambayla aydınlanan, sarı san parlayan mutfaktaki masada, Katie’nin karşısında oturuyordu. Katie döndükten sonra, Jo saçında boya parçacıklanyla ona uğramıştı. Katie bir demlik kahve koymuştu ve masada iki fincan vardı.

“Aslında pek bir şey olmadı. Şekerlemeleri bitirdikten sonra son bir kez kumsalda yürüdük. Sonra da arabaya binip eve geldik.”

“Sana kapıya kadar eşlik etti mi?”

“Evet.”

“Onu içeri davet ettin mi?”

“Çocukları eve götürmesi lazımdı.”

“Ona iyi geceler öpücüğü verdin mi?”

“Tabii ki hayır.”

“Neden?”

“Sen benim söylediklerimi dinlemiyor musun? Çocuklarını kumsala götürecekti, beni de davet etti. Bir randevu değildi bu.”

Jo, kahve fincanını kaldırdı. “Kulağa bir randevu gibi geliyor.”

“Ailecek geçirilen bir gündü.”

Jo bu sözleri düşündü. “Anladığım kadarıyla, ikiniz uzun uzun konuşmuşsunuz.”

Katie sandalyesinde arkasına yaslandı. “Bence sen bunun bir randevu olmasını istiyorsun.”

“Neden isteyeyim?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama tanıştığımızdan beri, her konuşmamızda, bir şekilde Alex konusunu açmayı başarıyorsun. Sanki bana onu... Bilmiyorum. Onu (ark etmemi sağlamaya çalışıyor gibisin.”

Jo, içindeki sıvıyı şöyle bir çalkaladıktan sonra fincanı tekrar masaya koydu. “Fark ettin mi peki?”

Katie ellerini kaldırdı. “Bak, görüyor musun?”

Jo güldü, sonra da başını salladı. “Tamam, tamam. Ya şuna ne dersin?” Bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Birçok insanla tanıştım ve bir süre sonra, güvenmeyi öğrendiğim içgüdüler geliştirdim. İkimiz de Alex’in şahane biri olduğunu biliyoruz ve seni tanıdıktan sonra, senin için de aynısını hissettim. Onun dışında, sana takılmaktan başka bir şey yapmadım. Seni dükkâna sürükleyip ikinizi tanıştırmadım ya. Ayrıca seni kumsala davet ettiğinde, sen de bunu hevesle kabul ettiğinde de orada değildim.”

“Kristen mutlaka gel dedi...”

“Biliyorum. Anlatan,” dedi Jo, kaşını kaldırarak. “Sırf bu yüzden gittiğine şüphem yok.”

Katie kaşlarını çattı. “Her şeyi saptırmakta üstüne yok.”

Jo yine güldü. “Bunu kıskandığım için yapağım hiç aklına geldi mi? Ah, Alex’le gittin diye değil. Ben art arda iki gün

eve tıkılıp boya yaparken, sen kumsala gidip şahane bir gün geçirdin diye... Hayatım boyunca bir daha boya rulosuna do-kunmasam hiç üzülmem. Kollarımla omuzlarım nasıl ağrıyor, bilsen.”

Katie masadan kalkıp tezgâha gitti. Kendisine bir fincan daha kahve doldurup demliği havaya kaldırdı.

“İster misin?”

“Hayır, teşekkürler. Bu gece uyumam lazım, bir fincan daha içersem kafein beni ayakta tutacak. Sanırım Çin yemeği sipariş edeceğim. îster misin?”

“Aç değilim,” dedi Katie. “Bugün çok yedim.”

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Ama iyice güneşlenmişsin. Sonradan bir sürü kırışığa sebep olacak ama bronzlaşmak sana yakışıyor.”

Katie alaya bir tavırla burnundan soludu. “Çok sağ ol.” “Arkadaşlar ne içindir?” Jo kalktı ve kedi gibi gerindi. “Oinle, dün gece çok güzel vakit geçirdim. Gerçi bu sabah bedelini ödediğimi itiraf etmeliyim.”

“Eğlenceliydi,” dedi Katie.

Jo bir iki adım attıktan sonra arkasını döndü. “Ah, sana sormayı unuttum. Bisikleti kullanacak mısın?”

“Evet,” dedi Katie.

Jo bir an durup düşündü. “Aferin sana.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Geri vermemenin iyi olacağını düşünüyorum, o kadar. Belli ki ihtiyacın var, Alex de sana vermek istemiş. Neden kullanmayasın ki?” Kadın omuz silkti. “Senin derdin, bazen her şeye çok fâzla anlam yüklemen.”

“Kurnaz arkadaşımın sözleri gibi mi?”

“Gerçekten kurnaz olduğumu mu düşünüyorsun?”

Katle bir an düşündü. “Belki biraz.”

Jo gülümsedi. “Eee, bu hafta durumun nasıl? Çok çalışa-cak mısın?”

Katie başıyla onayladı. “Altı gece, üç gündüz vardiyası.”

Jo yüzünü buruşturdu. “Yuh.”

“önemli değil. Paraya ihtiyacım var. Hem çok çalışmaya alıştım.”

“Tabii, şahane bir hafta sonu da geçirdin.”

Katie duraksadı. “Evet,” dedi. “Şahaneydi.”

13

"jr-

S onraki birkaç gün olaysız geçti ve bu, günlerin Alex'e daha da uzun gelmesine sebep oldu. Katie'yle, onu pazar akşamı evine bıraktığından beri konuşmamıştı. Tamamen beklenmedik bir şey değildi çünkü kadının bu hafta çok çalışacağını biliyordu. Ama Alex birçok kez dükkândan çıkıp yola baktı ve Katie'yi göremeyince belli belirsiz bir hayal kırıklığı hissetti.

Alex onu etkilediğini, kadının sık sık dükkâna gelmek isteyeceğini sanmıştı. Katie'nin dükkâna gelmeyişi, Alex'in bu yanılsamasını yerle bir etmeye yeterliydi. Ama Katie aynı şeyleri hissetmese de, Alex onu yeniden göreceği anı düşündüğünde yeni yetmeler gibi heyecanlanmasına şaşırıyordu.

Kadının kumsaldaki hâlini, esintiyle dalgalanan kestane rengi saçlarını, zarif, kemikli yüzünü, her gördüğünde renk değiştirmiş gibi gelen gözlerini hayal etti. Katie saader ilerledikçe yavaş yavaş gevşemişti; Alex kumsala gitmenin, kadını bir şekilde yumuşattığını, direncini kırdığını hissetmişti.

Yalnızca geçmişini değil, Katie'yle ilgili hâlâ bilmediği her şeyi merak ediyordu. Ne tür müzik dinlediğini, sabah uyandığında aklına ilk neyin geldiğini, hiç beyzbol maçına gidip gitmediğini. Sırtüstü mü, yan mı uyuduğunu, fırsatı oldu* ğunda banyo yapmayı mı duşa girmeyi mi tercih ettiğini. Düşündükçe daha da meraklanıyordu. Katie'nin ona geçmişinin ayrıntılarını anlatacak kadar güvenmesini diliyordu; bunun sebebi, kadını kurtarabileceği yanılgısına kapılması, hatta kadının kurtarılmak istediğini hissetmesi değildi. Sebep, Katie'nin geçmişinin gerçeğini dile getirmesi hâlinde, geleceğinin de önünü açacak olmasıydı. Böylece, sonunda gerçek bir konuşma yapabileceklerdi.

Perşembe olduğunda, kadının kulübesine uğrasa mı diye düşünüyordu. Anahtarlarına uzanmak istemiş, hatta bunu bir kez yapmışa ama sonunda kendine hâkim olmuştu çünkü oraya vardığında ne diyeceğini bilmiyordu. Hem kadının da nasd tepki vereceği belli olmazdı. Gülümser miydi? Yoksa gerginleşir miydi? Onu içeri mi davet ederdi, yoksa gitmesini mi söylerdi? Neler olacağını hayal etmeye çalışıyor ama başaramıyor, sonunda anahtarları bir kenara bırakıyordu. Karışık bir durumdu. *Ama,* diye haurlaayoıdu kendisine, *o da gizemli bir kadın zaten.*

Katie'nin, bisikletin Tanrı'nın bir lütfü olduğunu itiraf etmesi uzun sürmedi.

Bisiklet sayesinde, hem bütün gün çalıştığında iki vardiya arasında eve gelebiliyor hem de ilk kez şehri gerçekten keşfetmeye başlayabileceğini hissediyordu. Yapağı tam da bu oldu. Sah günü iki antika dükkânını gezdi, yerel sanat galerisindeki sulu boya deniz manzaralarının tadını çıkardı, mahalleden mahalleye bisiklet sürerek kıyıya yakın tarihi evlerin kocaman verandalarına, sundurmalarına

hayranlıkla baktı. Çarşamba günü kütüphaneye gitti ve iki saat boyunca rafları araştırarak kitapların kapaklarını okudu, bisikletin sepederini ilgisini çeken romanlarla doldurdu.

Ama akşamları yatağında, ödünç aldığı kitapları okurken, bazen düşünceleri Alexe kayıyordu. Altoona'yla ilgili anıları-nı taradığında, Alex in ona, arkadaşı Callie'nin babasını hatırlattığım fark etmişti. Lise ikinci sınıftayken Callie onunla aynı sokakta yaşardı ve birbirlerini o kadar iyi tanımamalarına rağmen - Callie ondan iki yaş küçüktü- Katie her cumartesi sabahı veranda basamaklarında oturduğunu hatırlardı.

Callie'nin babası her zaman aynı saatte garajın kapısını açar, çim biçme makinesini çıkarırken ıslık çalardı. Bahçesiyle gurur duyardı -mahallenin en bakımlı bahçesi açık ara onunkiydi- ve Katie, adamın çim biçme makinesini askeri bir nizamla öne arkaya itişini izlerdi. Adam arada bir durur, düşmüş olan dalları bir kenara atardı ve o anlarda yüzünü, arka cebinde duran bir mendille silerdi. îşi bittiğinde araba yolundaki Ford'un kaportasına yaslanır, karısının her seferinde getirdiği limonatayı yudumlardı. Bazen kansı da adamın yanında durup arabaya yaslanırdı. Katie, **adamın,** karısının dikkatini çekmek istediğinde onun kalçasına hafifçe vuruşunu gördüğünde gülümserdi.

Adamın içeceğini yudumlayışmda, karısına dokunuşunda öyle bir memnuniyet vardı ki Katie onun sürdüğü yaşamdan tatmin olduğunu, bütün hayallerinin bir şekilde gerçekleştiğini düşünüldü. Katie, adamı incelerken, bu ailenin çocuğu olsa hayatının nasıl değişeceğini sıklıkla merak ederdi.

Aleac'te de çocuklarıyla birlikteyken böyle bir memnuniyet havası seziliyordu. Her nasılsa karısını kaybetmenin trajedisini atlatmakla kalmamış, bunu çocuklarının da bu kaybı atlat-

masına yardım edecek bir güçle yapmıştı. Katie onu dinlerken sesinde acı bir keder, kendine acıma hisleri duymayı beklemiş ama duyamamıştı. Elbette

üzülüyordu ve karısından bahsederken yüzünde beliren ifâdede bir yalnızlık vardı. Ama aynı zamanda Katie'ye, ikisini kıyaslıyormuş hissi vermeden, karısından bahsedebilmişti. Katie, bunun tam olarak ne zaman gerçekleştiğini bilmemekle birlikte, adamı çekici bulduğunu fârk etmişti.

Ama yine de hisleri karmaşıktı. Bir kâbus yaşadığı Adantic City'den beri gardım indirmemiş, kimsenin ona yaklaşmasına izin vermemişti. Ama ne kadar uzak durmaya çalışırsa çalışsın, Alexi her görüşünde onları yan yana getiren bir şeyler oluyor gibiydi. Josh'ın nehre düştüğü ve onun Kristen ın yanında kalması gerektiği zaman, bir kazaydı. Ama bazen, olanlar kader tarafından belirlenmiş gibi geliyordu. Fırtınanın patlaması. Kristen'ın dışarı çıkıp kumsala gelmesi için ona yalvarması. O noktaya kadar, kendiyle ilgili pek bir şey anlatmayacak kadar aklı başında davranmışa ama sorun da zaten buydu. Alex'le ne kadar zaman geçirirse, adamın, belli ettiğinden çok daha fâzla şey bildiği hissine o kadar fâzla kapılıyordu ki bu onu korkutuyordu. Kendisini çıplak ve savunmasız hissetmesine sebep oluyordu ve bütün hafta markete gitmekten kaçmışının sebeplerinden biriydi. Düşünmek, bu konuda ne yapacağına -tabii bir şey yaparsa- karar vermek için zamana ihtiyacı vardı.

Maalesef, adam sımağında gözlerinin etrafındaki ince çizgilerin kırışmasını ya da dalgalatın arasından zarifçe çıkışını fâzla düşünmeye başlamışa. Kristen'ın onun eline uzanışım ve bu harekette gördüğü katıksız güveni düşünüyordu. Jo daha önce, Alemin iyi biri olduğuna, doğru şeyi yapacak türden bir adam olduğuna dair bir şeyler söylemişti. Katie,

onu iyi tanıdığını iddia edecek durumda olmasa da içgüdüleri Alex'e güvenebileceğini söylüyordu. Ona ne anlatırsa anlatsın adamın onu destekleyeceğini. Sırlarını koruyacağını ve bildiklerini asla onu incitmek için kullanmayacağım.

Ama bu, akıl ve mantık dışı bir düşünceydi, buraya taşındığında yapacağına yemin ettiği her şeye ters düşüyordu. Yine de Katie, Alex in onu tanımasını istediğini hissediyordu. Onu anlamasını istiyordu, çünkü Alex'in, istemese bile âşık olabileceği türden bir adam olduğuna dair tuhaf bir hisse kapılmışa.

14

ï^elebek avı.

O fikir aklına cumartesi sabahı uyandıktan hemen sonra, aşağı inip dükkânı

açmadan önce gelmişti. Çocuklarla o gün neler yapabileceğini düşünürken, tuhaf bir biçimde, altına sınıfta yaptığı bir projeyi hatırlamıştı, öğretmen onlardan bir böcek koleksiyonu yapmalarını istemişti. Alex teneffüslerde çimli alanda koştuğunu, yaban arılarından çekirgelere kadar her şeyi kovaladığını hatırlıyordu. Josh'la Kristenın bundan hoşlanacaklarına emindi; bir hafta sonu öğleden sonrasını doldurmak için heyecan verici ve orijinal bir fikir bulduğu için kendisiyle gurıir duyarak, dükkândaki balık ağlarını inceleyip aralarından yeterli büyüklükte üç tanesini seçti.

Fikrini öğle yemeğinde Josh ve Kristen'la paylaştığında, çocuklar pek hevesli gözükmedi,

"Kelebekleri incitmek istemiyorum," diye itiraz etti Kristen. "Kelebekleri seviyorum."

"Onları incitmemiz gerekmiyor. Sonradan-bırakabiliriz." "Ama o zaman onları niye yakalıyoruz?"

"Çünkü eğlenceli."

"Kulağa hiç de eğlenceli gelmiyor. Acımasızca geliyor." Alex cevap vermek üzere ağzım aça ama ne diyeceğinden emin değildi. Josh peynirli tostundan bir ısınk daha aldı.

"Hava şimdiden bayağı sıcak baba," dedi, lokmasını çiğ-nerken.

"Sorun değil. Sonradan derede yüzebiliriz. Ayrıca ağzında yemek varken konuşma."

Josh lokmasını yuttu. "Neden derede hemen şimdi yüzmüyoruz ?"

"Çünkü kelebek avına çıkacağız."

"Onun yerine sinemaya gidemez miyiz?"

"Evet!" dedi Kristen. "Sinemaya gidelim."

Ebeveynük sinir bozucu olabiliyor, diye düşündü Alex. "Bugün hava çok güzel, böyle bir günü içeride oturarak geçirmeyeceğiz. Kelebek avına çıkıyoruz. Hoşunuza gidecek, tamam mı?"

Alex öğle yemeğinden sonra onları, şehrin dışındaki, kır çiçekleriyle dolu bir araziye götürdü. Çocuklara ağlarım verip gönderdi. Josh'm, ağını arkasından sürüklerken, Kristenın kendisininkini bebeklerine yapağı gibi göğsüne bastırışım izledi.

Alex işleri ele alarak koşup ikisinin de önüne geçti; ağını hazırda tutuyordu. İleride, kır çiçeklerinin arasında kanat çırpan düzinelerce kelebek görüyordu. Yeterince yaklaşağında ağını savurdu ve birini yakaladı. Çömelerek ağı dikkade kenara çekti, kelebeğin kahverengi ve turuncu renklerini ortaya çıkardı.

"Vay canına!" diye bağırdı, elinden geldiğince hevesli görünmeye çalışarak. "Yakaladım!"

Josh'la Kristen birden arkasında belirip adamın omzunun üzerinden bakmaya başladılar.

"Dikkadi ol babacığım!" diye bağırdı Kristen.

"Olurum bebeğim. Bak, renkleri ne güzel."

Çocuklar daha da yaklaştı.

Josh, "Süper!" diye bağırdı. Bir an sonra koşmaya başlayıp uzaklaşmış, ağım coşkuyla sallamaya başlamışa.

Kristen kelebeği incelemeyi sürdürdü. "Türü ne?"

"Bir zıpzıp," dedi Alex. "Ama tam türünü bilmiyorum."

"Bence korkuyor" dedi Kristen.

"İyi olduğuna eminim. Ama onu bırakacağım, tamam mı?"

Kız başını salladı, Alex de ağı dikkade ters düz etti. Açık havaya çıkan kelebek, havalanmadan önce bir an ağa tutundu. Kristen'ın gözleri hayrede irileşti.

"Benim de yakalamama yardım eder misin?" diye sordu.

"Seve seve."

Çiçeklerin arasında koşarak, bir saatten fazla zaman geçirdiler. Sekiz farklı

türden kelebek yakaladılar. Yakaladıklarının arasında bir benekli kelebek de vardı ama çoğu, ilki gibi zıpzıpa. İşleri bittiğinde çocukların yüzleri kızarmış ve parlıyordu; Alex evin arkasındaki dereye gitmeden önce, onları dondurmacıya götürdü. Üçü birlikte iskeleden adadı -Josh'la Kristenin üzerinde can yelekleri vardı- ve ağır hareket eden suyun içinde, akmayla sürüklendiler. Alex'in çocukken geçirdiği günlere benziyordu. Sudan çıktıklarında, hâlinden memnun bir biçimde, kumsala gittikleri gün sayılmazsa, bunun son zamanlarda geçirdikleri en iyi hafta sonu olduğunu düşündü.

Ama hayli yorulmuşlardı. Çocuklar duş aldıktan sonra film izlemek istediler, Alex de çocukların defalarca izlemiş olduğu ama her zaman tekrar izlemek istediği *Yuvaya Dönüşü.* koydu. Mutfaktan onların hiç kıpırdamadan kanepede oturduklarım, çok yorulmuş çocuklara özgü camlaşmış gözlerle ekrana baktıklarını görebiliyordu.

Alex, mutfak tezgâhlarını sildi, kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştirdi, çamaşır makinesini çalıştırdı, oturma odasını topladı ve çocukların banyosunu iyice silip temizledi. Sonunda yanlarına gidip bir süre onlarla birlikte oturdu. Josh bir tarafa, Kristen diğer tarafa kıvrılmıştı.

Film bittiğinde Alex kendi göz kapaklarının da ağırlaştığını hissedebiliyordu. Dükkânda çalıştıktan, çocuklarla oynadıktan ve evi temizledikten sonra bir süre gevşemek, ona iyi geliyordu.

Josh'ın sesi onu aniden uyandırdı.

"Baba?"

"Evet?"

"Akşam yemeğinde ne var? Açlıktan ölüyorum."

Katie garson bölmesinden terasa baktı, sonra tekrar dönerek Alex'Ie çocukların, görevlinin arkasından parmaklığın yakınındaki bir masaya götürülüşünü izledi. Kristen, Katie'yi görür görmez gülümseyip el salladı ve masaların arasından koşup ona doğru fırlamadan önce yalnızca bir an duraksadı. Katie eğildi, küçük kız da ona sarddı.

"Sana sürpriz yapmak istedik!" dedi Kristen.

“Evet, sürpriz oldu. Burada ne işiniz var?”

“Babam bugün bize yemek yapmak istemedi.”

“Öyle mi?”

“Çok yorgun olduğunu söyledi.”

“Hikâyenin gerisi de var,” dedi Alex. “İnan bana.”

Katie onun yaklaştığını duymamıştı; adam konuşunca doğruldu.

“Aaa, merhaba,” dedi, istemeden kızararak.

“Nasılsın?” diye sordu Alex.

Katie, telaşlandığım hissederek “İyiyim,” dedi. “Gördüğün gibi bayağı yoğunum.”

“Öyle görünüyor. Bizi senin bölümüne oturtmaları için beklememiz gerekti.”

“Bütün gün böyleydi.”

“Eh, seni işinden alıkoymayalım. Haydi Kristen. Masaya gidelim. Seni birazdan ya da ne zaman hazır olursan görürüz.” “Hoşça kal Bayan Katie,” diyen Kristen, tekrar el salladı. Katie onların masalarına gidişlerini izledi; ziyarederi kadını tuhaf bir biçimde heyecanlandırmıştı. Alex’in menüyü açtığını, Kristen m yemeğini seçmesine yardım etmek üzere öne eğildiğini gördü ve bir an, onlarla birlikte oturmayı diledi.

Gömleğini yeniden pantolonunun içine soktu ve paslanmaz çelikten kahve demliğinin üzerindeki yansımasına baktı.. Fazla bir şey fark edemiyor, bulanık bir görüntüden fazlasını göremiyordu ama bu bile, saçlarını eliyle tarayarak düzeltmesine yetti. Sonra gömleğinin lekeli olup olmadığını çabucak kontrol etti -tabii lekeli olsa yapabileceği bir şey yoktu ama gene de bilmek istiyordu- ve masaya doğru yürüdü.

“Hey, millet,” dedi, çocuklara hitap ederek. “Duyduğuma göre, babanız size yemek yapmak istememiş.”

Kristen kıkırdadı ama Josh başını sallamakla yetindi. “Yorgun olduğunu söyledi.”

“Ben de öyle duydum,” dedi Katie.

Alex gözlerini devirdi. “Kendi çocuklarım beni sattı. İnanamıyorum.”

“Seni asla satmam babacığım,” dedi Kristen ciddiyede.

“Teşekkürler bir tanem.”

Katie gülümsedi. “Susadınız mı? Size içecek bir şeyler getireyim mi?”

Hepsi buzlu çay istedi, yanında da bir sepet kızarmış mısır ekmeği sipariş ettiler. Katie içecekleri masaya getirdi ve uzaklaşırken, Alex’in gözlerini üzerinde hissetti. Omzunun üzerinden bakma dürtüsüne, bunu yapmayı çok istemesine rağmen engel oldu. Sonraki birkaç dakika boyunca sipariş aldı, tabaklan kaldırdı, birkaç yemek götürdü ve sonunda kızarmış ekmek sepetiyle döndü.

“Dikkatli olun,” dedi. “Hâlâ sıcaklar.”

“Sıcakken çok güzel oluyorlar,” diyen Josh, sepete uzandı. Kristen de uzanıp bir ekmek aldı.

“Bugün kelebek avına çıktık,” dedi kız.

“Öylemi?”

“Evet. Ama onları incitmedik. Yakaladıktan sonra bıraktık.”

“Eğlenceli bir şeye benziyor. îyi vakit geçirdiniz mi?”

“Şahaneydi!” dedi Josh. “Neredeyse yüz tane yakaladım! Sonra da yüzmeye gittik.”

“Ne güzel bir gün,” dedi Katie içtenlikle. “Babanızın yorgun olmasına şaşmamak gerek.”

Josh da Kristen da neredeyse aynı anda, “Ama ben yorgun değilim,” dediler.

“Olabilir,” dedi Alex. “Ama yine de bu akşam erken yatacaksınız. Çünkü zavallı,

ihtiyar babanızın uykuya ihtiyacı var.”

Katie başını salladı. “Kendine bu kadar yüklenme,” dedi. “Zavallı değilsin.”

Adamın, Katie’nin ona takıldığını anlaması birkaç saniye sürdü, sonra güldü. Yan masadaki insanların dikkatini çekecek kadar yüksek sesle gülmüştü ama bunu umursuyor gibi değildi.

“Buraya gevşeyip güzel bir yemek yemeye geliyorum, garson kız benimle dalga geçiyor.”

“Hayat zor”

“Bir de bana sor. Birazdan bana, kilo alıyorum diye çocuk menüsünden sipariş vermek isteyip istemediğimi de sorarsın.”

“Eh, astında bir şey demeyecektim,” dedi Kade, adamın göbeğine dik dik bakarak. Alex tekrar güldü ve Kade’ye baktığında kadın, adamın gözlerinde, onu beğendiğini, çekici bulduğunu hatırlatan bir parıltı gpıdü.

“Sanırım sipariş vermeye hazırız,” dedi Alex.

“Ne alırdınız?”

Alex hepsi için sipariş verdi, Kade de bunlan not etd. Masadan ayrılıp siparişi mutfağa iletmeden önce, bir an Alex’le göz göze geldi. Kendi bölümündeki masaları dolaşmayı sürdürürken -insanlar gitrikçe, yerlerine başkaları geliyordu- Alex’in masasına uğramak-için bahaneler buldu. Sularım ve çaylarını yeniledi, ekmekler biunce seped kaldırdı, Josh çatalını yere düşürünce ona yenisini gedrdi. Alex ve çocuklarla rahat rahat sohbet etd, bunun her anının tadım çıkardı, sonra da onlara yemeklerini gedrdi.

Onlar yemeklerini bidrdiklerinde masayı boşalttı ve hesabı bıraka. Güneş iyice alçalmış, Kristen esnemeye başlamışa. Ama restoran daha da kalabalıktı. Çocuklar merdivenlerden paldır küldür inerlerken, Kade ancak çabucak veda etmeye vakit bulabildi. Ama Alex duraksayınca, Kade onun kendisine çıkma teklif etmek üzere olduğu hissine kapıldı. Böyle bir teklifi nasıl karşılayacağını bilmiyordu, ama Alex konu-şamadan, müşterileçlen biri birasını döktü. Müşteri çabucak kalkıp masaya çarpınca iki bardak daha devrildi. Alex anın bozulduğunu anlayarak geri çekildi; Katie’nin gitmesi gerektiğinin farkındaydı.

“Sonra görüşürüz,” diyerek el salladı, ardından çocukların peşi sıra gitti.

Ertesi gün Katie, dükkân açıldıktan yalnızca yarım saat sonra kapısını itip açtı.

“Erkencisin,” dedi Alex şaşırarak.

“Erken kalktım, alışverişi aradan çıkarayım dedim.”

“Dün *gece* işler hiç yavaşladı mı?”

“Eninde sonunda yavaşladı. Ama bu hafta iki kişi eksik. Biri kardeşinin düğününe gitti, diğeri de hasta. Çok yoğun günler geçirdik.”

“Belli oluyordu. Ama yemekler, biraz yavaş gelse de çok lezzetliydi.”

Katie ona öfkeli gözlerle balonca Alex güldü.

“Dün gece bana takılmanın öcünü alıyordum.” Başım salladı. “Bana ihtiyar dedin. Bilesin diye söylüyorum', saçlarım daha otuzuma basmadan kırlaştı.”

“Bu konuda çok hassassın bakıyorum,” dedi Katie, alaycı bir tonda. “Ama inan bana. Kır saç sana yakışıyor. Olgunluk katıyor.”

“Bu iyi mi, kötü mü?”

Katie cevap vermek yerine gülümsedi, sonra da uzanıp bir alışveriş sepeti aldı. O sırada Alex’in boğazını temizlediğini duydu.

“Bu hafta da o kadar çok çalışacak mısın?”

“Hayır, o kadar değil.”

“Ya gelecek hafta sonu?”

Katie düşündü. “Cumartesi boşum. Neden?”

Alex ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, sonra da kadının gözlerine baktı. “Çünkü seni akşam yemeğine çıkarmak istiyordum. Bu kez yalnızca ikimiz. Çocuklar olmadan.” Katie, aralarındaki ilişkiyi değiştirecek bir kavşakta olduklarını biliyordu. Aynı zamanda dükkâna bu kadar erken gelmesinin sebebi de buydu, önceki akşam Alex’in ifâdesini doğru okuyup okumadığını merak

etmişti, çünkü bu, adamın onu dışarı davet etmesini istediğini kesin olarak ilk fark ettiği andı. Alex ise kadın sessiz kaldığı için onun düşüncelerini yanlış okumuş gibiydi.

“Boş ver. O kadar da önemli değil,” dedi Alex.

“Evet,” dedi Katie, gözlerini onunkilerden ayırmadan. “Yemeğe çıkmayı çok isterim. Ama bir şarda.”

“Neymiş?”

“Benim için şimdiden o kadar çok şey yapan ki bu kez ben senin için bir şey yapmak istiyorum. Ben sana yemek yapsam olur mu? Benim evimde.”

Alex rahatlayarak gülümsedi. “Kulağa şahane geliyor.”

15

JL\.atie cumartesi günü her zamankinden geç uyandı. Son birkaç günü deliler gibi alışveriş yaparak, evini süsleyip püsle-yerek geçirmişti -duvara asmak üzere pahalı olmayan birkaç tablo bulmuş, etrafa küçük halılar sermiş, oturma odasının penceresi için tül perde ve yemekleri için gerçek servis altlıklarıyla kadehler almıştı. Cuma akşamı gece yarısına kadar çalışmış, yeni kanepe yastıklarını kabartmış, evi son bir kez temizlemişti. Pencerelerden girip şerider hâlinde yatağına vuran güneş ışığına rağmen, ancak dışarıdan gelen çekiç sesleriyle uyandı. Saate baktığında, dokuzu geçtiğini gördü.

Yataktan zor bela kalkan Katie esnedi, mutfağa gidip kahve makinesinin düğmesine bastı, sonra da verandaya çıkarak, sabah güneşinden rahatsız olmamak için gözlerini kıstı. Jo, Katie’nin çıktığım fark ettiğinde, ön verandasında, elinde tuttuğu çekici yeniden indirmeye hazırlanıyordu.

Çekici yere bıraktı. “Seni uyandırmadım, değil mi?

“Uyandırdın ama sorun değil. Zaten .kalkmam lazımdı. Ne yapıyorsun?”

“Panjurun düşmesine engel olmaya çalışıyorum. Dün gece eve geldiğimde yamulmuştu; sabaha kadar tamamen düşeceğinden emindim. Tabii panjurun düşme sesiyle her an uyanacağım korkusuyla saader boyu uyuyamadım.”

"Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır, hallettim sayılır”

“Kahveye ne dersin?”

“Şahane. Birazdan gelirim.”

Katie yatak odasına gitti, pijamasını çıkarıp bir şortla tişört giydi. Dişlerini fırçaladı, sonra saçlarının birbirlerine dolaşan tutamlarını açmak için saçını taradı. Pencereden, Jo’nun eve doğru geldiğini görünce, gidip ön kapıyı açtı.

Katie iki fincana kahve doldurdu ve birini mutfağa girer girmez Jo’ya uzattı. v

“Evin ne kadar güzelleşmiş! Halılarla resimlere bayıldım.” Katie mütevazı bir tavırla omuz silkti.

“Eh, evet... Southport’un evim olduğunu hissetmeye başladım sanırım. Burayı daha kalıcı bir yere dönüştürmeye başlamanın zamanı geldi diye düşündüm.”

“Gerçekten şahane. Sonunda yuva kurmaya başlamış gibisin.”

“Senin ev ne durumda?”

“Daha iyi. Hazır olduğunda sana göstereceğim.” “Nerelerdeydin? Seni son zamanlarda hiç görmedim.”

Jo umursamazca elini salladı.

“Birkaç gün, iş için şehir dışındaydım, geçen hafta sonu birini ziyarete gittim, sonra da çalıştım. Nasıldır, bilirsin.” “Ben de çok çalıştım. Son günlerde çok vardiyam vardı.” “Bu gece de çalışacak mısın?”

Katie kahvesinden bir yudum aldı.

“Hayır. Bu akşam yemeğine birini bekliyorum.”

Jo’nun gözleri parladı. “Kam olduğunu tahmin edeyim mi?” “Onu tanıyorsun zaten.” Katie boynundan yüzüne yükselen kırmızılığa engel olmaya çalıştı.

“Biliyordum!” dedi Jo. “Aferin sana. Ne giyeceğine karar verdin mi?”

“Henüz değil.”

“Eh, neye karar verirsen ver, güzel görüneceğine eminim. Yemek mi yapacaksın?”

“İster inan, ister inanma, fena aşçı değilimdir.”

“Ne pişireceksin?”

Katie cevap verdiğinde, Jo kaşlarını kaldırdı.

“Kulağa enfes geliyor,” dedi. “Harika. Senin için çok mutluyum. Aslında ikiniz için de. Heyecanlı mısın?”

“Alt tarafi bir akşam yemeği...”

“Bunu evet olarak kabul ediyorum.” Göz kırptı. “Keşke bir yere saklanıp ikinizi gözetleyebilsem. Neler olacağını görmeyi çok-isterdim ama maalesef şehir dışına çıkacağım.” “Evet,” dedi Katie. “Burada olmaman gerçekten çok yazık.” Jo güldü. “Alaycılık sana yakışmıyor. Ama bilesin diye söylüyorum, paçayı kurtarmış değilsin. Döner dönmez, her şeyi en ufak ayrıntısına kadar anlatacaksın.”

“Alt tarafi akşam yemeği,” dedi Katie yine.

“Bu da bana, *olanian anlatmak zahmet olmayacak*, demek gibi geliyor.”

“Bence başka bir hobiye ihtiyacın var.”

“Muhtemelen,” dedi Jo. “Ama şu an için aşk hayatımda işler kesat olduğundan, senin anlattıklarınla yaşamak beni yeterince eğlendiriyor. En azından hayal kurabilirim, anlıyorsun ya?”

Katie’nin ilk durağı kuaförd ü. Orada Brittany adlı genç bir kadın saçını keserek şekil verdi, bunları yaparken de hiç durmadan konuştu. Sokağın karşısında Southport’un tek kadın butiği vardı ve orası, Katie’nin bir sonraki durağıydı. Dükkânın önünden sık sık bisikletiyle geçmesine rağmen içe-ri hiç girmemişti. İçine girmeyi isteyeceğini de buna ihtiyacı olacağını da hiç sanmadığı dükkânlardan biriydi. Ama kıya-federe bakmaya başlar başlamaz, sırf seçenekler değil, fiyadar da onu hoş bir biçimde şaşımı. En azından, Katie’nin dikkatini

verdiği, indirimdeki ürünlerin fiyadan gerçekten ilgi çekiciydi.

Bir giysi mağazasında yalnız alışveriş etmek tuhaf bir tecrübeydi. Böyle bir şeyi uzun zamandır yapmamıştı; giyinme odasında üzerini değiştirirken, kendini yıllardır hissettiğinden daha tasasız hissediyordu.

İndirim reyonundan iki ürün aldı. Bunlardan biri dar, ön tarafı boncuklar ve dikişlerle toplanmış, vücut hadarını aşırı olmasa da yeterli derecede belli eden, ten rengi bir bluzdu. Ayrıca bluzu kusursuz biçimde tamamlayan, şahane desenli, yazlık bir etek de bulmuştu. Etek biraz fazla uzundu ama Katie onu düzeltebileceğini biliyordu. Aldıklarının parasını ödedikten sonra, iki dükkân aşağıdaki, şehirdeki tek ayakkabıcı olduğunu bildiği dükkâna girdi ve bir çift sandalet aldı. Onlar da indirimdeydi ve normalde alışveriş konusunda çok dikkadi davransa da son birkaç gündür bahşişler iyiydi, biraz savurganlık etmeye karar vermişti. Tabii makul bir biçimde.

Oradan çıkınca, önce birkaç şey almak için eczaneye, sonra da bisikletiyle şehrin diğer ucundaki markete gitti. Acele etmeden,koridorlarda dolaştı. Eski can sıkıcı anılar, kafasına doluşmaya çalışsa da başarısız oldular.

İşi bittiğinde bisikletiyle eve döndü ve yemek hazırlıklarına başladı. Soslu, içi yengeç etiyle doldurulmuş bir karides yemeği yapacaktı. Yemeği hafızasındaki tarife uyarak yapmak zorunda kalmıştı. Ama bu yemeği önceden on kereden fâzla yaptığı için, herhangi bir şey unutmadığından oldukça emindi. Yardımcı yemek olarak biber dolması ve mısır ekmeği yapmaya, aperitif olarak da ahududu soslu, jambona sarılı Brie peyniri hazırlamaya karar vermişti.

Böyle karmaşık yemekler hazırlamayalı uzun zaman olmuştu, ama dergilerden tarifler kesmeyi genç yaşından beri severdi. Yemek yapmak arada bir annesiyle paylaşabildiği yegâne tutkuydu.

öğleden sonranın geri kalanını telaşlı geçirdi. Ekmeğin hamurunu hazırlayıp fırına koydu, sonra biber dolmasının malzemelerini hazırladı. Onları da jambona sarılı peynirle birlikte buzdolabına yerleştirdi. Pişen mısır ekmeğini soğuması için tezgâhın üzerine koydu, sonra da ahududu sosuna başladı. Fazla karmaşık değildi -şeker, ahududu ve su- ve hazır olduğunda, mutfak cennet gibi kokmaya başlamıştı. Onu da buzdolabına koydu. Geri kalan her şeyi daha sonra yapabilirdi.

Yatak odasına giderek eteği tam dizinin üstüne gelecek şekilde kısalttı, sonra her

şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etmek üzere evi son bir kez turladı. En sonunda soyunmaya başladı.

Duşa girerken Alex'i düşündü. Onun rahat tebessümünü, harekederinin zarifliğini düşündü ve bu anılar karnında hafif bir sıcaklığa sebep oldu. Katie kendine hâkim otamayarak, şu an onun da duş alıp almadığını merak etti. Açıkçası bu fikirde erotik bir yan, heyecan verici ve yeni bir şeyin vaadi vardı.

Tekrar, *ak tarafı akşam yemeği*, diye düşündüyse de kendisine karşı tamamen dürüst olmadığının farkındaydı.

Katie'nin inkâr etmeye çalıştığı bir şey vardı. Alex i fazlasıyla çekici buluyordu. Duştan çıkarken, dikkatli olması gerektiğini düşündü. O, âşık olabileceğini bildiği türden bir erkekti ve bu fikir onu korkutuyordu. Böyle bir şeye hazır değildi. En azından, şimdilik.

Ama içinden bir sesin, *belki de hazinindir,* diye fısıldadığını duydu.

Havluyla kurulandıktan sonra, tadı kokan bir losyonla cildini nemlendirdi, sonra da sandaletler de dâhil olmak üzere, yeni kıyafederini giydi. Eczaneden aldığı makyaj malzemelerine uzandı. Fazla bir şeye ihtiyacı olmamıştı; aldıkları bir ruj, bir rimel ve fardan ibaretti. Saçını taradı ve ani bir kararla aldığı sallantılı küpeleri taktı. îşi bittiğinde, gerileyerek aynada kendine baktı.

Bu kadar, diye düşündü kendi kendine, *elimden bu kadarı geliyor.* Bir yanma, sonra diğer yanma döndü; bluzunu çekiştirerek gülümsedi. Uzun zamandır bu kadar hoş görünmemişti.

Güneş nihayet batıya kaymıştı kaymasına ama ev hâlâ sıcaktı. Katie mutfak penceresini açtı. Masayı hazırlarken, esinti onu serinletmeye yetti. Hafta başında marketten çıkarken, Alex ona bir şişe şarap getirip getiremeyeceğini sormuştu, Katie de bu yüzden masaya iki kadeh koydu. Masanın ortasına bir mum yerleştirerek geri çekildi, o sırada bir arabanın yaklaştığını duydu. Saate baktığında, Alex'in tam vaktinde geldiğini gördü.

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Sonra odanın diğer tarafına gitti, kapıyı açtı ve verandaya çıktı. Üzerinde

kot pantolon ve dirseklerine dek kıvırdığı mavi bir gömlek olan Alex arabanın içine eğilmişti, belli ki bir şey almaya çalışıyordu. Yakasının etrafındaki saçlar

hâlâ nemliydi.

Alex arabadan iki şişe şarap çıkardı ve arkasını döndü. Katie'yi gördüğünde donakalmış gibi oldu. Yüzünde, gördük-lerine inanamamış gibi bir ifâde vardı. Katie'nin etrafı batan güneşin son ışınlarıyla çevriliydi ve kadın pırıl pırıl parlıyor-du. Alex bir an, ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. .

Adamın hayreti açıkça görülebiliyordu ve Katie sonsuza kadar sürmesini isteyerek bu hissin tadını çıkardı.

"Geldin," dedi.

Kadının sesi büyüyü bozmaya yeterliydi ama Alex ona bakmaya devam etti. Esprili, sevimli bir şeyler söyleyip bu gerginliği kırması gerektiğini biliyordu ama onun yerine, *başım belada, büyük belada,* diye düşündü.

Alex bu maceranın ne zaman gerçekleştiğinden tam olarak emin değildi. Hatta ne zaman başladığından da. josh'ın nehre düştüğü gün, Kristenın Katie'ye sarılışını gördüğü sabah da olabilirdi, kumsalda geçirdikleri gün de. Kesin olarak tek bildiği şey, Katie'ye şu an, oracıkta, fena hâlde âşık olmak üzere olduğuydu ve kadının da aynı şeyleri hissediyor olması için dua ediyordu.

Sonunda boğazını temizlemeyi başardı. "Evet," dedi. "Geldim işte."

16

I^atie, Alex'i ufak oturma odasından geçirip mutfağa götürürken, akşamüstü göğü, renklerden oluşan bir prizmayı andırıyordu.

"Seni bilmem ama ben bir kadeh şaraba hayır demem," dedi Katie.

Alex, "İyi fikir," dedi. "Ne yiyeceğimizi bilmediğimden, bir şişe beyaz, bir şişe de kırmızı getirdim. Hangisini tercih edersin?"

"Sen seç," dedi kadın.

Katie mutfaktaki tezgâha dayandı, Alex de tirbuşonu mantarın içinde çevirdi. îlk kez, Katie'den daha gergin görünüyordu. Birkaç çevik harekede beyaz şarap şişesini açtı. Katie kadehleri adamın yanındaki tezgâha koyduğunda, ne kadar yakın durduklarını fark etti.

“Biliyorum, gelir gelmez söylemeliydim ama çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkürler,” dedi Katie. Alex kadehlere şarap koydu, sonra şişeyi bir kenara kaldırarak Katie’ye kadehlerden birini

verdi. Kadın kadehi alırken Alex onun sürdüğü Hindistan cevizi kokulu losyonun kokusunu aldı.

“Bu şarabı seveceğini sanıyorum. En azından öyle umuyorum.”

“Seveceğimden eminim,” diyen Katie, kadehini kaldırdı. “Şerefe,” dedi ve kadehini Alex inkiyle tokuşturdu.

Katie şarabım yudumlarken, her şeyden, haddinden fâzla bir hoşnuduk duydu. Görünüşünden ve hissettiklerinden, şarabın tadından, ahududu sosunun kokusundan, Alex’in belli etmemeye çalışarak onu süzüp duruşundan.

“brandada oturmak ister misin?” diye öneride bulundu. Alex başıyla onayladı. Verandaya çıktıklarında, sallanan sandalyelere oturdular. Hava yavaş yavaş serinliyor, cırcır böcekleri koıo hâlinde ötmeye başlayarak geceyi selamlıyordu.

Katie şarabı uzun uzun ağzında tutarak, dilinde bıraktığı meyvemsi aromanın tadını çıkardı. “Bugün Kristen la Josh nasıldı?”

“İyilerdi.” Alex omuz silkti. “Onları sinemaya götürdüm.” “Ama hava çok güzeldi.”

“Biliyorum. Ama pazartesi Anma Günü olduğu için, dışarıda geçirecek iki günümüz var diye düşündüm.”

/

“Market, Anma Günu nde açık mı?”

“Elbette. Yılın en yoğun günlerinden biridir, çünkü herkes tatili teknede ya da sahilde geçirmek ister. Muhtemelen öğlen biıe kadar çalışırım.”

“Senin için üzülüyorum derdim ama ben de çalışacağım.” “Belki gelip yine seni rahatsız ederiz.”

“Beni hiç rahatsız etmediniz.” Katie, Alex'e şarap kadehinin üzerinden baktı. “En azından çocuklar etmedi. Yanlış hatırlamıyorsam, sen hizmet kalitesinden yakınıyordun.”

“Biz yaşlılar hep böyle yaparız,” diye espri yaptı Alex.

Kade güldü, sonra da sandalyesinde sallandı.

“Çalışmadığım zaman burada oturup kitap okumayı seviyorum. Çok sessiz sakin. Bazen, kendimi kilometrelerce bir alandaki tek kişiymişim gibi hissediyorum.”

“Kilometrelerce alandaki tek kişisin zaten. Ormanın ortasında yaşıyorsun.”

Kaüe, adamın omzuna neşeyle vurdu. “Ağzından çıkanı kulağın duysun. Ben küçük evimi çok seviyorum.”

“Sevmelisin de. Sandığımdan çok daha iyi durumda. Çok rahat.”

“Yavaş yavaş adam oluyor,” dedi Katie. “Daha yapılacak çok iş var. En güzel yanı da benim olması. Kimsenin, evi elimden alamayacak olması.”

Alex bu sözler üzerine Katie’ye baktı. Kadın, çakıllı yolun ötesindeki, odarla kaplı araziye bakıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Alex.

Katie cevap vermek için acele etmedi. “Burada olduğuna ne kadar memnun öldüğümü düşünüyordum, o kadar. Beni tanımıyorsun bile.”

“Yeterince iyi tanıyorum.”

Katie cevap vermedi. Alex kadının, gözlerini yere indirişini izledi.

“Beni tanıdığını sanıyorsun,” diye (isddadı Katie, “ama tanımıyorsun.”

Alex, kadının daha fazlasını söylemekten korktuğunu hissetti. O sessizlikte arkaya öne sallandığında, verandanın gıcırdadığım duydu.

“Peki ben sana bildiğimi düşündüğüm şeyleri söylesem, sen de bana doğru ya da yanlış desen? Olur mu?”

Katie dudaklannı birbirine bastırarak başıyla onayladı. Alex konuşmaya devam ettiğinde, sesi yumuşacıktı.

“Bence sen zeki ve çekici bir kadınsın, iyi yüreklisin. İstediğin zaman, tanıdığım herkesten daha güzel olabildiğini biliyorum. Bağımsızsın, esprilisin ve çocuklara şaşırtıcı derecede sabırlı davranıyorsun. Geçmişinin ayrıntılarını bilmediğim konusunda haklısın ama bana anlatmak istemiyorsan, o kadar da önemli olduklarından emin değilim. Herkesin bir geçmişi vardır. Ama geçmiş, geçmiştir, o kadar. Geçmişten ders alabilirsin ama onu değiştiremezsin. Hem, ben geçmişteki hâlini tanımadım. Tanıdığım insansa, daha yakından tanımak istediğim biri.

Alex konuşurken Katie kaçamak bir tavırla gülümsedi. “Sen söyleyince her şey ne kadar basit geliyor,” dedi.

“İstersen öyle olabilir.”

Katie, adamın sözlerini düşünürken kadehinin sapım çevirdi. “Ama ya geçmiş, geçmişte değilse? Ya hâlâ devam ediyorsa?”

Alex gözlerini kadımnkilerden ayırmadan bakmayı sürdürdü.

“Yani... Ya seni bulursa mı demek istiyorsun?”

Katie irkildi. “Ne dedin sen?”

Alex, “Beni duydun,” dedi. Sesi kendinden emin, neredeyse sohbet eder tondaydı; bunu Ceza Araştırma Şubesi’nde öğrenmişti. “Bir zamanlar evli olduğunu tahmin ediyorum... Ve kocanıii seni bulmaya çalışıyor olabileceğini.”

Katie donakaldı, gözleri irileşti. Birden nefes almakta zorlandı, sandalyesinden fırlayarak şarabının geri kalanını döktü. Alex’ten bir adım uzaklaşarak gözlerini ona dikti; yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissedebiliyordu.

“Hakkımda bu kadar şeyi nereden biliyorsun? Kim söyledi?” diye sordu. Kafası harıl harıl çalışıyor, böyle bir şeyin nasıl olabileceğini çözmeye çabalıyordu. Alex’in bunları bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Mümkün değildi bu. Katie kimseye bir şey anlatmamıştı.

Jo dışında.

Gerçeği fark edince nefesi kesildi, yan kulübeye bir bakış attı. Komşusunun ona ihanet ettiğini düşündü. *Arkadaşı* ona ihanet etmişti.

Kadenin kafası ne kadar hızlı çalışıyorsa, Alexinki de o kadar hızlı çalışıyordu. Kadının yüzündeki korkuyu görebiliyordu ama bunu daha önce de görmüştü. Birçok defa. İlerlemek istiyorlarsa, oyun oynamayı bırakması gerektiğinin farkındaydı.

“Kimse bir şey söylemedi,” dedi, güven veren bir tonda. “Ama tepkin, haklı olduğumu ortaya koyuyor. Ama önemli olan, o soru değil. O insanı tanımıyorum Katie. Bana geçmişini anlatmak istiyorsan dinlemeye ve elimden geldiğince yardım etmeye istekliyim ama sana bir şey sormayacağım. Anlatmak istemiyorsan da sorun değil çünkü dediğim gibi, o insanı tanımıyorum. Bunları sır olarak saklamak için iyi bir nedenin olduğuna eminim ve kimseye bir şey anlatmayacağım. Aramızda ne olursa olsun ya da olmasın. İstersen geçmişini tamamen uydur, yine de senin her sözünü desteklerim. Buna inanabilirsin.”

Katie, Alex’e kafası karışmış, korkmuş ve öfkelenmiş hâlde bakıyor ama her bir kelimeyi de sindiriyordu.

“Ama... Nasıl?”

“Başka insanların göremediği şeyleri fark etmeyi öğrendim,” diye devam etti Alex. “Bir zamanlar, sırf bunu yapardım. Bu konumda olan, tanıştığım ilk kadın değilsin.”

Kacie dununu kavramaya başlayarak adama bakmaya devam etti.

“Ordudayken...” dedi kadın.

Adam gözlerini kadınmkileıden ayırmayarak başıyla onayladı. Sonunda sandalyesinden kalkıp Katie’ye doğru temkinli bir adım ata.

“Sana bir kadeh şarap daha koyabilir miyim?”

Hâlâ kafa karışıldığıyla mücadele eden Katie cevap vermedi ama adam kadehine uzanınca almasına izin verdi. Veranda kapısı bir gıcırtıyla açılıp Alex’in arkasından kapanınca, Katie yalnız kaldı.

Karmakarışık düşüncelere dalmış hâlde parmaklığa doğru yürüdü. Valizini

toplayıp parayla dolu kahve kutusunu alarak, şehri elinden geldiğince hızla terk etme dürtüsüne zor karşı koyuyordu.

Ama sonra ne olacaktı? Alex gerçeği sırf onu izleyerek anlamayı başardıysa, başka biri de aynısını yapabilirdi. Hem belki, o insan Alex gibi de olmazdı.

Arkasındaki kapının yine gıcırdayarak açıldığını duydu. Alex verandaya çıkarak yanma, parmaklığın önüne geldi. Kadehi önüne koydu.

“Karar verdin mi?”

“Neye?”

“Elinden geldiğince hızlı bir biçimde kayıplara karışıp karışmamaya?”

Katie yüzünde bir şok ifâdesiyle adama döndü.

Alex ellerini aça.

“Başka ne düşünüyor olabilirsin ki? Ama bilesin diye söylüyorum, bunu sırf acıkuğımdan merak etmiştim. Yemeğimizi yiyemeden gitmen hiç hoşuma gitmez doğrusu.”

Katie’nin adamın şaka yaptığını fark etmesi biraz vakit aldı ve son birkaç dakika göz önünde bulundurulduğunda buna inanmakta güçlük çekse de kendisini iç rahatlığıyla gülümser buldu.

“Yemek yiyeceğiz,” dedi.

“Yayarın?”

Katie cevap vermek yerine şarabına uzandı. “Nasıl anladığını öğrenmek istiyorum.”

“Tek bir şeyden anlamadım,” dedi Alex. Fark ettiği birkaç şeyden söz ettikten sonra başını salladı. “Çoğu insan, parçaları bir araya getiremezdi.”

Katie kadehinin derinliklerine baktı. “Ama sen getirdin.” “Engel olamadım. Bunun içime işlediğini söyleyebiliriz.” Kadın bu sözleri düşündü. “O zaman, durumumdan bir süredir haberin vardı. Ya da en azından şüpheleniyordun.”

“Evet,” diye kabullendi Alex.

“Geçmişimi de o yüzden hiç sormadın.”

“Evet,” dedi adam tekrar.

“Hâlâ benimle çıkmak istiyorsun, öyle mi?”

Alex’in yüzü oldukça ciddiydi. “Seni ilk gördüğüm anda seninle çıkmak istedim. Ama sen hazır olana dek beklemem gerekti.”

Ufuktaki son güneş ışınlan da yok olunca alaca karanlık çöktü ve düz, bulutsuz gökyüzünü soluk bir mora boyadı.

Parmaklığın önünde durmaya devam ettiler; Alex güney melteminin, kadının saçının serbest kalmış tellerini nazikçe havalandırışını izledi. Katie’nin teni şeftaliyi andıran bir renkte parlamaya başlamışa ve Alex, o nefes alırken göğsünün hafifçe alçalıp yükseldiğini görebiliyordu. Katie yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle uzaklara bakarken, Alex boğazında bir tıkanma hissederek kadının neler düşündüğünü merak etti.

“Soruma cevap vermedin,” dedi sonunda.

Katie bir an sessiz kaldı, sonra yüzünde utangaç bir tebessüm belirdi.

“Gidip gitmeyeceğimi soruyorsan, Southport’ta bir süre daha kalmaya karar verdim,” dedi.

Alex, kadının kokusunu içine çekti. “Biliyorsun, bana güvenebilirsin.”

Katie ona yaslanarak adamın gücünü hissetti; Alex de kolunu kadının beline ata. “Galiba güvenmem gerekecek, değil mi?”

Birkaç dakika sonra mutfağa döndüler. Katie kadehini bir kenara bırakarak aperitifi ve biber dolmalarını firma koydu. Aldı hâlâ Alex’in, geçmişiyle ilgili, rahatsız edici derecede doğru tahminlerine takılmış durumdaydı; meşgul olabileceği bir şeyler bulduğuna memnundu. Adamın *hâlâ* akşamı onunla geçirmek istemesini anlamakta güçlük çekiyordu. Daha da önemlisi, kendisinin, akşamı Alex’le geçirmek istemesiydi. Kalbinin derinliklerinde, mudu olmayı hak ettiğinden emin değildi ve... Normal gözüken birine layık olduğuna

inanmıyordu.

Geçmişindeki kirli sır buydu işte. Dayak yemiş olması değil, bunun olmasına izin verdiği için başına gelenleri hak ettiğini hissetmesiydi. Şimdi bile bundan utanıyor, zaman zaman kendisini, yüzüne bakılmayacak kadar çirkin hissediyordu. Sanki arkasında bırakuğı yara izlerini herkes görebiliyordu.

Ama geçmişi şimdi, burada, eskisi kadar önemli gözükmüyordu çünkü Aiex'in bir şekilde, utancını anladığından şüpheleniyordu. O utancı kabul ettiğinden de.

Buzdolabından ahududu sosunu çıkarttı ve ısıtmak için kaşıkla ufak bir tavaya koydu. Sos çabucak ısındı. Katie sosu bir kenara koyduktan sonra jambona sarılmış peyniri finn-dan çıkarttı, üzerine sosu döktü ve peyniri masaya götürdü. Tezgâha bıraktığı kadehini hatırlayarak gidip aldı, masada oturan Alex'e katıldı.

"Bu yalnızca başlangıç," dedi. "Biberler biraz daha vakit alacak."

Alex servis tabağına eğildi. "Şahane kokuyor."

Tabağına bir parça peynir koyarak bir lokma aldı.

"Vay be," dedi.

Katie sırıttı. "Güzel, değil mi?"

"Çok leziz. Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Bir zamanlar, aşçı bir arkadaşım vardı. Bunun hemen herkesi etkileyecek bir apéritif olduğunu söylemişti."

Alex çatalıyla bir parça daha kesti. "Southport'ta kalacağına seviniyorum," dedi. "Karşılığında dükkânımdaki malları takas etmem gerekirse bile, bunu düzenli aralıklarla yemem şart."

"Tarif pek karışık değil."

"Daha beni yemek yaparken görmedin. Çocukların seveceği yemekleri başarıyla yapabiliyorum ama ondan sonrası yokuş aşağı."

Alex kadehine uzandı ve bir yudum şarap içti. "Bana kalırsa, peynir kırmızı

şarapla daha iyi gider. Diğer şişeyi de açmamın sakıncası var mı?”

“Hiç yok.”

Katie dolaptan iki kadeh daha çıkarırken, Alex tezgâha giderek kırmızı şarabı açtı, kadehlere doldurdu ve birini Katie’ye verdi. Birbirlerine sürtünecek kadar yakın duruyorlardı; Alex kadını kendisine çekip kollarıyla sıkıca sarma dürtüsüne zorlukla engel oldu. Onun yerine, boğazım temizledi.

“Sana bir şey söylemek istiyorum. Ama yanlış anlamanı istemiyorum.”

Katie duraksadı. “Neden bunun arkasından nahoş bir şey gelecekmiş gibi hissediyorum?”

“Sana bu akşamı ne kadar sabırsızlıkla beklediğimi söylemek istedim, o kadar. Yani... Bütün hafta bu akşamın hayalini kurdum.”

“Bunu neden yanlış anlayayım?”

“Bilmem. Kadın olduğun için? Bunları söyleyince umutsuz biri gibi gözüktüğüm ve kadınlar umutsuz erkekleri sevmediği için?”

Katie o akşam ilk kez, rahat bir tavırla güldü. “Umutsuz olduğunu düşünmüyorum. Bazen hem işle hem çocuklarla uğraşmaktan yorgun düştüğün hissine kapılıyorum ama beni her gün aramış falan değilsin ki.”

“Telefonun olmadığı için anıramıyorum. Neyse, bu akşamın benim için ne demek olduğunu bilmeni istedim, o kadar. Bu tür şeylerde pek deneyimli değilim.”

“Akşam yemeği yemekte mi?”

“Kadınlarla çıkmakta. Biriyle çıkmayalı uzun zaman oldu.”

Aramıza hoş geldin, diye düşündü Katie. Ama bu sözleri duymak, yine de kendisini iyi hissetmesini sağlamıştı. “Haydi,” dedi aperitifi işaret ederek. “Sıcakken daha lezzetlidir.”

Aperitif bitince Katie masadan kalkıp finna gitti. Daha önce kullandığı tavayı yıkamadan önce, fırındaki biberlere göz attı. Karides sosunun malzemelerini

çıkardı, sosu hazırlamaya başladı, sonra da karidesi soteledi. Karidesler hazır olduğunda, sos da pişmişti. Tabaklarına birer biber koyduktan sonra ana yemeği de ekledi. Ardından ışıkları kısarak, masanın ortasına koyduğu mumu yaktı. Tereyağıyla karışık sarımsak kokusu ve duvara düşen mum ışığı, eski mutfağının yeni şeyler vadetmesine sebep olmuştu.

Onlar yemeklerini yiyerek sohbet ederken, gökyüzündeki yıldızlar saklandıkları yerden çıktı. Alex yemeği birçok kez övdü, daha lezzedi bir şey yemediğini iddia etti. Mum yanıp küçülür, şarap şişesi boşalırken Katie, Altoona'da geçirdiği gençliğinden söz etti. Jo'ya ailesiyle ilgili gerçeğin tamamını anlatmaktan kaçınmıştı ama Alex'e hikâyeyi sansürlemeden aktardı. Sürekli taşınmaları, annesiyle babasının alkolikliği, on sekiz yaşından beri kendi başma oluşu.

Alex, Katie konuşurken hiç sesini çıkarmadı, onu yargılamadan dinledi. Katie buna rağmen adamın, geçmişi baklanda ne düşündüğünden emin değildi. Sonunda sustuğunda, gereğinden fazlasını anlattığından endişelendi. Ama Alex o anda masanın üzerinden uzanarak, ellerini Katie'ninkilerin üzerine koydu. Katie, adamın gözlerine bakamasa da masanın üzerinde el ele tutuştular; sanki dünyada yalnızca ikisi katmışçasına, birbirlerinin ellerini bırakmak istemiyorlardı.

Katie sonunda büyüyü bozarak "Mutfağı temizlemeye başlasam iyi olacak," dedi. Sandalyesini geriye itip masadan kalktı. Alex, kadının sandalyesinin yere süründüğünü duydu; az önceki anın kaybolduğunun farkındaydı. Ve tek istediği, o ana tekrar dönebilmekti.

"Bu gece harikulade zaman geçirdiğimi bilmeni istiyorum," dedi.

"Alex... Ben..."

Adam başını salladı. "Bir şey söylemene gerek..."

Katie onun sözünü bitirmesine müsaade etmedi. "Söylemek istiyorum." Masanın yanında durdu. Gözleri, tam olarak anlaşılamayan bir duyguyla parlıyordu.

"Ben de harikulade zaman geçirdim. Ama bunun nereye gittiğini biliyorum ve incinmeni istemiyorum." Şimdi söyleyecekleri için güç toplamaya çalışarak derin bir nefes verdi. "Herhangi bir vaatte bulunamam. Bırak bir yıl sonrasını, yarın bile nerede olacağımı söyleyemem. İlk kaçtığımda, her şeyi arkamda bırakıp baştan başlayabileceğimi sanmıştım, anlıyorsun ya? Hayatımı yaşayacak, başıma hiçbir şey gelmemiş gibi davranacaktım. Ama bunu nasıl yapabilirim?

Beni tanıdığını sanıyorsun ama ben bile artık kendimi tanıdığımdan emin değilim. Hakkımda çok şey biliyor olabilirsin ama daha bilmediğin bir sürü şey var.”

Alex, içinde bir şeylerin çöktüğünü hissetti. “Beni bir daha görmek istemediğini mi söylüyorsun?”

“Hayır.” Kadın başını hararetle salladı. “Bunları, seni görmek istediğim için söylüyorum. Korkuyorum, çünkü derinlerde bir yerde, benden iyisini hak ettiğini biliyorum. Güvenebileceğin, bel bağlayabileceğin birine layıksın sen. Çocuklarının güvenebileceği birine. Dediğim gibi, hakkımda bilmediğin bir sürü şey var.”

“O şeylerin bir önemi yok,” diye ısrar etti Alex.

“Bunu nasıl söylersin?”

Alex bunu takip eden sessizlikte buzdolabının hafif uğultusunu duydu. Pencereden, ayın yükselip ağaçların tam üstüne inmiş gibi durduğu görülüyordu.

“Çünkü kendimi tanıyorum,” dedi sonunda. Kadına âşık olduğunu fark etmişti. Tanımaya başladığı Katie’yi de tanıma fırsatı bulamadığı Katie’yi de seviyordu.

Masadan kalkarak kadına yaklaştı.

“Alex... Bu...”

Alex, “Katie,” diye fısıldadı ve bir an için ikisi de kıpırdamadı. Alex nihayet bir elini kadının beline koyarak onu kendisine çekti. Katie çok eski bir yükü sırandan indiriyor-muşçasına nefes verdi. Adama baktığında, korkularının yersiz olduğunu hayal etmenin çok kolay olduğunu düşündü. Hayalleri berraktı. Alex’in, ne anlatırsa anlatsın onu seveceği, onun Katie’yi şimdiden seven ve sonsuza dek sevecek türden bir adam olduğu...

O anda kendisinin de Alex’e âşık olduğunu fark etti.

Katie bunu fark edince adama yaslandı. Alex saçlarına dokunmak üzere elini kaldırırken, Katie vücudannın birleştiğini hissetti. Adamın dokunuşu, kadının daha önceden hiç tatmadığı derecede nazik ve yumuşaktı. Alex başım eğdi, yüzleri birbirine yaklaştı.

Dudakları sonunda birleştiğinde, Katie, adamın dilindeki şarabın tadını aldı. Kendisini ona teslim ederek Alex'in, yanağını, boynunu öpmesine izin verdi. Başmı geriye atarak bu hislerin tadım çıkardı. Tenine değen dudakların nemini hissetti, kollarım Alex'in boynuna doladı. *Demek birisini gerçekten sevmek ve karşıUğtnda sevilmek böyle bir hismif,* diye düşündü. Gözlerine yaşların dolduğunu hissedebiliyordu. Yaşların akmasına engel olmak için gözlerini kırpıştırdı, ama birden bunun imkânsız olduğunu fark etti. Adamı seviyor, istiyordu ama dahası, Alex'in, bütün kusurları ve sırlarıyla, gerçek Katie'yi sevmesini istiyordu. Bütün gerçeği bilmesini istiyordu.

Vücutlarım birbirine başararak, mutfakta uzunca bir süre öpüştüler. Alex'in eli kadının sıranda ve saçlarında dolaşıyor-du. Katie onun yanağındaki kısacık sakalları hissedince titredi. Alex parmağıyla kadının kolunu baştan başa okşayınca, Katie sıvı bir sıcaklığın vücudunda dolaştığını hissetti.

Sonunda fısıltıyla, Alexin öfkelenmeyeceğini umarak, "Seninle birlikte olmak istiyorum ama olamam," dedi.

"önemli değil," diye fısıldadı Alex. "Bu gecenin şu ankin-den daha güzel olmasına imkân yok."

"Ama hayal kırıldığına uğradın."

Alex, kadının yüzüne düşen bir tutam saçı itti. "Senin beni hayal kırıklığına uğratman mümkün değil," dedi.

Katie korkularından kurtulmaya çalışarak yutkundu. "Hakkımda bilmen gereken bir şey var," diye fısıldadı. "Her neyse, kaldırabileceğimden eminim."

Katie yine ona yaslandı.

"Bu gece seninle birlikte olamam," diye fisddadı, "ve seninle hiçbir zaman evlenemem." İçini çekti. "Çünkü bir kocam var."

Adam, "Biliyorum," diye fisddadı.

"Bunun senin için önemi yok mu?"

"Kusursuz bir durum değil. Ama inan bana, ben de kusursuz değilim. Belki de her şeyi adım adım çözsek daha iyi olacak. Sen .hazır olana dek bekleyeceğim.

Tabii bir gün hazır olursan.” Parmağıyla kadının yanağını okşadı. “Seni seviyorum Katie. Sen şu an bu sözleri söylemek için hazır olmayabilirsin. Belki hiçbir zaman söyleyemeyeceksin ama bu hislerimi değiştirmez.”

“Alex...”

“Söylemene gerek yok,” dedi.

“Açıklama yapabilir miyim?” dedi Katie, sonunda geri çekilerek.

Alex merakını gizlemeye çalışmadı.

“Sana bir şey anlatmak istiyorum,” dedi Katie. “Kendimle ilgili bir şey anlatmak.”

17

'jr-

JLVatie New England’dan ayrılmadan üç giin önce, ocak rüzgârı kar tanelerini dondurmuş, kadın bu yüzden kuaföre yürürken başmı eğmek zorunda kalmışa. Uzun, sarı saçları rüzgârda uçuşurken, yanaklarına sürtünen iğne gibi karları hissedebiliyordu. Ayağında çizme değil yüksek topuklu ayak-kabdar vardı ve ayakları soğuktan donuyordu. Kevin arkasında, arabada oturmuş, onu izliyordu. Katie dönmemesine rağmen arabanın motorunu duyabiliyor, dümdüz ve sert bir çizgi hâline gelmiş ağzı hayal edebiliyordu.

Noel’de alışveriş merkezini dolduran kalabalık yok olmuştu. Kuaförün bir yanında Radio Shack, diğer yanında evcil hayvan dükkânı vardı ve ikisi de boştu. Kimse böyle bir günde dışarı çıkmak istememişti. Katie’nin çektiği kapı rüzgârdan çat diye açıldı, kadın kapatmak için çabaladı. Onun ardından, kuaför salonuna soğuk hava doldu; ceketinin omuzlan beyaz bir tabakayla kaplanmışa. Eldivenleriyle ceketini çıkardı ve arkasını döndü. Kevin’a el sallayıp gülümsedi. Gülümsemesi, adamın hoşuna gidiyordu.

Randevusu saat ikide, Rachel adında bir kadınlaydı. Koltukların çoğu doluydu, Katie nereye gideceğinden pek emin değildi. Buraya ilk kez geliyor ve kendini rahatsız hissediyordu. Kuaförlerin hiçbiri onu yaşını aşmamış gibiydi ve hepsinin kırmızılı mavili, çılgın saç stilleri vardı. Bir an sonra yanına, yirmi beş yaşlarında, bronz tenli, hızmalı ve boynu dövmeli bir kadın yaklaştı.

"Saat ikide randevusu olan siz misiniz? Boya ve kesim?” diye soıdu.

Katie başıyla onayladı.

“Ben Rachel. Beni takip edin.”

Rachel, omzunun üzerinden baka. “Dışarısı epey soğuk, değil mi?” dedi. "Kapıya varayım derken neredeyse ölecektim. Otoparkın uzak ucuna park etmemizi istiyorlar. Bu hiç hoşuma gitmiyor ama ne yapabilirim?”

Katie, “Hava soğuk,” dedi.

Rachel kadını köşeye yakın bir koltuğa götürdü. Koltuk mor vinildendi, yerlerse siyah karolarla kaplıydı. Katie burasının daha genç insanlara hitap eden bir yer olduğunu düşündü. Dikkat çekmek isteyen bekârlara. Sarı saçlı, evli bir kadına pek uygun değildi.

Rachel kadının başının üzerinden bir önlük geçirirken, Katie yerinde kıpırdandı. Ayaklarım ısıtmaya çalışarak ayak **parmaklarını** oynattı.

"Buralara yeni mi taşındınız?” diye sordu Rachel.

“Dorchester’da yaşıyorum.”

“Buraya pek yakın değil. Bizi birisi mi tavsiye etti?”

Katie, Kevin onu iki hafta önce alışverişe götürdüğünde kuaförün yanından geçmişti ama bunu kadına söylemedi. Başım olumsuzca sallamakla yetindi.

“O zaman, telefona çıktığım için şanslıyım,” diyen Rachel gülümsedi. “Ne tür bir renk istiyorsunuz?”

Katie aynada kendisine uzun uzun bakmaktan nefret ederdi ama başka çaresi yoktu. Doğru rengi tutturmalıydı. Mecburdu buna, önündeki aynaya Rachel’la, Katie’nin, kızın erkek arkadaşı olduğunu varsaydığı birinin resmi yapıştırılmıştı. Çocukta, kızdakinden bile fazla hızma vardı ve saçı Mohikan tarzıydı. Katie önlüğün altındaki ellerini birbirine kenetledi.

“Doğal gözüksün istiyorum, belki de kış için araya koyu renk gölgeler atmalıyız. Dipleri de boyanmalı ki, arada sırıtmasın.”

Rachel kadının aynadaki görüntüsüne baş mı salladı. “Aynı renk mi olsun? Yoksa daha koyu ya da açık mı? Gölgelerden bahsetmiyorum.”

“Aynısı olsun.”

“Balyaj yapsak olur mu?”

“Evet,” dedi Katie.

“Çok kolay,” dedi Rachel. “Bana bir iki dakika verin, malzemeleri hazırlayıp geleyim, olur mu?”

Katie başıyla onayladı. Yan tarafa baktığında, yanında başka bir kuaför olan bir kadının, başım geriye atarak saçlarım yıkattığını gördü. Suyun açılışını, diğer koltuklardan gelen sohbet mınltılanm duydu. Hoparlörlerden hafif bir müzik yükseliyordu.

Rachel folyo ve boyayla döndü. Boyayı koltuğun yanında, her yerinin aynı yoğunlukta olmasına dikkat ederek karıştırdı. “Dorchester da ne kadar zamandır yaşıyorsunuz?”

“Dört yddır.”

“Nerede büyüdünüz?”

“Pennsylvania,” dedi Katie. “Buraya taşınmadan önce Adantic City’de yaşıyordum.”

“Sizi bırakan, kocanız mıydı?”

“Evet”

“Arabası çok hoş. Siz ona el sallarken gördüm. Nedir, Mustang mi?”

Katie yeniden başım salladı ama bu kez cevap vermedi. Rachel bir süre sessizlik içinde çalışarak boyayı kadının saçma sürdü, tutamları fblyoladı.

Boyanması zor bir tutam saça boya sürüp folyo sararken, “Ne zamandır evlisiniz?” diye sordu.

“Dört yıldır.”

“Demek Dorchester’a da o yüzden taşındınız, ha?”

“Evet.”

Rachel konuşmayı sürdürdü. “Ne iş yapıyorsunuz?”

Katie, kendisini görmemeye çalışarak dümdüz ileri baktı. Başka biri olmayı diliyordu. Burada Kevin geri dönmeden önce bir buçuk saat kalabilirdi; adamın erken gelmemesi için dua etti.

“Çalışmıyorum,” diye cevap verdi.

“Çalışmasam kafayı yerdim. Tabü, çalışmak her zaman kolay değil. Evlenmeden önce ne iş yapardınız?”

“Garsonluk.”

“Kumarhanelerden birinde mi?”

“Evet,” dedi Katie.

“Kocanız şimdi ne yapıyor? Siz saçınızı boyatırken?” *Muhtemelen bir bardadır,* diye düşündü Katie.

“Bilmem.”

“O zaman niye kendiniz arabayla gelmediniz? Dediğim gibi, burası biraz uzak.”

“Araba sürmüyorum. Bir yere gitmem gerektiğinde kocam beni bırakıyor.”

“Arabam olmasa ne yapardım, bilmiyorum. Yani, öyle ahım şahım bir şey değil ama gitmek istediğim yere götürü-yor. Bu konuda birine bağımlı olmak hiç hoşuma gitmezdi doğrusu.”

Katie havadaki parfiim kokusunu alabiliyordu. Tezgâhın alandaki radyatörden tıkırtılar gelmeye başlamışa. "Araba sürmeyi hiç öğrenmedim.”

Rachel, Katie’nin saçını folyoya sararken omuz silkti. “Pek zor değil. Biraz pratik yapıp sınava girdiniz mi, ehliyet alıve-• • • » arsınız.

Katie aynada Rachel’a baka. Kız ne yapağını bilir gibiydi ama gençti ve hayata

yeni başlıyordu. Katie onun, yaşça daha büyük ve deneyimli olmasını diledi. Böyle düşünmesi tuhafa, çünkü kendisi olsa olsa Rachel'dan bir iki yaş büyüktü. Belki aralarındaki yaş farkı daha da azdı. Ama Katie kendini yaşlı hissediyordu.

"Çocuğunuz var mı?"

"Hayır."

Kız belki de yanlış bir şey söylediğini hissetmişti, çünkü bunu takip eden birkaç dakika boyunca sessizce çalışa ve Katie'nin saçını, kadını uzaylı antenleri varmış gibi gösteren folyolarla sarmaya devam etti.

Sonunda Katie'yi başka bir koltuğa yöneltti. Rachel ısıtıcıyı aça.

"Birkaç dakika sonra gelip bakarım, tamam mı?"

Rachel uzaklaşarak başka bir kuaförün yanına gitti. Konuşmaya başladılar ama salondaki sohbetin sesinden, ne dediklerini duymak mümkün değildi. Katie saate baka.

Kevin bir saatten kısa bir sure sonra burada olacaka. Zaman çabuk geçiyordu; hem de çok çabuk.

Rachel gelip kadının saçım kontrol etti. "Biraz daha dursun," diye cıvıldayıp iş arkadaşıyla elini kolunu sallayarak konuşmaya devam etti. Ne kadar hareketliydi. Gençti, tasasızdı. Mutluydu.

Birkaç dakika daha geçti. Sonra bu dakikalar bir düzineyi buldu. Katie saate bakmamaya çalışıyordu. Sonunda sûre doldu ve Rachel folyoları çıkarıp Katie'yi lavaboya götürdü. Katie oturdu, başım arkaya attı ve boynunu havluya yasladı. Rachel suyu aça, Katie yanağına çarpan soğuk suyu hissetti. Rachel kadının baş derisine masaj yaparak şampuanı saçlarına yedirdi. Sonra da saçları duruladı. Ardından krem sürüp tekrar duruladı.

"Şimdi kesiminizi yapalım, tamam mı?"

Katie koltuğuna döndüğünde saçınm iyi gözüktüğünü düşündü ama ıslakken anlamak zordu. Saçınm doğru renkle olması gerekiyordu; aksi takdirde Kevin (arkı anlardı. Rachel, Katie'nin saçını tarayarak düzeltti, birbirine dolaşan yerleri açu. Kırk dakika kalmıştı.

Rachel, Katie’nin aynadaki yansımasına baktı. “Ne kadar keseyim?”

“Çok olmasın,” dedi Katie. “Kırıklarım alın, yeter. Kocam uzun saç seviyor.”

“Stili nasıl olsun? Yeni bir şey yaparmak isterseniz katalog verebilirim.”

“Geldiğimde nasdsa öyle olsun.”

“Pekâlâ,” dedi Rachel.

Katie, Rachel’m, saçını tarayarak parmaklarının arasından geçirişini, sonra da makasla kesişini izledi. Kız önce arkayı halletti, sonra yanlara geçti. Son olarak da üstü kesti. Rachel bir yerlerden bir çiklet bulmuş, çalışırken çenesini aşağı yukarı oynatarak çiğnemeye başlamıştı.

“Nasd, iyi mi?"

“Evet. Sanırım bu kadarı yeter.”

Rachel saç kurutma makinesiyle silindir fırçaya uzandı. Fırçayı ağır harekederle Katie’nin saçından geçildi; saç kurutma makinesinin gürültüsü Katie’nin kulaklarına doldu.

“Saçınızı ne kadar zamanda bir yaptırıyorsunuz?” diye sordu Rachel, sohbet etmek için.

“Ayda bir kez,” dedi Katie. “Ama bazen, sadece kestiriyorum.”

“Bu arada, saçınız çok güzel.”

“Teşekkürler.”

Rachel çalışmaya devam etti. Katie saçının hafifçe dalgalı olmasını isteyince, Rachel saç maşasını çıkardı. Aygıtın ısınması birkaç dakika sürdü.

Hâlâ yirmi dakikası vardı.

Rachel, Katie’nin saçını tatmin olana dek kıvınp fırçaladıktan sonra aynada inceledi.

“Nasıl oldu?”

Katie rengi ve stili inceledi. “Mükemmel,” dedi.

“Arkasını da göstereyim,” diyen Rachel, Katie’nin koltuğunu döndürdü ve ona bir ayna verdi. Katie ikili yansımasına bakıp başım salladı.

“Pekâlâ, işimiz bitti o zaman,” dedi Rachel.

“Ne kadar?”

Rachel ücreti söyleyince Katie çan tasım karıştırdı. Bahşiş de dâhil olmak üzere gereken parayı çıkardı ve “Fiş alabilir miyim?” dedi.

“Elbette,” dedi Rachel. “Benimle kasaya gelin.”

Kız kasadan fiş çıkarttı. Kevin arabaya bindiğinde fişe bakacak, paranın kalanını isteyecekti. Katie bu yüzden Rachel’a bahşişi de yazmasını söyledi. Saate baktı. On iki dakika. Kevin daha dönmemişti; Katie’nin kalbi, ceketini giyip eldivenlerini takarken hızla atıyordu.

Rachel hâlâ onunla konuşurken, kadın salondan çıka. Yandaki Radio Shack’e girip tek kullanımlık bir cep telefonuyla, yirmi saadik konuşma kara istedi. Konuşurken bayılacak gibi oldu; artık dönüşü olmadığım biliyordu. Adam tezgâhın altından telefonu çıkarıp ücreti kasaya girerken, kadına telefonun nasıl kullanılacağını anlam. Katie’nin çantasında, bir tampon kutusuna saklanmış, fazladan para vardı. Parayı oraya saklamışa, çünkü Kevin’m oraya hiçbir zaman bakmayacağım biliyordu. Parayı çıkararak, kırışık kâğıt paraları tezgâha koydu.

Saat ilerlemeye devam ediyordu; Katie yeniden otoparka baktı. Başı dönmeye başlamışa, ağzı da kupkuruydu.

Adamın, ödeyeceği miktarı kasaya girmesi asırlar sürdü. Nakit ödemesine rağmen, kadına adını, adresini, posta kodunu sordu. Çok gereksizdi bu. Saçmaydı. Katie bir an önce ödeme yapıp oradan çıkmak istiyordu. Ona kadar saydı; tezgâhtar hâlâ bilgisayara bir şeyler yazıyordu. Sokaktaki trafik lambası kırmızıya döndü. Arabalar bekliyordu. Katie, Kevin ın otoparka girmek için bekleyip beklemediğini merak etti. Adamın onu dükkândan çıkarken görüp görmeyeceğini. Nefes almakta zorlanıyordu.

Plastik ambalajı açmaya çalışa ama başaramadı. Plastik, çelik gibi sağlamdı. Küçük el çantasına da cebine de sığma-yacak kadar büyüktü. Tezgâhtardan

makas istedi. Adam makası bulana kadar, kadının çok değerli bir dakikasını daha harcadı. Katie çığlık atmak, adama çabuk olmasını söylemek istiyordu çünkii Kevin her an gelebilirdi. Pencereye doğru döndü.

Telefon ambalajından kurtulunca, onu karda birlikte ceketinin cebine tıktı. Tezgâhtar poşet isteyip istemediğini sordu ama Katie cevap bile vermeden dükkândan çıktı. Cebindeki telefon, kurşun gibiydi, karla buz da dengeli yürümesine engel oluyordu.

Kuaförün kapısını açtı ve yeniden içeri girdi. Ceketiyle eldivenlerini çıkararak kasanın yanında bekledi. Otuz saniye sonra, Kevin'm arabasının otoparka girdiğini, kuaförün önüne yanaştığım gördü.

Kadının ceketinde kar vardı; Rachel ona yaklaşırken karları çabucak silkeledi. Katie, Kevin'ın bunu (ark ettiğini düşünerek paniğe kapıldı. Kontrolü elden bırakmamak için çabalayarak konsantre oldu. Doğal davranmaya çalışıyordu.

"Bir şey mi unuttunuz?" diye sordu Rachel.

Katie tuttuğu nefesini verdi. "Dışarıda bekleyecektim ama çok soğuk," diye açıklama yapa. "Sonra kartınızı almayı unuttuğumu fark ettim."

Rachel'ın yüzü aydınlandı. "Aaa, doğru ya. Durun bir saniye," dedi. Katie'nin az önce oturduğu koltuğa gitti ve çekmeceden bir kart çıkardı.

Katie, Kevin'm onu arabanın içinden izlediğini biliyordu ama bunun farkında değilmiş gibi yapa.

Rachel kartviziti Katie'ye verdi. "Genelde pazar ve pazartesileri çalışmıyorum," dedi.

Katie başıyla onayladı.

"Gelmeden ararım."

Arkasındaki kapının açıldığını duydu; Kevin kapının eşiğinde bekliyordu. Genelde içeri girmezdi. Katie'nin kalbi güm güm atmaya başladı. Titreyen ellerini kontrol altına almaya çalışarak ceketini giydi. Sonra da arkasını dönüp gülümsedi.

18

I£evin Tierney arabayı araba yoluna sokarken, kar daha da hızlı yağıyordu. Arka koltukta alışveriş poşederi vardı; Kevin kapıya doğru yürümeden önce bunların üçünü aldı. Kuaförden dönerken hiçbir şey söylememiş, markette de Katie'yle pek konuşmamıştı. Onun yerine, Katie indirimdeki malları arayarak raflara bakıp cebindeki telefonu düşün-memeye çalışırken, kadının yanında yürümüştü. Durumları sıkışıktı, fâzla para harcarsa Kevin kızardı. Adamın maaşının neredeyse yarısı ev kredisine gidiyordu, kredi kartı borçlan da kalanın büyük bir kısmına mal oluyordu. Çoğu zaman evde yemek zorunda kalıyorlardı ama Kevin restoran tipi yemekleri seviyor, sofrada ana yemekle birlikte iki yardımcı yemek, bazen bir de salata olsun istiyordu. Artıkları yemeyi reddediyordu, bütçelerini zorluyorlardı. Katie menüyü dikkade belirlemek zorunda kalıyor, gazeteden kuponlar kesiyordu. Kevin marketten alınanların parasını öderken, kadın ona kuaförden aldığı para üstüyle fişi verdi. Adam, kadının tamamını verdiğinden emin olmak için parayı saydı.

Eve vardıklarında, Katie ısınmak için kollarım ovuşturdu. Ev eskiydi, pencerelerin kenarından ve ön kapının arkasından içeri soğuk hava sızıyordu. Banyonun zemini Katie'nin ayaklarını acıtacak kadar soğuktu ama Kevin doğal gaz fiyatından yakınıyor ve kadının termostatı ayarlamasına hiçbir zaman izin vermiyordu. Adam işteyken, Katie evde sweatshirt ve terlik giyiyordu. Ama Kevin, evdeyken kadının seksi görünmesini istiyordu.

Kevin alışveriş poşederini mutfak masasının üzerine koydu. O buzdolabına doğru ilerlerken, Katie kendi elindeki po-şetleri ötekilerin yanına bıraktı. Adam buzdolabından bir şişe votka ve iki buz küpü çıkardı. Küpleri bir bardağa atıp votka doldurdu. Doldurmayı bıraktığında, bardak neredeyse ağzına kadar dolmuştu. Adam, Katie yi yalnız bırakarak oturma odasına gitti ve kadın, televizyonun açıldığım, ESPN'in seslerini duydu. Spiker, Patriots'tan, final maçlarından, bir başka Super Bowl'u kazanma şansından söz ediyordu. Kevin geçen yıl bir Patriots maçma gitmişti, çocukluğundan beri o takımı tutardı.

Katie ceketini çıkardı ve cebine uzandı. Tahmin ettiği gibi, bir iki dakikası vardı; bunun yeteceğini umuyordu. Oturma odasına göz attıktan sonra lavaboya koştu. Lavabonun altındaki dolapta, bir kuru bulaşık süngeri vardı. Cep telefonunu kutunun en dibine koydu, üzerine de süngerleri yerleştirdi. Ceketini almadan önce dolabı ses çıkarmadan kapara. Yüzünün kızarmamış olması, adamın onu görmemiş olması için dua ediyordu. Güç toplamak için derin bir nefes aldıktan

sonra ceketini koluna ata, oturma odasından geçerek antredeki dolaba götürdü. O yürürken oda, karnavallardaki sihirli aynadan görünen odalar misali genişleyip uzuyor gibiydi ama bu hissi yok saymaya çalışa. Adamın, onun zihnini bir kitap gibi okuyup ne yapağım anlayabileceğini biliyordu ama Kevin televizyondan gözlerini ayırmadı. Katie'nin nefes alıp verişi, ancak mutfağa geri döndüğünde ağırlaşa.

Yiyecek içecekleri çıkarmaya başladı. Hâlâ sersemlemiş hâldeydi ama normal davranması gerektiğini biliyordu. Kevin evin, özellikle de mutfakla banyonun düzenli olmasını isterdi. Katie peynirle yumurtaları buzdolabında ayrı gözlere yerleştirdi. Eski sebzeleri çekmeceden çıkardı, yeni sebzeleri koymadan önce silip temizledi.

Taze fasulye çıkardı, kilerde yerde duran bir sepetten de bir düzine kırmızı patates buldu. Salaca için tezgâha bir salatalık, marul ve domates koydu. Ana yemek, marine edilmiş biftekti.

Biftekleri bir gün önce marine sosuna yatırmışa. Kırmızı şarap, portakal suyu, greyfurt suyu, tuz ve biber. Meyve sularının asidi, eti daha yumuşak yapıyor ve fazladan tat katıyordu. Biftekler buzdolabının en alt rafında, bir güveç kabının içindeydi.

Katie yiyeceklerin kalanım da kaldırdı, daha eski tarihlilerini öne koydu, poşederi katlayıp lavabonun alana koydu. Bir çekmeceden bıçak çıkardı. Ekmek kızartma makinesinin alanda duran kesme tahtasını alıp ocağın yalanına gerildi. İki kişiye yetecek kadar patatesi ikiye böldü. Bir tepsiyi yağladı, fırını açа, patateslere maydanoz, tuz, biber ve sarımsak serpti. Bifteklerden önce pişecekleri için, patatesleri yeniden ısıtmak zorunda kalacaka. Bifteği kavurması gerekiyordu.

Kevin salatasının ufak doğranmış olmasını, üzerine rokfbr parçalarıyla kızarmış ekmek küpleri atılmasını, İtalyan sosu dökülmesini isterdi. Katie domatesi ikiye böldü, salatalığın çeyreğini kesti ve kalanları streç.filme sararak buzdolabına

kaldırdı. Kapıyı açtığında Kevin'ın mutfakta, arkasında olduğunu fark etti; adam yemek odasına açılan kapının çerçevesine yaslanmıştı. Votkasından uzun bir yudum alarak içkiyi bitirdi ve varlığıyla karısını kuşatarak onu izlemeye devam etti.

Katie kendisine, onun kuaförden çıktığım bilmediğini hatırlattı. Cep telefonu

aldığını bilmiyordu. Bilse bir şey söylerdi. Bir şey yapardı.

“Bu akşam biftek mi var?” dedi adam sonunda.

Katie buzdolabının kapağını kapattı ve meşgul gözükmeye, korkularından kaçmaya çalışarak mutfakta dolaşmayı sürdürdü. “Evet” dedi. “Fırını yeni yaktım, biraz uzun sürebilir, önce patatesleri koymam gerek.”

Kevin, kadına uzun uzun baktı. “Saçın güzel olmuş,” dedi.

“Teşekkürler. Kız iyi iş çıkardı.”

Katie kesme tahtasının başına döndü. Domatesi doğramaya başladı, uzun bir dilim kesti.

Adam ona doğru başını sallayarak “Çok büyük olmasın,” dedi.

Katie “Biliyorum,” dedi ve adam yine buzluğa yönelirken gülümsedi. Katie, adamın bardağına koyduğu buzların şıkırtısını duydu.

“Saçını yaptırırken ne konuştunuz?”

“Pek bir şey konuşmadık. Her zamanki şeyler. Kuaförler nasıldır, bilirsin. Her şeyden konuşurlar.”

Kevin bardağını salladı. Katie cama çarpan buz küplerinin sesini duyabiliyordu. “Benden söz ettin mi?”

“Hayır,” dedi kadın.

Katie, kocasının, ondan bahsedilmesinden hoşlanmadığını biliyordu; adam başıyla onayladı. Votka şişesini yeniden çıkardı, tezgâhta duran bardağının yanına koydu ve kadının

arkasına geçti. Kadın domatesleri doğrarken, onun arkasında durup omzunun üzerinden baktı. Domatesler küçük olmalı, bir bezelye tanesinden büyük olmamalıydı. Katie adamın nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Kevin ellerini onun kalçalarına koyduğunda, olduğu yerde büzülmemeye çalıştı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Bıçağı tezgâha koydu, arkasını döndü ve kollarım kocasının boynuna doladı. Adamın bunu istediğini bildiğinden, öperken dilini

hafifçe kullandı ve yanağındaki batmayı hissedene dek, tokadın geldiğini anlamadı. Yanağı kıpkırmızı olmuş, yanıyordu. Acıyordu. Arı sokmuş gibi.

“Senin yüzünden bütün öğleden sonram boşa gitti!” diye bağırdı Kevin. Kadının kollarım kavradı ve sika. Ağzı çarpılmış, gözleri şimdiden kanlanmışa. Katie onun nefesindeki içki kokusunu alabiliyordu; adam yüzüne tükürükler saçarak konuştu. “Şehrin ortasında lanet olası saçını yapurmak için bula bula boş olan tek günümü buldun! Sonra da alışverişe gitmen gerekti!”

Kadın gerilemeye çalışarak eğilip büküldü, kocası nihayet onu bıraku.

Adam başını salladı, çene kasları nabız gibi aayordu. “Bugün dinlenip rahatlamak isteyebileceğimi hiç düşünmedin mi? Tek boş günümde keyfime bakmak isteyebileceğimi?”

Katie yanağını tutarak “özür dilerim,” dedi. Adama bunun sorun olup olmayacağım hafta içinde iki kez sorduğunu ya da onun arkadaş edinmesini istemediği için, farklı bir kuaföre gitmesini isteyenin, adamın kendisi olduğunu söylemedi. Kocası kimsenin onların işine burnunu sokmasını istemiyordu.

Adam, “özür dilerim,” diyerek onu taklit etti. Kadına uzun uzun baka, sonra tekrar başını salladı. “Tanrı aşkına,” dedi. "Kendinden başkasını düşünmek senin için o kadar zor mu?”

Adam onu tutmak için uzandı, Katie de kaçmak isteyerek döndü. Ama gidecek hiçbir yer yoktu, adam onu yakalamaya hazırdı. Kevin, kadının sırtının alt kısmını hedef alıp yumruğunu bir piston gibi hareket ettirerek hızla, sertçe vurdu. Katie’nin gözleri karanr gibi oldu, kendini sırtına bıçak saplanmış gibi hissederek içini çekti. Böbrekleri alev alev yanarken, acısını bacaklarında ve bel kemiğinde hissederek yere çöktü. Dünya dönüyordu; kalkmaya çalıştığında durum daha da kötüleşti.

“Her zaman bencillik ediyorsun!” dedi tepesinde dikilen kocası.

Katie bir şey söylemedi. Söyleyemedi. Nefes alamıyordu. Bağırmamak için dudağını ısırdı ve yarın kan işeyip işemeyeceğini düşündü. Hissettiği acı, sinirlerini doğrayan bir jileti andırıyordu ama ağlamadı çünkü bunun kocasını daha da öfkelendirmekten başka işe yaramayacağım biliyordu.

Adam tepesinde dikilmeyi sürdürdü, sonra tiksintiyle iç çekti. Boş bardağına

uzandı, votka şişesini de alarak mutfaktan çıktı.,

Katie’nin yerden kalkacak gücü toplaması neredeyse bir dakika sürdü. Tekrar sebzeleri doğramaya başladığında elleri titriyordu. Mutfak soğuktu, sırtı şiddede acıyor ve kalbinin atışlarıyla birlikte zonkluyordu. Bir hafta önce adam, kamına öyle sert vurmuştu ki Katie geceyi kusarak geçirmişti. Yere düşmüştü, kocasıysa onu kaldırmak için bileğinden tutup çekmişti. Bileğindeki morluk, adamın parmaklarının şeklindeydi. Cehennemden gelen dallar gibi.

Katie’nin yanaklarından yaşlar akıyordu ve kadın domatesi küp küp doğramayı bitirirken, acıyı uzakta tutmak için ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Salatalığı da küp küp doğradı. Ufak parçalara ayırdı. Marulu da ince ince kesti. Kocasının istediği gibi. Yanağındaki yaşları elinin tersiyle sildi ve yavaşça buzdolabına yöneldi. Bir paket rokfor peyniri çıkardı, sonra da dolaptan kızarmış ekmek küplerini buldu.

Kocası oturma odasmda televizyonun sesini tekrar açmışa.

Fırın hazırdı; Katie pişirme kâğıdım serdi ve zamanlayıcıyı ayarladı. Sıcak yüzüne vurduğunda, teninin hâlâ yandığını fark etti ama orada bir iz kalacağından şüpheliydi. Kocası ne kadar sert vuracağım iyi bilirdi ve Katie sık sık, onun bunu nereden öğrendiğini merak ederdi. Acaba bu, bütün erkeklerin bildiği bir şey miydi, yoksa böyle şeylerde uzmanlığı olan hocaların verdiği özel, gizli dersler mi vardı? Yoksa bunu bilen, bir tek Kevin mıydı?

Sırandaki acı nihayet azalarak zonklamaya dönüştü. Yine normal nefes alabilmeye başlamışa. Pencerenin kenarındaki yarıklardan içeri rüzgâr giriyordu; gökyüzü de koyu bir griye dönüşmüştü. Kar nazikçe cama vuruyordu. Oturma odasına çabucak göz ata, Kevin’ın kanepede oturduğunu gördü ve gidip tezgâha yaslandı. Topuklu ayakkabılarından birini çıkarıp kan akışını hızlandırmak, ayağını ısıtmak için parmaklarını ovdu. Diğerine de aynı şeyi yapaktan sonra, ayakkabılarını tekrar giydi.

Fasulyeleri yıkadı ve doğradı, sonra da kızartma tavasına biraz zeytinyağı döktü. Biftekleri kavurmaya başladığında fasulyeleri de hazırlayacaktı. Lavabonun altındaki telefonu dü-şünmemeye çalışa.

Kevin yeniden mutfağa girdiğinde, Katie pişirme kâğıdını fırından çıkarıyordu. Adamın gözleri şimdiden cam gibiydi. Dön ya da beş duble içmişti. Katie emin değildi. Kâğıdı ocağın üzerine koydu. Normal bir tonda, hiçbir şey olmamış gibi

konuşarak “Birazdan hazır olacak,” dedi. Kızgın ya da incinmiş gibi davranırsa adamın öfkeleneceğini biliyordu. “Biftekleri de kızartınca yemek hazır olacak.”

“Üzgünüm,” dedi kocası. Hafifçe sallanıyordu.

Katie gülümsedi. “Biliyorum, önemli değil. Zor haftalar geçirdin. Çok çalışıyorsun.”

“Kotun yeni mi?” Adam kelimeleri yuvarlayarak konuşmaya başlamıştı.

“Hayır,” dedi Katie. “Bir süredir giymemiştim, o kadar.” “Güzel olmuş.”

“Teşekkürler.”

Adam ona bir adım yaklaştı. “Çok güzelsin. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum.”

“Sana vurmak hoşuma gitmiyor. Ama bazen kafan hiç çalışmıyor.”

Kadın başıyla onayladı. Gözlerini kaçırarak, yapacak bir şey bulmaya çalışa. Meşgul olması gerekiyordu. Sonra masayı kurması gerektiğini hatırlayarak lavabonun yanındaki dolaba yöneldi. Tabaklan almak için uzanırken kocası arkasına geçti, kadını çevirerek kendine çekti. Katie nefes aldı, sonra memnuniyede içini çekti çünkü kocasının, onun böyle sesler çıkarmasını istediğini biliyordu. Adam, “Senin de beni sevdiğini söylemen gerek,” diye fısıldadı. Karısının yanağını öpünce, kadın kollarıyla adamı sardı. Ona yaslanan vücudunu hissediyor, ne istediğini biliyordu.

“Seni seviyorum,” dedi.

Adamın eli, Katie’nin göğsüne gitti. Katie sıkmasını bekledi ama Kevin sıkmadı. Onun yerine, nazikçe okşadı. Katie’nin göğüs ucu, istememesine rağmen serdeşti ve kadın, buna engel olamadığı için kendisinden nefret etti. Adamın nefesi sıcaktı. İçki kokuyordu.

“Tannm, çok güzelsin. Hep güzeldin, seni ilk gördüğüm günden beri.” Vücudunu onunkine biraz daha bastırınca kadın onu hissetd. “Biftekleri sonra koy,” dedi. “Yemek biraz daha bekleyebilir.”

“Aç olduğunu sanıyordum,” diyen Katie, sesinin alaycı çıkmasına uğraşa.

Kocası, “Şimdi başka bir şeye açım,” diye fısıldadı, karısının gömleğinin düğmelerini çözdü, çekerek önünü açtı ve sonra kotunun düğmesine uzandı.

Katie başını arkaya aap adamın onu öpmeyi sürdürmesine izin vererek “Burada olmaz,” dedi. “Yatak odasına geçelim, olur mu?”

“Masada olmaz mı? Ya da bu sefer tezgâhta?”

“Lütfen bebeğim,” diye fısıldadı Katie. Kocası boynunu öperken başını arkaya atmışa. “Bu pek romantik değil.” “Ama seksi,” dedi adam.

“Ya biri bizi camdan görürse?”

“Hiç eğlenceli değilsin,” dedi adam.

“Lütfen?” dedi Katie yine. “Hatırım için? Yatakta beni ne kadar tahrik ettiğini biliyorsun.”

Adam elini kadının sütyenine götürerek onu bir kez daha öptü. Sutyeni ön tarafından açа. Arkadan kapanan sutyenleri sevmezdi. Katie mutfağın soğuk havasını göğüslerinde hissetti ve kocasının yüzünde onlara bakarken beliren şehveti

gördü. Adam, kadım yatak odasına götürmeden önce dudaklarım yaladı.

Kevin yatak odasına gittiklerinde, delirerek kadının kotunu kalçalarına, oradan da bileklerine indirdi. Adam göğüslerini sıkınca Katie bağırmamak için dudağını ısırdı, sonra da birlikte yatağa yuvarlandılar. Katie hızla nefes aldı, inledi ve adamın ismini söyledi. Kocasının bunlan duymak istediğini biliyor, onu kızdırmak, tokadanmak, yumruklanmak ya da tekmelenmek istemiyordu. Adamın telefonu öğrenmesini istemiyordu. Böbreği hâlâ ağrıyordu. Katie ağlayışını inleyişe çevirerek adamın istediklerini söyledi, onu vücudu kasılmaya başlayana dek tahrik etti. Her şey bittiğinde yataktan kalktı, giyindi, adamı öptü ve mutfağa giderek yemek yapmaya devam etti.

Kevin oturma odasına döndü ve masaya oturmadan önce votka içmeyi sürdürdü. Ona işinden bahsetti, sonra Katie mutfağı temizlerken televizyon izlemeye gitti. Sonra da Karie’nin, yanma oturup televizyon izlemesini istedi, Katie de sonunda

yatma vakti gelene dek bunu yaptı.

Kocası birkaç dakika içinde horlamaya başladı. Katie’nin ağlamasını duymuyor, ona olan nefretini, kendine olan nefretini hissetmiyordu. Kadının neredeyse bir yıldır toplayıp sakladığı paradan, bir ay önce alışveriş sepetine gizlice atıp dolaba sakladığı saç boyasından, lavabonun altındaki dolapta duran cep telefonundan haberi yoktu. Her şey Katie’nin umduğu gibi giderse, Kevin birkaç gün sonra bir daha onu hiç göremeyeceğini ve ona hiç vuramayacağını bilmiyordu.

19

-cX$^{5'}$

i-Varie verandada Alex’in yanında oturdu. Tepelerindeki gökyüzü, nokta nokta ışıklarla bezeli kara bir tuval gibiydi. Katie aylardır belli başlı bazı *anılarını* başarmaya çalışıyor, yalnızca arkasında bırakağı korkuya odaklanıyordu. Kevını hatırlamak, onu düşünmek istemiyordu. Kocasını tamamen silmek, hiç var olmamış gibi yapmak istiyordu. Ama adam, hep hayatında olacaka.

Alex, kadının hikâyesini dinlerken hiç ses çıkarmadan onunkine doğru döndürdüğü sandalyesinde oturmuştu. Katie gözyaşları içinde konuşmuştu ama Alex onun, ağladığının farkında olduğundan şüpheliydi. Katie olanları adama duygusuz bir sesle, neredeyse trans taymış gibi, bunlar başkasının başına gelmişçesine anlatmışa. Kadın sustuğunda, Alex midesinin bulandığım hissetti. Katie, hikâyesini anlatırken adamın gözlerine bakamıyordu. Alex aynı hikâyenin değişik versiyonlarını duymuştu ama bu kez farklıydı. Karşısındaki yalnızca bir kurban değil, arkadaşı, âşık olduğu kadındı. Alex, kadının yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına ata.

Katic bu dokunuşla hafifçe irkildi, sonra rahatladı. Alex onun yorgunca iç çektiğini duydu. Konuşmaktan yorulmuştu. Geçmişten yorulmuştu.

"Gitmekle en doğrusunu yapmışsın,” dedi. Sesi yumuşaktı. Anlayışlıydı.

Katie’nin cevap vermesi bir iki saniye sürdü. “Biliyorum.” “Olanların seninle bir ilgisi yoktu.”

Katie gözlerini karanlığa dikti. “Evet,” dedi, “vardı. Onu ben seçtim, unuttun mu? Onunla evlendim. Beni bir kez, sonra ikinci kez dövmesine izin verdim. Sonra da çok geç oldu. Hâlâ ona yemek pişiriyor, evini temizliyordum. İstediğinde onunla yatıyor, istediğini yapıyordum. Bunun çok hoşuma gittiğini sanmasını sağlıyordum.”

“Hayatta kalmak için gerekeni yaptın,” diyen Alex’in sesi kendinden emindi.

Katie yine sessizleşti. Cırcır böcekleri ötüyor, çekirgeler ağaçlarda vızddıyordu. “Böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemiştim, biliyor musun? Babam ayyaştı ama şiddeti sevmezdi. O kadar... Zayıftım ki. Böyle bir şeyin olmasına

neden izin verdim, bilmiyorum.”

Alex’in sesi yumuşaktı. “Çünkü bir zamanlar onu seviyordun. Çünkü sana bir daha vurmayacağını söylediğinde ona inanmıştın. Çünkü zaman geçtikçe şiddete daha çok başvurur, seni daha çok kontrol etmek ister oldu ama bunu öyle yavaş yaptı ki hiçbir zaman değişmeyecek olmasına rağmen değişebileceğini sandın.”

Katie bu sözler üzerine hızlıca nefes aldı ve başım eğdi; omuzlan yükselip iniyordu. Kadının ızdırap dolu sesleri, Alex’in boğazının, kadının eski hayatına duyduğu öfke ve onun hâlâ aynı hayatı yaşadığını bilmenin üzüntüsüyle düğümlenmesine sebep oluyordu. Katie’ye sarılmak isriyoıdu ama şu an kadının istediği her şeyi yapağını biliyordu. Kade hassasa, gergindi. Son derece savunmasızdı. -

Katie’nin ağlamasının kesilmesi birkaç dakika sürdü. Gözleri kıpkırmızı ve şişti. "Sana bunları anlatoğınt için özür dilerim,” dedi, boğuk bir sesle. “Anlatmamalıydım.” “Anlatağına seviniyorum.”

“Anlatmamın tek nedeni, zaten bilmendi.”

“Biliyorum.”

“Ama yapmak zorunda kaldığım şeylerin ayrmalannı bilmene gerek yoktu.”

“Sorun değil.”

“Ondan nefret ediyorum,” dedi Katie. “Ama kendimden de nefret ediyorum. Sana tek başıma daha iyi olduğumu söylemiştim. Senin sandığın gibi biri değilim. Tanıdığını düşündüğün kadın değilim ben.”

Katie yeniden ağlamanın eşiğine gelince Alex nihayet ayağa kalktı. Katie’yi ayağa kaldırmak isteyerek kadının elini tutup çekti. Kadın kalka ama ona bakamıyordu. Alex onun kocasına duyduğu öfkeyi başararak, yumuşak bir sesle konuş* mayı sürdürdü.

“Dinle beni,” dedi. Karie’nin çenesini parmağıyla kaldırdı. Katie başta direndiyse de sonra teslim olarak, nihayet adama baka. Alex söze devam etti.

“Bana anlattığın hiçbir şey, seninle ilgili hislerimi değiştiremez. Hiçbir şey. Çünkü o sen değilsin. Hiçbir zaman sen olmadın. Sen, tanıdığım kadınsın.

Sevdiğim kadın.”

Katie adama inanmak isteyerek, her nasılsa gerçeği söylediğini bilerek, Alex*in yüzünü inceledi ve içinde bir şeylerin teslim olduğunu hissetti. Yine de...

“Ama...”

“Aması yok,” dedi Alex. “Sen kendini bir türlü kaçıp kurtulamayan bir kadın olarak görüyorsun. Bense, kaçmayı başaran, cesur bir kadın olarak görüyorum. Sen kendini, başına gelenlere izin verdiği için utanması ya da suçluluk hissetmesi gereken bir kadın olarak görüyorsun. Bense, olanlara bir son verdiği için kendiyle gurur duyması gereken, iyi kalpli, güzel bir kadın görüyorum. Senin yapağını yapacak kadar güçlü olan çok kadın yoktur. Şu an bunları görüyorum. Sana balçağımda hep gördüğüm şey de bu.”

Katie gülümsedi. “Bence gözlüğe ihtiyacın var.”

“Kır saçlarım seni aldatmasın. Gözlerim hâlâ kusursuz görüyor.”

Alex, Katie’nin yanına yaklaşu, onun için bir sakıncası olmadığından emin olduktan sonra eğilerek kadının dudaklarını öptü. Kısa, yumuşak bir öpücüktü. Şefkat doluydu. “Bunları yaşamak zorunda kaldığına üzülüyorum, o kadar.”
“Hâlâ yaşıyorum.”

“Onun seni hâlâ aradığını mı düşünüyorsun?”

“Aradığım biliyorum. Aramayı hiçbir zaman bırakmayacak.” Katie duraksadı. “Onda doğru olmayan bir şeyler var. O... Delirmiş.”

Alex düşündü. “Biliyorum, sormamalıyım ama hiç polisi aramayı düşündün mü?”

Kadının omuzları hafifçe çöktü. “Evet,” dedi. “Bir kez aradım.”

“Hiçbir şey yapmadılar mı?”

“Eve gelip benimle konuştular. Beni suç duyurusunda bulunmamaya ikna ettiler.”

Alex bu sözleri düşündü.

“Kulağa pek mantıklı gelmiyor.”

“Bana çok mantıklı gelmişti.” Katie omuz silkti. “Kevin beni polisi aramamın bir işe yaramayacağı konusunda uyarmıştı.”

"Nereden bilebilir ki?”

Katie iç çekti, Alex’e bu kadarını anlatmışken gerisini de anlatabileceğini düşündü.

"Çünkü o polis,” dedi sonunda. Başım kaldırıp Alex’e baktı. "Boston Emniyet Müdürlüğünde dedektif olarak çalışıyor. Ayrıca bana Katie demezdi.” Gözlerinden umutsuzluk okunuyordu. “Erin derdi.”

20

•^^maGfoa'n<Ie,KeviıiTıetııey; yüzlerce mil kuzeyde bu-lunan Dorchester’daki bir evin arka bahçesinde oturuyordu. Üzerinde bir şort ve Erin’la ikisi halaylarında Oahu’ya gittiklerinde aldığı Hawai tarzı gömlek vardı.

“Erin, Manchester’a gitti,” dedi.

Başkomiser Bili Robinson ızgaradaki köfteleri çevirdi. “Yinemi?”

“Arkadaşının kanser olduğunu söylemiştim, değil mi? Onun yanında olması gerektiğini hissediyor.”

“Kanser feci bir şey,” dedi Bili. “Erin nasıl, dayanabiliyor mu?"

“Fena değil. Ama yorgun olduğu anlaşılıyor. Sürekli oraya gidip buraya dönmek kolay *şey* değil.”

“Tahmin edebiliyorum," dedi Bili. “Emily de kardeşi lu-pusa yakalandığında öyle bir şey yapmak zorunda kalmıştı. Kışın ortasında, Burlington’da küçücük bir apartman dairesinde, bir başlarına iki hafta geçirmişlerdi. İkisinin de delirmesine ramak kalmıştı. Sonunda kardeşi, Em’in valizlerini topladı, ön kapının önüne koydu ve yalnız başına daha iyi olduğunu söyledi. Tabii onu suçlayamam.”

Kevin birasından bir yudum aldı ve kendisinden öyle yapması beklendiği için

gülümsedi. Emily, Bill’in karısıydı ve ikisi neredeyse otuz yıldır evliydi. Bili bunun, hayatının en mutlu alo yılı olduğunu söylemekten çok hoşlanırdı. Karakoldaki herkes geçen sekiz yılda bu espriyi en az elli kez duymuştu ve o insanların çoğu şu an buradaydı. Bili her Anma Günu'nde evinde barbeku partisi verirdi ve görevde olmayan hemen herkes gelirdi. Gelmelerinin sebebi sırf zorunluluk değildi. Bill’in ağabeyinin bira dağıtımcısı olmasının ve o biraların çoğunun eve gelmesinin de rolü vardı. Karılarla kocalar, kız arkadaşlarla erkek arkadaşlar ve çocuklar, kimi mutfakta, kimi avluda olmak üzere, gruplar hâlinde duruyordu. Dört dedektif at nallarıyla oyun oynuyor, kazıkların etrafındaki kumlar havaya sıçrıyordu.

"Şehre bir sonraki gelişinde,” diye ekledi Bili, "neden onu akşam yemeğine getirmiyorsun? Em onu sorup duruyor. Tabii ikiniz birbirinizden ayrı kaldığınız zamanı telafi etmeyi tercih etmezseniz.” Adam göz kırptı. Kevin bu teklifin içten olup olmadığım merak etti. Bili böyle günlerde, başkomiser değilmiş de aralarından biriymiş gibi davranmaktan hoşlanırdı. Ama aslmda sert biriydi. Kurnazdı. Bir polisten çok, politikacıydı.

"Teklifinden Erin’a bahsederim,” dedi Kevin.

"Ne zaman gitti?”

"Bu sabahın erken saatlerinde. Oraya varmış bile.”

Izgaradaki köfteler cızırdıyor, akan sulan, alevlerin sıçrayıp dans etmesine neden oluyordu.

Bili yassı köftelerden birine basardı, suyunu sıkarak kuruttu. *Adam barbeküden hiç anlamıyor,* diye düşündü Kevin.

Suları olmayınca, tatları taşa benzeyecekti -kuru, tatsız ve sert. Yenmez hâle geleceklerdi. “Hey, Ashley Henderson vakası aklıma geldi de,” dedi Bili, konuyu değiştirerek, “bana kalırsa sonunda davayı açabileceğiz. İyi iş çıkardın.”

“Vakti gelmişti,” dedi Kevin. “Ben uzun bir süre önce bıktıklarını düşünüyordum.”

“Ben de. Ama ben bölge savası değilim.” Bili başka bir köfteye bastırarak onu da mahvetti. “Seninle Terry hakkında da konuşmak istiyordum.”

Terry Can ton son üç yıldır Kevin'ın ortağıydı ama aralık ayında kalp krizi geçirmişti ve o zamandan beri çalışamıyor-du. Kevin, o zamandan beri tek başına çalışıyordu.

"Ona ne olmuş?"

"Geri dönmeyecek. Bu sabah öğrendim. Doktorları emekli olmasını tavsiye etmiş, o da onların haklı olduğunu düşünüyor. Yirmi yıl çalıştım, emekli maaşım beni bekliyor, diyor." "Bu, beni nasıl etkileyecek?"

Bili omuz silkti. "Sana yeni bir ortak bulacağız ama şu an şehrin bütçesi dondurulduğu için bunu yapamıyoruz. Belki yeni bütçe yürürlüğe girdiğinde halledebiliriz."

"Belki mi, muhtemelen mi?"

"Yeni bir ortağın illa ki olacak. Ama temmuza kadar olmaması muhtemel. Bunun için üzgünüm. Bunun, senin daha çok çalışman anlamına geldiğini biliyorum ama yapabileceğim bir şey yok. Sana baş edebileceğinden daha ağır iş yüklememek için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkürler."

Bir grup kirli yüzlü çocuk avluda koşuşturdu. İki kadın, ellerinde cips kâseleriyle, muhtemelen dedikodu yaparak evden çıktılar. Kevin dedikoduculardan nefret ederdi. Bili elindeki

spatulayla kenardaki parmaklığı işaret etti. "Bana şuradaki tabağı verir inisin? Sanırım köfteler olmak üzere."

Kevin servis tabağını aldı. Aynı tabak, hamburger köftelerini barbeküye getirmek için de kullanılmışa ve Kevin yağ lekelerini, çiğ köfte parçalarını görebiliyordu. İğrenç. Erinin temiz, üzerinde yağ lekeleri ve çiğ köfte parçalan olmayan bir tabak getireceğini biliyordu. Kevin tabağı ızgaranın yanına koydu.

"Bir bira daha alacağım," dedi Kevin, elindeki şişeyi kaldırarak. "Sen de ister misin?"

Bili başım iki yana salladı ve bir başka köfteyi mahvetti. "Hâlâ elimdekinin üzerinde çalışıyorum. Sağ ol."

Kevin tabaktan parmaklarına bulaşan yağların tenine işlediğini hissederek eve doğru yürüdü.

Bili arkasından, “Hey!” diye bağırdı. Kevin döndü. “Soğutucu şurada, unuttun mu?” Bili terasın köşesini işaret etti.

“Biliyorum. Ama yemekten önce ellerimi yıkamak istiyorum”

“O zaman çabuk ol. Tabağı masaya koyduğumda herkes kapabildiğim kapar.”

Kevin kapıda duraksayarak ayaklarım paspasa sildi. Mutfağa girdiğinde sohbet eden bir grup kadının etrafından dolaşarak lavaboya gitti. Ellerini iki kez yıkadı. İki yıkayışında da sabun kullandı. Pencereden Bill’in sosisler ve köftelerle dolu tabağı piknik masasına, baharadann, ekmeklerin, cips kaselerinin yanına koyduğunu gördü. Sinekler anında kokuyu alarak şölenin üzerine üşüştü, 'femeklerin üzerinde vızıldayarak, uçup köftelere kondular. İnsanlar buna hiç aldırmıyor gibiydi; hemen upuzun bir kuyruk oluşturdular. Sinekleri kovalayıp tabaklarını dolduruyor, her yer sinek kaynamıyormuş gibi davranıyorlardı.

Mahvolmuş köfteler ve bir sinek bulutu.

O ve Erin olsa, böyle yapmazlardı. Kevin köftelere spatu-layla başarmaz, Erin baharadarı, cipsi ve turşuları herkes ta-bağına alsın diye tertemiz mutfağa koyardı. Sinekler iğrençd, köfteler de taş gibi sertti; Kevin onları yemeyecekti, çünkü midesini bulandırıyorlardı.

Dışarı çıkmadan önce, köfte tabağı boşalana kadar bekledi. Sonra masaya doğru yürüyerek hayal kırıldığına uğramış rolü yapa.

"Sana hemen biter demiştim,” dedi Bili sırıtarak. “Ama Emily nin buzdolabında bir tabak daha eti var, ikinci tura birazdan başlarız. Ben eti alırken bana bir bira kapsana.”

“Tabii,” dedi Kevin.

İkinci tur köfte de piştiğinde Kevin bir tabağı ede doldurdu ve Bill’e iltifat ederek köftelerin şahane göründüğünü söyledi. Taş gibi köftelerin üzerine yine sinekler üşüşmüştü; Bili arkasını döndüğünde, Kevin tabağındaki yiyecekleri evin yan tarafındaki metal çöp kutusuna boşaltu. Bill’e köftelerin çok lezzedi olduğunu söyledi.

Barbekü partisinde iki saat daha geçirdi. Coffey ve Ramirez'le konuştu. Onlar da onun gibi dedektifti ama köfteleri, üzerine sineklerin konmasına aldırmadan yemişlerdi. Kevin oradan ayrdan ilk, hatta ikinci kişi bile olmak istemiyordu. Çünkü başkomiser, onlardan biriymiş gibi davranmak istiyor, o da adamı gücendirmek istemiyordu. Coffey yi de, Ramirez'i de sevmiyordu. Bazen Kevin yanlarına geldiğinde Coffey ile Ramirez susardı. Kevin, onların, arkasından konuştuklarını bilirdi. Dedikoducular. Ama Kevin iyi bir dedektifti ve bunun farkındaydı. Bili de biliyordu bunu, CofFey ile Ramirez de. Cinayet masasında çalışıyordu ve tanıklarla, şüphelilerle nasıl konuşacağım iyi biliyordu. Ne zaman soru soracağım, ne zaman dinleyeceğini biliyordu. İnsanlar ona yalan söylediğinde bunu anlar, Kutsal Kitap, *öldürmeyeceksin,* dediği için, katilleri parmaklıkların arkasına koyardı. Tanrı'ya inanıyor, suçluları hapse atarak Tanrı'ya hizmet ediyordu.

Kevin eve döndüğünde oturma odasından geçti. Erin'a seslenme dürtüsünü güçlükle bastırdı. Erin burada olsaydı şömine rafının tozu alınmış, dergiler sehpanın üzerinde yelpaze şeklinde açılmış olurdu; kanepenin üzerinde boş bir votka şişesi olmazdı. Erin burada olsaydı perdeler açılmış olur, gün ışığı yer tahtalarım aydınlatırdı. Erin burada olsa tabaklar yıkanıp kaldırılmış olur, akşam yemeği masada onu beklerdi. Erin ona gülümser, gününün nasıl geçtiğini sorardı. Yemekten sonra sevişirlerdi, çünkü Kevin onu seviyordu. O da Kevin'ı.

Yukarı, yatak odasına çıktığında gardırobun önünde durdu. Bazen karısına Noel'de aldığı parfümün kokusu burnuna çarpıyordu. Kevin onun okuduğu dergilerden birinin sayfasındaki parfîun örneğini koparıp kokladığım ve gülümsediğini görmüştü. Kadın yattığında Kevin derginin sayfasını koparıp cüzdanına koymuştu; böylece tam olarak hangi parfümü alacağım bilebilecekti. Karısının, onu Noel Arifesi'nde dışarı çıkardığında parfümü nazikçe kulaklarının arkasına ve bileklerine sürüşünü, üzerindeki siyah mini elbiseyle ne güzel göründüğünü hatırladı. Restorana vardıklarında Kevin, Erin masalarına doğru yürürken diğer erkeklerin, hatta yanlarında sevgilileri olanların bile ona baktığını fark etmişti. Eve döndüklerinde, yeni yıl başlarken sevişmişlerdi.

Elbise hâli orada, aynı yerde asılıydı ve adamın eski günleri hatırlamasına sebep oluyordu. Bir hafta önce elbiseyi askısından çıkardığım, ellerinde tutarak yatağın kenarına oturup ağladığım hatırlıyordu.

Dışarıdan cırcır böceklerinin hiç kesilmeyen sesini duyuyordu ama bu onu sakinleştirmiyordu. Bugün sözde dinlenip rahadayacağı bir gün olacaka ama

yorgundu. Barbeküye gitmek, Erin la ilgili sorulara cevap vermek, yalan söylemek istememişti. Yalan söylemekten rahatsız olduğundan değil, Erin onu terk etmemiş gibi yapmakta zorlandığından. Bir hikâye uydurmuş, aylardır hep onu anlatmışa. Sözde Erin onu her gece arıyordu, birkaç günlüğüne eve dönmüş ama sonra yine New Hampshire'a gitmişti. Arkadaşı kemoterapi görüyordu ve Erin'ın yardımına ihtiyacı vardı. O hikâyeyi sonsuza dek anlatamayacağını, arkadaşına yardım etme bahanesinin bir süre sonra insanlara boş gelmeye başlayacağım, onların neden Erin'ı hiç kilisede, markette ya da mahallede görmediklerini soracaklarım veya onun, arkadaşına daha ne kadar yardım edeceğini merak edeceklerini biliyordu. Kevinın arkasından konuşacak, *Erin onu terk etti, herhâlde, demek evlilikleri sandığımız kadar kusursuz değilmiş*, diyeceklerdi. Akimdan geçen bu düşünce, adamın midesinin kasılmasına sebep olarak, ona hiçbir şey yememiş olduğunu hatırlattı.

Buzdolabında pek bir şey yoktu. Erin evdeyken buzdolabında hep hindi, jambon, Dijon hardalı ve pastaneden alınma taze çavdar ekmeği olurdu. Ama şimdi tek seçeneği, birkaç gün önce Çin restoranından aldığı Moğol bifteğini ısıtmaktı. En alt rafta yemek lekeleri gördü ve içinden yine ağlamak geldi çünkü bu ona, Erinin çığlıklarını ve Kevin onu mutfakta savurduğunda masanın kenarına çarpan başından gelen sesi hatırlatmıştı. Buzdolabında yemek lekeleri rar diye kadım tokatlamış, tekmelemişti. Şimdi, öyle ufacık bir şeye neden o kadar öfkelendiğini merak ediyordu.

Kevin gidip yatağa uzandı. Uyandığında gece yansı olmuştu ve pencereden görünen mahallede hiçbir hareket yoktu. Sokağın karşısındaki Feldmanların evinde bir ışık gördü. Feldman lan sevmezdi. Diğer komşuların aksine, Larry Feldman ikisi de bahçedeyken ona hiç el **sallamaz,** karısı Gladys onu gördüğünde dönüp eve girerdi. İkisi de altmışla-nndaydılar. Frizbisini ya da beyzbol topunu almak için çimlerine basan bir çocuk gördükleri anda evlerinden çıkıp çocuğu azarlayan türden insanlardı. Yahudi olmalarına rağmen, dini günlerde pencerelerine koyduktan yedi kollu şamdanın yanı sıra, evi Noel ışıklarıyla da süslerlerdi. Kevin m kafasını karıştırıyorlardı. Kevin onların iyi komşular olduğunu düşünmüyordu.

Tekrar yattı ama uyuyamadı. Sabah güneş ışığı odaya dolduğunda, başka kimse için hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu düşündü. Yalnızca onun hayatı farklıydı. Ağabeyi Michael'la karısı Nadine, Boston Üniversitesindeki işlerine gitmeden önce, çocukları okula göndermek için hazırlıyor olmalılardı. Annesiyle babası, muhtemelen sabah kahvelerini içerken *Globe* okuyorlardı. Suçlar işlenmişti,

polis merkezinde tanıklar olacaktı. Coffey ile Ramirez onun dedikodusunu yapacaklardı.

Duş aldı, kahvaltıda votka içip kızarmış ekmek yedi. Merkeze vardığında, bir cinayeti araştırmak üzere göreve çağrıldı. Yirmi yaşlarında, muhtemelen fahişe olan bir kadın bıçaklanarak öldürülmüş, cesedi bir çöp konteynerine atılmışa. Kevin sabahı, kanıtlar toplanırken, oradan gelip geçenlerle konuşmakla geçirdi. Görüşmeleri bittiğinde, hazır akimdaki bilgiler tazeyken, rapor yazmak üzere merkeze gitti. İyi bir dedektifti o.

Karakolda işler yoğundu. Bayramla birleşen bir hafta sonundan sonraki ilk pazartesiydi. Dünya çıldırmıştı. Dedektifler telefonla görüşüyor, masalarında bir şeyler yazıyor, tanıklarla konuşuyor, mağdurların nasıl mağdur edildiklerini anlatışlarını dinliyorlardı. Gürültülü. Hareketli. İnsanlar gelip gidiyorlardı. Telefonlar çalıyordu. Kevin odanın ortasındaki dört masadan biri olan masasına gitti. Bili kapısı açık olan ofisinden el salladı ama dışarı çıkmadı. Ramirez'le Coffey masalarında, karşısında oturuyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu Coffey. Coffey kırklı yaşlarında, fâzla kilolu ve seyrek saçlıydı. "Berbat görünüyorsun."

"Pek iyi uyuyamadım," dedi Kevin.

"Ben de Janet olmayınca pek iyi uyuyamıyorum. Erin ne zaman dönüyor?"

Kevin, yüzünden bir şey belli olmamasına dikkat etti. "Gelecek hafta sonu. Birkaç günlük tatilim var, birlikte Cape'e gitmeye karar verdik. Yıllardır gitmemiştik."

"öyle mi? Annem orada yaşıyor. Cape'in neresine?" "Provincetown."

"Annem de orada yaşıyor. Çok hoşunuza gidecek. Ben sürekli oraya giderim. Nerede kalacaksınız?"

Kevin, Coffey'nin neden soru sormayı kesmediğini merak etti. "Emin değilim," dedi sonunda. "Her şeyi Erin ayarlıyor." Kevin kahve makinesine doğru yürüdü ve canı istememesine rağmen, kendine bir fincan kahve doldurdu. Bir otelle birkaç restoran adı bulması gerekecekti; böylece Coffey bir şey sorduğunda ne diyeceğini bilecekti.

Günleri hep aynı geçiyordu. Çalışıyor, tanıklarla konuşuyor, sonunda eve gidiyordu. İşi stresliydi ve Kevin günün sonunda rahatlamak istiyordu ama anık evde her şey farklıydı. İşi aklından çıkmıyordu. Bir zamanlar, cinayet kurbanlannı görmeye alışacağını sanırdı ama gri, cansız yüzler aklına kazmıyordu. Bazen kurbanlar, onu uykusundaziyaret ediyordu.

Eve gitmek hoşuna gitmiyordu. Vardiyası bittiğinde onu kapıda karşılayacak güzel bir karısı yoktu artık. Erin ocak ayından beri burada değildi. Şimdi evi darmadağındı, kirliydi ve Kevin kendi çamaşırlarını yıkamak zorundaydı. Çamaşır makinesini nasıl çalıştıracağını bilmiyordu; ilk kullanışında fâzla deterjan koymuş, kıyafetleri renkleri solmuş hâlde çıkmışa. Artık ne evde pişirilmiş yemekler ne de masaya konmuş mumlar vardı. Eve dönerken dışarıdan yiyecek bir şeyler alıyor, bunları kanepede yiyordu. Bazen televizyonu açıyordu. Erin kablolu yayındaki, ev ve bahçe kanalı HGTV*yi izlemeyi severdi; Kevin da sık sık bu kanalı izliyordu ve izlerken içinde hissettiği boşluğa dayanamayacak gibi oluyordu.

Artık işten sonra silahını dolapta sakladığı silah kutusuna koymaya zahmet etmiyordu. Kutuda kişisel kullanım için ikinci bir Glock'u vardı. Erin, o Glock'unu kadının kafâsı-na dayayıp bir daha kaçarsa onu öldürmekle tehdit etmeden önce bile silahlardan korkardı. Kevin, kadının yatağı, sevdiği bir adam olursa onu da öldüreceğine yemin ettiğinde Erin çığlıklar âtmış, ağlamıştı. Kadın büyük bir aptallık etmişti, Kevin da kaçağı için o kadar öfkelenmişti ki ona yardım eden adamın ismini sormuştu. Adamı bulup öldürecekti. Ama Erin çığlıklar atmış, ağlamış, onu öldürmemesi için yalvarmış, ha-yaunda başka bir adam olmadığına yemin etmişti. Kevin da ona inanmışa, çünkü Erin onun karısıydı. Evlilik yeminlerini Tanrı'nın, ailelerinin önünde eunişlerdi ve Kutsal Kitap, *zina yapmayacaksın,* derdi. O zaman bile Erin'ın sadakatsizlik ettiğine inanmamışa. İşin içinde başka bir adamın olduğuna hiçbir zaman ihtimal vermemişti. Evlilerken bunu garanti alana almışa. Gün boyunca rastgele aralıklarla eve telefon eder, karısının kendi başına kuaföre, markete ya da kütüphaneye gitmesine izin vermezdi. Erin'ın, arabası, hatta ehliyeti bile yoktu ve Kevin, yakınlardayken hep eve uğrar, kadının evde olduğuna emin olurdu.

Erin zina yapmak istediği için kaçmamışa. Tekmelenmekten, yumruklanmaktan, bodrum merdivenlerinden aşağı atılmaktan bıkağı için kaçmışa. Kevin o şeyleri yapmaması gerektiğini biliyor, hep suçluluk hissedip özür diliyordu ama bunun bir yaran olmamışa.

Erin kaçmamalıydı. Karısının kaçışı Kevin'ın kalbini parça parça etmişti çünkü o kadını taparcasına sevmiş, ona hep bakmışu. Ona bir ev, bir buzdolabı, bir çamaşır makinesi ve yeni mobilyalar almıştı. Ev her zaman temiz olmuştu ama şimdi lavabo tabakla doluydu, kirli çamaşır sepeti de dolup taşıyordu.

Kevin evi temizlemesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapacak enerjisi yoktu. Onun yerine mutfağa gitti ve buzdolabından bir şişe votka çıkardı. Dört şişe kalmışa. Bir hafta önceyse dolapta on iki şişe vardı. Çok içtiğinin farkındaydı. Daha sağlıklı beslenmesi, içmeyi bırakması gerektiğini biliyordu ama tek istediği, şişeyi alıp kanepede oturmak, içip sarhoş olmaktı. Votka iyiydi, çünkü nefesinizi kokutmazdı. Sabahları kimse Kevin ın akşamdan kalma olduğunu anlamıyordu.

Bir bardak votka doldurdu, içip bitirdi. Sonra bir bardak daha doldurarak boş evde dolaştı. Kalbi acıyordu, çünkü Erin burada değildi. Erin şimdi çıkagelip kapıyı çalsa, Kevin ona vurduğu için özür dileyeceğini, sorunu çözeceklerini ve yatak odasına gidip sevişeceklerini biliyordu. Kadım kollarına alıp onu ne kadar sevdiğini söylemek istiyor ama karısının bir daha dönmeyeceğini biliyordu. Kevin onu çok sevse de Erin bazen adamı çok öfkelendiriyordu. Bir kadın öyle çekip gitmezdi. Bir kadın, evliliğini hiç düşünmeden bitirmezdi. Kevin bu kadar aptalca davrandığı için kadına vurmak, onu tekmeleyip tokatlamak, saçını çekmek istiyordu. Böyle bencil olduğu için. Ona kaçmanın yararının olmadığını göstermek istiyordu.

Üçüncü, sonra dördüncü bir bardak votka içti.

Her şey kafasını karıştırıyordu. Ev viraneye dönmüştü. Oturma odasının zemininde boş bir pizza kutusu vardı, banyo kapısının çerçevesi de çadamıştı. Kapı artık tamamen kapanmıyordu. Kevin, karısı ondan kaçmaya çalışırken içeriden kilidediğinde kapıyı tekmelemişti. Onu mutfakta saçlarından tutuyordu, karısı da kaçıp banyoya saklanmışa. Kevin onu evin içinde kovalamış, banyo kapısını tekmeleyip kırmıştı. Ama şimdi, ö gün neden kavga ettiklerini hatırlayamıyordu.

O gecenin büyük bir kısmım haurlamıyordu zaten. Kadının parmaklarının ikisini kırdığını da haarlamıyordu ama kırdığı belliydi. Yine de karısının hastaneye gitmesine bir hafta izin vermemiş, yüzündeki berelerin makyajla kapanacak kadar iyileşmesini beklemişti. Erin bu süre zarfında tek elle yemek yapıp evi temizlemek zorunda kalmışu. Kevin ona çiçek getirmiş, özür dilemiş, onu

sevdiğini söylemiş, bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz vermiş, alçısını çıkardıktan sonra, onu Petronis'te yemek yemek için Boston'a getirmişti. Orası pahalı bir restorandı; Kevin masada karşısında oturan karışma gülümsemişti. Sonra sinemaya gitmişlerdi ve Kevin eve dönerken, karısını ne kadar sevdiğini, yanında onun gibi biri olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu.

21

m geçmişti. Kadının önceki hayatının hikâyesini anlatışını dinlemiş, artık konuşamayacak kadar yorulduğunda onu kollarına alarak öpmüş, iyi geceler dilemişti. Eve dönerken, Katie'dendaha cesur, daha güçlü ve daha becerikli biriyle tanışmadığını düşündü. Ondan sonraki iki haftayı ellerinden geldiğince beraber geçildiler. Alex in dükkânda, Katie'nin de Ivan'ın Yeri'nde çalıştığı düşünüldüğünde, günde birkaç saatten fazlasını birlikte geçiremiyorlardı ama adam, kadının evine gideceği anı yıllardır hissetmediği bir heyecanla bekliyordu. Bazen Kristen'la Josh'ı da yatımda götürüyordu. Bazen de Joyce onu göz kırparak kovalıyor, iyi vakit geçirmeye zorlayarak gönderiyordu.

Alex'in evine pek gitmiyor, gittiklerinde de az kalıyorlardı. Alex bunun çocuklarla ilgili olduğuna, işleri ağırdan almak isteyişiyle alakalı olduğuna inanmak istiyordu ama benliğinin bir yanıyla, bunun Carly'yle de ilgili olduğunu fark ediyordu. Katie'ye âşık olduğunu biliyordu bilmesine -bundan her geçen gön daha da emin oluyordu- ama evde vakit geçirmeye henüz hazır olduğundan emin değildi. Katie adamın isteksizliğini anlıyor ve bunu kafasına takmıyor gibi gözüküyordu, çünkü kendi evinde yalnız kalmaları daha kolaydı.

Yine de henüz sevişmemişlerdi. Alex sık sık, özellikle de uyumadan önce, bunun ne muhteşem olacağını hayal ediyordu ama Katie'nin buna hazır olmadığını biliyordu. İkisi de sevişmeyi, ilişkilerinin gidişatını deştirecek, ona bir kalıcılık katacak bir sinyal olarak görüyordu. Şimdilik Katie'yi öpmek, kollarının bedenine sarıldığım hissetmek Alex'e yetiyordu. Katie'nin saçlarındaki yaseminli şampuan kokusunu, onun elinin kendininkinin içine kusursuz biçimde sığışını, her dokunuşun sanki kendilerini birbirlerine saklıyorlarmış gibi leziz bir beklentiyle dolu oluşunu seviyordu. Alex, karısı öldüğünden beri kimseyle birlikte olmamışa ve şimdi bir şekilde, farkında olmaksızın, hep Katie'yi beklemiş olduğunu hissediyordu.

Katie'ye etrafı göstermekten zevk alıyordu. Suyun kenarında dolaşıyor, tarihi

evlerin önünden geçerek mimarilerini inceliyorlardı. Alex bir hafta sonu kadım Orton Fidanlığı'na götürmüştü ve çiçek açan yüzlerce gülün arasında dolaşmışlardı. Ondan sonra Caswell Kumsalı'ndaki küçük bir bistroda öğle yemeğine gitmiş, yeni yetmeler gibi masanın üstünden el ele tutuşmuşlardı.

Katie evindeki akşam yemeğinden beri geçmişinden söz etmemiş, Alex de konuyu açmamışa. Kadının hâlâ kafasında bazı şeyleri çözmeye çalışağını biliyordu. Katie adama anlattıklarını, yine de anlatacak ne kadar şeyi olduğunu, ona güvenip güvenemeyeceğini, hâlâ evli olmasının ne kadar önemi olduğunu ve Kevin bir şekilde onu bulursa neler olacağım düşünüyordu. Alex onun böyle şeyler düşündüğünü hissettiğinde, Katie'ye nazikçe, ne olursa olsun sırrını her zaman saklayacağını hatırlatırdı. Kimseye bir şey söylemeyeceğini.

Bazen Katie'yi izlerken, Alex in içi, Kevin Tierney'ye karşı yakıcı bir öfkeyle dolardı. Su altında nefes almak ya da uçmak ona nasıl yabancıysa, bazı erkeklerin içindeki, birini mağdur etme ve ona işkence yapma içgüdüsü de öyle yabancıydı. Her şeyden çok intikam almak istiyordu. Adaletin yerini bulması-m. Kevin'ın, Katie'nin hissettiği izdi rap ve korkuyu hissetmesini, hiç bitmeyen fiziksel acılar çekmesini istiyordu.

Alex ordudayken, bir adamı, metamfetaminden kafayı bulmuş, bir rehineyi silahla tehdit eden bir askeri öldürmüştü. Adam tehlikeli ve kontrol dışıydı; Alex fırsatını bulduğunda, hiç duraksamadan tetiği çekmişti. O ölüm, işine başka gözle bakmasına sebep olmuştu ama kalbinde, şiddetin hayat kurtarmak için bazen gerekli olduğunu biliyordu. Kevin gelirse Katie'yi ne olursa olsun koruyacağım biliyordu. Ordudayken, yeryüzüne iyilik katan insanların yanı sıra, dünyayı mahvetmek için yaşayan insanların da olduğunu fark etmişti. Ona göre, Katie gibi masum bir kadını Kevin gibi bir psikopattan koruma gerekliliği, siyahla beyaz kadar netti -basit bir seçimdi.

Çoğu zaman, Katie'nin geçmişi aralarına girmezdi ve her günü daha da rahadayarak, birbirlerine daha da yakınlaşarak geçirirlerdi. Çocuklarla geçirdikleri öğleden sonralar, Alex için özeldi. Katie çocuklarla ilgilenmeye doğuştan yetenekliydi -ister Kristen'a gölcükteki ördekleri beslerken yardım etsin, ister Josh'la top oynasın, hep onların ritmine çabasızca ayak uyduruyor gibiydi. Bazen oyuncu oluyor, bazen onları rahatlatıyor, bazen boğuşuyor, bazen de sükunederine katılıyordu. Katie bu balamdan Carly'ye çok benziyordu. Alex bir şekilde, Katie'nin, Cari/nin bir keresinde bahsettiği türden bir kadın olduğuna emindi.

Carly’nin hayatının son haftalarında Alex onun baş ucundan hiç ayrılmamıştı. Kadının çoğu zaman uyumasına rağmen Alex ne kadar kısa olursa olsun onun bilinçli olduğu anları kaçırmaktan korkuyordu. O günlerde kadının bedeninin sol tarafi felçliydi ve konuşmakta zorlanıyordu. Ama bir gece, bilinci şafaktan hemen önce kısa bir süre açık kalmış ve Carly kocasına uzanmışa.

Çabalayarak, çadamış dudaklarını yalayarak “Benim için bir şey yapmanı istiyorum,” demişti. Sesi, kullanılmamaktan dolayı boğuktu.

u\ t • n

Ne istersen.

“Mudu olmanı istiyorum.” Alex o anda karısının, onu ilk tanışmalarında etkisi alana alan, o eski, güvenli, kendinden emin tebessümünün hayaletini görmüştü.

“Muduyum zaten.”

Karısı başım hafifçe sallamışa. “Gelecekten söz ediyorum.” Gözleri, çökmüş yüzünde alev alev kömür parçalan gibi parlıyordu. “ikimiz de neden söz ettiğimi biliyoruz.”

“Ben bilmiyorum.”

Kadın, Alex’in cevabını duymazlıktan gelmişti. “Seninle evlenmek... Her gün seninle olmak, çocuklarımızın olması... Yapağım en iyi şeydi. Sen, tanıdığım en iyi adamsın.”

Alex’in boğazı tıkanır gibi olmuştu. “Ben de,” demişd. “Ben de senin için öyle hissediyorum.”

“Biliyorum,” demişd Carly. “Bu durum, o yüzden benim için bu kadar zor. Başarısız olduğumu bili..

“Başarısız olmadın,” diye araya girmişd Alex.

- Karısının yüzü üzüntüyle doluydu. “Seni seviyorum Alex. Çocuklarımızı da seviyorum,” diye fısıldamıştı. “Bir daha hiç tamamıyla mudu olmayacağını düşünmek kalbimi parça parça ediyor.”

“Carly...”

“Yeni biriyle tanışmam istiyorum.” Derin bir nefes almak için çabalamış, narin göğüs kafesi bu çabayla yükselmişti. “Onun zeki, iyi yürekli biri olmasım istiyorum... Ona âşık olmam istiyorum, çünkü hayatının geri kalanını bir başına geçirmemelisin.”

Alex konuşamıyor, karışım gözlerindeki yaşların arasından zor seçiyordu.

“Çocukların bir anneye ihtiyacı var.” Kadın yalvarırcasına konuşuyordu. “Onları benim kadar sevecek, kendi çocuklarıymış gibi bakacak birine.”

“Bunları neden söylüyorsun?” demişti Alex, sesi çatlayarak.

“Çünkü,” demişti karısı, “bunun mümkün olduğuna inanmam gerek.” İncecik, kemikli parmaklarıyla Alex’in koluna, çaresiz bir güçle yapışmıştı. “Elimde kalan tek şey bu.” Şiftıdi, Katie ördekli gölcüğün odarla kaplı yamacında Josh’la Kristen ı kovalarken, Alex de Carly nin son dileğinin yerine gelmiş olabileceğini düşündü ve içinde hem acı hem tadı bir üzüntü hissetti.

Katie, Aletten fâzla hoşlanıyordu ve bu iyiye alamet değildi. Tehlikeli bir yolda olduğunu biliyordu. Adama geçmişini anlattığı sırada bu ona iyi bir fikir gibi gelmiş ve ağzından çıkan sözler her nasılsa onu ezen sırların yükünü azaltmış, kadının kendini daha özgür hissetmesini sağlamıştı. Ama yedikleri ilk akşam yemeğinden sonraki sabah, yaptıklarım dü-şiinünce, tedirginlikten âdeta (elce uğramıştı. Sonuçta Alex eskiden bir araştırmacıydı ve ona ne demiş olursa olsun, bir iki yere telefon etmesi çok kolay olurdu. O birine anlatırdı, o kişi de başkasına anlatırdı ve Kevin eninde sonunda nerede olduğunu öğrenirdi. Katie, adama, Kevin’ın rastgele gözüken bilgileri birbirine bağlama konusunda tuhaf denebilecek bir yeteneği olduğunu söylememiş, bir şüpheli, kayıplara karıştığında Kevin m hemen her zaman onu nerede bulacağını bildiğinden söz etmemişti. Yaptığı şeyi düşünmek bile, Katie*nin midesinin bulanmasına sebep oluyordu.

Ama sonraki iki hafta boyunca, korkulanımı yavaş yavaş azaldığım hissetmişti. Alex, yalnızken kadına sorular sormak yerine, Katie’nin anlattıklarının Southport’taki hayattan üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi davranmıştı. Günlerini rahatça, o anda karar verdikleri şeyler yaparak geçirmiş, Katie’nin geçmişinin gölgesi altında kalmamışlardı. Katie’nin elinden bir şey gelmiyordu; adama güveniyordu, öpüştüklerinde -ki bunu şaşırtıcı bir sıklıkla yapıyorlardı-

bazen dizleri titriyor, adamı elinden tutup yatak odasına sürüklememek için kendini zor tutuyordu.

Cumartesi günü, ilk randevularından iki hafta sonra, Katie'nin ön verandasında durdular. Alex'in kollan kadının bedenine sarılı, dudakları onunkine dayalıydi. Josh'la Kristen evde yoktu. Josh'ın sınıfındaki bir çocuğun verdiği yıl sonu yüzme partisindeydiler. Alex'le Katie, partiden sonra onları akşam barbeküsüne kumsala götürmeyi planlıyorlardı ama birkaç saatliğine yalnızlardı.

Sonunda birbirlerinden aynldıklannda Katie içini çekti. "Bunu yapmayı gerçekten bırakman gerek."

"Neyi yapmayı?"

"Ne yaptığını gayet iyi biliyorsun."

"Kendime hâkim olamıyorum."

O hissi biliyorum, diye düşündü Katie. "Senin neyini seviyorum, biliyor musun?"

"Vücudumu mu?"

"Evet. Onu da." Katie güldü. "Ama kendimi özel hissettirmeni de seviyorum."

"Zaten özelsin," dedi Alex.

Katie, "Ciddiyim ben," dedi. "Ama bu, niye başkasını bulmadığını merak etmeme yol açıyor. Yani, karım kaybettiğinden beri."

"Kimseyi aramıyordum," dedi Alex. "Ama başkası olsa bile, seninle birlikte olabilmek için onu terk ederdim."

"Bu pek hoş değil," diyen Katie, Alex'in kaburgalarını dürttü.

"Ama doğru. İster inan, ister inanma, çok seçiciyimdir." "Evet," dedi Katie, "çok seçicisin gerçekten. Yalnızca, duygusal bakımdan yaralı kadınlarla çıkıyorsun."

"Sen yaralı değilsin. Sertsin. Ayakta kalmayı biliyorsun. Aslında bu bayağı seksi bir özellik."

“Bence, kıyafederini parçalarım umuduyla beni pohpoh-luyorsun.”

“Bari işe yarıyor mu?”

Katie, “Yaklaşıyorsun,” dedi. Alex’in kahkaha sesi, Katie’ye adamın onu ne kadar sevdiğini bir kez daha hatırlattı.

“Yolun Southport’a düştüğü için çok muduyum,” dedi Alex.

“Hı-hı.” Katie bir an kendi içinde kaybolur gibi oldu. “Ne?” Alex birden endişelenerek Katie’nin yüzünü inceledi.

Kadın başım salladı. “Paçayı o kadar zor kurtardım ki...” Geçmişi hatırlayınca, iç çekerek kollarını kendi bedenine sardı. “Neredeyse kaçamıyordum.”

22

13 orchester’ın bahçelerini yumuşak bir kar tabaktı kaplamış, penceresinin dışındaki dünyayı pırıltılı bir kabuk gibi sarmıştı. Bir gün önce gri olan ocak göğü, yerini buzlu maviye bırakmıştı, hava sıcaklığı da donma noktasının alandaydı.

Saçını yapmışının ertesi günü, pazardı. İşedikten sonra kan göreceğinden emin olarak tuvalete bakmıştı. Böbreği hâlâ zonkluyor, omuzlarından bacaklarının arkasına dek ağrı hissediyordu. Kevin yanında horlarken, Katie acıdan dolayı saatlerce uyanık kalmıştı ama neyse ki durumu o kadar ciddi değildi. Yatak odası kapısını arkasından kapattıktan sonra topallayarak mutfağa inmiş, iki gün sonra her şeyin biteceğini kendine hatırlatmıştı. Ama Kevin’ı şüphelendirmemeye, her şeyi doğru yapmaya dikkat etmeliydi. Bir gece önce yediği dayağı yok sayarsa Kevin şüphelenirdi. Durumu fazla abartırsa da şüphelenirdi. Cehennemde dört yıl geçirdikten sonra kuralları öğrenmişti.

O gün pazar olmasına rağmen, Kevin öğlen işe gitmek zorundaydı ve Katie onun kısa bir süre sonra kalkacağını biliyordu. Ev soğuktu, Katie pijamasının üzerine bir sweatshirt giydi. Kevin sabahları böyle şeylere pek aldırmazdı, çünkü genelde fena hâlde akşamdan kalma olurdu. Katie kahve yapmaya başladı. Masaya süt, şeker, tereyağı ve marmelat koydu. Çatal bıçakları çıkardı. Çatalın yanma bir bardak buzlu su koydu. Sonra ekmek kızartma makinesine iki dilim ekmek yerleştirdi ama bunları henüz kızartmayacaktı.

Tezgâha, çabucak ulaşabileceği bir yere üç yumurta koydu. O iş bittiğinde, bir tavaya yarım düzine jambon dilimi yerleştirdi. Kevin sonunda kalkıp mutfağa geldiğinde jambonlar cızırdıyor, padıyordu. Katie ona bir fincan kahve getirirken adam masaya oturdu, suyunu içti.

“Dün gece kendimden- geçmişim,” dedi Kevin. “Kaçta yattık?”

“On gibi,” dedi kadın. Kahveyi boş bardağın yanına koydu. “Çok geç değildi. Çok çalışıyorsun, yorulduğunu biliyorum.”

Adamın gözleri kanlıydı. “Dün gece için özür dilerim, öyle yapmak istememiştim. Son zamanlarda baskı altındayım. Terry kalp krizi geçirdiğinden beri iki kişilik iş yapıyorum, üstelik bu hafta Preston davası da başlayacak.”

“önemli değil,” dedi kadın. Adamın nefesindeki alkol kokusunu hâlâ alabiliyordu. “Kahvaltın birkaç dakika içinde hazır olur.”

Ocağa gidip jambonları bir çatalla çevirdi, bir miktar yağ sıçrayıp kolunu haşlayınca sırtındaki ağrıyı geçici olarak unuttu.

Jambon çıtır çıtır olunca Kevin’ın tabağına dört, kendi-sininkine iki parça koydu. Yağı teneke bir kutuya boşalttı, tavayı kâğıt havluyla sildi ve sprey yağ ile yağladı. Jambonun soğumaması için çabuk hareket etmek zorundaydı. Ekmek kızartma makinesini çalıştırıp yumurtaları kırdı. Kevin yumurtasını orta pişmiş sever, sarısının bozulmamasını isterdi. Katie yumurtayı böyle hazırlamaya alışmıştı. Tava hâlâ sıcak olduğundan yumurtalar çabucak pişti. Kadın yumurtaları bir kez çevirdi, sonra ikisini Kevin’ın tabağına, birini kendi-sininkine koydu. Kızarmış ekmekler makineden fırlayınca, iki dilimi de Kevin’ın tabağına yerleştirdi. Masada adamın karşısına geçip oturdu, çünkü Kevin birlikte kahvaltı yapmalarından hoşlanıyordu. Adam ekmeğine yağ ve üzüm marmeladı sürdükten sonra, çatalıyla yumurtalarını parçaladı. Yumurtaların sarısı kan gibi göllendi. Kevin ekmeğini bu göle bandı.

“Bugün ne yapacaksın?” diye sordu Kevin. Çatalını kullanarak bir parça daha yumurta kesti. Çiğnemeye başladı.

“Camları silip çamaşır yıkayacağım.”

“Çarşafların da yıkanması gerek, değil mi? Dün geceki eğlencemizden sonra?” dedi, kaşlarını oynatarak. Saçları darmadağın ve dimdikti, ağzının kenarında da

bir parça yumurta vardı.

Katie, tiksintisini belli etmemeye çalışa. Konuyu değiştirdi.

ttSence Preston davasında mahkûmiyet olacak mı?" diye soıdu.

Adam arkasına yaslanıp omuzlarını silkti, sonra tekrar tabağına eğildi.

"Başsavcıya bağlı. Higgins iyidir ama bu işler belli olmaz. Preston'ın avukatı üçkâğıtçının teki, gerçekleri sapurmak için uğraşacak."

"Başaracağından eminim. Ondan daha zekisin."

"Göreceğiz. Ama davanın Marlborough'da olması hiç hoşuma gitmiyor. Higgins beni sah akşamı, mahkeme o gün için bittikten sonra hazırlamak istiyor."

Erin bunların hepsini zaten biliyordu; başıyla onayladı. Preston davasının reklamı bolca yapılmışa ve duruşma pazartesi günü, Boston'da değil, Marlborough'da başlayacaku. Lorraine Preston'm, kocasını öldürmek için birini tuttuğu iddia ediliyordu. Douglas Preston, milyarder bir yatınm fonu idarecisiydi, karısı da sosyetede el üstünde tutulan, sanat müzelerinden tutun şehir içi okullarının uyumuna dek birçok davaya para bağışlayan bir hayırseverdi. Duruşmadan önce inanılmaz derecede reklam yapılmışa; haftalardır her gün, gazetelerin birinci sayfasında duruşmayla ilgili bir iki haber çıkıyor, akşam haberlerinde ilk sıra, bu hikâyeye veriliyordu. İşin içinde bol para, renkli bir seks hayan, uyuşturucu, ihanet, suikast ve gayrimeşru bir çocuk vardı. Halkın bu yoğun ilgisinden dolayı, duruşma Malborough'ya alınmışa. Kevin bu soruşturmaya atanan birçok dedektiften biriydi ve hepsi, çarşamba günü tanıklık edecekti. Erin da herkes gibi haberleri takip etmiş, arada bir Kevina dava hakkında sorular da sormuştu.

"Mahkemede işin bitince neye ihtiyacın var, biliyor musun?" dedi Katie. "Dışarıda geçirilecek bir geceye. Giyinip kuşanıp yemeğe gitmeliyiz. Cuma günü boşsun, değil mi?" Tabağındaki yumurta sarısına ekmek banmaya devam eden Kevin, "Bunu daha yılbaşında yaptık," diye homurdandı. Parmaklarında marmelat lekeleri vardı.

"Dışarı çıkmak istemiyorsan, sana evde özel bir şeyler yapabilirim. Ne istersen. Şarap içip şömineyi yakabiliriz, seksi bir şeyler giyebilirim. Çok romantik olur." Adam başını tabağından kaldırıp baka, kadınsa konuşmaya devam etti. aOemek

istediğim, ne istersen yapmaya hazırım," dedi, kedi gibi mırlayarak. "Bir molaya ihtiyacın var. Bu kadar çok çalışman hoşuma gitmiyor. Sanki bütün vakaları senin çözmeni bekliyor gibiler."

Adam çatalıyla tabağında tempo tutarak kadını inceledi. "Niye bu kadar sevgi dolusun? Ne oluyor?"

Erin kendisine senaryoya bağlı kalmasını hatırlatarak sandalyesini itip masadan kalktı.

"Unut gitsin, tamam mı?" Tabağım kapınca çatalı kayarak masaya çarptı, oradan da yere düştü. "Şehir dışına gideceksin diye sana destek olmaya çalışıyordum ama hoşuna gitmediyse susayım. Bak ne diyeceğim, ne yapmak istediğine karar ver, bana da bir ara söyle, tamam mı?"

Haşin hareketlerle lavabonun başına gitti, musluğu iyice açtı. Adamı şaşırttığım, kocasının öfke ve kafa karışıklığı arasında bocaladığını hissedebiliyordu. Ellerini suyun altından geçirip yüzüne sürdü. Birkaç kez hızla nefes aldı, yüzünü sakladı ve boğuk bir ses çıkardı. Omuzlarının biraz kalkıp inmesine izin verdi.

Kevin, "Ağlıyor musun?" diye sordu. Erin, adamın sandalyesini ittiğini duydu. "Ne halta ağlıyorsun ki?"

Katie boğuk bir sesle, çok kırılmış gibi konuşmaya çalıştı. "Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Ne istediğini bilmiyorum. Bu davanın ne kadar büyük, ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Senin ne büyük bir baskı altında olduğunu..."

Adamın yaklaştığını hissederek, son kelimeleri boğulurca-sına söyledi. Kocasının ona dokunduğunu hissettiğinde irkilerek titredi.

"Hey, bir şey yok," dedi adam gönülsüzce. "Ağlamana gerek yok."

Kadın ona dönerek gözlerini sımsıkı kapattı, yüzünü adamın göğsüne koydu.

"Seni mudu etmek istiyorum, o kadar," diye kekeledi. Islak yüzünü adamın gömleğine sildi.

"Bir şeyler yaparız, tamam mı? Güzel bir hafta sonu geçiririz. Söz veriyorum. Dün geceyi telafi edeceğim."

Katie kollarını adama dolayıp onu yakınma çekti; bir yandan da burnunu çekiyordu. Yine gıcırtılı bir nefes aldı. “Gerçekten özür dilerim. Bugün böyle bir şeyle uğraşmaya hâlinin olmadığını biliyorum. Durduk yere ağlayıp sızlandığım için özür dilerim. Zaten bir sürü işin gücün var.”

“önemli değil,” dedi adam. Başım eğdi, Katie de gözleri hâlâ sıkı sıkı kapalı hâlde uzanıp onu öptü. Geri çekildiğinde parmaklarıyla yüzünü sildi ve kocasını yine kendine çekti. Vucudu kendisininkine yaslanan kocasının heyecanlandığını hissedebiliyordu. Savunmasızlığın, kınlganlığm onu tahrik ettiğini biliyordu.

“Ben işe gitmeden önce biraz vaktimiz var,” dedi Kevin.

' “önce mutfağı temizlesem iyi olur.”

“Sonra yaparsın,” dedi kocası.

Birkaç dakika sonra, Kevin üstünde hareket ederken, Katie onun duymak istediği sesleri çıkarıyor, bir yandan da yatak odasının penceresinden bakarak başka şeyler düşünüyordu.

Hiç bitmeyen soğuktan ve bahçeyi yarı yarıya kara'gömen kıştan nefret etmeyi öğrenmişti, çünkü dışarı çıkamıyordu. Kevin onun mahallede dolaşmasını istemiyordu ama yüksek bir çitleri olduğundan, arka bahçede bahçıvanlık yapmasına izin veriyordu. Katie baharda hep saksılara çiçekler, garajın arka tarafına yakın bir alana sebzeler ekerdi. Burada güne; bütün ışınlarıyla parlar, akçaağaçların yapraklarına takılmaz-dı. Sonbaharda düşen kahverengi, kırışık yapraklar bahçede uçuşurken bir kazak giyip kütüphaneden aldığı kitapları okurdu. Ama kış, hayatını soğuk, gri ve kasvetli bir hapishaneye çeviriyordu. Kadını mutsuz ediyordu. Çoğu gün kapıdan dışarı adımım atamıyordu, çünkü Kevin ın ne zaman beklenmedik bir şekilde geleceğini bilemiyordu. Sadece tek bir komşunun, sokağın karşısında yaşayan Feldman’ların adını biliyordu.

Evliliklerinin ilk yılında Kevin ona nadiren vururdu ve Katie bazen onsuz yürüyüşe çıkardı. Yaşlıca bir çift olan Feldman’lar bahçelerinde çalışmayı severlerdi ve Katie, orada geçirdiği ilk yılında sık sık durup onlarla konuşurdu. Kevin bu dostça ziyaretleri yavaş yavaş sonlandırmaya çalışmıştı. Katie şimdi Feldman’lan ancak Kevin’ın işte meşgul olduğu* nu, arayamayacağını bildiği zamanlarda görüyordu. Ok gibi sokağa fırlayıp ön kapılarına koşmadan önce, diğer komşuların onu izleyip izlemediğini kontrol ederdi. Onları görmeye gittiğinde kendisini bir casus gibi hissederdi.

Karı koca ona kızlarının çocukluk resimlerini gösterirlerdi. Biri ölmüş, diğeri uzaklara taşınmıştı. Katie onların da kendisi kadar yalnız olduklarım hissediyordu. Yazları onlara yabanmersinli turtalar yapar ve öğleden sonranın gerisini Kevin ne yaptığını anlamasın diye mutfaktaki unu silmekle geçirirdi.

Kevin işe gittikten sonra camları sildi ve yatağa temiz çarşaf serdi. Mutfağı elektrik süpürgesiyle temizledi. Çalışırken sesini erkek gibi çıkacak şekilde alçaltarak prova yaptı. Gece şarj ettiği ve yeniden lavabonun altına sakladığı cep telefonunu düşünmemeye çalışa. Eline bir daha bundan iyi bir şans geçmeyebileceğim bilmesine rağmen, yanlış gidebilecek çok şey olduğundan, dehşet içindeydi.

Pazartesi sabahı, her zaman yapağı gibi Kevin'a kahvaltı hazırladı. Dört dilim jambon, orta pişmiş yumurtalar ve iki dilim kızarmış ekmek. Kevin o sabah huysuz ve dalgındı; kadına pek bir şey söylemeden gazetesini okudu. Gitmek iizere hazırlanırken, takım elbisesinin üzerine bir palto giydi, Katie de ona duşa gireceğini söyledi.

Adam, "Her sabah uyandığında, istediğin haltı istediğin zaman yapabileceğini bilmek hoş olmalı," diye homurdandı.

Kadın onu duymamış gibi yaparak "Yemeğe istediğin özel bir şey var mı?" diye sordu.

Adam düşündü. "Lazanya ve sarımsaklı ekmek. Bir de salata," dedi.

Adam evden çıkınca Katie pencerede durarak arabanın köşeyi dönüşünü izledi. O döner dönmez telefona gitti; bundan sonra olacakların düşüncesi başını döndürüyordu. Telefon şirketini aradığında onu müşteri hizmederine yönlendirdiler. Beş dakika, sonra alu dakika geçti. Kevin'm işe gitmesi yirmi dakika sürecekti ve oraya varır varmaz telefon edeceğine şüphe yoktu. Katie'nin hâlâ vakti vardı. Sonunda bir müşteri temsilcisi telefona çıktı, Erin'a adım, fatura adresini ve kimlik tespiti için Kevin'm annesinin kızlık soyadını sordu. Hesap, Kevin'm admaydı. Katie bilgileri verirken, provasını yapağı alçak sesle konuştu. Sesi Kevin'a, hatta belki erkek sesine benzemiyordu ama müşteri temsilcisi bıkkındı ve bunu fark etmedi.

"Arama yönlendirme hizmetinden yararlanmam mümkün mü?" diye sordu kadın.

“Fazladan ücreti var ama bu hizmede birlikte, arama bekletme ve sesli mesaj kutusu özelliklerinden de yararlanabilirsiniz. Fiyatı yalnızca../

“Çok iyi. Bugün açtırmak mümkün mü?”

“Evet,” dedi müşteri temsilcisi. Kadın onun bilgisayara bir şeyler yazmaya başladığını duydu. Tekrar konuşmadan önce uzunca bir zaman geçti. Adam ona fazladan ücretin gelecek hafta gönderilecek olan bir sonraki faturalarında görüneceğini ama hizmet bugün açılmış olsa da ücretin bütün ayı yansıtacağını söyledi. Katie adama bunun sorun olmadığını söyledi. Adam birkaç soru daha sorduktan sonra işin hallolduğunu, özelliği hemen kullanabileceğini söyledi. Katie telefonu kapatarak saate baktı. Bütün işlem on sekiz dakika sürmüştü.

Kevin üç dakika sonra karakoldan aradı.

Katie, Kevin’la konuşması biter bitmez insanları havaalanına ve otobüs terminaline götüren bir servis minibüsünü aradı. Ertesi gün için rezervasyon yaptırdı.

Sonra cep telefonunu alıp nihayet çalıştırdı. Çalıştığından emin olmak için, otomatik kayıda çalışan bir sinemayı aradı. Sonra ev hattının arama yönlendirme servisini aradı, gelen aramaları sinemanın numarasına yönlendirdi. Denemek için cep telefonundan evi aradı. Ev telefonu çalarken kalbi güm güm atıyordu. Telefonun çalışı ikinci çalışta kesildi ve sinemanın otomatik kaydını duydu. İçinde bir şeyler boşanır gibi oldu; cep telefonunu kapatıp sünger kutusuna geri koyarken elleri titriyordu. Ev telefonunu eski hâline getirdi. Kevin kırk dakika sonra tekrar aradı.

Katie öğleden sonranın geri kalanını, sersemlemiş hâlde, endişelenmemek için sürekli çalışarak geçirdi. Kocasının gömleklerinden ikisini ütüledi, garajdan takım elbise torbasıyla valizi getirdi. Temiz çoraplar çıkardı ve adamın diğer siyah ayakkabılarını parlattı. Kevinın mahkemede giyeceği siyah takım elbisesini fırçaladı ve üç kravat çıkardı. Banyoyu yerler parlayana kadar fırçalayıp temizledi, süpürgelikleri sirkeyle ovdu. Porselen dolabındaki her şeyin tozunu aldı, sonra da lazanyayı hazırlamaya başladı. Makarnayı haşladı, et sosunu pişirdi ve hepsini üst üste dizerek araya peynir koydu. Dört parça ekşi mayalı ekmeğe tereyağı, sarımsak ve kekik sürdü, salatayı yapmak için gereken malzemeleri küp küp doğradı. Duş alıp seksi kıyafetler giydi ve saat beşçe lazanyayı firma sürdü.

Kevin eve geldiğinde yemek hazırdı. Adam lazanyası-nı yiyerek gününden bahsetti. İkinci bir tabak istediğinde, Erin kalkıp getirdi. Yemekten sonra *Seinfeld* ve *The King of Queens'm* tekrarlarını izlerlerken Kevin votka içti. Sonra Celtics'le Timbervvolves'un maçını izlemeye koyuldu. Katie de başını onun omzuna koyarak maçı onunla birlikte izledi. Kevin televizyonun önünde uyuyakaldı, Katie yatak odasına gitti; Kocası nihayet uyanıp sendeleyerek gelene ve kendini yatağa atana dek, yatakta yatıp tavana baktı. Adam bir kolunu kadının üzerine atarak hemen uykuya daldı; horultuları kulağa uyan gibi geliyordu.

Katie sah sabahı kocasına kahvaltı hazırladı. Adam kıyafetleriyle tuvalet malzemelerini valize koyduktan sonra, nihayet Marlborough'ya gitmeye hazırdı. Eşyalarını arabaya yükledi, sonra ön kapıya, kadının durduğu yere geldi. Kadım öptü.

"Yarın gece evde olurum," dedi.

Katie, "Seni özleyeceğim," dedi ve adama yaslanıp kollarını boynuna doladı.

"Sekiz gibi gçlirim."

"Eve geldiğinde, yeniden ısıtabileceğim bir şeyler pişiririm," dedi kadın. "Biberli kuru fasulyeye ne dersin?"

"Muhtemelen yolda bir şeyler yerim."

"Emin misin? Gerçekten ayaküstü bir şeyler yemek istiyor musun? Sağlığın için iyi değil."

"Bakarız," dedi adam.

"Ben yine de yemek yapacağım," dedi Katie. "Ne olur ne olmaz."

Kevin karısını öptü. "Seni ararım," dedi. Elleri aşağı kayıyor, kadını okşuyordu.

"Arayacağım biliyorum," diye cevap verdi Katie.

Kocası gidince banyoya girip kıyafetlerini çıkardı, klozetin üzerine koydu ve banyo paspasını kaldırdı. Lavabonun içine bir çöp poşeti sermişti; aynadaki çıplak vücuduna baktı. Kaburgalarındaki, bileğindeki morlukları elledi. Bütün kaburgaları belliydi ve gözlerinin alandaki koyu renk halkalar, ona içi

boşaltılmış gibi bir görünüm veriyordu. Kocasının eve gelince evde dolaşarak ona sesleneceğini hayal ettiğinde, içine üzüntüyle karışık bir öfke doldu. Adam ona seslenerek mutfağa girecekti. Yatak odasında onu arayacaktı. Garajı, arka' verandayı, bodrumu kontrol edecekti. *Neredesin*, diye seslenecekti. *Yemekte ne var?*

Elindeki makasla saçını vahşice kesmeye başladı.

On santimetre uzunluğundaki sarı saçlar çöp poşetine düşmeye başladı. Bir başka tutamı yakaladı, parmaklarıyla iyice çekti, kendisine uzunluğu ölçmeyi unutmamasını söyleyerek kesti. Göğsü sıkışıyor gibiydi.

“Senden nefret ediyorum!” diye tısladı, titreyen bir sesle. “Beni sürekli aşağılıyorsun!” Gözleri öfkenin getirdiği göz

yaşlarıyla dolarak, saçının bir kısmını daha kesti. “Alışverişe gitmem lazım diye bana vuruyorsun!” Saçını kesmeye devam etti. Yavaşlamaya, uçlan eşitlemeye çalışa. “Cüzdanından para çalmama sebep oldun, sarhoş olup beni tekmeledin!” Şimdi titriyor, ellerini sabit tutamıyordu. Farklı uzunluklardaki saç tutamları, ayaklarının dibinde birikiyordu. “Senden saklanmama sebep oldun! Bana, kusmama neden olacak kadar sert vurdun!”

Makası kapattı. “Seni sevmiştim!” Hıçkırarak ağlamaya başladı. “Bana bir daha hiç vurmayacağına söz verdin, ben de sana inandım! Sana inanmak istedim!” Ağlaya ağlaya saçını kesti ve bütün tutamlar aynı uzunluğa geldiğinde saç boyasını lavabonun arkasında sakladığı yerden çıkardı. Koyu Kahverengi. Sonra duşa girip saçlarım ıslatu. Boya saçına işlerken, aynanın önünde durup kontrol edilemez bir biçimde ağladı. İş bittiğinde tekrar duşa girip saçım duruladı. Saçına şampuan ve saç kremi sürdü, sonra durulanıp aynanın önünde durdu. Kaşlarına dikkade rimel sürerek renklerini koyulaştırdı. Bronzlaşuncı sürerek tenini koyulttu. Koda kazak giydi, sonra aynada kendine uzun uzun baka.

Aynadan ona bakan, esmer, koyu renk saçlı bir yabancıydı.

Banyoyu büyük bir titizlikle temizledi, duşta ya da zeminde saç kalmadığına emin oldu. Kestiği tutamları da saç boyası kutusuyla birlikte çöp poşetine atu. Lavaboyla tezgâhı sildi, çöp poşetinin ağzını bağladı. Son olarak da ağladığı belli olmasın diye gözüne damla damlattı.

Şimdi acele etmesi gerekiyordu. Eşyalarını bir spor çantasına koydu. Üç kot, iki

sweatshirt, gömlekler. Külodar ve sütyenler. Çoraplar. Diş fırçasıyla diş macunu. Bir saç fırçası. Kaşları için rimel. Sahip olduğu birkaç parça mücevher.

Peynir, kraker, findik ve kuru üzüm. Bir çatalla bir bıçak. Arka verandaya gitti ve parayı saksının altından çıkardı. Mutfaktan cep telefonunu aldı. Son olarak da yeni bir hayata başlamak için ihtiyacı olan, ona güvenen insanlardan çaldığı kimliği aldı. Onu çaldığı için kendinden nefret ediyordu ve yapağının yanlış olduğunu biliyordu ama başka çaresi yoktu; Tanrı'ya onu affetmesi için dualar etmişti. Artık dönmek için çok geçti. Senaryoyu kafasında bin kez prova etmişti; çabucak hareket etti. Komşuların çoğu işteydi; sabahları onları izlemişti ve rutinlerini biliyordu. Kimsenin onu giderken görmesini, onu tanımasını istemiyordu.

Şapka, atkı ve eldiven taktı, ceketini giydi. Spor çantasını yuvarlak hâle getirdi ve sweatshirt'ünün altına tıkıştırdı. Onu iyice yuvarlak hâle gelene dek, yoğurup şekillendirdi. Şimdi hamile gibi görünüyordu. Şişkinliği saklayacak kadar bol olan uzuıi mantosunu giydi.

Aynada kendine uzun uzun baka. Kısa, koyu renk saçlar. Bakır rengi bir ten. Hamile. Güneş gözlüğü taktı ve kapıdan çıkmadan önce cep telefonunu açarak ev telefonunu arama yönlendirme seçeneğine aldı. Evi bahçedeki yan kapıdan terk etti. Kendi eviyle komşulannki aramda, çite paralel yürüdü ve çöp poşetini çöp kutusuna attı. İkisinin de çalıştığını, evde olmadıklarım biliyordu. Arkadaki ev için de aynı şey geçer-liydi. Sonunda, bahçelerinde yürüyerek evin yan tarafından geçti ve buzlu kaldırıma çıka.

Kar yine yağmaya başlamışa. Yarma ayak izlerinin silineceğini biliyordu.

Ala blok yürümesi gerekiyordu ama başaracaktı. Yüzünü ısıran rüzgârı yok saymaya çalışarak başını eğdi, kendini aynı anda sersemlemiş, özgür ve dehşet içinde hissederek yürüdü.

Kevin'ın ertesi akşam evde dolaşıp ona sesleneceğini biliyordu ama adam onu bulamayacaktı çünkü Erin orada olmayacaktı. Kevin yarın akşam, avına başlayacaktı.

Katie bir lokantanın dışında kavşakta dururken, kar taneleri dönerek düştü. Uzaktan mavi servis minibüsünün köşeyi döndüğünü gördü ve kalbi güm güm atmaya başladı. Tam o sırada, cep telefonunun çaldığım duydu.

Beti benzi ata. Arabalar yanından kükreyerek geçiyor, karların arasında ilerlerken lastiklerinden gürültü çıkıyordu. Hâlâ uzakta olan minibüs, şerit değiştirerek yolun Katie'nin bulunduğu tarafına kaydı. Telefonu açması gerekiyordu, başka çaresi yoktu. Ama minibüs geliyordu ve sokak çok gürültülüydü. Telefonu şimdi açarsa kocası dışanda olduğunu an-layacaktt. Kadının onu terk ettiğini öğrenecekti.

Telefonu üçüncü kez çaldı. Mavi minibüs bir blok uzakta, kırmızı ışıkta durdu.

Kadın dönerek lokantaya girdi. Sesler boğuk ama fark edilecek düzeydeydi - şangırdayan tabaklar, konuşan insanlar. İleride müşterileri karşılayan görevlinin bölmesi görünüyordu ve bir adam masa soruyordu. Kadın midesinin bulandığım hissetti. Elini telefona siper ederek pencereye döndü, kocasının arka plandaki gürültüyü duyamaması için dua etti. Düğmeye basıp telefonu açarken bacakları titriyordu.

"Cevap vermen niye bu kadar uzun sürdü?" diye sordu kocası.

"Duştaydım," dedi kadın. "Neler oluyor?"

"Şehirden çıkalı on dakika oldu. Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi kadın.

Adam duraksadı. "Sesin bir tuhaf geliyor," dedi. "Telefonda bir sorun mu var?"

Sokağın yukarısında, trafik ışığı yeşile döndü. Servis minibüsünün dönüş sinyali aracın kaldırıma yanaşacağının işaretini verdi. Kadın minibüsün beklemesi için dua etti. Lokantadaki insanlar şaşıma bir biçimde sessizleşmişd.

"Emin değilim. Ama senin sesin iyi geliyor," dedi. "Muhtemelen telefonun iyi çekmiyordun Yolculuk nasd gidiyor?"

"Şehirden çıktığımdan beri iyi. Ama hâlâ bazı yerlerde buz var."

"Kulağa hoş gelmiyor. Dikkadi ol."

"tyiyim ben," dedi kocası.

Kadın, "Biliyorum," dedi. Minibüs kaldırıma yanaşıyor, şoför boynunu uzatmış,

onu arıyordu. “Bunu yapmak hiç hoşuma gitmiyor ama, beni birkaç dakika sonra tekrar arar mısın? Saçımda krem var, durulamam gerek.”

“Tamam,” diye homurdandı kocası. “Birazdan ararım.”

“Seni seviyorum,” dedi kadın.

“Ben de seni seviyorum.”

Önce adamın kapatmasına izin verdi, sonra cep telefonunun düğmesine bastı. Lokantadan çıkıp aceleyle minibüse doğru gitti.

Otobüs terminaline vardığında Philadelphia’ya bilet aldı; bilet satan adamın konuşmak için uğraşıp durması hiç hoşuna gitmemişti.

Terminalde beklemek yerine kahvaltı etmek için sokağın karşısına geçti. Minibüsün ve otobüs biletinin parası, bir yılda topladığı paranın yarısından fazlasına mal olmuştu ama kadın açtı; krep, sosis ve süt istedi. Birisi, oturduğu bölmede gazetesini bırakmıştı. Kadın gazeteyi okumak için kendisini zorladı. O yemek yerken Kevin aradı ve sesinin yine bir tuhaf geldiğini söyledi, Katie de bunun fırtınadan olabileceğini iddia etti.

Yirmi dakika sonra otobüse bindi. O koridorda ilerlerken, yaşlıca bir kadın önündeki şişkinliği işaret etti.

“Doğum ne zaman?” diye sordu.

“Daha bir ay var.”

“İlk çocuğunuz mu?”

“Evet,” dedi ama ağzı o kadar kuruydu ki konuşmakta zorlanıyordu. Koridorda ilerlemeye devam ederek, arkalarda bir koltuğa oturdu. Arkasında ve önünde, oturan insanlar vardı. Koridorun karşı tarafında genç bir çift oturuyordu. İkisi de yeni yetmeydi, birbirlerine sarılmış müzik dinliyorlardı. Başları inip kalkıyordu.

Otobüs geri geri giderek perondan ayrılırken, kendisini rüyadaymış gibi hissederek pencereden dışarı baktı. Otobana çıktıklarında, Boston o gri ve soğuk hâliyle geride kalmaya başladı. Otobüs ilerleyip onu evinden millerce öteye götürürken, sırtının alt kısmı ağrıyordu. Kar yağmaya devam ediyor, arabalar

otobüsün yanından geçerken çamurlu sular fışkırtıyordu.

Kadın biriyle konuşabilmeyi diliyordu. O kişiye, kocası onu dövdüğü için kaçtığını, polisi arayamadığmı çünkü kocasının polisin ta kendisi olduğunu söylemek istiyordu. O kişiye çok az parası olduğunu, bir daha gerçek ismini kullanamayacağını söylemek istiyordu. Adı Erirîdı ama artık bu ismi kullanmayacaktı. Kullanırsa kocası onu bulur, tekrar eve götürür ve döverdi ama bu kez durmayabilirdi. Erin o kişiye çok korktuğunu, çünkü o gece nerede yatacağını ya da parası bitince nasd yemek yiyeceğini bilmediğini anlatmak istiyordu. Şehirler kayıp geçerken pencerenin dışına çarpan soğuk havayı hissedebiliyordu. Otobanda trafik azaldı, sonra yollar yeniden kalabalıklaştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Bütün planları otobüste sona eriyordu, yaıdım istemek için arayabileceği kimse yoktu. Yalımdı ve sahip olduğu şeyler, yanındakilerden ibaretti.

Philadelphia'ya varmasına bir saat kaldığında cep telefonu yine çaldı. Kadın elini telefona siper ederek kocasıyla konuştu. Kevin, yatmadan önce tekrar aramaya söz verdi.

Philadelphia'ya, öğleden sonranın ilerleyen saadetinde vardı. Hava soğuktü ama kar yağmıyordu. Yolcular otobüsten indiler, Erin hepsinin inmesini bekleyerek geride kaldı. Tuvalete gidip spor çantasını çıkardı, sonra bekleme odasına gidip bir banka oturdu. Kamı gurulduyordu; bir parça peynir kesip krakerle yedi. Peyniri çabucak bitirmemesi gerektiğini biliyordu. O yüzden, aç olmasına rağmen geri kalanını yemeyip kaldırdı. Sonunda bir şehir haritası satın alarak dışarı çıktı.

Terminal şehrin kötü bir bölgesinde değildi; Erin dışarı çıktığında kongre merkezini veTrocadero Tiyatrosu nu gördü. Kendini güvende hissetti. Ama bu aynı zamanda, bu bölgede bir otel odasına parasının yetmeyeceği anlamına geliyordu. Harita, Çin mahallesinin yakınında olduğunu söylüyordu, kadın da daha iyi bir planı olmadığından oraya yöneldi.

Oç saat sonra, nihayet geceyi geçirecek bir yer bulmuştu. Motelin rengi soluktu, içerisi leş gibi de sigara kokuyordu. Odası, içine zorla tıkış tırılmış gibi görünen ufak yatağın ancak sığacağı büyüklükteydi. Lamba yoktu, onun yerine tavandan sarkan bir ampul vardı ve ortak kullanılan banyo da koridorun uçundaydı. Duvarlar gri, su lekeliydi; pencerelerde de parmaklıklar vardı. İki yanındaki odalarda kalan insanların, anlamadığı bir dilde konuştuklarını duyabiliyordu.

Ama parası ancak böyle bir yere yetmişti. Üç, evden getirdiği azıcık yemekle yetinmeyi başarırsa, dört gece kalacak kadar parası vardı.

Titreyerek, kaldığı motelden, gelecekten korkarak, aklı karışık hâlde yatağın kenarına oturdu. Çişi gelmişti ama odadan çıkmak istemiyordu. Kendisini bunun bir serüven olduğuna, her şeyin yoluna gireceğine inandırmaya çalıştı. Ne kadar çılgınca gelirse gelsin, kaçmakla hata yapıp yapmadığını bile düşündü; mutfağını, yatak odasını, ardında bırak--tığı her şeyi düşünmemeye çalıştı. Boston'a bilet alabileceğini, Kevin onun yokluğunu fark etmeden geri dönebileceğini biliyordu. Ama saçı kısa ve koyu renkti, bunu açıklamasına imkân yoktu.

Güneş batmıştı ama kirli pencereden içeri sokak lambalarının ışıkları giriyordu. Komaların çaldığını duyunca dışarı bâktı. Sokak seviyesinde bütün tabelalar Çinceydi ve bazı dükkânlar hâlâ açıktı. Karanlıkta yükselen konuşma seslerini duyabiliyordu, sokağın yakınma, ağzına kadar dolu çöp poşetleri yığılmışa. Tanımadığı, yabancılarla dolu bir şehirdeydi. *Yapamayacağım*, diye düşündü. Yeterince güçlü değildi. Üç gün sonra iş bulamadığı takdirde, kalacak bir yeri olmayacaktı. Mücevherlerini satarsa motelde bir gün daha kalabilirdi ama sonra ne olacaka?

Çok yorgundu, sıra zonkluyordu. Yatağa yata ve neredeyse o anda uykuya daldı. Kevin geç saatte arayınca, cep telefonunun ötüşü kadını uyandırdı. Sesi normal çıksın diye, bir şey belli etmemek için elinden geleni ardına koymadı. Ama sesi, en az hissettiği kadar yorgun çıkıyordu. Kevin'ın, onun yataklarında olduğuna inandığını biliyordu. Adam telefonu kapattığında Erin yine birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Sabah uyandığında insanların banyoya gitmek üzere koridorda yürüdüğünü duydu. Lavaboların başında iki Çinli kadın, banyonun sıvalarında küf, yerlerde ıslak tuvalet kâğıdan vardı. Bölmenin kapısı kilidenmiyordu; Erin tuvaleti kullanırken kapıyı eliyle kapalı tutmak zorunda kaldı.

Odasmda döndüğünde, kahvaltı niyetine peynir ve kraker yedi. Duş almak istiyordu ama yanma şampuanla sabun almayı unuttuğunu fark etmişti ve onlarsız yıkanmanın pek manası yoktu. Üstünü değiştirdi, dişleriyle saçlarını fırçaladı. Spor çantasını çıkarken odada bırakmak istemediğinden, askısıyla omzuna astı ve merdivenlerden indi. Ona anahtarını veren görevli yine resepsiyondaydı; Erin, adamın motelden hiç çıkıp çıkmadığım merak etti. Bir

gecelik daha ücret ödeyip adamdan odasını kimseye vermemesini istedi.

Dışarı çıktığında gökyüzü mavi, sokaklar kuruydu. Sırtındaki ağrının dinmek üzere olduğunu fark etti. Hava soğuktu. Ama Boston'daki kadar soğuk değildi; kadın korkularına rağmen gülümsedi. *Başardım,* diye hatırlattı kendisine. Kaçmıştı, Kevin yüzlerce mil ötedeydi ve nerede olduğunu bilmiyordu. Daha, onu terk ettiğini bile bilmiyordu. Kocası bir iki kez arayacak, sonra Erin cep telefonunu atacak ve onunla bir daha asla konuşmayacaktı.

Daha dik durarak soğuk havayı içine çekti. Gün yepyeni, sayısız ihtimalle dolu gibiydi. *Bugün,* dedi kendine, *iş bulacağım.* Bugün hayatının geri kalanım yaşamaya başlamaya karar verdi.

önceden iki kez kaçmışa ve hatalarından ders aldığım düşünüyordu, tiki, evlendikten bir yıl kadar sonraydı; Kevin onu, korkudan yatak odasının köşesinde büzüşmüş hâldeyken dövmüştü. Fatura gelmiş, Kevin kadının ev biraz daha sıcak olsun diye termostatı açtığını öğrenince küplere binmişti. Sonunda durduğunda anahtarlarım kapmış, daha fazla içki almak için evden çıkmıştı.

Erin hiç düşünmeden ceketini almış, evden çıkıp yolda topallayarak yürümüştü. Birkaç saat sonra sulu kar başlayınca, gidecek hiçbir yeri olmadığını fark eden Erin, kocasını aramış, o da gelip kadını almıştı.

Bir sonraki kaçışında, kocası onu bulmadan önce, Adantic City'ye kadar gidebilmişti. Adamın cüzdanından para alarak otobüs bileti satın almıştı, ama kocası onu şehre vardıktan bir saat sonra bulmuştu. Kadının arkadaşlarını bulabileceğini düşündüğü tek yere gittiğini bilerek, arabasını cehennemi bir hızla kullanmışa. Eve dönüş yolunda onu arka koltuğa kelep-çelemişti. Bir kez durup arabayı kapalı bir ofis binasının önüne çekmiş, kadını dövmüştü; o gecenin ilerleyen saaderinde de kafasına silah dayamıştı.

O olaydan sonra Kevin, kadının kaçmasını zorlaştırmak için elinden geleni yapmıştı. Parasını genelde bir yere kilitlemeye, kadının nerede olduğunu saplantılı bir biçimde takip etmeye başlamıştı. Erin kocasının onu bulmak için hiçbir şeyden kaçınmayacağını biliyordu. Adam deli olmasına deliydi ama ısrarcıydı, titizdi, içgüdüleri de genelde onu yanıltmaz-dı. Kocasının, nereye gittiğini öğreneceğini biliyordu; adam Philadelphia'ya gelip onu bulacaktı. Erin yanşa önden başlamıştı o kadar. Hayatına başka bir yerde başlamak için fazladan parası olmadığından, şu an için yapabileceği tek şey, sürekli onu görme

korkusuyla omzunun üzerinden bakmaktı. Philadelphia'daki zamanı kısıdıydı.

Şehre gelişinin üçüncü gününde iş buldu; bir barda garsonluk yapacaktı. Adıyla sosyal güvenlik numarasını uydurmuştu. Eninde sonunda birisi kontrol ederdi ama o zamana dek çoktan gitmiş olacaka. Çin mahallesinin uzak ucunda, kiralayacak başka bir oda buldu. İki hafta çalıştı, başka bir iş ararken bahşiş topladı ve yeni bir iş bulduğunda, maaş çekini almaya zahmet etmeden işten ayrıldı. Almasının anlamı yoktu; kimliği olmadan çeki bozduramazdı. Ufak bir lokantada üç hafta çalıştıktan soma, Çin mahallesinden ayrılıp haftalık oda tutulan harap bir otele taşındı. Yeni otel, şehrin Hatıa varoş bir bölgesinde olmasına rağmen oda daha pahalıydı. Ama kendi banyosuyla duşu vardı ve kadın, biraz mahremiyetle eşyalarım bırakabilecek bir yere sahip olmak için bu parayı vermeye fazıydı. Birkaç yüz dolar biriktirmişti. Doıchester'dan ayrılırken yanında olandan fazlaydı ama yeni bir hayata başlamaya yetmezdi. Yine maaş çekini almadan, istifa etmek için lokantaya gitmeye bile zahmet etmeden, işi bıraku. Birkaç gün sonra, başka bir lokantada başka bir iş buldu. Yeni işine başlarken, müdüre adının Erica olduğunu söyledi.

Sürekli iş ve otel değiştirmek onun tetikte kalmasını sağlamışa. İşe başladıktan dört gün sonra lokantaya giderken köşeyi döndü ve bir sebepten, oraya uygun görünmeyen bir arabayı fark etti. Olduğu yerde durdu.

Şu an bile, arabayı nasıl fark ettiğinden emin değildi. Tek hatırladığı, arabanın sabah güneşinin ışınlarını yansıtacak kadar parlak olduğuydu. Arabaya bakarken, sürücü koltuğunda bir hareket gördü. Motor çalışmıyordu ve birinin, bu soğuk sabahta, ısıucısı açık olmayan bir arabada oturması ona tuhaf geldi. Yalnızca birini bekleyen insanların böyle yapuğını biliyordu.

Ya da birini gözetleyen insanların.

Kevin.

Erin arabada onun olduğunu, kendisini bile şaşırtan bir kesinlikle biliyordu. Geldiği yöne geri giderek köşeyi döndü;

. adamın dikiz aynasına bakmamış olması için dua ediyordu. Onu görmemiş olması için. Arabayı göremeyecek kadar uzaklaştığı an, kalbi güm güm atarak motele doğru koşmaya başla-inişti. Yıllardır bu kadar hızlı koşmamıştı ama günlerdir yürümek bacaklarım güçlendirdiği için hızla hareket edebiliyordu. Bir blok. îki. Üç. Sürekli omzunun üzerinden bakıyordu ama Kevin peşine

düşmemişti.

Ama bunun önemi yoktu. Kocası orada olduğunu biliyordu. Nerede çalıştığını biliyordu. İşe gitmezse kendisini gördüğünü anlayacaktı. Birkaç saat içinde kaldığı yeri bulacaktı.

Odasına döndüğünde eşyalarını spor çantasına tıkıştır' dı ve birkaç dakika içinde çıka. Otobüs terminaline doğru yürümeye başladı. Ama oraya gitmek çok uzun sürecekti. Yürüyerek giderse terminale bir saatte, hatta daha da geç varabilirdi ama zamanı yoktu. Kocası onun odasında olmadığım fark edince ilk oraya gidecekti. Dönüp motele girdi ve görevliden bir taksi çağırmasını istedi. Taksi on dakika sonra geldi. Hayatının en uzun on dakikasıydı bu.

Otobüs terminaline vardığında programa telaşla baka ve New York'a giden bir otobüsü seçti. Otobüs yarım saat sonra kalkacaktı. Binme vakti gelene dek kadınlar tuvaletinde saklandı. Otobüse binince bir koltuğa oturup iyice geriye kaykıldı. New York'a varması uzun sürmedi. Yine programa bakarak, onu Omaha'ya kadar götürecek bir bilet satın aldı.

Akşam Ohio'da bir yerde otobüsten indi. Terminalde uyudu, ertesi sabah bir kamyon durağına rastladı. Orada

Wilmington, Kuzey Carolina'ya mal taşıyan bir adamla tanıştı.

Birkaç gün sonra, mücevherlerini satıp Southport'a geldi ve bir kulübe buldu. İlk ayın kirasını ödedikten sonra, cebinde yemek yiyecek parası kalmamıştı.

23

-jr-

T emmuzun ortasıydı ve Katie yoğun bir akşam vardiyasından sonra Ivarîın Yeri'nden ayrılmak üzereydi. O sırada, çıkışın yanında duran tanıdık bir şekil gördü.

"Hey, merhaba." Jo, Katie'nin bisikletini bağladığı lamba direğinin altından el salladı.

Katie arkadaşına sarılmak için eğilirken, "Burada ne işin var?" dedi. Jo'ya daha önce şehirde hiç rasdamamıştı ve onu ev dışında bir yerde görmek, kadına

nedense garip gelmişti. “Seni görmeye geldim. Nerelerdeydin yabana?”

“Ben de sana aynı soruyu sorabilirim.”

“Birkaç haftadır Alex’le görüştüğünü bilecek kadar yakındaydım.” Jo göz kırptı. “Ama ben arkadaşlarıma yük olmayı seven biri değilim. Yalnız kalmaya ihtiyacınız olduğunu düşündüm.”

Katie hiç istememesine rağmen kızardı. “Burada olduğumu nereden bildin?”

“Aslında bilmiyordum. Ama evin ışıkları yanmıyordu, ben de şansımı deneyeyim dedim.” Jo omuz silkti. Omzunun üzerinden işaret etti. “Planın var mı? Eve gitmeden önce bir şeyler içmek ister misin?” Katie’nin duraksadığını görünce söze devam etti. “Biliyorum, geç oldu. Bir kadehçik, söz. Sonra yatıp uyumana izin vereceğim.”

“Bir kadeh,” dedi Katie.

Birkaç dakika sonra, oralıların favorisi, koyu renk ahşaptan duvar kaplamaları yıllarca kullanıldığı için çizik çizik bir birahaneye girdiler. Barın arkasında uzun bir ayna duruyordu. Birahane o akşam sakindi, yalnızca birkaç masa doluydu. İki kadın arka köşedeki masaya oturdu. Masaya servis yapılıyor gibi görünmediğinden Katie bara giderek iki şarap söyledi ve kadehleri masaya getirdi.

Jo kadehini alarak Teşekkürler,” dedi. “Bir sonraki çıkışımızda ben ısmarlıyorum.” Arkasına yaslandı. “Eee, demek Alexle birliktesiniz?”

“Gerçekten bu konuda mı konuşmak istiyorsun?” diye sordu Katie.

“Eh, benim aşk hayatımda hiçbir gelişme olmadığı için, senin üzerinden yaşamak zorundayım. Ama iyi gidiyor gibi. Geçen hafta... İki üç kez sana geldi, değil mi? Ondan önceki haftada?”

Aslında daha fazla, diye düşündü Katie. “ûyle bir şey.”

Jo, kadehinin sapını çevirdi. “Ooo.”

“Ne, ooo?”

“Sizi tanımasam, işler ciddiye biniyor diyeceğim.” Tek kaşını kaldırdı.

Katie, Jo’nun bu sorularla nereye varmaya çalıştığından emin değildi. “Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz,” dedi.

“İlişkiler böyle başlar. O senden hoşlanır, sen ondan hoşlanırsın. Sonra da işler gelişir.”

[a]Bu yüzden mi geldin?” dedi Katie, sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak. “Ayrıntıları dinlemek için?”

“Hepsini değil canım. Heyecanlı olanlarım.”

Katie gözlerini devirdi. “Onun yerine senin aşk hayatından konuşsak?”

“Neden? Bunalıma girmek mi istiyorsun?”

“En son ne zaman biriyle çıkan?”

“İyi bir randevu mu, yoksa öylesine bir şey mi?”

“İyi bir randevu.”

Jo duraksadı. “En az iki yıl olmuştur.”

“Ne oldu?”

Jo parmağım şarabına soktu, sonra bardağın kenarında dolaşararak kadehin vınlamasına sebep oldu. Sonunda başmı kaldırdı. “İyi bir adam bulmak zor,” dedi kederle. “Herkes senin gibi şanslı değil.”

Katie buna ne cevap vereceğini bilmediğinden, Jo’nun eline dokundu. “Gerçekten, neler oluyor?” diye sordu nazikçe. “Benimle neden konuşmak istedin?”

Jo çevresinden ilham almak istercesine, boş barda etrafına bakındı. “Hiç oturup hayatın anlamının ne olduğunu düşü-nür müsün? Bizden büyük bir gücün olup olmadığım? Ya da kaderinde daha iyi bir hayat olup olmadığım?”

Katie, “Herkes düşünür,” dedi. Merakı anıyordu. “Küçükken kendimi bir prenses

olduğuma inandınrdım. İyi prenseslerden biri. Hep doğru şeyi yapan, insanların haya* um daha iyi hâle getirme gücü olan biri. Bu sayede, sonunda herkes sonsuza dek mudu yaşayacaktı.”

Katie başıyla onayladı. Kendisinin de aynı şeyi yaptığını hatırlıyordu ama Jo’nun nereye varmak istediğinden hâlâ emin değildi. Sessizliğini bozmadı.

“Sanının, şu an yaptığım işi o yüzden yapıyorum. İşe baş* ladığımda sadece yardım etmek istiyordum. Sevdikleri birinin -anne babalarının, çocuklannın, arkadaşlarının- ölümüyle baş etmeye çalışan insanları görünce kalbim anlayışla dolardı. Hayadannı daha iyi hâle getirmek için elimden geleni yapmaya çalışırdım. Ama zaman geçtikçe, yapabileceğim şeylerin sınırlı olduğunu fark ettim. Yastaki insanların, hayatlarına devam etmek *istemeleri* gerektiğini, o ilk adımın, ilk kıvılcımın onlardan gelmesi gerektiğini. O adımı attıklarında, beklenmedik şeylerin kapısı açılıyor.”

Katie derin bir nefes alarak, Jo’nun sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı.

“Ne anlatmaya çalıştığım bilmiyorum.”

Jo şarabım döndürerek kadehin içindeki girdabı inceledi. Sesi ilk kez son derece ciddileşti. “Seninle Alex’ten söz ediyorum.”

Katie şaşkınlığını saklayamadı. “Benle Alex’ten mi?” “Evet.” Kadın başını salladı. “Sana karısını kaybettiğini anlata, değil mi? Bunu adatmanın onun için de ailesi için de ne kadar zor olduğunu?”

Masanın karşı tarafında oturan Katie, birden rahatsız oldu. “Evet...” diye başladı.

“O zaman, onlara dikkadi davran,” dedi Joe, ciddi bir tonda. “Hepsine. Kalplerini kırma.”

Onu takip eden rahatsız edici sessizlikte Katie, Alex hakkında ilk konulmalarını haurladı.

Jo’ya, “Hiç görüşmüş müydünüz?” diye sorduğunu haar-Iıyordu. “Evet ama senin düşündüğün gibi değil,” demişti Jo. “Bilesin diye söylüyorum, çok uzun zaman önceydi ve ikimiz de unuttuk, gitti.”

O sırada Jo’yla Alex in eskiden çıkağını düşünmüştü ama şimdi...

Gerçek son derece aşikârdı. Alex’in sözünü ettiği, Carly nin ölümünden sonra çocuklarla ve onunla görüşen psikolog, Jo olmalıydı. Katie oturduğu yerde dikleşti. “Alex ve çocuklarıyla çalışan, değil mi? Carly öldükten sonra, demek istiyorum.” “Söylememeyi tercih ederim,” dedi Jo. Sesi ölçülü ve sakindi. Tıpkı bir psikoloğunki gibi. “Hepsinin benim için... Çok şey ifâde ettiğini söyleyebilirim. Onlarla bir gelecek kurma konusunda ciddi değilsen, ilişkinize şimdi son vermelisin. Çok geç olmadan.”

Katie yanaklarının kızardığım fârk etti —Jo’nun böyle konuşması, ona uygunsuz, hatta küstahça geliyordu. “Bunların seni ilgilendirdiğinden emin değilim,” dedi, gergin bir sesle.

Jo başını isteksizce sallayarak Katie’nin haklı olduğunu kabul etti. “Haklısın. Beni ilgilendirmiyor, ayrıca bazı önemli sınırları aştığımın farkındayım. Ama gerçekten, başlarına yeterince çok şey geldiğini düşünüyorum. Onlar için istediğim son şey, Southport’ta kalmaya niyeti olmayan birine bağlanmaları. Belki de geçmişin hiçbir zaman geçmişte kalmadığından, senin, arkanda ne kadar üzüntü bıraktığına bakmadan gitmeye karar vereceğinden endişeleniyorumdur.”

Katie’nin âdeta dili tutulmuştu. Konuşma son derece beklenmedik ve rahatsızlık vericiydi; Jo’nun sözleri, kadının duygularını altüst etmişti.

Jo, Katie’nin rahatsızlığını sezdiyse bile, konuyu kapatmadı. “Birine bağlanmaya isteksizsen, aşk hiçbir şey ifâde etmez,” dedi. "Hem sırf kendinin değil, onun da ne istediğini düşünmelisin. Sırf şimdi değil, gelecekte de.” Karşısında oturan Katie’ye hiç çekinmeden bakmaya devam etti. “Alex’in karısı, çocuklarının annesi olmaya hazır mısın? Çünkü Alex’in istediği bu. Şu an olmayabilir ama gelecekte bunu isteyecektir. Böyle bir bağlılığı istemiyorsan, onun ve çocuklarının hisle-riyle oynayacaksan, ihtiyacı olan insan değilsin demektir.” Katie bir şey söyleyemeden, Jo masadan kalku. Bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. “Bunları söylemem yanlış olabilir, arkadaşlığımız da bitebilir ama açıkça konuşma' saydım huzur bulamazdım. Baştan söylediğim gibi, Alex-iyi bir adam -nadir bulunan türden biri. Çok derinden sever ve sevgisi hiç bitmez.” Katie’nin bu kelimeleri sindirmesini bekledikten sonra konuşmaya devam etti ama ifâdesi birden yumuşamıştı. “Senin de öyle olduğunu düşünüyorum ama onu sevip önemsiyorsan ona bağlanmaya hazır olman gerektiğini hatırlatmak istedim. Gelecek ne getirirse getirsin. Ne kadar korkarsan kork.”

Sonra dönerek bardan çıka, Katie’yi sersemlemiş bir biçimde, sessizlik içinde oturur hâlde bıraktı. Katie, Jo’nun, şarabına hiç dokunmadığını, ancak gitmek için kalktığında fark etti.

24

I^.evin Tiemey hafta sonu, Coffey ile Ramirez'e söylediği gibi Provincetown'a gitmedi. Onun yerine, perdeleri kapalı evinde kalarak, Philadelphia'da kansuıı bulmaya ne kadar yaklaştığını düşündü.

Aslında karısını o kadar uzağa dek takip edemeyebilirdi ama Erin otobüs terminaline gitmekle hata etmişti. Adam bunun, karısının yapabileceği tek seyahat tercihi olduğunu biliyordu. Bileder ucuzdu ve kimlik sorulmuyordu. Adam karısının ondan ne kadar para çaldığından emin değildi ama çok olamayacağını biliyordu. Evlendikleri ilk günden beri parasını kontrol etmişti. Karısının her yerden fiş almaşım, para üstünü ona vermesini sağlamıştı ama kadın ikinci kez kaçtıktan sonra, uyumadan önce cüzdanım da silahlarıyla birlikte tabanca kutusuna kilidemeye başlamıştı. Ama bazen kanepede uyuyakalırdı; karısının, cüzdanın cebinden sinsice çekip parasını çaldığım hayal etti. Kadının bunu yaparken ona sessizce güldüğünü ve sabahlan, yanlış bir şey yapmamış gibi ona kahvaltı hazırladığını hayal etti. Kansı gülümseyip onu öperdi ama içinden ona gülüyordu. *Ona* gülüyordu. Adamdan para çalmışa ve Kevin çalmanın yanlış olduğunu biliyordu, çünkü Kutsal Kitap, *çalmayacaksın* derdi.

Karanlıkta dudaklarını ısırdı, başta karısı döner diye umutlan ışını hatırladı. Kar yağıyordu, karısı o kadar uzağa gidemezdi; ilk kaçağında da çok soğuk bir geceydi ve karısı birkaç saat sonra onu aramış, gelip kendisini almasını istemişti. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Eve döndüklerinde yapağı şeyden dolayı özür dilemiş, o titreyerek kanepede otururken Kevin ona bir fincan sıcak çikolata yapmışa. Ona bir battaniye getirmiş, karısının ısınmaya çalışarak battaniyeye sarmışını izlemişti. Erin ona gülümsemişti. O da Erin'a gülümsemiş-ti ama kadının titremesi geçince, yanına gidip onu ağlayana dek tokatlamışu. Kevin sabah işe gitmek üzere kalktığında Erin yere dökülen çikolatayı çoktan temizlemiş ama halıda, ne yapsa çıkaramadığı bir iz kalmışu. Kevin bazen bu ize balonca sinirlenildi.

Geçen ocakta karısının evde olmadığını fark ettiği akşam, kadının gelmesini beklerken iki bardak votka içmişti. Ama telefon çalmamış, kapı açılmamışa. Karısının uzun zaman önce gitmediğini biliyordu. Daha bir saat önce onunla telefonda konuşmuştu, kadın da yemek yapağını söylemişti. Ama ocakta yemek yoktu. Evde, bodrumda ya da garajda karısından iz yoktu. Verandaya çıkıp karda

ayak izleri aramışa ama karısı belli ki ön kapıdan çıkmamıştı. Ama arka bahçedeki karda da iz yoktu, bu durumda oradan da çıkmış olamazdı. Sanki karısı havada süzülmüş ya da birden ortadan kaybolmuştu. Tüm bunlar da karısının evde olması gerektiği anlamına geliyordu... Ama kadın yoktu. İki bardak daha votka içmiş, yarım saat geçirmişti. O sırada artık öfkeye kapılmış ve yatak

odasının duvarında yumruğuyla delik açmışa. Evden fırlayıp komşuların kapılarına güm güm vurmuş, karısının gittiğini görüp görmediklerini sormuştu ama kimse ona bir şey söyle-yememişti. Arabasına adayıp mahallede dolaşmış, karısından bir iz arayarak, arkasında hiçbir ipucu bırakmadan evden nasıl çıkabildiğini anlamaya çalışmışa. Aruk, kadının iki saatlik bir avantajı olduğunu anlamışa. Ama karısı yürüyordu, bu havada uzağa gitmiş olamazdı. Tabii biri onu almaya gelme-diyse. Sevdiği biri. Bir adam.

Kevin bunu düşününce yüzü öfkeyle çarpılmış, direksiyonu yumruklamıştı. Ala blok ötede ticaret bölgesi başlıyordu. Oradaki dükkânlara girerek cüzdanındaki fotoğrafı göstermiş, onu kimsenin görüp görmediğini sormuştu. Kimse görmemişti. Yanında bir adam olabileceğini söylediğinde, yine başlarını sallamışlardı. Sorduğu adam, son derece kesin konuşmuştu: “Böyle güzel bir sarışın gelse, fark ederdim, özellikle böyle bir gecede,” demişti.

Kevin eve beş millik bir mesafe içindeki bütün sokakları iki üç kez arabasıyla dolaştıktan sonra eve döndü. Saat gecenin üçüydü ve ev boştu. Bir bardak daha votka içtikten sonra, ağlaya ağlaya uykuya dalmıştı.

Sabah uyandığında yine öfke içindeydi; kadının arka bahçeye koyduğu saksıları bir çekiçle kırmışa. Nefes nefese telefona gitmiş, iş yerine hasta olduğunu bildirmişti. Sonra kanepeye oturup karısının nasıl kaçtığını çözmeye çalışmıştı. Biri gelip onu almış olmalıydı. Biri onu arabayla bir yere götürmüştü. Tanıdığı biri. Atlantic Cityden bir arkadaşı? Altoona’dan? Kevin bunun mümkün olduğunu düşündü ama telefon faturasını her ay kontrol ederdi. Kadın hiç şehirler arası bir görüşme yapmamışa. O zaman onu alan, buralardan

biriydi. Ama kim? Kadın hiçbir yere gitmiyor, kimseyle konuşmuyordu ki. Kevin bunu garanti alana almışa.

Mutfağa gitti, kendine bir içki daha doldururken telefonun çaldığım duydu. Arayanın Erin olduğunu umarak telefonun üzerine atıldı. Ama telefon tuhaf bir

biçimde tek bir kez çaldı ve Kevin ahizeyi kaldırdığında çevir sesi duydu. Ahizeye bakarak neler olduğunu anlamaya çalışa, sonra da telefonu kapattı.

Karısı nasıl kaçmışa? Kevin'm fark etmediği bir şeyler olmalıydı. Onu alan kişi buralı olsa bile, karısı yola nasd ayak izi bırakmadan çıkmışa? Pencereden dışarı bakarak olayları bir araya getirmeye çalıştı. Yanlış bir şeyler var gibiydi ama adam bunun ne olduğunu çözemiyordu. Pencereye arkasını döndü ve yine telefona odaklandığım fark etti. O anda parçalar bir araya geldi ve adam cebinden telefonunu çıkardı. Ev telefonunu çevirdi, telefonun tek bir kez çalışını dinledi. Ama cep telefonundan, çalma sesi gelmeye devam ediyordu. Ev telefonunun ahizesini kaldırdığında çevir sesi duydu ve karısının telefonu bir cep telefonuna yönlendirdiğini anladı. Demde dün gece aradığında karısı burada değildi. Böylesi de iki gündür tdefonunun doğru düzgün çekmeyişini de açıklıyordu. Tabii karda ayak izi olmayışım da. Karısının salı sabahından beri evde olmadığım anlamışa.

Karısı otobüs terminalinde bir hata yapmışa ama elinden bir şey gelmezdi. Biletini bir kadından almalıydı. Erin güzeldi ve erkekler güzel kadınlan hep haarlardı. Saçlannın uzun ve sarı ya da kısa ve koyu renk olması bir şeyi değiştirmezdi. Hamileymiş gibi yapması da. .

Kevin otobüs terminaline gitmişti. Soru sormadan önce polis rozetini ve Erin'ın daha büyük bir fotoğrafını göster-inişti. Terminale ilk iki gidişinde biletçilerin hiçbiri onu tanımamışa. Ama üçüncü gidişinde biri duraksamış, ona bilet satmış olabileceğini ama kadının saçının kısa ve koyu renk, kendisinin de hamile olduğunu söylemişti. Ama nereye gittiğini haurlayamamışu. Kevin eve döndüğünde bilgisayarda karısının bir resmini bularak Photoshop sayesinde saçının rengini kahverengi yapmış, boyunu da kısaltmışa. Cuma günü iş yerine yine hasta olduğunu bildirmişti. Biletçi, "Evet, bu o," deyince Kevin'a birden enerji gelmişti. Karısı ondan daha zeki olduğunu sanıyordu ama aslında aptaldı, dikkatsizdi ve bir hata yapmışa. Kevin ertesi hafta izninden birkaç gün kullanarak otobüs terminalinde zaman geçirmeyi sürdürmüş, yeni fotoğrafı şoförlere göstermişti. Sabah erken geliyor, eve geç dönüyordu çünkü şoförler bütün gün gidip geliyorlardı. Arabada iki şişe vardı; Kevin bir plastik bardağa votka dolduruyor ve pipede içiyordu.

Cumartesi, Erin'ın onu terk edişinin on birinci günü, şoförü buldu. Adam onu Philadelphia'ya götürmüştü. Şoför kadını haarladığını söylemişti, çünkü güzeldi, hamileydi ve yanında valiz yoktu.

Philadelphia. Oradan da ayrılıp meçhul yerlere gitmiş olabilirdi ama adamın elinde bundan başka ipucu yoktu. Hem, kadının fâzla parası olmadığını da biliyordu.

Yanına bir valiz alarak arabasına atlamış, Philadelphia'ya gitmişti. Otobüs terminaline park edip onun gibi düşünmeye çalışmıştı. İyi bir dedektifti ve kansı gibi düşündüğü takdirde onu bulabileceğini biliyordu. İnsanların harekederinin tahmin edilebilir olduğunu öğrenmişti.

Otobüs saat dörde birkaç dakika kala gelmişti; Kevin otobüs terminalinde durarak bir o yana, bir^ju yana bakmışa.

Erin günler önce bunıdaydt, diye düşünmüştü. Karısının, parası, arkadaşı ve gidecek bir yeri olmaksızın yabancı bir şehirde ne yapağını düşünmüştü. Yirmi beş sender, on sender, bir dolarlar fâzla dayanmazdı, özellikle de bilet aldıktan sonra. Kevin havanın soğuk olduğunu ve yakın zamanda kararacağını hatırlamışa. Karısı uzağa yürümek istememiş olmalıydı, kalacak bir yere ihdyacı vardı. Nakit kabul eden bir yere. Ama neresi? O bölgede bir yer olamazdı. Fazla pahalıydı. Karısı kaybolmak, yanlış yöne sapmak istememiş olmalıydı, bu durumda büyük ihtimalle telefon rehberine bakmışa. Terminalin içine döndü ve rehberdeki otellere baktı. Sayfâlar dolusu otel olduğunu fârk etti. Birini seçmiş olabilirdi ama sonra ne yapmışa? Oraya yürümesi gerekmiş olmalıydı. Demek ki bir haritaya ihtiyacı olmuştu.

Kevin terminaldeki ufâk dükkâna girip kendine bir harita almışa. Tezgâhtara fotoğrafı göstermiş ama adam başım iki yana sallamışa. Sah günü çalışmadığım söylemişti. Ama Kevin'a, doğru şeyi yapıyormuş gibi gelmişti. Karısının da böyle yaptığını biliyordu. Haritayı açarak otobüs terminalini bulmuştu. Burası Çin mahallesinin çok yakınındaydı; karısının oraya gittiğine kanaat getirmişti.

Arabasına binip Çin Mahallesi'nin sokaklarında dolaşmış ve yine doğru şeyi yapağını hissetmişti. Votkasını içereksokak-larda yürümüştü. Otobüs terminaline en yakın dükkânlardan başlayarak karısının fotoğrafını göstermişti. Kimse bir şey bilmiyordu, ama Kevin bazılarının yalan söylediğini hissetmişti. Ucuz odalar, Erin'ı asla götürmeyeceği, kötü bir İngilizce konuşan ve yalnızca nakit kabul eden adamların işlettiği, kirli çarşaflı, kirli yerler bulmuştu. Kadının hayatının, onu bulamadığı takdirde tehlikeye gireceğini düşünmüştü. Karısının

kaldığı ilk yeri bulmuştu ama motelin sahibi onun daha sonra nereye gittiğini

bilmiyordu. Kevin adamın kafasına silah dayamıştı. Ama adam, ağlamasına rağmen Kevin'a başka bir şey anlatamamıştı.

Kevin pazartesi günü, karısını bulamadığı için küplere binmiş hâlde işe gitmek zorunda kalmıştı. Ama bir sonra- -ki hafta sonu yine Philadelphia'daydı. Ondan sonraki hafta sonu da. Karısını aradığı alanı genişletmişti ama çok fâzla yer vardı. Şehir dışından bir polise herkes güvenmiyordu. Ama Kevin sabırlıydı, titizdi ve izin günlerini kullanmaya devam ederek şehre gelip durmuştu. Bir hafta sonu daha geçmişti. Adam alanı daha da genişletmişti; karısının nakit paraya ihtiyacı olacağını biliyordu. Barlarda, restoranlarda, lokantalarda durmuştu. Gerekirse şehirdeki bütün mekânları dolaşacaktı. Sonunda, Sevgililer Günu nden bir hafta sonra, Tracy adında bir garsonla tanışmıştı ve kadın ona Erin'ın bir lokantada çalıştığını, ama adının Erin değil Erica olduğunu söylemişti. Ertesi gün işe gelecekti. Garson, bir dedektif olduğu için adama güvenmiş, hatta onunla flört ederek, çıkmadan önce telefon numarasını vermişti.

Kevin bir araba kiralamış ve ertesi sabah güneş doğmadan lokantanın bir blok ötesinde beklemeye başlamıştı. Çalışanlar lokantaya ara sokaktaki bir kapıdan giriyorlardı, ûn koltukta oturup plastik bardağından yudumlar almış, karısının yolunu gözlemişti. Sonunda lokanta sahibinin, Tracy'nin ve bir başka kadının, ara sokağa girdiğini görmüştü. Ama Erin o gün de, ertesi gün de gelmemişti ve kimse nerede yaşadığını bilmiyordu. Maaş çekini almaya gelmemişti.

Kevin onun nerede yaşadığını birkaç saat sonra öğrenmişti. Lokantaya yürüme mesafesinde, izbe bir oteldi. Yalnızca

nakit kabul eden adam, Erin ın bir gün önce otelden çıktığı, sonra geri geldiği ve yine aceleyle çıktığı dışında bir şey bilmiyordu. Kevin kadının odasını aramıştı ama içeride hiçbir şey yoktu. Sonunda aceleyle otobüs terminaline gittiğinde gişelerde yalnızca kadınların olduğunu görmüştü ve hiçbiri karısını hatırlamamış«. Son iki saatte kalkan otobüsler kuzeye, güneye, doğuya, batıya, her yere gitmiş, karısı yine ortadan kaybolmuştu. Kevin arabaya bindiğinde öfkeyle haykırmış ve elleri berelenip şişene dek direksiyonu yumruklamıştı.

Erin'ın evde olmadığı aylar boyunca içindeki acının daha da zehirli hâle geldiğini, onu tükettiğini, her geçen gün kanser gibi yayıldığını hissetmişti. Philadelphia'ya giderek birkaç hafta boyunca şoförleri sorgulamış ama bir şey elde edememişti. Sonunda karısının New York'a gittiğini öğrenmişti ama kadın orada izini kaybettirmişti. Çok fazla otobüs, çok fâzla şoför, çok fâzla yolcu

vardı ve o zamandan beri çok fâzla gün gççmişti. Çok fâzla seçenek vardı. Karısı herhangi bir yerde olabilirdi ve onun gittiğini düşünmek, Kevin'a işkence gibi geliyordu. Sık sık öfkeye kapılıp bir şeyleri kırıyor, ağlaya ağlaya uykuya dalıyordu. İçi umutsuzlukla doluydu ve zaman zaman, aklım kaybetmek üzere olduğunu hissediyordu.

Adil değildi bu. Erin ı Adantic City de tanıştıkları ilk günden beri seviyordu. Hem bir zamanlar mutlulardı, değil mi? Erin evliliklerinin ilk günlerinde, makyaj yaparken kendi kendine şarkı söylerdi. Kevin onu kütüphaneye götürür, karnı sekiz on kitap alırdı. Bazen karısı ona kitaplardan bölümler okur, Kevin onun sesini dinler, tezgâha yaslanışım izler ve dünyadaki en güzel kadın olduğunu düşünürdü.

Ona iyi bir koca olmuştu. Parası zar zor yetse de kadına istediği evi, istediği perdeleri, istediği mobilyaları almıştı.

Evlendikten sonra eve dönerken sık sık yoldaki satıcılardan çiçek alır, Erin da bunları vazoya koyup mumlarla süslü masaya yerleştirir, ikisi romantik yemekler yerdi. Bazen kendilerini anın büyüsüne kaptırıp mutfakta sevişirlerdi; Kevin, Erin'ı tezgâha dayardı.

Hem karısını hiç çalıştırmamışa ve Erinin ne güzel bir hayau olduğundan haberi yoktu. Kevin ın onun için yapağı fedakârlıkları anlamamışa. Şımarıktı, bencildi ve Kevin bazen, karısı hayatının ne kadar *kolay* olduğunu anlamadığı için çok sinirlenirdi. Evi temizleyip yemeği yaptıktan sonra kütüphaneden aldığı aptal kitapları okuyarak, televizyon izleyerek, şekerleme yaparak; elektrik faturasını, ipotek ödemesini ya da Kevin ın arkasından konuşanları hiç düşünmeden gününü gün edebilirdi. Cinayete kurban giden insanların yüzünü görmek zorunda kalmamışa hiç. Kevin, kansını sevdiği için bunları ondan saklamış ama yapağı fedakârlıklar hiçbir işe yaramamışa. Karışma, ütülerle yakılan, binaların çatılarından aşağı atılan çocuklardan ya da ara sokaklarda bıçaklanıp çöp konteynerlerine aalan kadınlardan hiç söz etmemişti. Bazen arabaya binmeden önce ayakkabılarındaki kam kazımak zorunda kaldığından, Kutsal Kitap, *bir insanı öldürmek, Tanrının suretinden yaratılmış bir canlıyı öldürmektir,* dediği için katillerin gözüne baktığında şeytanla yüz yüze geldiğini bildiğinden bahsetmemişti.

Karışım sevmişti. Karısı da onu sevmişti. Erin eve dönmeliydi, çünkü Kevin onu bulamıyordu, üne mudu hayaana dönebilirdi ve karısı kapıdan girerse Kevin onu

yumruklamaz, tokadamaz, tekmelemezdi, çünkü o hep iyi bir koca olmuştu. Karısını sevmişti. Karısı da onu sevmişti. Kevin, Erin'a evlenme teklif ettiği günün, kadım kumarhanenin dışında, adamların takip ettiği günü hatırlattığım düşünüyordu. Tehlikeli adamların. O gece onların Erini incitmesine engel olmuştu, sabah deniz kenarında yürümüşler ve birlikte kahve içmişlerdi. Erin ona, "Elbette seninle evlenirim," demişti. Onu sevdiğini söylemişti. Kevin sayesinde kendini güvende hissettiğini.

Güvende. Kullandığı kelime buydu. Güvende.

25

I I aziranın üçüncü haftasında muhteşem yaz günleri yaşadılar. Hava sıcaklığı öğleden sonraları artıyor, yanında havayı yoğunlaştırıp ufku bulanıklaştıracak bir nem getiriyordu. Sonra ortaya sihirle yaratılmış gibi kalın bulutlar çıkıyor, şiddedl fırtınalar başlıyor, bardaktan boşanırcasına yağmurlar yağıyordu. Ama bu sağanaklar hiçbir zaman uzun sürmüyor, artlarında üstünden sular damlayan yapraklarla yer seviyesine inen bir sis bırakarak diniyorlardı.

Katie restoranda akşam vardiyalarında çalışmayı sürdürüyordu. Bisikletiyle eve döndüğünde yorgun oluyor, sabahlan bacaklarıyla ayakları ağrıyordu. Bahşişlerden kazandığı paranın yarısını kahve kutusuna koymaya devam ediyordu. Kutu neredeyse ağzına dek dolmuştu, önceden, bu kadar para biriktirebileceğini tahmin etmemişti. Kaçması gerektiği takdirde, ona yetecek kadar parası vardı. îlk kez, daha fâzla para ekleyip eklememesi gerektiğine karar veremiyordu.

Kahvaltısının son birkaç lokmasını yerken oyalandı ve pencereden Jo'nun evine baktı. Kadını bardaki son konuşmadan beri görmemişti ve dün gece vardiyası bittikten sonra eve döndüğünde, Jo'nun mutfağıyla oturma odasının ışığının yandığım fark etmişti. Sabahın erken saadetinde Jo'nun arabasının çalıştığını, park etdği yerden çıkarken çamur ve çakılları çatırdattığım duymuştu. Jo'ya ne diyeceğini, hatta bir şey demek isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Ona kızgın olup olmadığına da karar veremiyordu. Jo, Alex'le çocuklarını önemsiyor, onlar için endişeleniyordu. Dolayısıyla bu endişelerini Kade'ye açmıştı. Yaptığı şeyde kötü niyet bulmak zordu.

Alex'in bugün geleceğini biliyordu. Adam evine neredeyse rutin bir biçimde gidip gelmeye başlamıştı ve Kade onunla birlikteyken, sürekli başta ona

tutulmasına sebep olan şeyleri hatırlıyordu. Adam onun bazen sessizleşmesini, değişen ruh hâllerini kabul ediyordu ve kadına, Kade'yi hem hayrete düşüren hem de duygulandıran bir şefkade yaklaşıyordu. Ama Jo'yla yaptıkları konuşmadan beri, Kade adama haksızlık ettiğini düşünür olmuştu. Kevin çıkagelirse ne olurdu? Kendisi ortadan kaybolur, bir daha da dönmezse, Alex'le çocukların tepkisi ne olurdu? Hepsini arkasında bırakmaya, onlarla bir daha konuşmamaya razı mıydı?

Jo'nun sorduğu sorular hiç hoşuna gitmemişti, çünkü bu sorularla yüzleşmeye hazır değildi. Sonradan, düşünmeye fırsat bulduğunda, Jo'ya, *sen benim neler yaşadığımı hiç bilmiyorsun* demek istemişti. *Kocamtn nasıl biri olduğuna dair en ufak bir fikrin yok.*

Kahvaltıda kullandığı tabakları lavaboya bıraktıktan sonra, son birkaç ayda ne çok şeyin değiştiğini düşünerek ufak kulübede yürüdü. Neredeyse hiçbir şeyi yoktu ama kendisine, her zamankinden çok şeye sahipmiş gibi geliyordu. Yıllardır ilk

kez, sevildiğini hissediyordu. Anne olmamışa ama kendisini, hiç beklemediği anlarda Kristen'la Josh için endişelenirken buluyordu. Geleceği göremeyeceğini biliyordu ama birden, bu yeni hayaa terk eunesinin imkânı olmadığını kesinlikle fark ederek sarsılmışa.

Jo ona bir ketesinde ne demişti? "insanlara, zaten bildikleri ama kendilerine itiraf etmekten korktukları şeyleri söylüyorum." Kade bu sözleri düşündüğünde ne yapması gerektiğini anladı.

"Tabii," dedi Alex, kadının ricasını duyunca. Kade onun şaşırdığını görebiliyordu, ama adam aynı zamanda cesaretlenmiş gibiydi. "Ne zaman başlamak istiyorsun?"

"Bugüne ne dersin?" dedi Katie. "Vaktin varsa."

Alex dükkânda etrafına bakındı. Lokanta bölümünde yemek yiyen tek bir kişi vardı. Roger da tezgâha yaslanmış, onunla muhabbet ediyordu.

"Hey, Roger? Kasaya bir saatliğine bakabilir misin?" "Sorun değil patron," dedi Roger. Adam olduğu yerde kaldı. Alex onun, gerekmedikçe ön tarafa geçmeyeceğini biliyordu. Ama bugün hafta içiydi ve sabah yoğunluğundan sonra dükkâna fâzla gelen olmazdı, Alex bu yüzden duruma aldırmadı. Kasanın

arkasından çıktı.

“Hazır mısın?”

“Pek sayılmaz.” Katie gergince kollarını bedenine sardı. “Ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum.”

Dükkândan çıkıp Alex’in cipine doğru yürüdüler. Katie cipe binerken, adamın onu izlediğini hissedebiliyordu.

“Araba sürmeyi öğrenmek için neden bu kadar acele ediyorsun?” diye sordu Alex. “Bisiklet sana yetmiyor mu?” diye dalga geçti.

“Bisiklet bana yetiyor da artıyor bile,” dedi kadın. “Ama ehliyet almam gerek.”

Adam arabanın anahtarına uzandı, sonra duraksadı. Tekrar Katie’ye döndü ve ona bakarken, kadın adamın eski araştırmacı kimliğinden izler gördü. Alex tetikteydi ve kadın onun ihtiyatım sezebiliyordu.

“Araba kullanmayı öğrenmek, işin bir yanı. Ehliyet almak için, devletin kimliğini doğrulaması gerek. Doğum belgesi, sosyal güvenlik kara gibi şeyler isteyecekler.”

“Biliyorum,” dedi Katie.

Alex, sözlerini dikkade seçiyordu. “Bu bilgiler takip edilebilir,” dedi. “Ehliyet alırsan, insanlar seni bulabilirler.”

“Güvenli bir sosyal güvenlik numarası kullanıyorum,” dedi kadın. “Kevin’ın bundan haberi olsa beni çoktan bulurdu. Southport’ta kalacaksam, ehliyet almam gerek.”

Alex başını salladı. “Katie...”

Kadın uzanıp onu yanağından öptü. “Mesele değil,” dedi. “Adım Katie değil, unuttun mu?”

Alex parmağıyla kadının yanağının kıvrımını okşadı. “Benim için her zaman Katie olacaksın.”

Kadın gülümsedi. “Sana bir sır vereceğim,” dedi. “Saçımın doğal rengi, kahverengi değil. Sarı.”

Alex arkasına yaslanarak bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışa. “Bana bunu söylemek istediğinden emin misin?”

“Eninde sonunda öğreneceğini düşündüm. Kim bilir? Belki bir gün yine sarıya dönerim.”

“Neler oluyor? Birden araba kullanmayı öğrenmek istiyor, bana kendiliğinden bir şeyler anlatıyorsun...”

“Sana güvenebileceğimi söylemiştin.” Katie omuz silkti. “Ben de sana inanıyorum.”

“Bu kadar mı?”

“Evet,” dedi kadm. “Sana her şeyi anlatabileceğimi hissediyorum.”

Adam iki koltuğun arasındaki bölmenin üzerinde birbirine kenetlenmiş ellerini inceledi, sonra da Katie’ye baktı. “O zaman sadede geleceğim. Evraklarının geçerli olduğuna emin misin? Kopya olamazlar. Orijinal olmaları gerek.”

“Biliyorum,” dedi Katie.

Alex daha fazlasını sormayacak kadar düşünceliydi. Anahtarlara uzandı ama motoru çalıştırmadı.

“Ne oldu?” diye sordu Katie.

“Madem araba öğrenmek istiyorsun, derse hemen şimdi başlayabiliriz.” Kapıyı açıp dışarı çıktı. “Haydi, direksiyona geç bakalım.”

Yer değiştirdiler. Katie direksiyona geçer geçmez, Alex en temel noktalardan bahsetti. Gaz ve fren pedalları, arabayı nasıl vitese alacağı, dönüş sinyalleri, farlar, silecekler, ön paneldeki ölçekler. Baştan başlamak, her zaman en iyisiydi.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Katie konsantre olarak “Sanırım,” dedi.

“Düz vites olmadığından, tek ayağını kullanacaksın. Ya gaza ya frene basacaksın, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Katie. Sol ayağını kapıya yaklaştırdı.

“Şimdi, frene bas ve arabayı çalıştır. Hazır olduğunda ayağını frene basılı tutarak vitesi geriye al. Gaza basma, fieni yavaşça bırak. Sonra ayağım hafifçe frende tutarak direksiyonu çevir.”

Katie kendisine söylenenleri harfi harfine yerine getirerek arabayı yavaşça geriletti, sonra da Alex’in rehberliğinde otoparktan çıktı. İlk kez duraksadı. “Ana yola girmemin doğru olduğundan emin misin?”

“Trafik yoğun olsaydı hayır derdim. On altı yaşında olsan, yine hayır derdim. Ama bana kalırsa başarabilirsin, hem ben de yanındayım. Hazır mısın? Sağa döneceksin, sonra bir dahaki dönemece kadar düz gideceğiz. Sonra yine sağa döneceğiz. Arabaya alışmam istiyorum.”

Sonraki saati, kırsal bölge yollarında araba sürerek geçir-diler. Katie de çoğu acemi sürücü gibi direksiyonu fâzla çeviriyor, bazen yolun kenarına yaklaşıyordu ve park etmeye alışması biraz vakit aldı. Ama bunların dışında, ikisinin de beklemediği kadar iyi bir iş çıkardı. Dersin sonuna yaklaştıklarında, Alex kadını şehirdeki sokaklardan birine park ettirdi. “Nereye gidiyoruz?”

Alex küçük bir kahveciyi işaret etti. “Kudamak isteyeceğini düşündüm. Çok iyiydin.”

“Bilmiyorum,” dedi Katie. “Ne yaptığımı biliyormuşum gibi gelmedi.”

“Kullandıkça alışırsın,” dedi adam. “Ne kadar çok araba sürersen, o kadar doğal gelmeye başlar.”

“Yann sürebilir miyim?” diye sordu Katie.

“Tabü,” dedi adam. “Ama sabah çalışsak olur mu? Josh’ın • okulu tatile girdi. Kristen’la birlikte iki haftalığına gündüz kampına gidiyorlar, öğlen eve dönüyorlar.”

“Sabah şahane olur,” dedi Katie. “Gerçekten iyi miydim?” “İki gün daha çalışsak muhtemelen direksiyon sınavım geçersin. Tabü yazdı sınavı da geçmen lazım

ama biraz hazırlanman yeter.”

Katie birden uzanarak adamı kucakladı. “Bu arada, ders için çok teşekkürler.”

Alex de ona sarıldı. “Yardım edebildiğime seviniyorum. Araban olmasa bile kullanmayı bilmen iyi olur. Neden...”

“Arabayı kullanmayı daha gençken neden mi öğrenmedim?” Omuz silkti. “Büyürken tek bir arabamız vardı, onu da genelde babam kullanırdı. Ehliyet alsam bile araba süremeyecektim, o yüzden bana pek de önemli gelmedi. Evden ayrıldıktan sonra da araba alacak param yoktu, o yüzden yine uğraşmadım. Evlendiğimde de Kevin ehliyetimin olmasım istemedi.” Alex’e döndü. “İşte karşında, yirmi yedi yaşında bir bisikledi.”

“Yirmi yedi yaşında mısın?”

“Bunu biliyordun.”

“Aslında bilmiyordum.”

“Eee?”

“Otuzundan bir gün almamış gibisin.”

Katie adamı koluna hafif bir yumruk ata. “Bunu telafi etmek için bana bir de kruvasan alacaksın.”

“Pekâlâ. Hazır her şeyi ortaya dökme havasındayken, sonunda nasıl kaçıp kurtulduğunu da öğrenmek isterim.” Katie’nin tereddüdü çok kısa sürdü. “Tamam,” dedi.

' Dışarıda küçük bir masaya oturdular ve Katie ona nasıl kaçağım anlata - telefonu yönlendirişi, Philadelphiaya gidişi, sürekli iş değiştirişi, iğrenç motellerde kalışı, sonunda Southport’a gelişi. İlk anlatışının aksine bu kez, deneyimlerinden sakince, sanki başka birinin başından geçenleri anlaüyormuşçasına söz edebiliyordu. Hikâyesi bittiğinde, Alex başım salladı.

“Ne?”

“Kevin ın son arayışından sonra telefonu kapatuğında neler hissettiğini hayal

etmeye çalışıyorum. O hâlâ evde olduğunu sanırken. Rahatladığına eminim.”

“Rahatlamıştım. Ama aynı zamanda dehşet içindeydim. O sırada hâlâ bir işim yoktu ve ne yapacağımı bilmiyordum.”

"Ama ayakta kalmayı başardın.”

"Evet,” dedi Kade, “başardım.” Bakışları uzak bir noktaya odaklanmıştı. “Yaşadığım hayat, hiç de hayal ettiğim gibi değildi.”

Alex’in sesi tonu nazikti. “Kimsenin hayatının tam olarak hayal ettiği gibi olduğunu sanmıyorum. Yapabileceğimiz tek şey, hayatımızı en iyi şekilde değerlendirmek. İmkânsız gözüktüğünde bile.”

Katie, Alex’in hem ondan hem de kendisinden bahsettiğini biliyordu ve bir an ikisi de konuşmadı. “Seni seviyorum,” diye fisddadı Alex sonunda.

Katie eğilerek adamın yüzüne dokundu. “Biliyorum. Ben de seni seviyorum.”

26

D oıchester’daki, baharda pırıl pırıl olan çiçek bahçeleri, haziranın sonunda solmaya başlamıştı. Çiçekler kahverengileşip içlerine doğru kıvrılıyordu. Nem yavaş yavaş yükselmeye başlamış, Bostonın merkezindeki ara sokaklar, küflenen yiyeceklerin, idrarın ve çürümenin kokusuyla dolmuştu. Kevin, Coffey ile Ramirez’e, Erin’la ikisinin hafta sonunu evde geçireceklerini, film izleyip bahçeyle uğraşacaklarını söylemişti. Coffey, Provincetown ı sorduğunda Kevin ona yalan söylemiş, kaldıkları otelden ve gittikleri bazı restoranlardan söz etmişti. Coffey bu restoranların hepsine gittiğini söylemiş, Kevin’a bunlardan birinde yengeçli börek ısmarlayıp ısmarlamadığım sormuştu. Kevin ısmarlamadığım ama bir dahaki gidişinde deneyeceğini söylemişti.

Erin gideli çok olmuştu ama Kevin hâlâ her yerde onu arıyordu. Kendisine engel olamıyordu. Boston sokaklarında araba sürerken bir kadının omuzlarına düşen altın sarısı saçlarını gördüğünde, yüreğinin ağzına geldiğini hissederdi. O ince hatlı burnu, yeşil gözleri, zarif yürüyüşü arardı.

Bazen pastanenin dışında durur, Erin’ı bekliyormuş gibi yapardı.

Karısı Philadelphia’da elinden kaçmış olsa bile, onu bulabilmeliydi. İnsanlar

arkalarında iz bırakırlardı. Evraklar arkalarında iz bırakırdı. Erin, Philadelphia'da sahte bir isimle sahte bir sosyal güvenlik numarası kullanmışa ama ucuz otellerde yaşamak ve birkaç haftada bir iş değiştirmek iste-iniyorsa, bunu yapmaya devam edemezdi. Ama bu noktaya kadar, kendi sosyal güvenlik numarasını hiç kullanmamışa. Başka bir bölge karakolunda çalışan, bazı bağlantıları olan bir memur, onun için kontrol etmişti. O memur, Erinm gittiğini bilen tek kişiydi ama adam ağzını kapalı tutmuştu, çünkü Kevin onun, henüz reşit olmayan çocuk baklasıyla yasak ilişki yaşadığım biliyordu. Kevin ne zaman onunla konuşması gerekse kirlendiğini hissederdi, çünkü adam bir sapıka ve yeri, parmaklıkların arkasıydı. Ne de olsa Kutsal Kitap, *arantzda cinsel dhlaksızltk olmasın*, demişti. Ama şu an Kevin'm Erini bulabilmek ve eve getirmek için, adama İhtiyacı vardı. Karılarla kocalar birlikte olmak zorundaydı, çünkü Tann'nın ve ailelerinin önünde yemin etmişlerdi. Martta, onu bulacağını biliyordu. Nisanda, karısının ortaya çıkacağından emindi. Mayısta, adına bir yerlerde rastlayacağına hiç şüphesi yoktu ama ev boş kalmayı sürdürmüştü. Şimdi hazirandı ve Kevin düşüncelerini toplayamaz hâle gelmişti. Bazen tek yapabildiği, ondan beklenenleri önemsemeden yerine getirmekti. Konsantre olmak zordu, votkanın da bir yaran olmuyor gibiydi. Coffey'yle Ramirez'e yalan söylemek, onlar arkasından konuşurken yürüyüp gitmek zorundaydı. Şunu biliyordu. Karısı arak kaçmıyordu. Sonsuza dek yer ve iş değiştirecek değildi ya. Ona uygun bir davranış değildi bu.

Kadın güzel şeyleri sever, çevresinde öyle şeyler olmasını isterdi. Demek ki başkasının kimliğini kullanıyordu. Sürekli kaçak hayatı yaşamak istemiyorsa, gerçek bir doğum belgesiyle sosyal güvenlik numarasına ihtiyacı olacaktı. Bugünlerde işverenler kimlik istiyordu. Ama karısı, başka birinin nüfus cüzdanının nereden bulmuş, bu kimliğe nasıl bürünmüştü? En çok kullanılan yolun, yakın zamanda ölmüş, yaşı yaşma uygun birini bulmak ve vefat eden kişinin kimliğini almak olduğunu biliyordu. Teorinin ilk kısmı akla uygundu, çünkü Erin sık sık kütüphaneye giderdi. Kevin onun mikrofilmlerdeki ölüm ilanlarını taradığım, çalacak bir isim aradığını hayal edebiliyordu. Kevin, kadım kütüphaneye götürmek için, günü ne kadar yoğun olursa okun zaman ayırmış, karısıysa orada rafları tarar gibi yaparken planlar yapmış, dalavereler düşünmüştü. Karısına iyi davranmış, kadın ise minnet borcunu ihanede ödemişti. Karısının bunları yaparken nasd güldüğünü düşünmek, Kevin'ı çileden çıkarıyordu. Adam bunları hayal ederken öfkeden köpürüyordu, öfkesinden, eline bir çekiç alarak düğünlerinde hediye edilen porselenleri kırmıştı. Sonra biraz sakinleşmiş ve ne yapması gerektiğine odaklanmıştı. Kevin mart ve nisan ayları boyunca, tıpkı karısının yaptığı gibi kütüphanede saader geçirmiş, kadının

yeni kimliğini. bulmaya çalışmıştı. Ama karısı yeni bir isim bulduysa bile, kimliği nasd ele geçirmişti? Şimdi neredeydi? Eve neden dönmemişti?

Adama işkence eden sorulardı bunlar. Bazen kafası o kadar karışıyordu ki ağlamaya başlıyor, bir türlü duramıyordu. Çünkü karısını özlüyor, onun eve dönmesini istiyordu; yalnız olmak hiç hoşuna gitmiyordu. Ama bazen, Erin'ın adamı terk etmesi, Kevin'ın, onun ne kadar bencil olduğu düşüncesine odaklanmasına sebep oluyor, kadını öldürmek istiyordu.

Temmuz cayır cayır geldi, sıcak ve nemliydi. Ufiık, uzaktan görülen bir serap gibi parlıyordu. Bayram haftası geçti ve yeni hafta başladı. Evdeki klima bozulmuş ama Kevin tamirci çağumamıştı. Her sabah işe giderken başı ağrıyordu. Deneme yanılma yöntemiyle, votkanın Tylenol'dan daha çok işe yaradığım fark etmişti ama ağn her zaman oradaydı, şakakları zonlduyordu. Kütüphaneye gitmeyi bırakmıştı. CofFey ile Ramirez yine karısını sormuş, Kevin da onun iyi olduğunu söylemiş ama başka bir şey dememiş ve konuyu değiştirmişti. Yeni bir ortağı vardı, adamın adı Todd Vannerty ydi ve yeni terfi almıştı. Tanıklar ve kurbanlarla konuşurken soruların çoğunu Kevin'ın sormasına memnuniyetle izin veriyordu. Böylesi de Kevin ın hoşuna gidiyordu. .

Kevin ona, kurbanın hemen her zaman katili tanıdığını söylemişti. Ama nereden tanıdığını anlamak, her zaman kolay olmazdı. Birlikte çalıştıkları ilk haftanın sonunda, karakoldan üç blok uzaktaki bir apartman dairesine çağrddılar ve orada, kurşun yarası sebebiyle ölmüş, on yaşında bir erkek çocuğu buldular. Ateş eden, Yunanistan'dan yakın zamanda göçmüş bir adamdı. Yunanistan'ın futbol galibiyetini kudarken, silahım yere çevirip ateş etmişti. Kurşun alttaki dairenin tavanından girerek, çocuğu pizzasını yerken öldürmüştü. Kurşun çocuğun başının tepesinden gitmişti. Çocuk, pizzanın üzerine yüzüstü düşmüştü. Çocuğu gördüklerinde, ahunda peynir ve domates sosu vardı. Annesi iki saat boyunca çığlıklar atarak ağladı, adam bileğinde kelepçelede merdivenlerden indirilirken kadın onu yakalamaya çalıştı. Sonunda kendisi yuvarlanarak sahanlığa düştü, polisler de ambulans çağırmak zorunda kaldı.

Kevin'la Todd vardiyaları bittikten sonra bir bara gittiler. Todd gördüklerini unutabilirmiş gibi davranmaya çalışsa da on beş dakikadan az zamanda üç bira içti. Kevin'a, dedektiflik sınavını ilk girişinde geçemediğini, İkincisinde geçmeyi başardığını anlattı. Kevin votka içti ama yanında Todd olduğu için, barmene içkisine biraz kızılcık suyu eklemesini söyledi.

Burası bir polis barıydı. Barda polis çoktu, fiyatlar düşüktü, ışıklar loştu ve polislerle birlikte olmayı seven kadınların uğrak yeriydi. Barmen, kanuna aykırı olmasına rağmen, insanların sigara içmesine izin veriyordu. Çünkü sigara içenlerin çoğu polisti. Todd evli değildi ve bu bara sık sık geliyordu. Kevin daha önce o bara hiç gelmemişti, barın hoşuna gittiğinden de emin değildi ama eve gitmek istememişti.

Todd tuvalete gitti, döndüğünde Kevin a yaklaşarak "Bence bann sonundaki iki kadın bizi kesiyor," dedi. Kevin dönüp baktığında, kadınların da onun gibi otuz yaşlarında göründüğünü (ark etti. Kumral, Kevin'ın onlara baktığım fark edince, kızıl saçlı arkadaşına döndü.

"Evli olman çok yazık, değil mi? Bayağı hoşlar."

Yıpranmış gözüküyorlar, diye düşündü Kevin. Lekesiz tenli, limon, nane ve ona Noel'de hediye ettiği parfüm gibi kokan Erin'a benzemiyorlardı.

"İstiyorsan git konuş," dedi Kevin.

"Sanırım konuşacağım," dedi Todd. Bir bira daha ısmarladı, barın ucuna gidip gülümsedi. Muhtemelen budalaca bir şey söyledi ama bu, kadınlan güldürmeye yetti. Bir duble votka isteyen ama bu kez kızdcık suyu ekleyen Kevin, bann arkasındaki aynadan onlann yansımasını gördü. Kumral, aynada onunla göz göze geldi, Kevin da bakmaya devam etti. Kadın on dakika sonra yanma gelerek daha önce Todd'm oturduğu tabureye yerleşti.

"Bu akşam kendini pek sosyal hissetmiyor musun?" diye sotdu kumral.

"Havadan sudan konuşmakta pek başarılı değilimdir." • Kumral, bu sözleri düşünür gözüktü. "Ben Amber," dedi. Adam, "Kevin," diye cevap verdi ve yine ne diyeceğini bilemedi. Tadının neredeyse su gibi olduğunu düşünerek, içkisinden bir yudum daha aldı. Kumral ona iyice yaklaştı; limon ve nane değil, misk kokuyordu. "Todd, ikinizin de cinayet masasında çalıştığını söyledi."

"Doğru."

"Zor mu?"

"Bazen," dedi Kevin. İçkisini bitirip kadehini kaldırdı. Barmen de yeni bir içki getirdi. "Sen ne iş yapıyorsun?" "Ağabeyimin pastanesinde müdürüm.

Restoranlara ekmek satıyoruz.”

“Kulağa ilginç geliyor.”

Kadın şüpheyle gülümsedi. “Hayır, gelmiyor. İlginç değil zaten ama faturaları ödememizi sağlıyor.” Loş ışıkta, dişleri beyaz beyaz parlıyordu. “Seni burada daha önce hiç görmedim.” “Beni Todd getirdi.”

Kadın başıyla Todd’ı işaret etti. “Onu daha önce de gördüm. Etek giyen, nefes alan her şeye asılır. Nefes almasının şart olduğuna da emin değilim. Arkadaşım buraya bayılıyor ama ben genelde kadanamıyorum. Beni de zorla yanında getiriyor.”

Kevin başıyla onaylayarak taburesinde kıpırdandı. CofFey’yle Ramirez’in buraya hiç gelip gelmediklerini merak etti.

“Seni sıkıyor muyum?” diye sordu kadın. “İstersen seni rahat bırakabilirim.”

“Sıkmıyorsun.”

Kadın saçım arkaya atınca, Kevin onun başta sandığından daha güzel olduğunu düşündü. “Bana içki ısmarlar mısın?” dedi kadın.

“Ne istersin?”

Kadın, “Cosmopolitan,” dedi, Kevin da barmene işaret etti. Birazdan Cosmopolitan geldi.

“Bu işte pek iyi değilimdir,” diye itirafta bulundu Kevin. “Hangi işte?”

“Bunda.”

“Yalnızca konuşuyoruz,” dedi kadın. “Gayet iyi gediyorsun.” “Ben evliyim.”

Kadın gülümsedi. “Biliyorum. Yüzüğünü gördüm.”

“Bu seni rahatsız ediyor mu?”

“Dediğim gibi, yalnızca konuşuyoruz.”

Kadın parmağım kadehinde dolaştırdı. Kevin, bu parmağın ucunda biriken nemi

gördü.

“Karın burada olduğunu biliyor mu?” diye sordu kadın. “Karım şehir dışında,” dedi Kevin. “Bir arkadaşı hasta, ona yardım ediyor.”

“Sen de bara giderim diye mi düşündün? Birkaç kadına asılırım diye?”

“Ben öyle biri değilim,” dedi Kevin getgince. “Kanma âşığım.”

“öyle olmalısın zaten. Yani, onunla evlendiğine göre.” Kevin bir duble votka daha içmek istedi ama içkiyi kadının önünde ısmarlamak istemedi; bunu az önce yapmıştı zaten. Kadın onun akimı okumuş gibi barmene işaret etti,

adam da bir içki daha verdi. Kevin büyük bir yudum alırken, yine içkinin suya benzediğini düşünmüştü.

“Bunu yapmamın sakıncası var mı?” diye sordu Amber.

“Yok,” dedi.

Kadın ona şehvetli bir ifadeyle baktı. “Yerinde olsam, karına burada olduğumu söylemezdim.”

“Neden?” diye sordu Kevin.

“Çünkü böyle bir yere göre fâzla yakışıklısın. Sana kimin asılacağı hiç belli olmaz.”

“Bana asılıyor musun?”

Kadının cevap vermesi bir iki saniye sürdü.-“Evet desem, rahatsız olur muydun?”

Kevin kadehini barın üzerinde ağır hareketlerle döndürdü. “Hayır,” dedi. “Olmazdım.”

İki saat daha içip flört ettikten sonra kadının evine gitti. Amber, adamın bu durumu gizlemek istediğini anlayarak, ona adresini vermişti. Amber’la arkadaşı gittikten sonra Kevin yarım saat dahalodd’la barda kalmış, sonra da eve gidip Erin'ı araması gerektiğini söylemişti.

Araba sürerken dünya, görüş açısının kenarlarında bulanır gibi olmuştu. Kafasındaki düşünceler birbirine girmişti ve adam arada bir yoldan çıktığım biliyordu ama o iyi bir dedektifti. Durdurulsa bile tutuklanmazdı. Çünkü polisler, diğer polisleri tutuklamazdı. Hem birkaç kadeh içkiden he olurdu?

Amber bardan birkaç blok uzakta, bir apartman dairesinde yaşıyordu. Kevin kapıyı çaldı. Amber kapıyı açtığında, üzerinde bedenine sardığı çarşaf dışında hiçbir şey yoktu. Kevin kadım öptü, yatak odasına taşıdı. Kadının parmaklarının, gömleğinin düğmelerini çözdüğünü hissetti. Kadını yatağa yatırıp soyundu, sonra da ışığı kapattı çünkü kansmı aldattığını hatırlamak istemiyordu. Zina günahtı ve Kevin arak kadınla sevişmek istemiyordu. Ama içki içmişti ve dünya bulanıklaşmış gibiydi. Kadının üzerinde de çarşaf dışında bir şey yoktu ve her şey çok kafa karıştırıcıydı.

Kadın, Erin gibi değildi. Vücudu, şekli, kokusu farklıydı. Baharadı, neredeyse hayvansı bir kokusu vardı ve elleri fâzla hareket ediyordu. Amber'la her şey yeniydi ve Kevin bundan hoşlanmamıştı ama duramıyordu da. Kadının, onun adını söylediğini, ayıp laflar ettiğini duyuyordu ve Erin'ı düşünebilmek için, çenesini kapamasını söylemek istedi. Ama konsantre olmak zordu, çünkü her şey kafa karıştırıcıydı.

Kadının kollarını sıktı. Onun iç çekerek, "O kadar sıkma," dediğini duyunca ellerim gevşetti. Ama sonra kadının kollarını yeniden sıktı, çünkü öyle yapmak isdyordu. Kadın bu kez hiçbir şey söylemedi. Kevin, Erin'ı, kadının nerede olduğunu, iyi olup olmadığını ve yine onu ne kadar özlediğini düşündü.

Erin'ı dövmemeliydi çünkü o tadı, iyi yürekli ve nazik bir kadındı. Yumruklanmayı, tekmelenmeyi hak etmiyordu. Onun gidişi, Kevinın suçuydu. Karısını sevmesine rağmen onu kendisinden uzaklaştırmıştı. Onu aramış, bulamamıştı; Philadelphia'ya gitmişti ve şimdi Amber adında, elleriyle ne yapacağını bilemeyen, garip sesler çıkaran bir kadınla birlikteydi. Son derece yanlıştı bu.

İşleri bittiğinde, Kevin orada kalmak istemedir Yataktan kalkıp giyindi. Amber lambayı yakarak yatakta doğrulup oturdu. Kevin onu görünce yine Erin olmadığını hatırladı, midesinin bulandığını hissetti. Kutsal Kitap, *zina yapan insan budaladır, çünkü aslında kendi ruhunu mahveder,* derdi.

Amber'dan uzaklaşmalıydı. Buraya neden geldiğini bilmiyordu ve kadına

baktığında midesi düğüm düğüm oluyordu.

Kadın, "İyi misin?” diye sordu.

“Burada olmamalıyım,” dedi Kevin. “Hiç gelmemeliydim.” “Eh, artık bunun için biraz geç,” dedi kadın.

“Gitmem gerek.”

“Hemencecik mi?”

“Evliyim,” dedi Kevin tekrar.

Kadın takatsizce gülümseyerek “Biliyorum,” dedi, “önemli değil.”

“Hayır, önemli,” diyen Kevin, giyindikten sonra daireyi terk etti, merdivenlerden koşa koşa inip arabasına bindi. Hızlı sürdü ama bu kez yoldan çıkmadı çünkü hissettiği suçluluk onu ayıltmış gibiydi.

Eve vardığında Feldman ların penceresinde bir ışık gördü ve araba yoluna girerken, onların camdan gizlice bakacaklarını düşündü. Feldman’lar kötü komşulardı; ona hiç el sallamazlar, çocuklara bahçelerinden uzak durmalarını söylerlerdi. Kevinın ne yaptığını anlayacaklardı, çünkü onlar kötü insanlardı. Kevin da kötü bir şey yapmıştı ve böyle insanlar birbirlerini anlarlardı.

İçeri girdiğinde bir içkiye ihtiyacı olduğunu hissetti ama votkanın düşüncesi bile midesini bulandırıyor, kafası harıl hani çalışıyordu. Karısını aldatmıştı ve Kutsal Kitap, *utancı hiçbir zaman silinmeyecek*, derdi. Tanrı’nın emrine karşı gelmiş, Erin’a ettiği yemini bozmuştu ve gerçeğin ortaya çıkacağını biliyordu. Amber da Todd da Feldman’lar da biliyordu. Birine söyleyecekler, o kişi de başka birine söyleyecek ve Erin, adamın ne yaptığını öğrenecekti.

Kevin oturma odasında volta atarken nefesi gitgide hızlandı çünkü Erinin, yaptığı şeyin sebebini anlamasını sağlayamayacağını biliyordu. O karısıydı ve adamı hiçbir zaman

affetmeyecekti. Ona kızacak, kanepede yatmasını söyleyecek ve sabah ona hayal kırıklığıyla bakacaktı çünkü Kevin bir günahkârdı. Erin bir daha ona hiç güvenmeyecekti. Kevin hissettiği mide bulantısıyla titredi. Bir başka kadınla yatmıştı. Oysaki Kutsal Kitap, *cinsel günahlarla, pislikle, şehvetle ve utanç*

verici arzularla alakanız olmasın, derdi. Her şey kafasını karıştırıyordu; Kevin düşünmeyi bırakmak istese de yapamıyordu. İçki içmek istiyor ama içemiyordu ve Erin'ın birden kapının eşiğinde belireceği hissine kapılmıştı.

Ev darmadağınık ve kirliydi. Erin, onun ne yaptığım hemen anlayacaktı. Kevinın aklı karmakarışıktı ama bu iki durumun birbirine bağlı olduğunu biliyordu. Oturma odasını telaşla arşınladı. Kirlilik ve ihanet, birbirine bağlı şeylerdi. Çünkü ihanet pis bir şeydi ve Erin ev kirli olduğu için Kevinın onu aldattığını anlayacaktı. İkisi birbirine bağlantılıydı. Birden dolaşmayı keserek mutfağa gitti, lavabonun altında bir çöp poşeti buldu. Oturma odasına dönerek dizlerinin üzerine çöktü, emekleyerek boş yemek kutularını, dergileri, plastik çatal bıçaklan, boş votka şişelerini ve pizza kutularını poşete doldurdu.

Saat gece yansını geçmişti ve ertesi sabah işi yoktu. Kevin uyumadı, evi temizledi, bulaşıklan yıkadı ve Erin için aldığı elektrik süpürgesiyle evi süpürdü. Evi, kadın ne yaptığım anlamasın diye, kirlilikle ihanetin birbirine bağlı olduğunu bildiği için temizledi. Kirli çamaşırlan çamaşır makinesine koydu, yıkandıklarında kuruttu, bir tur çamaşır daha yıkanır ve kururken, ilk yıkananlan kadadı.

Güneş doğarken, Kevin kanepenin yastıklarını çıkararak bütün kırıntılar yok olana dek elektrik süpürgesiyle süpürdü. Çalışırken ikide bir pencereden dışarı bakıyordu; Erin'ın her

an gelebileceğini biliyordu. Tuvaleti fırçaladı, buzdolabında-ki yemek lekelerini temizledi, muşambayı paspasladı. Şafak vakti sabaha, sonra da kuşluğa döndü. Çarşafları yıkadı, perdeleri çekti, evlilik fotoğraflarının çerçevesinin tozunu aldı. Çimlerin kırpılan parçalarını çöp kutusuna attı, sonra da alışverişe giderek jambon, hindi, Dijon hardalı ve pastaneden taze çavdar ekmeği aldı. Çiçek alıp masaya yerleştirdi, yanına mumlan da ekledi. İşi bittiğinde nefes nefeseydi. Kendisine büyük bir kadeh buzlu votka doldurup mutfak masasına oturdu, Erini bekledi. Muduydu, çünkü evi temizlemişti ve Erin ne yaptığını hiçbir zaman öğrenmeyecekti. Hep istediği gibi bir evlilikleri olacaktı. Birbirlerine güvenecekler, mudu olacaklardı. Kevin onu sonsuza dek sevecek, bir daha hiç al-datmayacaktı. Tanrı aşkına, neden böyle iğrenç bir şey yapacaktı ki?

XVatie ehliyetini temmuzun ikinci haftasında aldı. Sınava girmeden önceki günlerde Alex ona düzenli olarak direksiyon dersleri vermişti ve Katie sınavdan önce biraz heyecanlansa da neredeyse mükemmel bir puanla geçmişti. Ehliyet birkaç gün sonra postayla geldi ve Katie zarfı açtığında neredeyse başı döndü. Kendisinin olacağım hiç hayal etmediği bir ismin yanında fotoğrafı vardı ama Kuzey Carolina eyaletine göre, burada yaşayan herkes kadar gerçekti.

Alex o gece onu Wilmington a yemeğe götürdü. Sonra da el ele tutuşarak şehrin sokaklarını dolaştılar ve dükkânlara balcalar. Katie, Alex'in ona sık sık, eğlenerek baktığını görüyordu. "Ne?" diye sordu sonunda.

"Erin adında birine benzemediğini düşünüyordum. Katie ye benziyorsun."

"Katie'ye benzemeliyim zaten," dedi kadın. "Adım bu ve bunu kanıtlayacak bir ehliyetim var."

"Olduğunu biliyorum," dedi Alex. "Şimdi ihtiyacın olan tek şey, bir araba."

"Arabaya neden ihtiyacım olsun?" Katie omuz silkti. "Burası ufak bir şehir, benim de bisikletim var. Hem yağmur yağdığında, nereye gitmem gerekirse gereksin, beni götürmeye hevesli bir adam var. Şoförüm varmış gibi hissediyorum." "Gerçekten mi?"

"Hı-hı. Hem istesem arabasını ödünç vereceğinden de eminim. Onu parmağıma dolamış durumdayım."

Alex tek kaşım kaldırdı. "Adam gibi birine benzemiyor." "Fena değil," diye dalga geçti Katie. "Başta biraz umutsuz gibiydi, bana bir sürü bedava şey vermişti ama sonradan alıştım."

"Alandan bir kalbin var."

"Tabii ki," dedi kadın. "Milyonda bir rasdanan türden biriyim."

Alex güldü. "Sonunda kabuğundan çıkağını ve gerçek kişiliğini gördüğümü düşünmeye başlıyorum."

Katie bir süre konuşmadan yürüdü. "Gerçek hâlimi tanıyorsun," dedi, durup Alex'e bakarak. "Herkesten iyi tanıyorsun."

“Biliyorum,” dedi Alex, Katie’yi kendisine çekecek. “O yüzden, bir şekilde birbirimizi bulmanın kaderimiz olduğunu düşünüyorum.”

Markette işler her zamanki gibi yoğundu ama Alex tatile çıka. Uzun zamandır ilk kez tatil yapıyor, öğleden sonralarının çoğunu Katie ve çocuklarla geçirerek tembel yaz günlerinin tadını, çocukluğundan beri yapmadığı bir şekilde çıkarıyordu. Josh’la balığa çıkıyor, Kristen’la bebek evleri yapıyordu. Bir gün Katie’yi Myrde Plajı’ndaki caz festivaline götürdü. Ateş böcekleri ortaya çıkağında düzinelercesini ağ ile yakalayıp bir kavanoza koydular. O gece, o garip panlayı hayretle, büyülenmiş gibi izlediler, sonra da Alex kavanozun kapağını açtı.

Bisiklet sürüyor, sinemaya gediyorlardı ve Kade akşamları çalışmadığında, Alex barbeküyü yakıyordu. Çocuklar, yemeklerini yedikten sonra, hava kararana dek yüzüyorlardı. Onlar duş alıp yattıktan sonra, Alex arka taraftaki ufak iskelede Katie’yle oturuyor, ay gökyüzünde ağır ağır hareket ederken ikisi suya sarkıttıkları bacaklarım sallıyordu. Şaraplarım içip önemsiz şeylerden konuşuyorlardı ama Alex, birlikte geçirdikleri bu sükunet dolu anları çok seviyordu.

Kristen, Katie’yle vakit geçirmekten özellikle hoşlanıyordu. Dördü birlikte yürürken, Kristen sıklıkla Katie’nin eline uzanıyor, oyun parkında düştüğünde ona koşuyordu. Kızını böyle görmek Alex’in kalbini ısıtıyordu ama her zaman hafif bir üzüntü de hissediyordu. Çünkü kızının ihtiyaçlarını, ne kadar çabalasa da hiçbir zaman tamamen karşılayamayacağını anlıyordu. Ama Kristen koşarak yanına gelip Katie’nin onu alışverişe götürüp götüremeyeceğini sorduğunda, Alex hayır diyemiyordu. Alex kızı yılda bir iki kez alışverişe götürmeyi ihmal etmese de buna eğlence fırsatından çok, babalık görevi olarak bakıyordu. Katie ise alışveriş fikrinden keyif alıyor gibiydi. Alex, Katie’ye bir miktar para verdikten sonra cipin anahtarlarım uzatmış ve onlar giderken otoparkta durup arkalarından el sallamıştı.

Katie’nin varlığı Kristen’ı çok mutlu ediyordu etmesine ama Josh’ın hisleri pek o kadar belli değildi. Alex bir gün önce onu bir arkadaşının yüzme partisinden almış, çocuk akşamın geri kalanında ne Alex’e ne Katie’ye bir şey söylemişti. Günün erken saaderinde kumsaldayken de pek sesi çıkmamıştı. Alex bir şeyin onu rahatsız ettiğini anlayarak, alaca karanlık çökerken, oltalarım almalarını önerdi. Rengi koyulaşan suda gölgeler uzamaya başlamışa. Dere durgundu ve kayıp giden buludarı yansıtan koyu renk bir ayna gibiydi.

Gökyüzü menekşe rengine, sonra çivit mavisine dönüşürken, bir saat boyunca oltalarını fırlattılar; yemler suya çarptıklarında suda daireler oluşturuyordu. Josh o garip sessizliğini koruyordu. Başka zaman olsa, bu tablo Alex'e huzurlu gözükebilirdi ama adamın içinde, bir şeylerin yolunda olmadığına dair ısrarcı bir his vardı. Tam bunu Josh'a sormak üzereyken oğlu ona doğru döndü.

"Baba?"

"Evet?"

"Annemi hiç düşünüyor musun?"

"Her zaman," dedi Alex.

Josh başını salladı. "Ben de düşünüyorum."

"Düşünmelisin de zaten. Seni çok seviyordu. Neler düşünüyorsun?"

"Bize kurabiye yapışım haarlıyorum. Kremasını sürmeme izin verirdi."

"Bunu ben de hatırlıyorum. 'Yüzün pembe kremayla kaplanırdı. Annen o hâlde resmini çekmişti. Hâlâ buzdolabına asılı duruyor."

"Sanırım o yüzden hatırlıyorum." Josh oltasının sapını kucağına dayadı. "Onu özlüyor musun?"

"Tabii özlüyorum. Onu çok sevendim," dedi Alex, gözlerini Josh'ınkilerden ayırmayarak. "Neler oluyor Josh?"

Burnunu ovuşturan Josh, "Dün partide..." dedi duraksayarak.

"Ne oldu?"

"Annelerin çoğu hep yanımızda kaldı. Konuştular falan."

t

"İsteseydin ben de kalırdım."

Josh yere baktı ve Alex o sessizlikte birden oğlunun söylemediği şeyi anladı. “Kalmam lazımdı, değil mi? Ebeveynlerle çocukların yapması gereken bir şeydi.” Ses tonu, soru sorar gibi değil, bildiği bir şeyi ifâde eder gibiydi. “Ama bana söylemedin, çünkü oradaki tek baba ben olacaktım, değil mi?” Josh suçlu gpzükerek başıyla onayladı. “Bana kızmam istemiyorum.”

Alex kolunu oğlunun omzuna doladı. “Kızmadım,” dedi. “Emin misin?”

“Eminim. Sana böyle bir şey için kızamam.”

“Annem yaşasaydı benimle gelir miydi sence?”

“Tabii gelirdi. Böyle bir şeyi kaçırmak istemezdi.”

Derenin uzak ucunda bir tekir balığı sıçradı ve ufacık dalgalar onlara doğru gelmeye başladı.

“Bayan Katie’yle çıktığında ne yapıyorsun?” diye sordu Josh. Alex yerinde hafifçe kıpırdandı. “Bugün kumsalda yaptığımız gibi şeyler. Yemek yiyor, konuşuyor, bazen de yürüyüşe çıkıyoruz.”

“Son zamanlarda onunla çok vakit geçiriyorsun.”

“Evet.”

Josh düşündü. “Ne hakkında konuşuyorsunuz?”

“Normal şeyler.” Alex başını eğdi. “Seninle kardeşinden de bahsediyoruz.”

“Ne diyorsunuz?”

“İkinizle zaman geçirmenin ne kadar eğlenceli olduğundan, senin okulda ne kadar başarılı olduğundan, odanı ne kadar temiz tuttuğundan söz ediyoruz.”

“Ona bugün partide kalman gerektiğini söylemediğimi de anlatacak mısın?”

“Anlatmamı istiyor musun?”

“Hayır.”

“O zaman bir şey söylemem.”

“Söz mü? Çünkü bana kızmasını istemiyorum.”

Alex parmaklarım kaldırdı. “İzci sözü. Ama bilesin diye söylüyorum, anlatsam bile kızmazdı. Senin harika bir çocuk olduğunu düşünüyor.”

Josh oturduğu yerde dikleşerek oltasının ipini çekmeye başladı. “İyi,” dedi. “Ben de onun harika biri olduğunu düşünüyorum.”

Alex o gece Josh’la yaptıkları konuşmayı düşünmekten uyuyamadı. O akşamki üçüncü birasını yudumlarken, yatak odasındaki Carly’nin portresine uzun uzun baktı.

Kristen’la Katie enerji ve heyecan dolu hâlde eve dönmüşler, aldıkları kıyafederi göstermişlerdi. Katie verdiği paranın yansını geri getirerek onu şaşırtmış, indirimdeki şeyleri bulmakta hayli başardı olduğunu söylemişti. Kristen aldıklarından birini giyerek ona mankenlik yaparken Alex kanepede oturdu, kızının içeri giderek üzerinde tamamen farklı bir şeyle dönüşünü izledi. Normalde böyle şeyleri hiç umursamayan Josh bile Nintendo oyununu bir kenara bıraktı ve Kristen odadan çıktığında Katie’nin yanına yaklaştı.

“Beni de alışverişe götürebilir misin?” diye sordu, Fısıltıyı andıran bir sesle. “Çünkü yeni gömleklere falan ihtiyacım var.”

Sonra Alex, Çin yemeği sipariş etti, masanın etrafına dizildiler, gülüp eğlenerek yemeklerini yediler. Katie yemek sırasında bir ara durup çantasından deri bir bileklik çıkardı ve Josh’a döndü. “Bunun bayağı havalı gözüktüğünü .düşündüm,” dedi, bilekliği Josh’a uzatarak. Çocuğun şaşkınlığı, bilekliği taktığında hoşnutluğa dönüştü ve Alex, Josh’m gözlerinin, akşamın geri kalanında sürekli Katie’ye kaydığını fark etti.

Ne ilginçtir ki Alex, Carly’yi en çok böyle akşamlarda öz-lüyordu. Karısı onlarla bir aile olarak böyle geceler geçirmemiş olsa da -çünkü o öldüğünde çocuklar çok küçüktü- Alex onun masada olduğunu hayal etmekte hiç zorlanmıyordu.

Belki de Katie eve gittikten, Kristen’la Josh uyuduktan çok sonra bile, uyuyamamasının sebebi buydu. Alex örtüleri bir kenara atarak dolaba gitti ve birkaç yıl önce koyduğu kasayı açtı. İçinde, önemli fınansal belgelerle sigorta evrakları vardı ve bunların yanında, evliliğinden kalma hazineler duruyordu. Carly’nin biriktirdiği şeylerdi bunlar. Balayında çekilen fotoğraflar, Vancouverda tatil yaparken buldukları dört yapraklı yonca, karısının evlendikleri gün elinde

taşıdığı şakayık ve zambak buketi, Josh'la Kristen'ın hâlâ rahmindeyken ultrasonla çekilmiş fotoğrafları ve ikisinin de hastaneden eve getirilirken üzerlerinde olan kıyafeder. Birlikte geçirdikleri yılları gösteren fotoğraf negatifleriyle kamera diskleri. Bunların her biri hatıralarla doluydu ve Alex, Carly' nin ölümünden beri, kasaya onun yazdığı mektuplar dışında hiçbir şey eklememiş-ti. Mektuplardan biri ona yazılmıştı. Ama İkincisinin üzerinde isim yoktu ve açılmamıştı. Alex mektubu açamazdı -sonuçta, sözü sözdü.

Onlarca kez okuduğu mektubu çıkardı, diğerini kasada bıraktı. Carly ona ölümüne bir haftadan az zaman kalmışken zarflan ona verene dek, Alex'in mektuplardan hiç haberi olmamışa. Karısı o sırada artık yataktan çıkamıyor, yalnızca sıvı gıdalarla besleniyordu. Alex onu banyoya taşıdığında, karısının içi boşaltılmışçasına hafif olduğunu hissediyordu.

Kadının uyanık olduğu birkaç saad, sessizce baş ucunda oturarak geçiriyordu. Karısı genelde birkaç dakika sonra tekrar uykuya dalıyor, Alex ona uzun uzun bakıyor, karısının ona ihtiyacı olur diye gitmeye korkuyordu. Ama kadın yeterince dinlenemez diye kalmaya da korkuyordu. Kadının ona zarfları verdiği gün, onların sihirliymişçesine battaniyelerin arasında belirdiğini görmüştü. Karısının mektupları iki ay önce yazdığını, o zamandan beri zarfların annesinde olduğunu sonradan öğrenecekti.

Alex zarfı açtı ve okunmaktan yıpranmış mektubu çıkardı. Mektup sarı, avukadarın kullandığı türden kâğıda yazılmıştı. Alex mektubu burnuna götürdüğünde hâlâ karısının sürdüğü losyonun kokusunu alabiliyordu. Alex kendi şaşkınlığını ve karısının anlayış bekleyen, yalvaran gözlerle ona baktığını hatırlıyordu.

"önce bunu mu okumamı istiyorsun?" diye sorduğunu hatırlıyordu. Üzerinde adı olan mektubu işaret etmiş, karısı da hafifçe başım sallamıştı. Alex mektubu çıkarırken karısı rahadamış, başı yeniden yastığa düşmüştü.

Bir tanecik Alex im,

Bizi ziyaret eden ve uyandığımızda içimizin tatminle dolmasını sağlayan düşler, hayan yaşanmaya değer kılan rüyalar vardır. Sen o rüyasın canım kocactğtm ve seninle ilgili hislerimi kelimelere dökmek zorunda olmak beni üzüyor.

Bu mektubu hâlâ yazabilecek durumdayken yazıyorum ama söylemek istediklerimi kâğıda nasıl dökeceğimden emin değilim. Yazar değilim ve şu an

kelimeler bana

çok yetersiz gözüküyor. Seni ne kadar sevdiğimi nasıl tarif edebilirimi Böyle bir aşkı tarif etmek mümkün müdür? Bilmiyorum ama burada elimde kalem, önümde kâğıtla otururken denemem gerektiğini biliyorum.

Benim zor kadınt oynadığım hikâyesini anlatmayı sevdiğini biliyorum ama ilk tanışmamızı hatırladığımda, daha o andan, birlikte olmantn kaderimizde olduğunu fark ettiğimi düşünüyorum. O geceyi büyük bir netlikle hatırlıyorum. Ttpkt elimi eline aldığında tam olarak neler hissettiğimi ve kumsaldaki o bulutlu öğleden sonra, tek dizinin üzerine çöküp benden kartn olmamı istediğin günün her ayrıntısını hatırladığım gibi. Sen hayatıma girene kadar ne çok şeyden mahrum kaldığımı anlayamamıştım. Bir dokunuşun bu kadar anlamlı, bir yüz ifadesinin bu denli dokunakh olabileceğini hiç bilmezdim. Bir öpücüğün resmen soluğumu kesebileceği akltma bile gelmezdi. Sen bir kocadan isteyebileceğim her şeye sahipsin, her zaman da sahiptin. İyi yürekli, güçlü, şefkatli ve zekisin; beni her zaman neşelendirebiliyorsun ve sandığından çok daha iyi bir babasın. Çocuklarla anlaşma konusunda doğal bir yeteneğin var; onların sana güvenmesini sağlayabiliyorsun. Çocuklar omzunda uyurlarken onlara nasıl sarıldığını görmek beni ne kadar muthı ediyor, anlatamam.

Hayatım, içinde sen olduğun için kat kat güzeL İşte durumu böyle zor kılan da bu; o yüzden ihtiyacım olan kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Bütün bunların yakında biteceğini bilmek beni korkutuyor. Ama sırf kendim için değil, senin ve çocuklarımız için de korkuyorum. Hepinize büyük bir üzüntü yaşatacağımı bilmek kalbimi parça parça ediyor ama ne yapacağımı bilemiyorum.

Elimden gelen tek şey, sana ilk tanışmamızda neden âşık olduğumu 'hatırlatmak ve seni de güzel çocuklarımızı da incittiğjm için ne kadar üzüldüğümü ifade etmek. Bana duyduğun sevginin ızdtrap çekmene neden olacağını dü-. şünmek de bana acı veriyor.

Ama sevginin acı verdiği gibi, iyileştirebileceğine de inanıyorum ve bu yüzden sana bir mektup daha veriyorum. Mektubu lütfen okuma. Sana, ailelerimize ya da arkadaşlarımıza yazılmış bir mektup değil Bu mektubu eninde sonunda vereceğin kadını şu an ikimizin de tanıdığımdan şüpheliyim. Anlıyorsun ya, bu mektup, seni sonunda iyileştirecek, tekrar bir bütün olmanı sağlayacak kadın için.

Şu an böyle bir şeyi hayal bile edemediğini biliyorum. Onu bulman aylar, yıllar alabilir ama eninde sonunda mektubu başka bir kadına vereceksin. Ben, bana yaklaştığın ilk gece içgüdülerime nasıl güvendiysem, sen de kendi içgüdülerine öyle güven. Mektubu okumayı hangi kadının hak ettiğini nasıl bileceksen, mektubu ona nerede ve ne zaman vereceğini de bileceksin. Mektubu verdiğinde bir yerlerde, bir şekilde, yukarıdan ikinize birden gülümseyeceğimi biL

Sevgilerle

Carly

Alex mektubu tekrar okuduktan sonra yiıe zarfa koyup kasaya yerleştirdi. Camdan görünen gökyüzü ayın aydınlattığı buludarla doluydu ve garip bir biçimde, akkor gibi parlıyordu. Alex, Carly'yle Katie'yi düşünerek yukarı baktı. Carly ona

içgüdülerine güvenmesini söylemişti. Carly ona, mektupla ne yapacağını bileceğini söylemişti.

Alex birden, Carly nin haklı olduğunu fark etti. En azından yarı yarıya. Alex mektubu Katie'ye vermek istediğini biliyordu. Ama kadının, mektubu almaya hazır olup olmadığından emin değildi.

28

Hey, Kevin." Bili ona el salladı. "Bir dakikalığına ofisime gelebilir misin?"

Kevin neredeyse Bill'in masasına ulaşmışa; CofFeyyle Ramirez onu gözleriyle izliyordu. Kevin'ın yeni ortağı Todd, masasındaydı ve zayıf bir tebessümle gülümsedi. Ama bu tebessüm çabucak kayboldu ve Todd arkasını döndü.

Kevin m başı zonlduyordu ve adam sabahın köründe Bill'le konuşmak istemiyordu ama endişeli değildi. Tanıklar ve kurbanlarla konuşma konusunda iyiydi, suçluların ne zaman yalan söylediğini de anlardı. Birçok kişiyi tutuklamış, suçlular mahkûm olmuştu. Bili ona sandalyeye oturmasını işaret etti. Kevin, oturmak istememesine rağmen sandalyeye yerleşti. Bill'in neden ondan oturmasını istediğini merak ediyordu, çünkü genelde ikisi konuşurken Kevin ayakta dururdu. Sol şakağındaki ağrı, kafasına kalem saplamyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu; Bili bir an ona bakmakla yetindi. Sonunda kalktı, kapıyı kapata, sonra da masasının kenarına tünedi.

“Nasılsın Kevin?”

“İyiyim,” dedi Kevin. Ağrıyı azaltmak için gözlerini kapatmak istiyordu ama Bill’in onu incelediğinin farkındaydı. “Ne oldu?”

Bili kollarını kavuşturdu. “Seni, hakkında bir şikâyet aldığımızı haber vermek için çağırdım.”

“Ne tür bir şikâyet?”

“Bu ciddi bir durum Kevin. İçişleri Bakanlığı işe karışmış durumda ve şu andan itibaren, hakkında soruşturma yapılmak üzere, ücretsiz olarak görevden uzaklaştırılıyorsun

Kelimeler Kevin’a karmakarışık geliyor, en azından başlangıçta hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sonra konsantre oldu ve BilTin yüzündeki ifâdeyi görerek, baş ağrısıyla uyanmamış olmayı, votkaya bu kadar ihtiyaç duymamayı diledi.

“Neden söz ediyorsun sen?”

Bili masasından birkaç sayfa aldı. “Gates cinayeti,” dedi. “Tavandan vurulan çocuk? Bu ayın başında?”

“Hatırlıyorum,” dedi Kevin. “Alnında pizza sosu vardı.”

“Anlamadım?”

Kevin gözlerini kırpıştırdı.

“Çocuk. Onu öyle bulduk. Çok korkunçtu. Todd bayağı sarsıldı ” .

Bili alrnnı kırıştırdı. “Bir ambulans çağrılmış,” dedi. Kevin derin nefesler alıp vererek konsantre olmaya çalıştı.

“Anne için geldi,” dedi Kevin. “Kadın doğal olarak yıkılmış durumdaydı, silahı ateşleyen YunanistanlI adama saldırdı. Boğuştular, kadın da merdivenlerden düştü. Hemen ambulans çağırdık... Bildiğim kadarıyla, hastaneye kaldırıldı.”

Bili ona bir süre daha baktıktan sonra, sayfâları bir kenara bıraktı. “Kadınla önceden konuştun, değil mi?”

“Denedim... Ama histerik hâldeydi. Onu yatıştırmaya çalıştım ama delirdi. Anlatacak başka ne var? Hepsi raporda yazıyor.”

Bili yine masasındaki kâğıdara uzandı. “Yazdıklarım gördüm. Ama kadın, senin ona suçluyu merdivenlerden itmesini söylediğini iddia ediyor.”

“Ne?”

Bili kâğıdarı okudu. “Ona Tanrı’dan söz ettiğini, *o adam bir günahkâr ve cezalandırılmayı hak ediyor, çünkü Kutsal Kitap, öldürmeyeceksin, diyor,* dediğini iddia etmiş. Ayrıca ona, adamın, çocuğunu öldürmüş olmasına rağmen muhtemelen şartlı tahliye olacağını, kadının işi ele alması gerektiğini söylediğini öne sürüyor. Çünkü suçlular cezalandınlmayı hak ediyorlarmış. Bunlar sana bir şey hatırlatıyor mu?”

Kevin yanaklarına hücum eden kanı hissedebiliyordu. “Bu çok saçma,” dedi. “Yalan söylüyor, biliyorsun, değil mi?” Kevin, Bill’in derhâl, onunla hemfikir olmasını, İçişleri Bakanlığı’nm onu aklayacağını bildiğini söylemesini beklemişti. Ama Bili öyle yapmadı. Patronu öne eğildi.

“Ona tam olarak ne söyledin? Kelimesi kelimesine?”

“Ona hiçbir şey söylemedim. Ne olduğunu sordum, o da bana anlattı. Tavandaki deliği gördüm, yukarı çıktım ve komşu silahı ateşlediğini itiraf edince onu tutukladım. Adamı kelepçeleyip merdivenlerden indirmeye başladım sonra kadın birden ona saldırdı.”

Bili gözlerini sessizce Kevin’a dikmişti. “Ona günahtan bahsetmedin mi?”

“Hayır."

Adam okuduğu kâğıdı kaldırdı. “Ona, *Tanrt, intikam benim, karşılığı öderim*, kelimelerini etmedin mİ?”

“Hayır.”

"Bunların hiçbiri tanıdık gelmiyor mu?”

Kevin içinde öfkenin yükseldiğini hissetti ama onu zorla bastırdı. “Hiçbirini söylemedim. Bu bir yalan. İnsanlar nasıldır, bilirsin. Muhtemelen bizi dava edip

yüklü bir tazminat almak istiyor.”

BiU’in çene kası seğiriyordu, konuşması vakit aldı.

“Bu kadınla konuşmadan önce içki içmiş miydin?”

“Bu da nereden çıktı? Ben öyle bir şey yapmam. Asla yapmam. Kaydımın ne kadar temiz olduğunu biliyorsun. Ben iyi bir dedektifim.”

Kevin başını zonklatan ağrıdan neredeyse kör olmuş hâlde ellerini uzattı. “Haydi Bili. Yıllardır birlikte çalışıyoruz.”

“O yüzden, seni kovmak yerine seninle konuşuyorum. Çünkü son birkaç aydır kendinde değil gibisin. Dedikodular da duydum.”

“Ne dedikodusu?”

“İşe sarhoş geliyormuşsun.”

“Bu doğru değil.”

“Yani üfle desem, alkol oranın sıfır çıkar, öyle mi?”

Kevin kalbinin göğsünde güm güm attığını hissedebiliyordu. Nasıl yalan söyleneceğini bilirdi ve bu konuda iyiydi ama sesinin titrememesi lazımdı. “Dün gece bir arkadaşımla geç saate kadar ayakta kaldık, içki içtik. Vücudumda hâlâ biraz alkol olabilir ama sarhoş değilim ve bu sabah işe gelmeden içki içmedim. O gün de içmemiştim. Hatta hiçbir zaman içmedim.”

Bili ona dik dik baktı. “Erin’la neler oluyor, anlat,” dedi. “Daha önce de söyledim. Manchester’da bir arkadaşına yardım ediyor. Daha birkaç hafta önce Cape’e gittik.”

“Coffey’ye Erin la Provincetown’da bir restorana gittiğinizi söylemişsin. Ama o restoran altı ay önce kapanmış. Kaldığınızı söylediğin otelde de adına bir kayıt yok. Erini aylardır kimse görmemiş. Kimse ondan haber almamış.”

Kevin kanın başına hücum ettiğini hissediyordu. “Söylediklerimi kontrol mü ettin?”

“İşe gelirken içki içiyor, bana yalan söylüyorsun.”

“Ben öyle bir şey...”

“Yalan söylemeyi kes!” diye bağırdı komiser birden. “Nefesindeki kokuyu buradan alabiliyorum!” Gözleri öfkeyle parlıyordu. “Şu andan itibaren görevden uzaklaştırıldın. İçişleriyle görüşmeden önce, sendika temsilcini araşan iyi olur. Silahınla rozetini masama bırak ve evine git.”

Kevin karga gibi bir sesle, “Ne kadar zamanlığma?” demeyi başardı.

“Şu an, görevden uzaklaştırılmak, dertlerinin en önemsizi.” “Bilesin diye söylüyorum, o kadına hiçbir şey söylemedim.” “Seni duymuşlar!” diye bağırdı Bili. “Ortağın, adli tabip, olay yeri araştırmacıları, kadının erkek arkadaşı.” Sakin olabilmek için, gözle görülür bir çaba harcayarak duraksadı. Sözünün bittiğine işaret eden bir sesle, “Herkes seni duymuş,” dedi ve Kevin birden, her şeyin kontrolünü kaybettiğini, hepsinin de Erin’ın suçu olduğunu hissetti.

29

^A-ğustos geldi. Alex’le Katİe birlikte geçirdikleri, sıcak, ağır ilerleyen yaz günlerini sevseler de çocuklar sıkılmaya başlıyordu. Alex sıra dışı bir şey yapmak isteyerek Katie’yle çocukları Wilmington’a, rodeo yapan maymunları izlemeye götürdü. Gittiklerinde tam da adına yaraşır bir şey gördüler ve Katie çok şaşırdı. Kovboy kıyafederi giydirilmiş maymunlar, köpeklerin üzerinde rodeo yaptı ve öküzleri neredeyse bir saat boyunca güttü. Sonra da 4 Temmuz’dakilerle yarışan bir havai fişek gösterisi yapddı. Katie dışarı çıkarken, gülümseyerek Alex’e döndü.

“Bu gördüğüm en çılgınca şey olsa gerek,” dedi, başını sallayarak.

“Sen Güneylilerin kültürsüz olduğunu mu sandın?”

Katie güldü. “İnsanlar böyle fikirleri nereden buluyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama duymam iyi oldu. Yalnızca iki günlüğüne şehiıdeler.” Otoparkı tarayarak arabayı bulmaya çalıştı.

“Evet, köpeklere binmiş maymunları görmesem hayatım ne kadar boş olurdu, düşünemiyorum.”

“Çocukların hoşuna' gitti!” diye itiraz etti Alex.

.“Çocuklar bayıldı,” diye kabullendi Katie. “Ama maymunların hoşuna gidip gitmediğini anlayamadım. Bana pek de mudu gözükmediler.”

Alex, kadına gözlerini kısarak baktı. “Bir maymunun mutlu olup olmadığını anlayabileceğimden emin değilim.”

“Ben de onu diyorum ya,” dedi Katie.

“Bak, okulun açılmasına daha bir ay olması benim suçum değil. Çocuklarla yapacak yeni bir şey bulmakta güçlük çekiyorum.”

“Her gün özel bir şey yapmalarına gerek yok.”

“Biliyorum, öyle bir şey istemiyorlar zaten. Ama sürekli televizyon seyretmelerini de istemiyorum.”

“Senin çocukların çok televizyon izlemiyor.”

“Onları rodeo yapan maymunları izlemeye götürüyorum da ondan.”

“Gelecek hafta ne yapacağız?”

“Kolay. Karnaval gelecek. Şu seyyar şeylerden.”

Katie gülümsedi. “Karnavallardaki dönen aleder hep midemi bulandırır.”

“Çocukların hoşuna gidiyor. Aklıma gelmişken, gelecek cumartesi çalışacak mısın?”

“Emin değilim. Neden?”

“Çünkü bizimle birlikte karnavala geleceğini umuyordum.” “Midemin bulanmasını mı istiyorsun?”

“İstemiyorsan bir şeye binmene gerek yok. Ama senden bir iyilik isteyeceğim.”

“Neymiş?”

“O akşam çocuklara bakabilir misin? Joyce’un kızı, Raleigh’ye uçacak, Joyce

bana, kızını karşılamak için birlikte havaalanına gidip gidemeyeceğimizi sordu. Joyce geceleri araba sürmeyi sevmiyor.”

“Seve seve bakarım.”

“Benim evimde olması gerekecek, böylece makul bir saatte yatabilirler.”

Katie ona baka. “Senin evinde mi? Senin evinde hiç vakit geçirme firsaa bulamıyorum.”

“Eh, evet...”

Adam ne diyeceğini bilemez gibiydi; Katie gülümsedi. “Mesele değil,” dedi. “Kulağa eğlenceli geliyor. Belki birlikte film izler, patlamış mısır yeriz.”

Alex sessizlik içinde birkaç adım attıktan sonra, “Çocuğun olsun istiyor musun?” diye sordu.

Katie tereddüt etti. “Emin değilim,” dedi sonunda. “Bu konuyu pek düşündüğümü söyleyemem.”

“Hiç mi düşünmedin?”

Katie başını salladı. “Adantic City’deyken çok gençtim, Kevin’dan çocuğum olması fikrine bile kadanamıyordum ve son birkaç aydır başka şeylerle meşgulüm.”

“Ama diyelim ki düşündün?” diye ısrar etti Alex.

“Yine de bilmiyorum. Sanırım bu birçok şeye bağlı olurdu.”

“Ne gibi?”

“Evli olup olmamama mesela. Biliyorsun, evlenemem.” “Erin evlenemez,” dedi Alex. “Ama Katie muhtemelen evlenebilir. Unutma, ehliyeti var.”

Katie sessizce birkaç adım attı. “Evlenebilir ama doğru erkekle tanışmadığı sürece böyle bir şey yapmaz.”

Alex güldü ve kolunu Katie’nin vücuduna doladı. “Ivan ın Yeri’nde çalışmak, işi kabul ettiğinde tam da ihtiyacın olan şeydi, biliyorum ama hiç başka bir şey

yapmayı düşündüğün oluyor mu?”

“Ne gibi?”

“Bilmem. Üniversiteye gitmek, diploma almak, gerçekten sevdiğin bir iş bulmak gibi.”

“Garsonluk yapmayı sevmediğimi de nereden çıkarıyorsun?”

“öyle demedim.” Alex omuz silkti. “Neyin ilgini çektiğini merak ettim, o kadar.”

Katie düşündü. “Çocukken her kız gibi ben de hayvanları çok seviyor, veteriner olmayı düşünüyordum. Ama şimdi, veterinerlik okumak için üniversiteye hayatta dönmem. Çok uzun zaman alır.”

“Hayvanlarla çalışmanın başka yolları da var. Mesela rodeo yapan maymunları eğitebilirsin.”

“Hiç sanmıyorum. Hem bunun, maymunların hoşuna gidip gitmediğine hâlâ karar vermiş değilim.”

“Maymunlara zaafın var, değil mi?”

“Kimin yok ki? Yani bu fikir başta kimin aklına gelmiş?” “Yanılıyorsam söyle ama güldüğünü duyduğumu sanmıştım.”

“Size kendinizi kötü hissettirmek istemedim.”

Alex tekrar gülerek kadına daha da sıkı sarıldı. Josh’la Kristen ilerdeydiler, çoktan gidip cipe yaslanmışlardı. Katie onların muhtemelen Southport’a dönmeden uyuyakalacalda-rını biliyordu.

“Soruma cevap vermedin,” dedi Alex. “Hayatını ne yaparak geçirmek istediğini sormuştum.”

“Belki de hayallerim o kadar karmaşık değildir. Belki de iş iştir diye düşünüyorumdur.”

“Bu da ne demek?”

“Belki de beni yapağım işin beni tanımlamasını istemiyo-rumdur. Belki de

olduğum şeyle tanımlanmak istiyorumdur.” Alex bu cevabı düşündü. “Tamam,” dedi. “O zaman, ne olmak istiyorsun?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“İstemesem sormazdım.”

Katie durdu ve adamın gözlerine baktı. “Bir eş ve anne olmak istiyorum,” dedi sonunda.

Adam kaşlarını çattı. “Ama çocuğun olmasını isteyip istemediğinden emin olmadığını söylemiştin.”

Katie başını yana eğdi; her zamanki kadar güzeldi. “Bunun, söylediğim şeyle ne alakası var?”

«-Ai

Çocuklar daha otobana çıkmadan uyuyakaldılar. Yol uzun değildi, ancak yarım saat sürerdi ama Alex de Katie de konuşarak çocukları uyandırmayı göze almak istemediler. Onun yerine Southport’a doğru ilerlerken, sessizlik içinde el ele oturmakla yetindiler ve bundan memnun oldular.

Alex evinin önüne yanaştığında Katie, Jo’nun, onu bekli-yormuş gibi verandasının basamaklarında oturduğunu gördü. Alex’in karanlıkta onu tanıyıp tanımadığından emin değildi. Ama Kristen tam o anda kıpırdandı ve Alex kızın uyanıp uyanmadığına bakmak için koltuğunda döndü. Katie uzanarak Alex’i öptü.

“Onunla konuşsam iyi olacak,” diye fısıldadı Katie. “Kimle, Kristen’la mı?”

“Komşumla.” Gülümseyerek, omzunun üzerinden işaret etti. “Daha doğrusu, o benimle konuşmak istiyordur.”

“Ah.” Alex başıyla onayladı. “Tamam.”

Jo’nun verandasına, sonra yeniden Katie’ye baktı. “Çok güzel vakit geçirdim.”

“Ben de.”

Katie kapıyı açmadan önce Alex onu öptü ve araba geri geri uzaklaştığında Katie, Jo'nun evine yöneldi. Jo gülümseyip el sallayınca, Katie hafifçe gevşediğini hissetti. Bardaki o geceden beri konuşmamışlardı. Katie yaklaşırken jo kalktı ve parmaklığa geldi.

"Başta, seninle o tarzda konuştuğum için özür dilemek istiyorum," dedi girizgâh yapmadan. "Haddimi aştım. Hatalıydım ve bir daha öyle bir şey yapmayacağım."

Katie verandanın basamaklarını tırmandı, oturdu ve Jo'ya, yanma oturmasını işaret etti. "Önemli değil," dedi. "Kızmadım."

"Yine de kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Jo. Vicdan azabı çektiği belliydi. "Neden öyle yaptım, hiç bilmiyorum." "Ben biliyorum," dedi Katie. "Bu çok açık. Onları önemsiyorsun. Onlara göz kulak olmak istiyorsun."

"Yine de seninle öyle konuşmamalıydım. O yüzden ortalıkta yoktum. Utanıyordum ve beni hiç affetmeyeceğini biliyordum."

Katie kadının koluna dokundu, "özür dilemen çok hoş ama gerek yok. Aslına bakarsan, kendimle ilgili önemli şeyleri fark etmemi sağladın."

"öylemi?"

Katie başıyla onayladı. "Bilesin diye söylüyorum, sanırım Southport'ta bir süre kalacağım."

"Geçen gün araba sürdüğünü gördüm."

"İnanması zor, değil mi? Direksiyona geçtiğimde hâlâ kendimi rahat hissetmiyorum."

"Yakında hissedersin," dedi Jo. "Hem bisikletten iyidir." "Hâlâ her gün bisiklet sürüyorum," dedi. "Araba alacak param yok."

"Benimkini kullan derdim ama yine tamircide. Sürekli bozulup duruyor. Belki ben de bisiklet sürsem daha iyi olacak." "Ne dilediğine dikkat et."

"Yine benim gibi konuşmaya başladın." Jo başıyla yolu işaret etti. "Alex'le ikiniz için mutluyum. Çocuklar için de. Onlara iyi geliyorsun."

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü Alex’in sana nasıl baktığını görebiliyorum. Senin de ona ve çocuklarına nasıl baktığını.”

“Birlikte çok vakit geçiriyoruz,” diye kaçamak bir cevap verdi Katie.

Jo başını salladı. “Bundan fazlası var. İkiniz birbirinize âşık gibisiniz.” Katie kızararak ona bakınca yerinde kıpırdandı. “Tamam, itiraf ediyorum. Siz beni görmeseniz bile, ben sizin birbirinize veda ederken nasıl öpüştüğünüzü gördüm.”

“Bizi gözetliyor musun?” Katie dehşete düşmüş rolü yaptı. “Tabii ki.” Jo alayla burnundan soludu. “Başka neyle meşgul olacağım? Buralarda ilginç bir şey olduğu yok ki.” Duraksadı. “Ona âşıksın, değil mi?”

Katie başıyla onayladı. “Çocukları da çok seviyorum.” “Çok memnun oldum.” Jo ellerini dua ediyormuş gibi ke-nededi.

Katie duraksadı. “Karısını tanır miydin?”

“Evet,” dedi Jo.

Katie gözlerini yola dikti. “Nasıl biriydi? Yani, Alex karısından bahsetti. Onu kafamda canlandırabiliyorum ama yinede...”

Jo, kadının sözünü bitirmesine izin vermedi. “Gördüklerime bakacak olursak, sana hayli benziyordu. Bunu iyi anlamda söylüyorum. Alex i de çocukları da çok severdi. Hayatındaki en önemli şeyler, onlardı. Hakkında bilmen gereken her şey bundan ibaret.”

“Sence, beni tamsa sever miydi?”

“Evet,” dedi Jo. “Eminim severdi.”

30

,^\.ğustosla birlikte Boston a bunalucı sıcaklar geldi.

Kevin, Fel dm anların evinin dışındaki ambulansı gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Ama bu konuya pek kafa yorma-mıştı çünkü Feldman’lar kötü

komşulardı, Kevin da onları umursamıyordu. Gladys Feldman m öldüğünü ancak şimdi fark etmişti; sokağın iki yanına arabalar park etmişti. Kevin iki haftadır görevden uzaklaştırılmış durumdaydı ve evinin önüne araba park edilmesi hoşuna gitmiyordu. Gelgeldim, bu insanlar cenaze için gelmişlerdi ve Kevin m onlardan arabalarım çekmelerini isteyecek enerjisi yoktu. Görevden uzaklaştırıldığından beri pek sık duş almıyordu. Şu an verandada oturmuş, şişeden içki içiyor, insanların, Feldman ların evine girip çıkışım izliyordu. Cenazenin öğleden sonra yapılacağım, insanların cenazeye grupça gitmek üzere Feldman lara geldiğini biliyordu. Ne zaman bir cenaze olsa, insanlar kaz sürüleri gibi toplaşırdı.

Ne Bill'le, ne Coflfey ya da Ramirez'le, ne Todd'la, ne Amber la ne de anne babasıyla konuşmuştu. Oturma odasının zemininde pizza kutusu, buzdolabında Çin yemeği artıklan yoktu, çünkü Kevin acıkmamıştı. Votka ona yetiyordu; Kevin, Feldman'ların evi bulanıklaşana kadar içti, içti, içti. Sokağın karşısından bir kadının, sigara içmek için evden çıkağım gördü. Kadının üzerinde siyah bir elbise vardı; Kevin kadının, Feldman'lann mahalleli çocuklara bağırdığım bilip bilmediğini merak etti.

Televizyonda ev ve bahçe kanalım seyretmek istemediği için kadını izledi. O kanalı Erin izlerdi ama karısı Philadelphia'ya kaçıp adını Erica yapmış, sonra da ortadan kaybolmuştu. Kevin da görevinden uzaklaştırılmıştı ama önceden iyi bir dedektifti.

Siyahlı kadın sigarasını bitirdi, çimlere attı ve üzerine bastı. Sokağa şöyle bir göz aanca, Kevinın verandada oturduğunu gördü. Bir an duraksadıktan sonra, sokağı aşarak ona doğru geldi. Kevin onu tanımıyordu, kadını hayaanda hiç görmemişti.

Kadının ne istediğini bilmiyordu ama yine de şişeyi yete bırakıp veranda merdivenlerinden indi. Kadın, evin önündeki kaldırımda durdu.

"Siz Kevin Tiemey misiniz?" diye sordu kadın.

Kevin, "Evet," derken sesi bir garip çıktı, çünkü günlerdir konuşmamışa.

"Ben Karen Feldman" dedi kadın. "Annemle babam sokağın karşısında yaşıyor. Gladys ve Larry Feldman." Kadın duraksadı, Kevin bir şey söylemeyince devam etti. "Erinin cenazeye gelmeyi planlayıp planlamadığını merak ediyordum da."

Kevin kadına bakakaldı.

“Erin mı?” dedi sonunda.

“Evet. Evimize misafir gelmesi, annemle babamın çok hoşuna giderdi. Karınız onlara turtalar yapar, bazen evi temizlemelerine yardım ederdi, özellikle de annem hastalandıktan sonra. Akciğer kanseri. Çok korkunçtu.” Kadın başım salladı. “Erin buralarda mı? Onunla tanışmayı umuyordum. Cenaze ikide başlayacak.”

“Hayır, buralarda değil. Manchester’da hasta bir arkadaşına yardım ediyor,” dedi Kevin.

“Ah... Peki o zaman. Çok yazık. Sizi rahatsız ettiğim için öziir dilerim.”

Kevin’ın düşünceleri netleşti, adam kadının gitmek üzere olduğunu fark etti. “Bu arada, başınız sağ olsun. Annenizin öldüğünü Erin’a söyledim, gelemediği için çok üzüldü. Çiçekler elinize geçti mi?”

“Ah, muhtemelen geçmiştir. Kontrol etmedim. Cenaze evi çiçek dolu.”

“önemli değil. Keşke Erin da burada olabilseydi.”

“Evet, bence de. Onunla hep tanışmak istemişimdir. Annem onun, kendisine Katie’yi hatırlattığını söylemişti.” : “Karie’yimi?”

“Kız kardeşim. Ala yıl önce öldü.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Teşekkürler. Onu hepimiz özlüyoruz -özellikle de annem çok özlerdi. O yüzden Erinla o kadar iyi anlaşıyordu. Katınızla kardeşimin görünüşleri bile benzerdi. Aynı yaştaydılar.” Karen, Kevin’ın bomboş yüzünü fark ettiyse bile, bunu belli etmiyordu. “Annem, Erin’a Kade için yaptığı anı defterini gösterirdi... Erin, anneme karşı hep çok sabırlıydı. Çok iyi bir kadın. Siz şanslı bir adamsınız.”

Kevin gülümsemek için kendini zorladı.

“Evet, biliyorum.”

Kevin iyi bir dedektifti ama bazen cevaplar ancak şans eseri elde edilirdi. Yeni bir kanıt ortaya çıkar, bilinmeyen bir tanık konuşmaya karar verir, bir sokak

kamerası bir plakayı yakalardı. Şimdiki durumdaysa kanıt, Karen Feldman adında, içtiği bir sabah karşıdan karşıya geçip ona ölü kardeşinden bahseden siyahlı bir kadından gelmişti.

Kevin başı hâlâ ağrımasına rağmen votkasını lavaboya döktii, Erin ve Feldman'lan düşündü. Erin onları tanıyor, ziyaret ediyordu ama evlerine gittiğini Kevin'a hiç söylememişti. Adam ona telefon etmiş, beklenmedik zamanlarda eve gitmişti. Ama karısını hep evde bulmuştu. Her nasılsa, ne yaptığından haberi olmamıştı. Erin ona hiç anlatmamış, Kevin onların kötü komşular olduğundan yakındığında tek kelime etmemişti. Erin'ın bir sim vardı.

Kevinın düşünceleri, uzun zamandır olduğundan daha netti; adam duşa girip yıkandı ve siyah bir takım elbise giydi. Jambonlu, hindili, Dijon hardallı bir sandviç yaptı ve yedi. Sonra bir tane daha yapıp onu da yedi. Sokak arabayla doluydu; Kevin eve girip çıkanları izledi. Karen dışarı çıkıp bir sigara daha içti. Kevin, beklerken cebine ufak bir kâğıt parçasıyla kalem koydu.

öğleden sonra insanlar arabalarına binmeye başladılar. Kevin motorların çalıştığını duydu; arabalar bir bir, park ettikleri yerden çıkmaya başladı. Saat biri geçmişti, hepsi cenaze törenine gidiyordu. Herkesin gitmesi on beş dakika sürdü ve Kevin, Larry Feldman'ın, Karenin yardımıyla arabaya bindiğini gördü. Karen sürücü koltuğuna oturdu ve araba uzaklaştı. Sonunda sokakta ya da araba yolunda başka araç kalmamıştı.

Kevin herkesin gittiğinden emin olmak için on dakika daha bekledikten sonra ön kapıdan çıktı. Bahçeyi aştı, sokak-ta duraksadı ve Feldman'ların evine yöneldi. Acele etmiyor, saklanmaya çalışmıyordu. Komşuların çoğunun, cenazeye gittiklerini fark etti. Gitmemiş olanlarsa, siyah takım elbiseli bir adamdan başkasını hatırlamayacaklardı. Evin ön kapışım denedi ve kilitli olduğunu gördü ama evde çok misafir vardı. Kevin yan tarafa giderek evin arkasına geçti. Orada kilitli olmayan bir kapı buldu ve eve girdi.

İçerisi sessizdi. Kevin konuşma ya da ayak sesi var mı diye dinlemek üzere durdu ama hiçbir şey duymadı. Tezgâhta plastik bardaklar, masada yemekle dolu servis tabaklan vardı. Adam evde yürüdü. Zamanı vardı ama ne kadar olduğunu bilmiyordu; oturma odasından başlamaya karar verdi. Dolap kapaklarını açıp kapattı. Her şeyi, önceden nasılsa öyle bıraktı. Mutfağı, yatak odasını araştırdı ve sonunda çalışma odasına girdi. Raflarda kitaplar vardı, arkaya yaslanan bir sandalyeyle, bir televizyon görülüyordu. Kevin köşede ufak bir dosya dolabı

olduğunu gördü.

Gidip dolabı açtı. Etikederi çabucak okudu. Üzerinde Katie yazan bir dosya görünce onu çekip aldı, açtı ve içindekileri inceledi. Bir gazete haberi. Anlaşılan kadın, yöredeki bir göletin üzerindeki buz kırılınca boğulmuştu. Katie'nin okuldayken çekilmiş fotoğrafları vardı. Mezuniyet fotoğrafında, Erin'a dikkat çekici derecede benziyordu. Kevin dosyanın arka tarafında bir zarf buldu.

Zarfı açtı ve içinde eski bir öğrenci karnesi olduğunu gördü. Zarfin ön tarafında bir sosyal güvenlik numarası yazılıydı; Kevin cebinden kâğıda kalemi çıkanp numarayı not aldı. Sosyal güvenlik kanını bulamadı ama numarayı bulmuştu.

Doğum belgesi, asimin kopyasıydı ama birisi onu kırıştırıp soma yeniden düzeltmeye çalışmış gibi, kırış kırış ve yıpranmıştı.

Kevin ihtiyacı olanı elde etmişti; evden çıktı. Kendi evine varır varmaz, diğer bölgedeki, çocuk bakıcısıyla yatan memuru aradı. Adam ertesi gün ona dönüş yaptı.

Katie Feldman'a yakın zamanda bir ehliyet verilmiş, adresi Southport, Kuzey Carolina şeklinde listelenmişti.

Kevin telefonu tek kelime etmeden kapattı. Onu bulduğunu biliyordu.

Eririı.

31

3 outhport'ta tropik bir fırtınanın kalıntıları esti ve yağmur öğleden sonranın çoğunda yağmayı sürdürerek akşam da devam etti. Katie öğle vardiyasında çalıştı ama hava yüzünden restoran ancak yarı yarıya doluydu; Ivan kadının erken çıkmasına izin verdi. Cipi ödünç almış, kütüphanede bir saat geçirdikten sonra tekrar dükkâna bırakmışa. Alex onu eve götürdüğünde, sonradan çocuklarla akşam yemeğine gelmesini teklif etmişti.

Öğleden sonranın geri kalanım son derece gergin hâlde geçirdi. Gerginliğinin havayla ilgili olduğuna inanmak istiyordu ama mutfak penceresinin önünde durup dalların rüzgârda eğilişini, yağmurun tabakalar hâlinde yağışım izlerken, hissettiğinin bugünlerde hayatındaki her şeyin neredeyse fazla mükemmel gözükmesinin getirdiği huzursuzluk olduğunu fark etti. Alex'le aralarındaki ilişki ve çocuklarla geçirdiği öğleden sonralar, hayatında var olduğunu bile bilmediği bir boşluğu dolduruyordu ama Katie yıllar önce, harikulade şeylerin uzun sürmediğini öğrenmişti. Muduluk, akşam göğünde kayıp giden, her an sönmeye hazır bir yıldız kadar geçiciydi.

O günün daha erken saadetinde kütüphanedeyken, *Boston Globe* gazetesinin internet sitesine göz atmış ve Gladys Feldman'ın ölüm ilanıyla karşılaşmıştı. Gladys'in hasta olduğunu biliyordu; kadının kanserinin ölümcül olduğunu evden ayrdmadan önce öğrenmişti. Katie, Boston'daki ölüm ilanlarını düzenli olarak kontrol ediyordu ama Gladys'in yaşamından ve sağ kalanlardan söz eden ölüm ilanı onu yine de beklemediği kadar sarsmıştı.

Feldman'ların dosyalarındaki kimliği almak istememiş, Gladys ona Katie'nin mezuniyet fotoğrafım göstermek üzere dosyayı ortaya çıkanncaya kadar bu ihtimali aklına bile getirmemişti. Fotoğrafın yanında doğum belgesiyle sosyal güvenlik kartını görmüş, önüne nasıl bir firsat çıktığını faik etmişti.

Eve bir sonraki gidişinde, tuvalete gideceğini söylemiş-ti. Ama onun yerine dosya dolabına gitmişti. Sonradan Feldman'larla mutfakta yabanmersinli turta yerken, cebindeki belgeler âdeta yanıyormuş gibiydi. Bir hafta sonra, kütüphanede doğum belgesinin bir kopyasını çıkardıktan, eski görünmesi için kadayıp kırıştırdıktan sonra belgeyi dosyaya koymuştu. Sosyal güvenlik kartıyla da aynısını yapmak istemiş ama yeterince gerçekçi bir kopya çıkaramadığından, Feldman'larm kartın eksik olduğunu fark etseler bile kaybolduğunu ya da bir

yere konup unutulduğunu düşüneceklerini ummuştu.

Kevin m, onun ne yaptığını asla öğrenemeyeceğini kendisine hatırlattı. Kevin, Feldman'lan sevmez, onlar da adamdan hoşlanmazlardı. Katie, yaşlı çiftin, Kevin'ın onu dövdüğünü bildiğinden şüpheleniyordu. Kadının evlerine misafir olmak için sokağı ok gibi fırlayarak aşışını izlemeleri, kollarındaki çür&kleri fark etmemiş gibi davranmaları, Kevin'dan her söz edişinde yüzlerinin gerilmesi, olanları bildiklerine işaretti. Katie, onların haberleri olsa yapağı şeye kızmayacaklarını, kimliğe ihtiyacı olduğunu ve kaçmak istediğini bildiklerinden onu almaşım isteyeceklerini düşünmek istiyordu.

Dorchester'da özlediği yegâne insanlar onlardı ve Larry'nin nasıl olduğunu merak ediyordu. Yanında başka kimse olmadığında, onunla arkadaşlık etmişlerdi. Katie, Larryye baş sağlığı dilemek istiyordu. Onunla birlikte ağlamak, Gladys'ten söz etmek ve Larryye, sayelerinde hayaunın daha iyi olduğunu söylemek istiyordu. Adama, onu seven bir erkekle tanışuğım, yıllardan beri ilk kez mudu olduğunu söylemek istiyordu.

Ama bunların hiçbirini yapmayacaktı. Verandaya çıka ve yaşlardan bulanmış gözlerle, fırtınanın ağaçlardan yaprak koparışını izledi.

"Bu akşam çok sessizsin," dedi Alex. "Her şey yolunda mı?"

Katie yemek için ton balıklı güveç yapmışa, Alex de onun bulaşıktan yıkamasına yardım ediyordu. Çocuklar oturma odasındaydı ve ikisi de avuç içi atarilerinde oyun oynuyordu; Katie suyun sesiyle birlikte atartferden gelen biplemeleri ve vızdulan duyabiliyordu.

"Bir arkadaşım vefat etti," dedi. Alex'e kurulaması için bir tabak uzara, "öleceğini biliyordum ama yine de üzücü."

"Her zaman üzücüdür," dedi Alex. "Çok üzüldüm." Ayrıntı sormayacak kadar zekiydi. Onun yerine, şansı yaver gider de Katie'nin daha çok şey anlaar diye bekledi ama kadın, bir bardak daha yıkayıp konuyu değiştirdi.

"Sence fırtına ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Uzun sürmez. Niye?"

"Yarınki karnavalın iptal edilip edilmeyeceğini merak ettim. Ya da uçuşun."

Alex pencereden dışarı baktı. “Edileceğini sanmam. Şimdiden yavaşlamaya başladı. Bitmesinin yakın olduğuna eminim.”

“Tam zamanında,” diye yorumda bulundu Katie.

“Elbette. Hava şanları, karnaval komitesinin ayrıntılı planlarıyla boy ölçüşmeye cesaret edemez. Ya da Joyce’la.”

Katie gülümsedi. “Joyce’un kızını alman ne kadar sürecek?” “Muhtemelen dört beş saat. Raleigh pek de yakın sayılmaz.” “Kız neden Wilmington a uçmuyor? Ya da araba kiralamıyor?”

“Bilmem. Sormadım ama bana kalırsa paradan tasarruf etmek istiyor.”

“îyi bir şey yapıyorsun. Joyce’a böyle yardım etmen çok hoş."

Alex bunun önemli olmadığım belirtmek için umursamazca omuz silkti. “Yarın eğleneceksin.”

“Karnavalda mı, çocuklarla mı?”

“İkisi de. Hem kibar bir dille istersen, sana kızarmış dondurma ısmarlarım.”

“Kızarmış dondurma mı? Kulağa iğrenç geliyor.”

“Aslında bayağı lezzetlidir.”

“Burada her şey kızarmış mı?”

“Kızarabilen bir şeyse, birisi kızartmanın bir yolunu bulur, . inan bana. Geçen yıl kızarmış tereyağı servis eden bir yer vardı. Katie neredeyse öğürecekti. “Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Kulağa korkunç geliyordu ama insanlar satın almak için kuyruğa giriyordu. Kalp krizi geçirmek için sıraya girmekten farkı yoktu.”

Katie son fincanı da yıkayıp duruladı ve Alex’e verdi. “Sence çocuklar yemeği beğendiler mi? Kristen çok az yedi.”

“Kristen hep çok az yer. Hem asıl önemli olan, benim beğenmem. Lezizdi.”

Katie başım iki yana salladı. “Çocuklar kimin umurunda, değil mi? Sen mutlu olduktan soma.”

“Kusura bakma. Biraz narsistimdir.”

Katie bir tabağı deterjanlı süngerle sildi ve duruladı. “Evinde vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü hep buradayız, sana hiç gitmiyoruz. Yanlış anlama, bunun çocuklar için en doğrusu olduğunu biliyorum.” *Carly îçitı de,* diye düşündü ama o kısmı kendine sakladı. “Nasıl yaşadığım görme fırsatım olacak.”

Alex tabağı aldı. “Evime daha önce de geldin.”

“Evet ama hep birkaç dakika, kaldım, onu da mutfakta ya da oturma odasına geçirdim. Yatak odana bakma, ilaç dolabına şöyle bir göz atma fırsatı bulamadım.”

“öyle bir şey yapmazsın,” diyen Alex, dehşete düşmüş gibi yaptı.

“Belki fırsatım olsa yaparım.”

Alex tabağı kuruladı ve dolaba koydu. “Yatak odamda istediğin kadar vakit geçirebilirsin, çekinme.”

Katie güldü. “Tam bir erkek lafı ettin.”

“Aldırmam diyorum, o kadar. İlaç dolabına da bakabilirsin. Hiç sırrım yok.”

“öyle diyorsun demek,” diye dalga geçti Katie. “Sırdan başka hiçbir şeyi olmayan biri var karşında.”

“Ama benden sır saklamıyorsun.”

“Evet,” dedi Katie, dddi bir yüzle. “Senden saklamıyorum.” İki tabak daha yıkayıp onları Alex’e verdi; adamın tabakları kurulayıp kaldırışını izlerken içini bir memnuniyet kapladı. Alex boğazını temizledi.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi. “Yanlış anlamanı istemiyorum ama merak

içindeyim.”

“Sor bakalım.”

Alex havluyla koluna sıçrayan damlacıkları silerek zaman kazandı. "Geçen hafta sonu söylediğim şeyi düşündün mü diye soracaktım. Rodeocu maymunları izledikten sonra, otoparkta.”

“Bir sürü şey söyledin,” dedi Katie, temkinli bir tavırla. “Hatırlamıyor musun? Bana Erinin evlenemeyeceğini söylemiştin, ben de Katie muhtemelen evlenebilir demiştim.” Katie vücudunun katılaştığını hissetti; bunun sebebi, konuşmanın anısından çok, Alex’in dddi ses tonuydu. Konuşmanın sonunun nereye varacağını çok iyi biliyordu.

“Hatırlıyorum,” dedi, zorlama bir neşeyle. “Sanırım doğru erkekle tanışmam gerektiğini söylemiştim.”

Alex’in dudaktan gerildi; sanki devam etse mi etmese mi, karar veremiyor gibiydi. “Bu konuda düşünüp düşünmediğini merak etmiştim. Eninde sonunda evlenecek miyiz diye yani.”

Katie çatal bıçaklan yıkamaya başladığında, su hâlâ ılıktı, “önce teklif etmen lazım.”

“Ya edersem?”

Katie bir çatal buldu, onu ovalayarak sildi. “Sanırım seni sevdiğimi söylerdim.”

“Evet der miydin?”

Katie duraksadı. “Bir daha evlenmek istemiyorum.”

“İstemiyor musun, yoksa evlenebileceğini düşünmüyor musun?”

“Arada ne fark var?” Yüzünde inatçı, kapalı bir ifade vardı. “Hâlâ evli olduğumu biliyorsun. Çok eşlilik yasaya aykırı.” “Sen artık Erin değilsin. Katiesin. Senin de dediğin gibi, ehliyetin de bunu kanıtlıyor.”

“Ama Katie de değilim!” diye çıkışan kadın, Alexe döndü. “Anlamıyor musun? O ismi sevdiğim insanlardan çaldım! Bana güvenen insanlardan.” Katie bir gün

öncesinin gerginliğinin yeniden yükseldiğini hissederek Alexe baka. Gladys'in iyi yürekliliği ve merhametini, kendi kaçışım ve Kevinla geçirdiği kâbus gibi yıllan yeniden sarsıcı biçimde hatırlıyordu. "Neden durumumuzdan memnun olamıyorsun? Neden olduğum insan değil de, senin olmamı istediğin insan olmam için bu kadar baskı yapıyorsun?"

Alex irkildi. "Olduğun insanı seviyorum."

"Ama koşullar koyuyorsun!"

"Koymuyorum!"

"Koyuyorsun!" diye ısrar etti. Sesini yükselttiğinin farkındaydı, ama kendisine engel olamıyor gibiydi. "Hayattan ne istediğine dair değişmez bir fikrin var ve beni de değiştirip bu hayata uydurmak istiyorsun!"

"İstemiyorum," diye karşı çıka Alex. "Sana bir soru sordum, o kadar."

"Ama belli bir cevap istiyordun! *Doğru* cevabı istiyordun ve alamasan beni aksine ikna etmeye çalışacaktın. İstediğini yapmam gerektiğine ikna edecektin beni! İstediğin her şeyi yapmam gerektiğine!"

Alex ilk kez ona gözlerini kısarak baka. "Böyle yapma," dedi.

"Nasıl yapmayayım? Gerçeği söylemeyeyim mi? Neler hissettiğimi? Neden? Ne yapacaksın? Bana vuracak mısın? Haydi, vur."

Alex tokat yemiş gibi geri çekildi. Katie sözleriyle hedefi vurduğunu biliyordu ama Alex, sinirlenmek yerine kurulama bezini tezgâha koydu ve bir adım geri çekildi. "Neler oluyor bilmiyorum ama konuyu açtığım için özür dilerim. Seni zor duruma sokmak ya da herhangi bir şeye ikna etmek istememiştim. Konuşmaya çalışıyordum."

Alex sustu ve Katie'nin bir şey söylemesini bekledi, ama kadın sessiz kaldı. Alex başını salladı, mutfaktan çıkmak üzere ilerlerken durdu. "Yemek için teşekkürler," diye fısıldadı ve sonra yürüyüp gitti.

Katie adamın oturma odasına gidip çocuklara saatin geç olduğunu söylediğini, ön kapının bir gıcırtıyla açıldığım duydu. Alex kapıyı sessizce arkasından kapattı ve ev birden sessizleşti. Katie düşünceleriyle baş başa kaldı.

32

-S*'

I^evin otobanın çinileri arasında kalmakta zorlanıyordu. Net düşünmeye çalışmış ama başı zonklamaya başlamış ve midesi bulanmıştı. O yüzden, bir içki dükkânında durarak bir şişe votka almıştı. İçki ağrıyı azaltmıştı. Kevin m içkisini pipetle içerken tek düşünebildiği, Erin ve onun adım Katie'ye çevirişiydi.

Eyaleder arası yolu nasıl aştığım bilmiyordu. Farlar, iğne ucu gibi ikili beyaz ışıklar karşıdan gelirken şiddetini artırıyor sonra onu geçip yok oluyorlardı. Birbirleri ardına. Binlercesi. Bir yerlere giden, bir şeyler yapan insanlar. Kevin karısını bulmak için güneye, Kuzey Carolina'ya gidiyordu. Massachusetts^ terk ediyor, Rhode Island'dan ve Connecticut'tan geçiyordu. New York ve New Jersey'den. Ay yükseldi, o turuncu, kızgın hâlini sakin bir beyaza bıraktı ve tepesindeki kara gökyüzünde hareket etti. Adamın başının tepesinde yıldızlar vardı.

Açık pencereden sıcak bir rüzgâr esti ve Kevin direksiyonu sabit tuttu. Düşünceleri, birbirine uymayan parçalardan oluşan bir yapbozu andırıyordu. Kaltak onu terk etmişti.

Evliliklerini ardında bırakarak onu çürümeye terk etmişti. Ondan daha zeki olduğuna inanıyordu. Ama Kevin onu bulmuştu. Karen Feldman karşıya geçmiş, Kevin da Erinin bir sun olduğunu öğrenmişti. Ama artık yoktu. Erin ın nerede yaşadığını, nerede saklandığını biliyordu. Kadının adresi yan koltukta duran kâğıda yazdmıştı. Kâğıdın üzerinde, Kevin'ın evden getirdiği Glock duruyordu. Arka koltukta, kıyafederle, kelepçelerle ve koli bandıyla dolu bir spor çanta vardı. Kevin şehirden çıkarken bir bankamatikte durup birkaç yüz dolar çekmişti. Erin'ı bulur bulmaz yüzünü yumruklarıyla parçalamak, çirkin bir hamura dönüşünceye kadar kanatmak istiyordu. Onu öpmek, ona sarılmak, eve gelsin diye yalvarmak istiyordu. Philadelphia'ya yaklaştığında arabanın deposunu doldurdu ve onun peşinden buraya gelişini hatırladı.

Erin ondan habersiz gizli bir hayat yaşayarak Kevin ı aptal yerine koymuştu. Bir yandan planlar yapmış, yalanlar söylemiş, bir yandan da Feldman'ları ziyarete giderek onlara yemekler pişirmiş, evlerini temizlemişti. Kevin, kadının başka ne konuda yalan söylediğini merak ediyordu. Hayatında bir adam mı vardı? Belki o zamanlar yoktu ama şu an olmalıydı. Onu öpüyor, okşuyordu. Giysilerini

çıkarıyordu. Kevin'a gülüyordu. Muhtemelen şu an birlikte, yataktaydılar. Erin ve adam. İkisi de Kevin'ın arkasından ona gülüyordu. *Ona gününü gösterdim, değil mi,* diyordu Erin, gülerken. *Başına gelecekleri ruhu duymadı.*

Tüm bunları düşünmek adamı öfkelendiriyordu. Çileden çıkarıyordu. Şimdiden birkaç saattir yoldaydı ama ilerlemeye devam etti. Votkasını yudumladı, görüşünü nedeştirmek için gözlerini hızla kırpıştırdı. Hız yapmıyordu, çünkü kenara çekilmek istemiyordu. Yanındaki koltukta bir silah dururken, olmazdı. Erin silahlardan korkardı. Vardiyası bittiğinde adamdan hep silahını kutusuna kilidemesini ister, Kevin da bunu yapardı.

Ama yeterli değildi. Kevin kadına bir ev, mobilyalar, güzel giysiler alıp onu kütüphaneye ve kuaföre götürmüş ama bunlar da yetmemişti. Kim anlayabilirdi bunu? Evi temizleyip yemek yapmak bu kadar mı zordu? Kevin ona vurmayı hiçbir zaman istememiş, bunu ancak başka çaresi olmadığında yapmıştı. Kadın aptallık, dikkatsizlik ya da bencillik ettiğinde. Erin m başına ne geldiyse, kendisi yüzünden gelmişti.

Motorun uğultusu kulaklarından hiç aynlmıyordu. Karısının şimdi ehliyeti vardı ve Ivanın Yeri denen bir yerde garsonluk yapıyordu. Kevin evden çıkmadan önce internette dolaşmış ve birkaç yere telefon etmişti. Kadının izini bulmak zor olmamışa, çünkü orası ufak bir şehirdi. Nerede çalıştığını bulmak, Kevin ın yirmi dakikadan az zamanını almıştı. Yapması gereken tek şey, numarayı çevirip Katie'nin orada olup olmadığını sormaka. Dördüncü arayışta birisi evet demişti. Kevin da tek kelime etmeden telefonu kapatmışa. Karısı sonsuza dek saklanabileceğini sanmışa ama Kevin iyi bir dedektifti ve onu bulmuştu. *Geliyorum,* diye düşündü. *Nerede yaşadığım, nerede çalıştığını biliyorum. Elimden bir daha kurtulamayacaksın.*

Reklam panolarını, çıkış rampalarını geçti ve Delaware'de yağmur yağmaya başladı. Pencereyi kaldırdı ve rüzgârın arabayı yana itişini hissetti, önündeki kamyon sağa sola direksiyon kırıyor, tekerlekleri çizginin üzerinde ilerliyordu. Silecekleri çalıştırarak ön camı temizledi. Ama yağmur daha da hızlı yağmaya başladı ve Kevin direksiyonun üzerine eğilerek ona doğru gelen farların bulanık ışıklarına karşı gözlerini kısa. Nefesi camı buğulandırmaya başlayınca buz çözücüyü çalıştırdı. Bütün gece araba sürecek, Erini yarın bulacaktı. Onu eve götürecekti ve her şeye yeniden başlayacaklardı. Gerektiği gibi, karı koca olarak birlikte yaşayacaklardı. Mudu olacaklardı.

Eskiden muduydular. Birlikte eğlenceli şeyler yaparlardı. Evliliklerinin başlarında, Erin'la birlikte hafta sonları ev bakmaya gittiklerini hatırladı. Erin ev alacakları için heyecanlıydı; Kevin onun emlakçılarla konuşmasını dinler, kamının sesi boş evlerde kulağa müzik gibi gelildi. Erin odalarda dolaşırken acele etmez, Kevin onun mobilyaları nereye koyacağını hayal ettiğini bilirdi. Dorchester'daki evi bulduklarında gözlerinin parlayışından, evi istediğini anlamışa. Erin o gece yatakta yatarken, parmağıyla Kevin ın göğsünde küçük daireler çizmiş, ona ev için teklifte bulunması için yalvarmışa. Kevin ona âşık olduğu için, istediği her şeyi yapacağını düşündüğünü hatırlıyordu.

Çocuk yapmak dışında. Erin ona çocuk istediğini, bir ailesi olmasını dilediğini söylemişti. Evliliklerinin ilk yılında sürekli bundan bahsederdi. Kevin, kadının söylediklerini duymazdan gelmeye çalışmış, karısına şişmanlamasını istemediğini, hamile kadınların çirkin olduğunu ve Erinin ne kadar yorulduğundan, ayaklarının ne kadar şiştiğinden yakmışım dinlemek istemediğini söylemek istememişti. İşten eve döndüğünde bebek zırıltısı duymak, her tarafa yayılmış oyuncaklar görmek istemiyordu. Karısının çirkin giyinmeye başlamasını, orasının burasının sarkmasını, ona poposunun büyüyüp büyümediğini sormasını istemiyordu. Kevin onunla bir anne değil, bir eş istediği için evlenmişti. Ama Erin bundan söz edip durmuş, Kevin sonunda bir gün onu tokatlayıp çenesini kapatmasını söyleyene dek başının etini yemişti. Erin o günden sonra bundan hiç bahsetmemişti ama Kevin şu an, *ona istediğini vermeli miydim acaba,* diye düşünüyordu. Çocukları olsa gidemez, kaçmayı başaramazdı.

Kevin bir çocuklarının olmasına ve üçünün birlikte Dorchester'da yaşamasına karar verdi. Kendisi dedektif olarak çalışacaktı. Akşamlan eve döndüğünde güzel karısını bulacak ve insanlar onları markette gördüklerinde, hayranlıkla, *tam bir Amerikan ailesi,* diye düşüneceklerdi.

Kevin kadının saçının yine san olup olmadığını merak etti. Saçlarının uzun ve sarı olmasını umuyordu, böylece parmaklarını arasından geçirebilecekti. Erin onun bunu yapmasından hoşlanır, adama sürekli fısıldar ye hoşuna giden, onu tahrik eden sözler söylerdi. Ama karısı onu terk etmeyi planladığına ve dönmediğine göre, bunlar da gerçek değildi. Erin ona en baştan beri yalan söylemişti. Haftalar boyunca. Hatta aylar boyunca. Feldmanlardan bir şeyler çalmış, cep telefonu almış, adamın cüzdanından para aşırmışa. Aylar boyu planlar yapmıştı ve Kevin ın hiç haberi olmamıştı. Şimdi karısının yatağında başka bir erkek vardı. Parmaklarım saçlarının arasından geçiriyor, onun

iniltilerini dinliyor, ellerinin vücudunda dolaşağuu hissediyordu. Kevin dudağını ısırdı ve kan tadı aldı. Karısından nefret ediyor, onu tekmeleyip yumruklamak, merdivenlerden aşağı atmak istiyordu. Yandaki şişeden bir yudum daha alarak ağzındaki metalik tadı yok etti.

Karısı onu kandırmışa, çünkü güzeldi. Her şeyi güzeldi. Göğüsleri, dudaktan, hatta kuyruk sokumu bile. Onu Atlantic City'deki kumarhanede ilk gördüğünde, Erinin hayatında gördüğü en güzel kadın olduğunu düşünmüştü ve dört yıllık evlilikleri sırasında hiçbir şey değişmemişti. Erin,

Kevin in onu arzuladığını biliyordu ve bunu lehine kullan-mıştı. Selesi kıyafeder giymiş, saçını yaptırmıştı. Dantelli iç çamaşırları giymişti. Kevin bu yüzden gardım indirmiş, Erin'ın onu sevdiğini sanmıştı.

Ama Erin onu sevmemişti. Umursamamıştı bile. Kırık saksılar, parçalanmış porselenler umurunda değildi. Kevin ın görevden uzaklaştırılması, aylandır ağlaya ağlaya uykuya dalması kadının umurunda değildi. Hayatının paramparça olması. Kadının tek umursadığı kendi istekleriydi. Her zaman bencildi ve şu an ona gülüyordu. Aylardır gülüyor, sadece kendisini düşünüyordu. Kevin onu seviyor, ondan nefret ediyordu ve bu duygulara anlam veremiyordu. Gözlerinde yaşların biriktiğini hissederek gözlerini kırpıştırdı.

Delaware. Maryland. Washington DC'nin dış mahalleleri. Virginia. Saader süren, hiç bitmeyen gece. Başta şiddede yağan yağmur yavaş yavaş dindi. Kevin şafakta Richmond'da mola verip kahvaltı etti. İki yumurta, dört parça jambon, ta- . hıUı kızarmış ekmek. Üç fincan da kahve içti. Arabaya yine benzin doldurup eyaletler arası yola döndü. Masmavi gökyüzünün altında Kuzey Carolina sınırlarına girdi, ön cama böcekler yapışıyordu, sıra da ağrımaya başlamışa. Gözlerini kısmamak için güneş gözlüğü takması gerekti; sakallan da kaşındırmaya başlamışa.

Geliyorum Erin, diye düşündü. *Çok yakında orada olacağım.*

33

-jr-

JlVade çok yorgun uyandı. Gece saadetçe dönüp durmuş, Alex'e söylediği korkunç şeyler aklından çıkmamıştı. Kendine ne olduğunu bilmiyordu. Evet, Feldman'lara üzülmüştü ama kavganm nasıl başladığını bir türlü

hatırlayamıyordu. Aslında hatırlıyor da anlam veremiyordu. Alex'in ona baskı yapmadığım, hazır olmadığı bir şey yapmaya zorlamadığım biliyordu. Onun Kevin la uzaktan yakından alakası olmadığım biliyordu ama ona ne demişti?

"Ne yapacaksın? Bana vuracak mısın? Haydi, vur."

Neden böyle bir şey söylemişti?

Saat ikiyi geçince, rüzgârla yağmur şiddetini kaybederken sonunda uyuyakalmıştı. Şafak söktüğünde gökyüzü açıktı ve ağaçlardan kuş cmltıları yükseliyordu. Verandada fırtınanın etkilerini gördü, ön tarafa fırlamış kırık dallar, bahçeyi ve araba yolunu hah gibi kaplayan kozalaklar. Hava şimdiden nemle yoğunlaşmıştı. Kavurucu, hatta belki de yazın şimdiye kadarki en sıcak günü olacaktı. Katie, Alex e çocukları güneşte fazla tutmamasını hatırlatmayı düşündü ama sonra adamın, onun gelmesini istemeyebileceğim fark etti. Belki de ona hâlâ kızgındı.

Belkist falan yok, diye düşündü. Alex ona kesinlikle kızgın-di. İncinmişti de. Dün çocukların ona iyi geceler demesine bile izin vermemişti.

Katie basamaklara oturdu ve Jo'nun evine doğnı döndü; kadının kalkıp kalkmadığını merak ediyordu. Saat muhtemelen kapısını çalmak için çok erkendi. Katie ona ne diyeceğini ya da konuşmanın ne yararı olacağını bilmiyordu. Alex'e söylediği şeyi kadına aktarmayacak» -o sözleri kafasından tamamen silmek istiyordu- ama belki Jo, hissettiği tedirginliği anlamasına yardımcı olabilirdi. Alex gittikten sonra bile omuzlarındaki gerginliği hissetmiş ve dün gece haftalardır ilk kez, uyurken ışığı açık bırakmak istemişti.

İçgüdüleri ona bir şeyin yolunda olmadığını söylüyordu ama Katie bunun ne olduğunu çözemiyordu. Nedense aldı Feldmanlara takılıp duruyordu. Gladys'e. Evdeki kaçınılmaz değişikliklere. Birisi Katie'nin evraklarının yerinde olmadığını fark ederse ne olurdu? Böyle bir şeyi hayal etmek bile midesinin bulanmasına yol açtı.

Birden birinin, "Her şey yoluna girecek," dediğini duydu. Hızla döndüğünde, Jo'yu koşu ayakkabılarıyla, yanaldan kızarmış hâlde, tişörtünde ter lekeleriyle yan tarafta dururken gördü.

"Nereden çıktın sen?"

“Yürüyüşe çıkmıştım,” dedi Jo. “Sıcaktan önce davranmaya çalışıyordum ama gördüğün gibi işe yaramadı. Hava o kadar nemli ki nefes alamadım, güneş çarpmasından öleceğim sandım. Ama sanırım bu hâlim bile seninkinden iyidir. Resmen kasvet içindesin.”

Jo basamaklara yönelince Kade yana kaydı. Jo da onun yanına oturdu.

“Dün gece Alex le kavga ettik.”

“Ece?”

“Ona korkunç bir şey söyledim.”

“özür diledin mi?”

“Hayır,” dedi Kade. “Ben özür dileyemeden çekip gitti. Dilemeliydim ama dilemedim. Şimdi de...”

“Ne? Çok geç olduğunu mu düşünüyorsun?” Jo, Katie’nin dizini sıktı. “Doğru şeyi yapmak için hiçbir zaman çok geç değildir. Oraya git ve konuş onunla.”

Katie duraksadı; tedirgin olduğu açıktı. “Ya beni affetmezse?”

“O zaman, düşündüğün gibi biri değildir.”

Katie dizlerini yukarı çekerek çenesini üsderine dayadı. Jo tişörtünün alt kısmını kaldırarak yelpazelendi, sonra söze devam etti. “Ama seni affedecektir. Bunu biliyorsun, değil mi? Kızgın olabilir, onu incitmiş olabilirsin ama o iyi bir adam.” Jo gülümsedi. “Hem her çiftin arada bir kavga etmesi gerekir. Sırf, ilişkinin kavgayı aşacak kadar güçlü olduğunu ispada-mak için.”

“İçindeki psikolog konuşuyor gibi.”

“öyle ama söyledikleri doğru. Uzun vadeli, önemli ilişkiler, yokuşlar ve vadilerle doludur. *Hâlâ* uzun vadeli düşünüyorsun, değil mi?”

“Evet.” Katie başım salladı, “öyle. Haklısın. Teşekkürler.” Jo, Katie’nin bacağına pat pat vurdu, basamaklardan kalkıp doğrulurken göz kırptı. “Arkadaşlar ne içindir, değil mi?” Katie gözlerini kısıp yukarı baka. “Kahve ister misin? Az sonra yapacaktım.”

“Bu sabah istemem. Hava çok sıcak. İhtiyacım olan şey bir bardak buzlu su ve soğuk bir duş. Eriyor gibiyim.”

“Bugün karnavala gidecek misin?”

“Belki. Henüz karar vermedim. Gelirsem seni bulmaya çalışırım,” diye söz verdi. “Şimdi kararım değiştirmeden Alex’e

« *n t*

g,£-

Katie basamaklarda birkaç dakika daha oturduktan sonra eve girdi. Duş aldı, kendisine bir fincan kahve yaptı ama Jo haklıydı. Hava kahve içilmeyecek kadar sıcaktı. Katie bir şort giyip ayağına sandalederini geçirdi, sonra da evin arka tarafına yürüyüp bisikletine bindi.

Çakıllı yol yeni yağan yağmura rağmen kurumaya başlamıştı; Katie fâzla enerji harcamadan ilerleyebildi. Jo’nun, erkenden çıkmış olsa da bu sıcakta nasıl koşabildiğim bilmiyordu. Her şey sıcaktan kaçmaya çalışıyor gibiydi. Normalde yolda sincaplar, kuşlar olurdu ama ana yola çıktığında hiçbir hareket görmedi.

Yolda pek trafik yoktu. Yanından iki araba geçerek arkalarında duman buludan bıraktılar. Katie pedal çevirerek köşeyi dönünce, market görüş alanına girdi, ön tarafa şimdiden yarım düzine araba park edilmişti. Çörek yemeye gelen müdavimler olsa gerekti.

Jo’yla konuşmanın işe yaradığım düşündü. En azından, birazcık. Hâlâ tedirgindi ama bunun, Feldman’lar ve diğer acı verici hatıralardan çok, Alex’e ne söyleyeceğiyle ilgisi vardı. Daha doğrusu, Alex in ona nasıl karşılık vereceğine.

Dükkânın önünde durdu. Bankta oturan, kendilerini yelpazeleyen iki yaşlıca adam vardı; Katie onların yanından geçerek kapıya yöneldi. Joyce kasanın arkasındaydı. Birinin aldıklarını kasaya okutuyordu. Yaşlı kadın gülümsedi.

“Günaydın Katie,” dedi.

Katie çabucak dükkânı taradı. “Alex buralarda mı?” “Yukarıda, çocukların yanında. Yolu biliyorsun, değil mi? Arkadaki merdivenlerden çıkıyorsun.”

Kade dükkândan çıkıp yana dolaştı, arka tarafa geçti. İskelede tekneler kuyruk olmuş, benzin almayı bekliyordu.

Kade bir an duraksadıktan sonra kapıyı çaldı. İçeriden yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Kapı açılınca, karşısına Alex çıktı.

Kade çekinerek gülümsedi. “Merhaba,” dedi.

Alex başını salladı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Kade boğazını temizledi. “Dün söylediğim şeyler için üzgün olduğumu söylemek istedim. Hatalıydım.”

Adamın yüz ifadesi değişmedi. “Tamam,” dedi, “özür dilediğin için teşekkürler.”

Bir an ikisi de bir şey söylemedi ve Kade gelmemiş olmayı diledi. “İstersen gidebilirim. Bu akşam çocuklara bakmamı istiyor musun diye soracaktım sadece.”

Alex yine bir şey söylemeyince Kade başını salladı. Gitmek üzere döndüğünde adamın onun arkasından bir adım attığını duydu.

“Kade... Dur,” dedi Alex. Omzunun üzerinden çocuklara baktıktan sonra, kapıyı arkasından kapattı.

“Dün söylediklerin...” diye söze başladı. Sonra, ne diyeceğini bilemeyerek sustu.

“öyle demek istemedim,” dedi Kade, yumuşak bir sesle. “Bana ne oldu, bilmiyorum. Başka bir şeye üzülüyordum, hıncımı senden aldım.”

“Rahatsız olduğumu kabul etmeliyim. Bunları söylemen değil, öyle bir şey... Yapabileceğimi düşünmen üzdü beni.”

“öyledüşünmüyorum” dedi Katie. “Senin hakkında asla öyle bir şey düşünmem .”

Alex bu sözleri sindiriyor gibi gözüktü ama Katie, adamın söyleyecek başka şeyleri olduğunu biliyordu.

“Şu anki ilişkimize değer verdiğimi bilmeni ve her şeyden çok rahat olmanı istiyorum. Bu ne demekse artık. Seni zor duruma düşürdüğüm için özür dilerim. Yapmaya çalıştığım şey bu değildi.”

“Evet, oydu.” Katie ona bilgiç bir tavırla gülümsedi. “En azından, birazcık. Ama sorun değil. Yani, geleceğin ne getireceğini kim bilebilir? Mesela bu gecenin.”

“Neden? Bu gece ne olacak?”

Katie kapının çerçevesine yaslandı. “Eh, bu gece çocuklar uyuduğunda, tabii kaçta gelirsin bilemem ama eve dönmek için çok geç olmuş olabilir. Beni yatağında bulabilirsin...” Alex, kadının şaka etmediğini anlayınca elini çenesine götürerek düşünür gibi yaptı. “Bu bir açmaz.”

“Tabii trafik yoğun olmazsa, beni eve götürecek kadar erken gelebilirsin.”

“Genelde güvenli araba sürerim. Hız yapmak prensibim değildir.”

Katie, adama yaklaşıp nefesini kulağının içine verdi. “Çok vicdanlısın.”

Alex, “öyle olmaya çalışıyorum,” diye fisddadı ve dudakları birleşti. Adam geri çekildiğinde, yarım düzine teknecinin onları izlediğini fark etti. Umurunda değildi. “Bu konuşma-. mn provasını yapman ne kadar sürdü?”

“Yapmadım. İçimden geldi.”

Alex'in dilinde hâlâ öpüşmelerinin tadı vardı. “Kahvaltı ettin mi?” diye fisddadı.

“Hayır”

“Çocuklarla ve benimle birlikte mısır gevreği yemek ister misin? Karnavala gitmeden önce?”

“Mısır gevreği kulağa leziz geliyor.”

34

-j*-

I^uzey Carolina çirkindi. Monoton çam ağacı sıralarıyla alçak tepelerin araşma sıkışmış tek şeritli bir yoldan ibaretti. Otobanda karavan gruplan, çiftlik evleri ve üzerini otlar kaplamış, çürümeye yüz tutmuş ambarlar vardı. Bir eyaleder arası yoldan aynlıp diğerine girdi, Wilmington yoluna döndü ve sırf sıkıntıdan içki içti.

Hiç değişmeyen manzaranın içinden geçerken Erin'ı düşündü. Onu bulduğunda ne yapacağını. Oraya vardığında kadının evde olacağını umdu ama işte olsa bile eve dönmesi an meselesi olacaktı.

Eyaleder arası yoldan kıvrılarak, hemen akıldan çıkan isimlere sahip, ilginçlikten uzak şehirlerin içinden geçti. Saat onda Wilmington'daydi. Şehirden geçti ve küçük, kırsal bir otoyola girdi. Sürücü penceresinden giren güneş ışınlarıyla birlikte güneye yöneldi. Silahını kucağına koydu, sonra yeniden yan koltuğa koyup ilerlemeye devam etti.

Sonunda Erinin yaşadığı şehre gelmişti. Southport'a.

Şehirden yavaşça geçti, bir sokak panayırının etrafını dolaştı ve arada bir, evden çıkmadan bilgisayardan çıkasım aldığı tarife danışa. Spor çantasından bir gömlek çıkarıp silahı saklamak için üzerine örttü.

Burası düzgün, bakındı evleri olan, küçük bir şehirdi. Bazı evler, geniş verandaları, manolya ağaçlan ve direklerde dalgalanan Amerikan bayraklanyla, tipik Güney evleriydi. Bazılarıysa adama New England'daki evleri anımsatıyordu. Suyun kenarında konaklar vardı. Güneş ışınlan bu evlerin arasındaki suları benek benek aydınlatıyordu, hava da felaket sıcaktı. İnsan saunaya girmiş gibi oluyordu.

Birkaç dakika sonra kadının yaşadığı yolu buldu. İleride, solda bir market vardı. Kevin benzin ve bir kutu Red Bull almak üzere arabayla oraya yanaştı. Kömür ve çakmak gazı alan bir adamın arkasında durdu. Kasaya geldiğinde yaşlı kadına ödeme yapa. Kadın ona gülümseyip geldiği için teşekkür etti ve yaşlı kadınlara özgü sinir bozucu bir merakla onu daha önce etrafta görmediğini söyledi. Kevin kadına şehre panayır için geldiğini söyledi.

Yola döndüğünde nabzı, hedefine yaklaşağuun bilgisiyle hızla atmaya başlamışa. Bir virajı aldı ve arabayı yavaşlatu. Uzakta, çakıllı bir yol belirdi. Tarif dönmesi gerektiğini söylüyordu ama Kevin arabayı durdurmadı. Erin evdeyse onun arabasını hemen tanıyacaktı ve Kevin bunu istemiyordu. En azından, her şeyi hazır edene kadar.

Arabayı döndürdü ve park etmek için gözden uzak bir yer aradı. Pek de öyle bir yer yoktu. Belki de marketin otoparkına park edebilirdi ama o zaman biri fark etmez miydi? Dükkânı yeniden geçerek bölgeyi taradı. Yolun iki tarafındaki ağaçlar, arabayı saklayabilirdi. Ama belki de saklayamazlardı. Birisinin

ağaçların arasında terk edilmiş bir araba görüp şüphelenmesi riskini göze almak istemiyordu.

Kafein onu gerginleştiriyordu; sinirlerini yatıştırmak için votkaya döndü. Bir türlü arabayı koyacak bir yer bulamıyordu. Ne iğrenç bir yerdi burası böyle? Tekrar döndü, öfkelenmeye başlamıştı. İş bu kadar zor olmamalıydı. Kevin araba kiralasa iyi olurdu ama bunu yapmamıştı ve şimdi, fark edilmeden Erin'a yaklaşmanın bir yolunu bulamıyordu.

Marketten başka seçeneği olmadığı için yeniden otoparka girdi ve binanın yan tarafında durdu. Ev buradan en az bir kilometre uzaklıktaydı ama Kevin başka ne yapacağını bilemiyordu. Motoru kapatmadan önce kara kara düşündü. Kapıyı açtığında, sıcak onu sarıp sarmaladı. Spor çantasını boşaltarak kıyafetlerini arka koltuğa attı. Çantaya silahı, ipleri, kelepçeleri ve koli bandını koydu. Bir şişe votka koymayı da ihmal etmedi. Çantayı omzunun üstünden atarak etrafa göz gezdirdi. Kimse onu izlemiyordu. Arabanın, biri şüphelenmeden bir iki saat orada kalabileceğini düşündü. Otoparkı terk etti ve dönemece doğru yürürken başının ağrımaya başladığım hissetti. Hava saçmalık derecesinde sıcaktı. Canlı gibiydi. Adam yanından geçen arabaların sürücülerine bakarak yolda yürüdü. Sarı ya da kahverengi saçlı bir Erin görmedi.

Çakıllı yola ulaşınca döndü. Tozlu ve delik deşik yol hiçbir yere gitmiyor gibiydi ama Kevin 500 mette kadar yürüdükten sonra, sonunda iki ufak kulübe gördü. Kalbinin hızlandığını hissetti. Erin bunlardan birinde yaşıyordu. Yolun kenarına geçerek ağaçlara sarıldı, elinden geldiği kadar gizlice ilerledi. Gölgede yürüyebileceğini umuyordu ama güneş tepedeydi ve sıcak hiç azalmıyordu. Gömleği sırılsıklam olmuş, yanakla-rmdan ter akıyordu ve saçları kafasına yapışmıştı. Başı zonk-luyordu. Şişeden votka içmek için durdu.

Uzaktan kulübelerin ikisinde de herhangi biri yaşıyor gibi gözükmüyordu. Hatta insanın yaşayabileceği yerlere hiç benzemiyorlardı. Dorchester'daki panjurlu, kaplamalı, kırmızı ön kapılı evlerine hiç benzemiyordu bunlar. Ona daha yalan olan kulübenin boyası soyuluyor, veranda tahtalarının köşesinde küfler görülüyordu. İlerlemeye devam eden Kevin, hareket görmek için pencerelere baktı. Hiçbir şey yoktu.

Hangi kulübenin Erin'ınki olduğunu bilmiyordu. İkisini de yakından incelemek üzere durdu, ikisi de kötü durumdaydı ama içlerinden biri resmen terk edilmiş gibiydi. Daha iyi

Dükkândan buraya gelmek yarım saatini almışa. Erina sürpriz yapağında, kadının kaçmaya çalışacağım biliyordu. Kevin la gitmek istemeyecekti. Kaçmaya, hatta mücadele etmeye bile çalışabilirdi. Kevin kadım bağlayacak, ağzını bantla kapatacak ve gidip arabayı alacaka. Döndüğünde Erin ı bagaja koyacak, şehirden uzaklaşana kadar çıkarmayacaka.

Evin yan tarafına geldi ve pencereden uzak durmaya çalışarak duvara yapışa. İçeride hareket olup olmadığını duymak için kulak kabarta, açılan kapıların, akan suyun ya da birbirine çarpan tabakların sesini duymaya çalışa. Hiç ses yoktu.

Başı hâlâ ağrıyordu ve Kevin susuzluk çekiyordu. Sıcakta hiçbir azalma yoktu, gömleği sırılsıklam olmuştu. Fazla hızlı nefes alıyordu ama Erina çok yaklaşmışa. Kadının onu terk edişini, ağlamasına aldırmayışını düşündü. Erin, onun arkasından gülmüştü. Erin ve adam, artık her kimse, ona gülmüşlerdi. Bir adam olması gerektiğini biliyordu. Erin tek başına ayakta kalamazdı.

Evin arkasına dolaşıp baktı, hiçbir şey görmedi. Etrafına bakarak öne doğru süründü, önünde ufak bir pencere vardı; adam görülmeyi göze alarak içeri baka. Işık yanmıyordu ama içerisi temiz ve düzenliydi. Kurulama bezi düzgünce lavabonun üstüne asılmışa. Tıpkı Erinin yapağı gibi. Yavaşça kapıya yaklaştı ve tokmağı çevirdi. Kilitli değildi.

Nefesini tutarak kapıyı açа ve içeri girdi. Etrafı dinlemek için yeniden durdu, yine hiçbir şey duymadı. Mutfağın içinden geçip oturma odasına girdi -sonra da yatak odasıyla banyoya. Kadının evde olmadığım anlayarak yüksek sesle küfretti.

Tabii doğru evdeyse. Yatak odasına girdiğinde şifbnyere baka ve üst çekmeceyi açа. Kadının külotlarını bularak içlerinden birkaçını eline aldı, parmaklarının arasında ovuşturdu. Ama çok uzun zaman-olmuştu ve Kevin bunların karısının evdeyken giydiği külodar olup olmadığından emin değildi. Diğer giysileri tanımadı ama karısının bedenine uygunlardı.

Şampuanla saç kremini, diş macununun markasını tanıdı. Mutfağa girdiğinde çekmeceleri karıştırdı ve bir fatura buluncaya kadar hepsini teker teker açа. Fatura Katie Feldman'ın adınaydı. Kevin dolaba yaslanıp isme uzun uzun baktı ve görevini tamamladığını hissetti.

Tek sorun, kadının burada olmamasıydı ve Kevin onun ne zaman döneceğini bilmiyordu. Arabasını uzun süre markette bırakamayacağını biliyordu ama birden üzerine bir yorgunluk çöktü. Uyumak istiyordu, uyumaya ihtiyacı vardı. Bütün gece araba sürmüştü ve başı zonkluyordu. İçgüdüsel olarak, karısının yatak odasına gitti. Erin yatağı düzeltmişti. Kevin örtüyü çektiğinde çarşaflarda onun kokusunu aldı. Yatağa girdi, derin nefesler alarak karısının kokusunu içine çekti. Onu

ne kadar özlediğini, ne kadar sevdiğini fark ettiğinde gözleri doldu. Karısı bu kadar bencil olmasa mudu olabilirlerdi.

Uyanık kalamayacaktı, kendisine azıcık uyuyacağını söyledi. Uzun süre uyumayacaktı. Akşam Erin geri geldiğinde net düşünebilmek, hata yapmamak için azıcık kestirecekti. O ve Erin yeniden kan koca olabilsinler diye.

35

A, ex, Katie ve çocuklar karnavala bisikletleriyle gittiler, çünkü şehirde park yeri bulmak neredeyse imkânsızdı. Arabalar yerlerinden ayrılmaya başladıklarında, eve gitmeye çalışmak daha da zor olacaktı. Yolun iki tarafına el işlerinin sergilendi-ği tezgâhlar yerleştirilmişti. Hava, sosisli sandviç, hamburger, patlamış mısır ve pamuk şekeri kokularıyla yoğunlaşmıştı. Ana sahnede yerel bir müzik grubu, Beach Boys'un "Little Deuce Coupe" şarkısını çalıyordu. Çuval yarışları yapılıyor, bir pankart, öğleden sonra karpuz yeme yarışması yapılacağını bildiriyordu. Şans oyunları da vardı. İnsanlar oyuncak ayı kazanmak için balonlara oklar atıyor, şişelerin etrafından halkalar geçiriyor ve art arda üç basket atmaya çalışıyorlardı. Parkın ucundaki dönme dolap, tepelerinde yükseliyor, aileleri kendine çekiyordu.

Alex bilet almak için kuyrukta beklerken, Katie çocukların peşine takılarak çarpışan arabalara ve dönen fincanlara doğru yürüdü. Her yerde uzun kuyruklar vardı. Annelerle babalar çocukların ellerine yapışmışlardı, gençlerse gruplar

halindeydi. Jeneratörlerin kükreyişi, dönen alederin ukıraları duyuluyordu.

Dünyanın en uzun boylu atı, bir dolara görülebiliyordu. Bir dolara, dünyanın en küçük atına ev sahipliği eden çadıra girilebiliyoıdu. Daireler çizerek yürüyen, bir tekerleğe bağlı midilliler sıcaktan bunalmış ve yorgundu; başlan sarkmışa.

Çocuklar yerlerinde duramıyor, her şeye binmek istiyorlardı. Alex biledere ufak

çaplı bir servet harcadı. Bileder çabucak bitiyordu, çünkü çoğu alete binmek için üç dört bilet gerekiyordu. Toplam masraf, saçma denecek kadar çoktu; Alex çocuklann başka şeyler de yapmalarına ısrar ederek bilederin daha uzun dayanmasını sağlamaya uğraşıyordu.

Bovling lobudarı çeviren bir adamı izlediler, gerilmiş bir ipin üzerinde yürüyen köpeğe tezahürat yapolar. öğle yemeğinde, etraftaki restoranlardan birinde pizza yediler. Sıcaktan kaçmak için içeri oturdular ve bau usulü folk müziği yapan bir grubun çaldığı şarkıları dinlediler. Sonra Cape Fear Nehri'nde jet ski yarıştıran insanları izlediler ve yeniden aletlere döndüler. Kristen pamuk şeker istedi, Josh ise geçici dövme yapardı.

Saader, sıcakla, gürültüyle ve ufak şehirlere özgü zevklerle geçip gitti.

Kevin iki saat sonra uyandığında vücudu terle kaplıydı, midesine de kramplar giriyordu. Sıcaktan dolayı tuhaf, canlı ve renkli rüyalar görmüştü; nerede olduğunu haurlamakta güçlük çekti. Başı ikiye ayrılıyor gibiydi. Yatak odasından yalpalayarak çıktı, mutfağa girdi ve susuzluğunu doğrudan musluktan su içerek giderdi. Başı dönüyordu, hâlsizdi ve kendisini ilk yattığındakinden bile yorgun hissediyordu.

Ama oyalanamazdı. Aslında hiç uyumamalıydı. Erin geldiğini anlamasın diye yatak odasına gidip yatağı yeniden düzeltti. Çıkmak üzereyken, daha önce mutfağı araştırırken buzdolabında gördüğü ton balıklı güveci hatırladı. Kamı çok açtı; karısının ona aylardır yemek pişirmediğini hatırladı.

Havasız barakanın içinde sıcaklık kırk dereceye yakın olmalıydı. Buzdolabını açtığında, uzunca bir an önünde durarak, yüzüne vuran soğuk havanın tadını çıkardı. Ton balıklı güveci aldı ve bir çatal bulana dek çekmeceleri karıştırdı. Streç filmi açtı, bir lokma, sonra bir lokma daha aldı. Yemek yemenin, başındaki ağrıya bir yaran olmadı ama midesi daha iyi gibiydi, kramplar da dinmeye başlamıştı. Güvecin hepsini yiyebilirdi ama onu tekrar buzdolabına koymadan önce yalnızca bir lokma daha almak için kendisini zorladı. Karısı onun geldiğini bilmemeliydi.

Çatalı yıkadı, kuruttu ve yeniden çekmeceye koydu. Kurulama bezini düzeltti, yatağı tekrar kontrol ederek, geldiğindeki gibi göründüğünden emin oldu.

Tatmin olmuş hâlde evi terk etti ve çakıllı yolda yürüyerek markete yöneldi.

Arabanın tavanı dokunulmayacak kadar sıcaktı; Kevin kapıyı açuğında fırına girmiş gibi oldu. Otoparkta kimse yoktu. Dışarıya çıkılmayacak kadar sıcaktı. Hava bunaltıcıydı; ne gökyüzünde bir bulut ne de en hafifinden bir esinti vardı. Tanrı aşkına, kim böyle bir yerde yaşamak isterdi?

Markete girip bir şişe su aldı ve buzdolaplarının yanında dikilerek suyunu içti. Boş şişenin parasını ödedi. Yaşlı kadın şişeyi çöpe attı. Adama karnavaldan memnun kalıp kalmadığım sordu. Kevin her şeye burnunu sokan kadına, memnun kaldığım söyledi.

Arabaya döndüğünde yine votka içti. İçkinin kahve sıcaklığında olmasını umursamıyordu. Ağrıyı geçirdiği sürece sorun yoktu. Hava, düşünmeyi güçleştirecek kadar sıcaktı. Erin evde olsa şimdi Dorchester'a dönüyor olabilirlerdi. Belki Erini geri getirdiğinde ve Bili birlikte ne kadar mudu olduklarım gördüğünde, adama işini geri verirdi. Kevin iyi bir dedektifti ve Bill'in ona ihtiyacı vardı.

İçki içtikçe şakaklarındaki zonklama azalmaya başladı ama tek olması gerektiğini bildiği şeyleri çift gprmeye başlamıştı. Net düşünebilmesi gerekiyordu ama ağrı ve sıcak onu hasta ediyordu. Kevin ne yapacağını bilemiyordu.

Arabayı çalıştırdı, ana yola girdi ve Southport'un merkezine yöneldi. Çoğu sokak trafiğe kapatılmıştı; Kevin park yeri bulana kadar sokakları sayısız kez dolaşmak zorunda kaldı. Kilometreler boyunca tek bir gölge bile yoktu; yalnızca güneş ve hiç azalmayan boğucu sıcak vardı. Kevin her an kusabileceğim hissediyordu.

Erini ve onun nerede olabileceğini düşündü. Ivan'ın Yeri'nde miydi? Karnavalda mı? Bugün çalışıp çalışmadığını sormak için restoranı aramalı, gece bir otelde kalmalıydı. Acele etmesine gerek yoktu çünkü Erin evde değildi. Ama Kevin bunu o sırada bilmiyordu. Kadının onunla bu konuda da dalga geçip arkasından güldüğünü düşündü ve öfkelendi. Onu başka bir adamla aldatırken zavallı Kevin Tiemey ye gülüyor, gülüyordu.

Kevin gömleğini değiştirdi, silahı kotunun beline sıkıştırdı ve su kenarına yürümeye başladı. Ivan'ın Yeri'nin orada olacağını biliyordu, çünkü yerini bilgisayardan araştırmıştı. Oraya gitmekle risk aldığını bildiğinden iki kez geri döndü ama karısını bulması, onun gerçek olduğundan emin olması

gerekiyordu. Evine gitmiş, kokusunu içine çekmişti ama bunlar yeterli değildi.

Her yer kalabalıktı. Sokaklar ona ilçe fuarlarını hatırlatıyordu. Eksik olan tek şey, domuzlar, adar ve ineklerdi. Bir sosisli sandviç alıp yemeye çalıştı ama midesi isyan edince çoğunu atmak zorunda kaldı. İnsanların arasından dolaştı ve su kenarını, sonra da Ivan'ın Yeri'ni uzaktan gördü. İnsanların arasından geçişi acı verici derecede yavaştı. Restoranın kapısına ulaştığında ağzı kupkuruydu.

Ivan'ın Yeri tıklım tıklımdı, dışarıda masa bekleyen insanlar vardı. Yanında bir şapkayla güneş gözlüğü getirmeliydi ama aklı başında değildi. Karısının onu hemen tanıyacağını biliyordu ama yine de kapıya doğru ilerledi ve içeri girdi.

Bir garson kız gördü ama Erin değildi. Bir tane daha gördü ama o da Erin değildi. Müşterileri karşılayan görevli, gençti, yorgundu ve bir sonraki müşteri grubunu nereye oturtacağını bulmaya çalışıyordu. İçerisi gürültülüydü. İnsanlar konuşuyor, çatallar tabaklara çarpıyor, komilerin leğenlerindeki sıvılar çalkalanıyordu. Her şey fâzla gürültülü ve kafa karıştırıcıydı, Kevin'ın başındaki lanet olası zonklama da bir türlü geçmiyordu. Adamın midesi yanıyordu.

Sesini gürültüde duyulabilecek kadar yükselterek, görevliye, "Erin bugün çalışıyor mu?" diye seslendi.

Kız kafa karışıldığıyla gözlerini kırpıştırdı. "Kim?"

"Katie," dedi Kevin. "Katie demek istedim. Katie Feldman."

"Hayır," diye bağırdı görevli. "Bugün izinli. Ama yarın çalışacak." Başıyla pencereleri işaret etti. "Muhtemelen herkesle birlikte o da dışarıda bir yerlerdedir. Bugün restoranın önünden geçtiğini gördüm."

Kevin döndü, yolundaki insanlara çarparak restorandan çıka. Kime çarptığı umurunda değildi. Dışarıya çıkağında, bir sokak sancısının önünde durdu. Bir beyzbol kepiyle ucuz bir güneş gözlüğü aldı. Sonra da yürümeye başladı.

■t*»

Dönme dolap dönüyor, dönüyordu; Alexle Josh bir kolnıkta, Katie'yle Kristen diğerinde onıruyor ve yüzlerine çarpan sıcak rüzgârı hissediyorlardı. Katie kolunu Kristen m omzuna atmışa, çünkü kızın, gülümsemesine rağmen, yüksekte oldukları için gerildiğini biliyordu. Koltuk en tepeye çıkıp şehrin panoramik

manzarasını önlerine serdiğinde, Katie de yüksekten çok hoşlanmamasına rağmen, ona asd endişe veren şeyin dönme dolabın kendisi olduğunu (ark etti. Alet, sözde bu sabah denetimden geçmiş olsa da tel tokalar ve kümes telleriyle bir arada duruyor gibiydi..

Alex'in denetim konusunda doğruyu söyleyip söylemediğini ya da kendisinin aletin tehlikeli olabileceğini söylediğini adamın duyup duymadığını merak etti. *Artık endişelenmek için çok geç*, diye düşündü ve aşağıdaki insan gruplanna bakarak kafasını meşgul etti. Öğleden sonra ilerledikçe karnaval daha da kalabalıklaşmış gibiydi ama Southport'ta, tekneyle açılmaktan başka yapacak pek bir şey yoktu. Küçük, durgun bir şehirdi burası; Katie böyle bir olayın, yılın en önemli etkinliği olabileceğini düşündü.

Dönme dolap yavaşlayıp durdu, ilk insanlar inip yenileri binerken onları havada tuttu. Alet biraz dönünce Katie kalabalığı daha yakından incelemeye başladı. Kristen da daha rahat gözüküyor ve aynısını yapıyordu.

Katie buzlu dondurma yiyen bir çiftin, Ivan'ın Yeri'nin müdavimleri olduğunu fark etti ve burada öyle kaç kişinin olduğunu merak etti. Gözleri gruptan gruba dolaşmaya başladı ve her nedense Ivan'ın Yeri'nde ilk çalışmaya başladığında da aynı şeyi yapağını hatırladı. Ama o zamanlar, Kevin geliyor mu diye bakardı.

Kevin, yolun iki tarafında dizili duran tezgâhları geçti; dolaşmaktan başka bir şey yapmıyor, Erin gibi düşünmeye çalışıyordu. Görevliye, Erin'ı bir adamla görüp görmediğini sormalıydı, çünkü kadının karnavalda tek başına olmayacağından emindi. Erin ın saçlarını kesip boyadığını, kısa ve kahverengi saçlı olacağını aklında tutmakta zorlanıyordu. Diğer bölgedeki sübyancıdan, kadının ehliyetindeki resminin bir kopyasını istemeliydi ama o sıralar aklı başında değildi. Şu anda bunun önemi yoktu, çünkü Kevin onun nerede yaşadığını biliyordu ve oraya dönecekti. Belindeki silahıı, tenine başardığım hissediyordu. Silah onu rahatsız ediyor, etini sıkıştırıyordu ve şapkayı iyice aşağı çektiği için kafası terliyordu. Kevin'a, başı her an padayabilirmiş gibi geliyordu.

İnsan gruplarının, kuyrukların arasından geçti. El işleri. Boyanmış kozalaklar, çerçeve içindeki vitraylar, rüzgâr çanları. Tahtadan oyulmuş eski moda oyuncaklar. İnsanlar akınıp duruyorlardı: Gevrek halkalar, dondurma, peynirli Meksika cipsleri, tarçınh çörekler. Pusetlerine konmuş bebekler gördü ve yine Erin'ın bebek istediğini haarladı. Ona bir bebek vermeye karar verdi. Kız ya da erkek fark etmezdi ama Kevin, oğlunun olmasını yeğlerdi çünkü kızlar bencildi

ve onlara verdiği hayaun değerini bilmiyorlardı. Kızlar böyleydi işte.

İnsanlar dört bir yanında konuşuyor, fısıldıyorlardı ve Kevin bazılarının ona, Coffeyyle Ramirez'in yaptığı gibi dik dik bakuklarını düşündü. Onları görmezlikten gelerek arayışına odaklandı. Aileler. Kollarını birbirinin beline atmış gençler. Şapkası geniş kenarlı bir adam. Bir sokak lambasının yanında durmuş, sigara içen iki karnaval çalışanı. Zayıf ve dövmeliydiler, dişleri de çürüktü. Muhtemelen, upuzun sabıkaları olan uyuşturucu bağımlılarıydı. Onlara bakınca, Kevinın içinde kötü hisler beliriyordu. O iyi bir dedektifti, insanların gerçek yüzünü görmeyi bilirdi ve bu adamlara güvenmiyordu. Kevin yanlarından geçip giderken hiçbir şey yapmadılar.

Kevin sağa sola saparak insanların arasından ilerlemeyi sürdürdü; bir yandan da yüzlerini inceliyordu. Şişman bir çift, mısırlı sosislerini yiyerek, kırmızı, lekeli yüzleriyle yanından paytak paytak yürüyerek geçerken, Kevin duraksadı. Şişman insanlardan nefret eder, zayıf iradeli ve disiplinsiz olduklarını düşünürdü. Sürekli tansiyonlarından, şeker hastalıklarından, kalp hastalıklarından, ilaç fiyadarmdan yakınan ama kendilerinde çatalı bırakacak gücü bulamayan tiplerdi bunlar. Erin hep zayıftı ama göğüsleri büyüktü ve şimdi başka bir adamla birlikteydi. O adam geceleri Erin'ın göğüslerini okşuyordu ve bu düşünce Kevinın için için yanmasına sebep oluyordu. Erin'dan nefret ediyordu. Ama onu istiyordu da. Onu seviyordu. Kafasını toplaması çok güçtü. Fazla içmişti, hava da çok sıcaktı. Erin neden böyle berbat bir yere taşınmıştı?

Karnaval alederinin arasında dolaştı ve ilerideki dönme dolabı fark etti. Adetli bir adama çarptı ve onun söylenişlerini yok sayarak dönme dolaba yaklaştı. Aletin koltuklarını kontrol etti, her bir yüze tek tek baka. Erin orada da, kuyrukta da yoktu.

Kevin ilerlemeye devam etti, sıcakta şişman insanların arasında yürüyerek, zayıf Erinla, geceleri onun göğüslerine dokunan adamı aradı. Attığı her adımda silahını düşünüyordu.

Çocuklar saat yönünde dönen salıncaklara bayılmışlardı. Alete sabah iki kez binmişlerdi ve dönme dolaptan sonra, tekrar binmek için yalvardılar. Ellerinde yalnızca birkaç bilet kalmıştı; Alex çocukların salıncağa binmelerine razı oldu ve ondan sonra eve gitmeleri gerektiğini söyledi. Raleigh'ye gitmeden önce, duş alacak, yemek yiyecek, biraz da dinlenecek vakti olmasını istiyordu.

Çabalarına rağmen, Katie’nin sabahki imalı sözlerini düşünmeden edemiyordu. Katie de adamın ne düşündüğünü seziyor gibiydi, çünkü Alex kadının birkaç kez, dudaklarının köşesinde tahrik edici bir tebessümle, ona baktığını görmüştü.

Şimdi Katie, Alex’in yanında duruyor, çocuklara gülümsüyordu. Alex kadına yaklaşarak kolunu onun beline ata. Katie’nin de ona yaslandığını hissetti. Bir şey söylemedi, kelimelere ihtiyacı yoktu. Katie de bir şey söylemedi. Onun yerine, başını eğerek Alex’in omzuna koydu. Alex, bu dünyada daha güzel bir şeyin olmadığı hissine kapıldı.

Erin dönen fincanlarda, aynalı labirentte ya da perili evde de değildi. Kevin kalabalığa karışmaya çalışarak bilet sırasından etrafı izledi; Erin’ı, o kendisini görmeden önce görmek istiyordu. Dunım lehineydi, çünkü o Erinin burada olduğunu biliyordu. Ama karısı, onun burada olduğunu bilmiyordu. Gelgelelim, bazen insanların şansı yaver gider ve tuhaf şeyler olurdu. Kevin, Karen Feldman’ı ve onun Erin’m sırrım ortaya çıkardığı günü anımsadı.

Votkasını arabada bırakmamış olmayı diliyordu. İçki alacak başka bir yer yok gibiydi; etrafta hiç bar görünmüyordu. Bira satan bir tezgâh bile görmemişti. Birayı sevmezdi ama başka seçeneği yoksa alırdı. Yemek kokusu hem midesini bulandırdı hem de karnını acıktırdı. Kevin ter yüzünden gömleğinin, sırana ve koltuk altlarına yapışmasına sinir oluyordu.

Başında düzenbazlar olan şans oyunlarının yanından geçti. Para tuzaklarıydı bunlar. Çünkü oyunlar hileliydi ama etraflarında bir sürü moron vardı. Yüzleri inceledi. Erin yoktu.

Diğer aledere doğru yürüdü. Çarpışan arabaların içinde çocuklar, kuyrukta kıpırdaşan insanlar vardı. İleride salıncaklar vardı ve Kevin oraya doğru baka. Daha iyi görebilmek için, bir grup insanın etrafından dolaşa.

Salıncaklar yavaşlamaya başlamışa, ama Kristen’la Josh hâlâ heyecanla sınayordu. Alex günü bitirmek istemekte haklıydı; Katie sıcaktan bitmiş tükenmişti ve bir süreliğine serinlemek için yanıp tutuşuyordu. Kulübenin kötü bir yanı varsa -aslında birden çok kötü yanı vardı- o da klimasının olmamasıydı. Gece pencereleri açık bırakmaya alışmışa ama bunun fazla bir yaran olmuyordu.

Alet durunca Josh zinciri yerinden çıkarıp aşağı adadı. Kristen’ın inmesi biraz daha uzun sürdü ama bir an sonra, iki çocuk koşturarak Katie’yle babalarına yaklaşa.

Kevin salıncakların durduğunu ve bir grup çocuğun koltuklardan adadığını gördü ama dikkatini oraya vermedi. Onun yerine, aletin etrafında bekleyen yetişkinlere odaklandı.

Gözlerini bir kadından diğerine çevirerek yürümeye devam etti. Sanşın ya da kumral olması fark etmezdi. Erinin ince silüetini arıyordu. Durduğu açıdan tam önünde bekleyen insanların yüzünü göremiyordu, o yüzden yön değiştirdi. Birkaç saniye sonra çocuklar çıkışa ulaşacak ve herkes dağılacaktı.

Kevin hızlı adımlarla yürüdü, önünde bir aile duruyor, ellerinde biletleriyle bundan sonra nereye gideceklerini konuşuyor, kafa karışıklığıyla tartışıyorlardı. Geri zekâlılar. Kevin salıncakların yakınındaki yüzleri görmeye çabalayarak onların yanından geçti. Orada tek bir zayıf kadın vardı. Kır saçlı bir adamın yanında duran, kısa saçlı bir kumral. Adamın kolu, kadının belindeydi. Kadını tanımamak mümkün değildi. Aynı uzun bacaklar, aynı yüz, aynı kaslı kollar.

Erin.

36

-jr-

A. ex'le Katie çocuklarla birlikte Ivanın Yeri'ne doğru yürürken el ele tutuştular. Bisikletlerini arka kapının yanına, Kade'nin her zaman bıraktığı yere koymuşlardı. Çıkarken Alex, Josh'la Kristen a su aldı ve eve gitmek üzere yola koyuldular.

Alex bisiklederin kilidini açmak için eğilirken, "Gününüz güzel geçti mi çocuklar?" diye sordu.

Kristen sıcaktan kıpkırmızı olmuş bir yüzle, "Harikaydı babacığım," dedi.

Josh ağzını koluna sildi. "Yarın da gelebilir miyiz?"

"Belki," diye geçiştirdi Alex.

"Lütfen? Yine salıncağa binmek istiyorum."

Kiliderle işi biten Alex, zincirleri omzunun üzerinden attı. "Bakarız," dedi.

Restoranın arkasındaki çıkıntılı çatı az da olsa gölge veriyordu ama hava hâlâ sıcaktı. Pencerelerin önünden geçerken içerisinin ne kadar kalabalık olduğunu gören Katie, ertesi gün ve pazartesi çifte vardiyada çalışacak olmasına rağmen,

o gün izin aldığı için memnun oldu. Doğrusu buna değmişti. Güzel bir gün geçirmişti ve bu gece Alex yoldayken, kadın dinlenip çocuklarla film izleyecekti. Sonra, adam döndüğünde de...

“Ne?” dedi Alex.

"Hiç.”

“Bana, beni yiyecekmişsin gibi bakıyordun.”

“Dalmışım,” dedi Katie, göz kırparak. “Sıcak başıma vurdu herhâlde.”

“Hı-hı.” Alex başını salladı. “Seni hiç tanımasam inanırdım...”

“Şu anda bazı gençlerin konuşmamıza kulak kabarttığını hatırlatmak isterim. Senin yerinde olsam, ne dediğime dikkat ederdim.”

Katie adamı öptü, sonra da göğsüne hafifçe vurdu.

İkisi de yan restoranın terasından onları izleyen, beyzbol kepli, güneş gözlüklü adamı fark etmedi.

Kevin, Erin la kır saçlı adamın öpüşmesini, kadının onunla flört edişini izlerken başının döndüğünü hissetti. Karısının eğilip küçük kıza gülümsediğini gördü. Küçük oğlanın saçını karıştırışını izledi. Çocukların dikkati başka yerdeyken kır saçlı adamın elini onun poposuna koyuşunu izledi. Erin -karısı- bunlara dünden razı gibiydi. Olanların, hoşuna gittiği belliydi. Adamı teşvik ediyordu. Kevin ve evlilikleri hiç var olmamış gibi, onu yeni ailesiyle aldatıyordu.

Bisikletlerine binip pedal çevirmeye başladılar, binanın yan tarafına geçip Kevin’dan uzaklaştılar. Erin, kır saçlı adamın yanında bisiklet sürüyordu. Üstünde şort, ayağında san-daleder vardı. Tenini gösteriyor, başkasına seksi görünmeye çalışıyordu.

Kevin onları takip etti. Erinin saçları sarıydı, uzundu ve rüzgârda uçuşuyordu... Ama sonra Kevin gözlerini kırptı ve bu saçlar yine kısa, kahverengi oldular.

Kansı, Erin değilmiş gibi yapıyor, yeni ailesiyle bisiklet sürüyor, başka bir adamla öpüşüyor ve dünya umurunda değilmiş gibi gülümsüyor, gülümsüyordu. *Gerçek değil bunlar;* dedi Kevin kendine. *Bir rüya. Bir kâbus.* İskeleye bağlanmış tekneler, onlar yanlarından geçerken sallandı.

Kevin köşeyi döndü. Onlar bisikletliydiler, kendisiyse yayaydı ama küçük kızın onlara yetişebilmesi için ağır gidiyorlardı. Kevin arayı kapatıyordu ve onlara, Erin'ın mutlu olduğunu belli eden bir sesle güldüğünü duyacak kadar yakındı. Belindeki silaha uzandı ve çıkardı, gömleğinin altına kaydırdı, tenine bastırdı. Beyzbol şapkasını çıkarıp silahı etrafındaki insanlardan saklamak için kullandı.

Düşünceleri, toplar gibi, oradan oraya fırlıyor, hızla sıçrıyor, sağ» sola ve aşağı uçuyordu. Erin yalan söylemiş onu aldatmış, planlar yapmıştı. Bir sevgili bulmak için kaçmıştı. Arkasından konuşuyor ve gülüyordu. Kır saçlı adama bir şeyler fısıldıyor, ayıp şeyler söylüyordu. Adamın eli Erinin göğüslerlndeydi, kadın hızla nefes alıyordu. Evli değilmiş gibi yapıyor, Kevin'ın onun için yaptıklarım, bulunduğu fedakârlıkları, ayakkabılarından kan kazımış olmasını, Coffey'yle Ramirez'in sürekli onunla ilgili dedikodu yapışım, köftelerin üstünde uçuşan sinekleri, Kevinın o kaçtığı için barbeküye tek başına gitmek zorunda kalışını ve Bille onlardan biri olmadığını söyleyemeyişini yok sayıyordu.

İşte oradaydı; rahatça pedal çeviriyordu, saçları kısa ve boyalıydı.. Her zamanki kadar güzeldi ve kocasını hiç düşünmüyordu. Onu hiç umursamıyordu. Onu ve evliliklerini, kır saçlı adamla bir hayatı olabilsin, onun göğsüne vurabilsin, yüzünde hülyalı bir ifâdeyle öpebilsin diye unutmuştu. Muduydu, sakindi, bu dünyada hiçbir derdi yoktu. Karnavallara gidiyor, bisikleder sürüyordu.

Kevin ağlayıp ona Noel'de aldığı parfümü hatırlarken, kadın muhtemelen duşta şarkılar söylüyordu. Bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü Erin bencildi ve evliliğini boş bir pizza kutusu gibi kenara atabileceğini sanıyordu.

Kevin fârkında olmadan adımlarını hızlandırdı. Kalabalık onları yavaşlatıyordu; Kevin istese şu an silahı kaldırıp onu öldürebileceğini biliyordu. Parmağı tetiğe gitti ve güvenliği açtı, çünkü Kutsal Kitap, *evlilik her şeyin üzerinde tutulsun, yatak hiçbir zaman kirlenmesin,* derdi. Ama Kevin, kır saçlı adamı da öldürmek zorunda kalacağını fârk etti. Adamı Erin'ın önünde öldürebilirdi. Tek yapması gereken tetiği çekmekti ama Glock'la hareketli hedefleri uzaktan vurmak neredeyse imkânsızdı ve her yer insan kaynıyordu. Silahı görünce çığlıklar atıp bağıracaklardı ve istediği atışı yapması neredeyse imkânsızdı. Kevin parmağını

tetikten çekti.

İlerideki kır saçlı adam, uzaktan zor duyulan bir sesle, “Kız kardeşine doğru gitmeyi kes!” dedi. Kevin, adamın Erin’a fısıldadığı ayıp şeyleri hayal etti. İçinde biriken öfkeyi hissedebiliyordu. Sonra çocuklar birden köşeyi döndü, Erin’la kır saçlı adam da onları takip ettiler.

Kevin nefes nefese, kendini hasta hissederek durdu. Erin köşeyi dönerken profili ışıkta parladı ve Kevin yine onun güzel olduğunu düşündü. Karısı ona, o güzel, ince hâliyle, her zaman nazik bir çiçeği anımsatmıştı. Kevin, onu kumarhaneden çıktıktan sonra serserilerin tecavüzüne uğramaktan kurtardığını ve karısının ona, kendisini güvende hissetmesini sağladığım söyleyişini hatırladı. Ama bu bile, karısının onun yanında kalmasına yetmemişti. Yavaş yavaş iki yanından geçen insanların seslerini duymaya başladı. İnsanlar boş boş sohbet ediyor, öylesine dolaşıyorlardı ama adamın harekete geçmesini sağladılar.

Kevin onların döndükleri noktaya ulaşmak için koşar adım yürümeye başladı. Cayır cayır güneşin altında attığı her adımda, kendisini kusacakmış gibi hissediyordu. Silaha sarılı olan avucu, kaygan ve terliydi. Köşeye ulaşınca sokağa göz attı.

Görünürde kimse yoktu ama iki blok ötede, yolu sokak panayırı için kapatmakta kullanılan barikatlar vardı. Oraya varmadan dönmüş olmalılardı. Başka seçenekleri yoktu. Kevin onların sağa döndüğünü düşündü, çünkü şehir merkezinden uzaklaşmanın tek yolu buydu. Kevin’ın seçeneği vardı. Onları yaya kovalayıp görülme riskini alabilir ya da arabaya dönüp onları öyle takip ederdi. Erin gibi düşünmeye çalıştı ve onların, kır saçlı adamın yaşadığı eve gideceklerine kanaat getirdi. Erinin evi, dördü için (âzla ufak, fâzla sıcaktı ve kadın pahalı mobilyalarla döşenmiş, güzel bir eve gitmek isteyecekti, çünkü sahip olduğu hayatın değerini bilmek yerine böyle bir hayatı hak ettiğine inanıyordu.

Kevin ın seçmesi lazımdı. Onları yaya mı takip edecekti, yoksa arabayı mı alacaktı? Kevin gözlerini kırpıştırıp düşünmeye çalışarak ayakta dikildi ama hava çok sıcaktı, her şey kafa karıştırıcıydı ve başı zonkluyordu. Tek düşünebildiği, Erin’ın kır saçlı adamla yattığıydı ve bu da midesinin bulanmasına sebep oluyordu.

Karısı muhtemelen, o adam için dantelli şeyler giyip dans ediyor, adamı tahrik

eden kelimeler fısıldıyordu. Onu tatmin etmesine izin vermesi için yalvarıyordu, böylece lüks evinde yaşayabilecekti. Karısı, ruhunu lüks için satan bir orospu olmuştu. İncilerle havyar için kendini satıyordu. Karısı muhtemelen, kır saçlı adam onu gösterişli restoranlara yemeğe götürdükten sonra, bir villada uyuyordu.

Kevin bunları hayal ettikçe hastalandığını hissediyordu. İncinmiş, ihanete uğramıştı, öfkesi, düşüncelerinin nedeş-mesine yardım etti ve Kevin, onlar uzaklaşırken, kendisinin mıhlanmışçasına, olduğu yerde kaldığını fark etti. Arabası bloklarca ötedeydi ama dönüp koşmaya başladı. Karnavala döndüğünde, insanların itirazlarına, bağırışlarına aldırmadan onları vahşice itip geçmeye başladı.

“Çekilin, çekilin!” diye bağırdı. Bazı insanlar çekildi, bazıları yana itildi. Kevin insansız bir noktaya ulaştı ama nefes nefese kalmıştı ve bir yangın musluğunun yanında durup kusmak zorunda kaldı.

İki yeni yetme çocuk ona güldü; Kevin m içinden onları hemen oracıkta vurmak geldi ama ağzım sildikten sonra silahım çekip onlara doğrultmakla yetindi. Çocuklar seslerini hemen kestiler.

Kevin sendeleyerek ilerlerken, âdeta başına bıçaklar saplanıyordu. Saplanıyor, acıtıyorlardı. Her adımda başına bıçaklar saplanıyor, canını acıtıyordu ve Erin muhtemelen, kır saçlı adama yatakta yapacakları seksi şeylerden bahsediyordu. Kır saçlı adama Kevin’ı anlatıyor, gülüyor, *Kevin beni hiç senin gibi tatmin edemezdi*, diye fısıldıyordu. Ama bu doğru

Arabasına varması asırlar sürdü. Arabaya ulaştığında, aracın güneşin altında bir somun ekmek gibi piştiğini gördü. Isı buludar hâlinde yükseliyordu, direksiyon da dokunulmayacak kadar sıcaktı. Cehennem. Erin, cehennem kılıklı bir yer-de yaşamayı seçmişti. Kevin arabayı çalıştırıp pencereleri aça, U dönüşü yaparak karnavala döndü ve sokaktaki insanlara koma çalmaya başladı.

Yine sokak sokak dolaşmak, farklı yollar bulmak zorundaydı. Yolda barikatlar vardı. Kevin onları padaap geçmek, parçalara ayırmak istiyordu ama burada bile polisler vardı ve böyle bir şey yaptığı takdirde onu tutuklarlardı. Aptal, şişman ve tembel polisler. Bamey Fife gibi polisler. Geri zekâlılar. Hiçbiri iyi dedektifler değildi ama silahları ve rozetleri vardı. Kevin yan sokaklardan geçti, Erinin

gittiği yere varmaya çalışa. Erin'la sevgilisinin. İkisi de zina yapıyordu ve Kutsal Kitap, *bir kadına şehvetle kim bakarsa, o kalbinde zina etmiş demektir,* derdi.

Her yer insan kaynıyordu. İnsanlar önlerine bakmadan karşıdan karşıya geçiyorlardı. Adamın durmasına sebep oluyorlardı. Kevin direksiyonun üzerine eğildi, ön camdan dışarıyı görmeye, uzaktaki minicik şekilleri seçmeye çalıştı. Karısıyla yeni ailesi, bir başka barikatın hemen ötesindeydi, kadının evine giden yola doğru ilerliyorlardı. Köşede bir polis, bir başka Barney Fife duruyordu.

Kevin gaza basa ama arabasının önünde aniden bir adam belirip kaportaya vurmaya başlayınca yeniden durmak zorunda kaldı. Elinde bir tekir balığı, tişörtünde kurukafalar ve kollarında dövmeler olan, cahil bir Güneyli. Adamın karısı şişman, çocukları yağlıydı. Hepsi de ezikti.

"Nereye gittiğine baksana!" diye bağırdı Güneyli.

Kevin hepsini vurduğunu hayal etti. *Güm güm güm güm*\ Ama tepki vermemek için kendini zorladı, çünkü köşedeki polis onu izliyordu. *Güm,* diye düşündü Kevin yine.

Dondu, hızlanarak mahalleden çıkmak uzete ilerledi. Sola döndü ve yeniden hızlandı. Yine sola döndü. İleride yine ba-rikadar vardı. Kevin U dönüşü yaptı, sağa ve bir sonraki bloktan sola döndü.

Yine barikatlar. Kevin bir labirentte sıkışmış kalmıştı; deneye tabi tutulan bir kemirgenden farkı yoktu. Erin kaçarken, bütün şehir adama cephe almıştı. Arabayı geri vitese takıp geri geri gitti. Yolu tekrar buldu, döndü, bir sonraki kavşağa kadar hızla ilerledi. Şimdi yaklaşmış olmalıydı; yeniden sola döndü, ileride onun gitmek istediği yöne ilerleyen trafiği gördü. Döndü, arabasını iki kamyonun arasından geçirdi. Hızlanmak istiyordu ama bunu yapamazdı, önünde arabalar ve kamyonlar vardı; bazılarının çamurluklarında Güney Eyalederi Federasyonunun bayrağını temsil eden yapıştırmalar, diğerlerininse tepelerinde silah rafları vardı. Güneyli cahiller. Caddedeki insanlar, arabaların var olduğunun farkında bile değilmiş gibi yürüyerek, araçların ilerlemesini imkânsız hâle getiriyordu. Ağır ağır, amaçsızca yürüyen insanlar bile, Kevin'dan daha hızlı hareket ediyordu. Hâlâ yemek yiyen, şişman insanlar.

Muhtemelen bütün gün yemek yemişlerdi ve Erin gitgide uzaklaşırken, trafiği yavaşlatıyorlardı.

Arabası azıcık ilerledi, yine durdu. İlerledi, durdu. Tekrar tekrar. Kevin'm içinden çığlıklar atmak, direksiyonu yumruklarıyla dövmek geliyordu ama insanlar her yerdeydi. Dikkadi olmazsa biri bir şey söylerdi ve Baraey Fife, başka eyalete ait olan plakasını soruşturur, hatırlar, yerli değil diye muhtemelen onu hemen oracıkta tutuklardı. Tekrar tekrar ilerledi durdu; köşeye ulaşana dek yavaşça yol aldı. *Trafik artık rahatlamaya başlamak,* diye düşündü ama öyle bir. şey olmadı ve Erin la kır saçlı adamı gözden kaybetti, önünde yalnızca, arabalarla kamyonlardan oluşan bir sıra vardı ve Kevin aynı anda hem hiçbir yere gitmeyen hem de olmak istediği tek yere giden bir yoldaydı.

37

-*'S*-

-LX-atie çocukların ardı sıra merdiveni tırmanıp eve çıkarken, marketin önünde bir düzine araba vardı. Josh'la Kristen yolun büyük bir kısmında bacaklarının yorulduğundan yakınmış-lardı ama Alex onlara düzenli olarak yaklaştıklarını söylemiş ve şikâyederini duymazdan gelmişti, tşe yaramayınca da kendisinin de yorulduğundan ve şikâyet duymak istemediğinden dem vurmuştu.

Markete vardıklarında şikâyeder kesildi. Alex onların yukarı çıkmadan önce buzlu dondurmalar ve meyve suyu almalarına izin verdi. Kapıyı açtıklarında yüzlerine çarpan serin hava, inanılmayacak kadar tazeleyiciydi.

Alex, Katieyi mutfağa götürdü ve kadın, adamın mutfak lavabosunda yüzüyle boynuna aceleyle su çarpışını izledi. Çocuklar oturma odasında kanepeye yayılmış, televhyonu açmışlardı.

"Kusura bakma," dedi Alex. "On dakika önce öleceğimi sandım."

"Hiçbir şey söylemedin."

"Çünkü sert biriyim," dedi ve göğsünü şişiriyormuş gibi yaptı. Dolaptan iki bardak çıkardı, içlerine önce buz, sonra da buzdolabında sakladığı bir sürahiden su doldurdu.

"Asker gibisin," dedi, Katie ye bardaklardan birini vererek. "Dışarısı sauna gibi."

"Hâlâ o kadar insanın karnavalda olmasına inanamıyorum," dedi Katie, suyunu

yudumlayarak.

“Tarihi neden mayısa ya da ekime almadıklarını hep merak etmişimdir ama insanlar ne olursa olsun geliyor gibi.” Katie duvardaki saate baktı. “Kaçta çıkman gerekiyor?” “Bir saat içinde. Ama on bir olmadan dönerim.”

Beş saat, diye düşündü Katie. “Çocuklara, yemek için özel bir şey yapmamı istiyor musun?”

“Makarnayı seviyorlar. Kristen tereyağlı, Josh domates soslu yer. Buzdolabında bir şişe sos var. Ama bütün gün bir şeyler atıştırddar, pek bir şey yemeyebilirler.”

“Kaçta yatıyorlar?”

“Kaçta isterlerse. Saat onu geçirmezler ama bazen sekizde yattıkları bile olur. Sen nasd uygun görürsen.”

Katie soğuk su bardağını yanağına yasladı ve mutfakta etrafına bakındı. Adamın evinde önceden pek vakit geçirmemiş« ve şimdi burada, bir kadın elinin izlerini görüyordu. Küçük şeyler. Perdelerdeki kırmızı dikişler, hemen göze çarpacak şekilde camlı bir dolapta sergilenen porselenler, ocağın yanındaki boyalı seramiklerin üzerinde Incil’den satırlar.

Ev, Alex’in başka bir kadınla kurduğu hayatın izleriyle doluydu ama bu, Katie’yi şaşırtıcı bir biçimde rahatsız etmiyordu.

“Duşa gireceğim,” dedi Alex. “Seni birkaç dakika yalnız bırakabilir miyim?”

“Tabii ki,” dedi Katie. “Mutfağını karıştırıp ne yemek yapsam diye düşünebilirim.”

“Makama yukarıdaki dolapta,” dedi Alex, işaret ederek. “Dinle bak, duştan çıkağımda, yıkanıp üstünü değiştirebile-sin diye seni evine götürmemi istersen, seve seve götürürüm. Ya da burada duş alabilirsin. Nasıl istersen.”

Katie yüzüne şehvetli bir ifade yerleştirdi. “Bu bir davet mi?” Alex’in gözleri irileşti, sonra da çocuklara doğru döndü. “Şaka yapıyordum.” Katie güldü. “Sen gidince duş alınm.” “Önce temiz giysiler almak istiyor musun? İstemiyorsan sana eşofman ve tişört verebilirim... Eşofman sana bol gelir tabii ama belindeki ipi ayarlayabilirsin.”

Alex’in giysilerini giyme fikri nedense kadına son derece seksi gelmişti.

“Sorun değil,” dedi. “Seçicilik edecek değilim. Sonuçta oturup çocuklarla film izleyeceğim, unuttun mu?”

Alex bardağındaki suyu bitirdi. Sonra da bardağı lavaboya koydu. Öne eğilip Katie’yi öptü ve yatak odasına gitti. Alex gidince, Katie mutfak penceresine doğru döndü. Dışarıdaki yolu izlerken, nedensiz bir tedirginlik hissetti. O sabah da aynı şeyi hissetmiş ve Alex’le ettikleri kavganın etkisi olduğunu düşünmüştü ama şimdi aklına yine Feldman lar takılmışa. Ve Kevin.

Dönme dolaptayken Kevin ı düşünmüştü. Kalabalığı tararken, restorana gelen insanları aramadığını biliyordu. Gerçekte yapağı bu değildi. Kevin ı aramışa. Açıklayamadığı bir sebepten ötürü, onun kalabalığın arasında olduğuna inanmıştı. Orada olduğunu düşünmüştü.

Ama bunun sebebi yine paranoyaydı. Adamın onun nerede olduğunu bilmesine, kimliğini saptamasına imkân yoktu.

Bu imkânsız, diye hatırlattı kendine. Kevin onu Feldman’lann kızına asla bağlayamazdı; onlarla hiç konuşmuyordu. Ama o zaman neden bütün gün, hatta karnavalı terk ederlerken bile, biri onu takip ediyormuş gibi hissetmişti?

Katie’nin psişik güçleri yoktu, böyle şeylere de inanmaz-dı. Ama bilinçaltının gücüne inanır, onun, bilinçli zihnin birleştiremediği parçaları birleştirebileceğini bilirdi. Alex’in mutfağında dururken, parçalar hâlâ birbirine girmiş hâlde, düzensiz ve şekilsizdi. Katie dışarıdan geçen bir düzine arabayı izledikten sonra nihayet döndü. Muhtemelen eski korkuları yine o çirkin başlarını kaldırmıştı ve tedirgin olmasının sebebi buydu. Başını salladı ve Alexi duş alırken hayal etti. Adama katılma düşüncesi, içindeki beklentiler, vücuduna sıcak basmasına, yüzünün kızarmasına sebep oldu. Ama... O kadar basit değildi bu. Çocuklar olmasa bile. Alex onu Katie olarak düşünse de Erin hâlâ Kevin’la evliydi. Başka bir kadın olmayı, sevgilisinin kollarına tereddütsüz atılabilecek biri olmayı diledi. Sonuçta, evliliklerinin kurallarına karşı gelen, ona el kaldıran, Kevin’dı. Tann’nın, kalbine baktığı takdirde, Katie’nin günah işlemediğine kanaat getireceğinden hayli emindi kadın. Yoksa öyle düşünmeyecek miydi?

Katie iç çekti. Alex... Düşünebildiği tek şey oydu. Düşünebildiği tek şey, *bu geceydi.* Alex onu seviyor ve istiyordu; Katie de her şeyden çok, adama aynı hisleri paylaştığını göstermek istiyordu. Vücuduna dokunan bedenini hissetmek

istiyor, Alex onu istediği sürece adamın her zerresini arzulu-yordu. Sonsuza dek.

Katie, Alex'le birlikte olduğunu hayal etmeyi, olacakları düşünmeyi bırakmak için kendini zorladı. Düşüncelerini netleştirmek için başını salladı ve oturma odasına geçip kanepeye, Josh'ın yanına oturdu. Çocuklar Disney Channel'da Katie'nin bilmediği bir program izliyordu. Bir sûre sonra saate baktığında yalnızca on dakika geçtiğini fark etti. Ona bir saat gibi gelmişti.

Alex duştan çılanca bir sandviç yaptı, kanepede Katie'nin yanma oturarak sandviçini yedi. Tertemiz kokuyordu, saçlarının uçlan da hâlâ ıslaktı. O saçlar adamın tenine, Katie'nin nemli yerlere dudaklarıyla dokunmak istemesine yol açan bir biçimde yapışıyordu. Ekrana yapışmış çocuklar onları gprmüyor gibiydi. Alex tabağını sehpaya bırakıp parmağıyla Katie'nin bacağım yavaşça okşamaya başladığında bile dönüp bakmadılar.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Alex, kadının kulağına.

"İğrenç görünüyorum," diye karşılık veren Katie, bacağının alev alev yanışını yok saymaya çalıştı. "Henüz duş almadım."

Alex, gitme zamanı geldiğinde çocukları oturma odasında öptü. Katie onu kapıya kadar geçirdi. Alex, kadına ona yumuşacık bir veda öpücüğü verdiğinde, Katie de adamın elinin aşağılara kayıp belini geçmesine izin verdi. Adamın Katie'ye âşık olduğu, onu istediği açıktı; kadının da bunu bildiğinden emin olmak istiyordu. Katie'yi delirtiyordu ve bundan haz alıyor gibiydi.

"Sonra görüşürüz," dedi, geri çekilerek.

"Dikkatli sür," diye fisddadı Katie. "Çocukları merak etme."

Adamın ayak seslerinin aşağıdaki basamaklarda yankılandığım duyunca, Katie kapıya yaslanıp yavaşça derin bir nefes aldı. *Tannm,* diye düşündü. *Tanrım.* Yemin etmiş olsa da olmasa da, suçluluk hissetse de hissetmese de, Alex sevişme havasında olsa da olmasa da, kendisinin kesinlikle o havada olduğuna karar verdi.

Tekrar saate baktı; bunun hayatının en uzun beş saati ola-cağından emindi.

Î^.evin, "Lanet olsun!” deyip duruyordu. “Lanet olsun!” Saaderdir araba sürüyordu. Bir markette durup dört şişe votka almıştı. Şişelerden birinin yarısı boştu ve Kevin araba sürerken tek gözünü kapatıp diğerini kısmadığı takdirde her şeyi çift görüyordu.

Bisiklet arıyordu. Birinin sepederi olan, dört bisiklet. Okyanusta belli bir parça plankton arasa, işi ancak bu kadar zor olurdu, öğleden sonra akşama dönüşüp alaca karanlık çökerken yollan taradı durdu. Soldan sağa, sonra yine sağdan sola bakıyordu. Erinin nerede yaşadığını ve kadının, sonunda oraya geleceğini biliyordu. Ama bu arada, kır saçlı adam Erin’la birlikteydi. Erin gülüyor ve adama, *Keviridan çok daha iyiyim bebeğim,* diyordu.

Arabanın içinde haykırarak küfürler etti, direksiyonu yumruklarıyla dövdü. Glock’ın güvenliğini bir kapatıyor bir açıyor, Erinin adamı öptüğünü, adamın da kolunu onun beline doladığını hayal ediyordu. Erin’ın, kocasını kandırdığını sandığı için ne kadar mudu göründüğünü hatırlıyordu.

Kevin’ı aldatmışa. Sevgilisi tepesinde solurken kendisi altta inliyor, mırıldanıyordu.

Bulanıklığım gidermeye çalıştığı tek gözüyle zar zor görüyordu. Mahallenin içindeyken arkasında bir araba belirdi, peşine takddı ve ışıklarını yakıp söndürdü. Kevin arabayı yavaşlattı, silahıyla oynayarak kenara çekti. Kaba tiplerden, yolun sahibi olduğunu sanan insanlardan nefret ediyordu. *Güm.*

Alaca karanlık, sokakları gölgeli labirendere dönüştürmüş, bisiklederin silüetini görmeyi güçleştirmişti. Kevin ikind kez çakıllı yoldan geçerken, birden dönüp ne olur ne olmaz diye Erinin evini kontrol etme dürtüsüne kapddı. Kulübeden görünmeyecek bir yerde durdu ve arabadan indi. Tepesinde bir şahin, daireler çizerek uçuyordu ve Kevin ağustos böceklerinin vızıltısını duydu ama burada ondan başka kimse yok *gibiydi.* Eve doğru yürümeye başladı. Ama uzaktan, evin önünde bisiklet olmadığını görebiliyordu. Işıklar da yanmıyordu ama hava henüz kararmamıştı. Kevin arka kapıya gitti. Tıpkı önceki gibi, kilidi değildi.

Erin evde değildi ve Kevin, karısının, onun eve ilk gelişinden beri buraya dönmediğini düşünüyordu. Bütün pencereler sıkı sıkı kapalı olduğundan, evin içinde boğucu bir sıcak vardı. Kevin, karısının eve gelse pencereleri açacağından, bir bardak su içeceğinden, belki bir duş alacağından emindi. Ama burada hiçbir şey yoktu. Kevin yandaki eve bakarak arka kapıdan çıka. Tam bir

çöplüktü. Muhtemelen terk edilmişti. İyi. Ama Erin ın hâlâ eve dönmemiş olması, kır saçlı adamla birlikte olduğuna ve onun evine gittiğine işaretti. Kocasını aldatıyor, evli değilmiş gibi yapıyordu. Kevin'ın onun için aldığı evi unutmuştu.

Kevin ın başı, kalp atışlarıyla uyum içinde zonlduyor, bıçağı andıran ağrı başına saplanıp çıkıyordu. Saplanıyor, saplanıyordu. Odaklanmakta zorlanarak kapıyı arkasından çekip kapattı. Neyse ki dışarıda hava biraz serinlemişti. Erin küçücük bir kutuda yaşıyor, kır saçlı adamla birlikte terliyordu. Şimdi bir yerlerde birlikte terliyorlar, çarşafların üstünde kıvranıyorlardı; bedenleri birbirine dolaşmıştı.

Coffey yle Ramirez bacaklarına vurarak gülüyorlar, onunla dalga geçerek hoşça vakit geçiriyorlardı. *Acaba onu ben de becerebilir miyim,* diyordu Coffey, Ramirez'e. *Aaa, haberin yok mu,* diye cevap veriyordu Ramirez. *Karısı, Kevin çalışırken karakolun yansının kendisini becermesine izin verdi. Herkes biliyor.* Bili elinde görevden uzaklaştırma kâğıtlarıyla ofisinden çıkıp konuşuyordu: *Ben de onu becerdim, hem de bir yıl boyunca, her sah. Yatakta nasıl vahşiydi, bilseniz. Ağsa alınmayacak şeyler söylerdi.*

Kevin arabasına döndü; parmağı silahın üzerindeydi. Hepsi pislikti. Hepsinden nefret ediyor, karakola gidip Glock'ı ateşlemeyi, şarjörü üsderine boşaltmayı, onlara günlerini göstermeyi hayal ediyordu. Hepsine gününü gösterecekti. Erin'a da.

Durup eğildi, yolun kenarına kustu. Karnına kramplar giriyor, içinde bir kemirgen varmış gibi midesini pençeliyordu. Tekrar kustu, sonra birkaç kez öğürdü; kalkmaya çalıştığında bütün dünyanın döndüğünü gördü. Araba yakınındaydı, tökezleyerek ona doğru gitti. Votkayı aldı, içti ve Erin gibi düşünmeye çalıştı ama kendini birden, barbekü partisinde, elinde üzerine sinekler üşüşen bir köfte tutarken gördü. Herkes onu işaret ediyor, ona gülüyordu. Arabaya döndü. Kaltak buralarda bir yerde olmalıydı. Kır saçlının ölümünü izleyecekti. Hepsinin ölümünü. Cehennemde yanacaktı.'Hepsi yanacaktı. Dikkatle arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Dönmek için gerilerken bir ağaca çarptı, sonra küfürler yağdırıp taşlar sıçratarak çakıllı yola çıktı.

Yakında gece olacaktı. Karısı illa ki bu yoldan gelecekti. Küçük çocuklar fazla uzağa pedal çeviremezdi. Üç dört kilometre, en fâzla beş. Kevin bu tarafa gelen bütün yolları dolaşmış, bütün evlere bakmıştı. Hiçbir yerde bisiklet görememişti. Garaja park edilmiş ya da çidi bir bahçeye koyulmuş olabilirlerdi. Kevin

bekleyecekti; karısı nasılsa eninde sonunda eve gelecekti. Bu gece. Yarın. Yarın gece. Silahı onun ağzına sokacak, göğüslerine nişan alacaktı. *O kim, söyle,* diyecekti. *Onunla konuşmak istiyorum, o kadar.* Kır saçlıyı bulacak, başkasının karısıyla yatan adamların başına ne geldiğini gösterecekti.

Uyumayalı, yemek yemeyeli haftalar olmuş gibi geliyordu. Havanın neden karanlık olduğunu anlayamıyordu. Neler olduğunu merak etti. Buraya tam olarak ne zaman geldiğini hatırlayamıyordu. Erini gördüğünü, onu takip etmeye çalıştığını ve araba sürdüğünü hatırlıyordu ama nerede olduğundan bile emin değildi.

Sağda bir market vardı ve önünde verandası olan bir evi andırıyordu. Tabelasında yiyecek ve benzin yazıyordu. Bunu daha önce gördüğünü hatırlıyordu ama ne kadar zaman önce gördüğünü bilemiyordu. Arabayı istemeden yavaşlattı. Yiyeceğe, uykuya ihtiyacı vardı. Gece kalacak bir yer bulması gerekiyordu. Midesi büzüldü. Şişeyi alıp tepesine dikti, boğazının yandığını, içinin yatıştığını hissetti. Ama şişeyi indirir indirmez midesi yine kalktı.

İçkiyi midesinde tutabilmek için mücadele ederek, ağzı sulanarak otoparka girdi. Zamanı azalıyordu. Marketin önünde tekerlekleri kaydırarak durdu ve arabadan adadı. Arabasının önüne koşup karanlıkta öğürdü. Vücudu titriyor, dizle' ri çözülür gibi oluyordu. Midesi ağzından çıkacak gibiydi. Karaciğeri. Bütün organları. Her nasılsa şişe hâlâ elindeydi, onu bir türlü bırakmamıştı. Derin nefesler alıp verdi ve yeniden içti. İçkiyi ağzını çalkalamak için kullanıyor, sonra yutuyordu. Bir şişeyi daha bitirmişti.

O anda, bir rüyadan hatırlanan bir görüntü gibi, evin arkasındaki koyu renk gölgelerin arasında, yan yana park edilmiş dört bisiklet gördü.

39

-jr-

K^atie çocuklara pijamalarını giydirmeden önce onlara banyo yapardı. Sonra kendisi de duş aldı; tazyikli suyun altında oyalandı, şampuanın ve sabunun verdiği lüks hissinin tadını çıkararak, güneşte geçirilen bir gün sonunda vücudunda biriken tuzu duruladı.

Makarna yapa ve yemekten sonra DVD koleksiyonunu karıştırarak çocukların ikisinin de izlemek istediği bir film bulmaya çalıştdar. Sonunda *Kayıp Babk Nemo'd*a karar kıldılar. Katie kanepede Josh'la Kristen'ın araşma oturdu. Çocukların minik elleri iki taraftan otomatik olarak Katie'nin kucağındaki padamış mısır kasesine gidiyordu. Katie, Alex'in gitmeden bıraktığı rahat eşofman altını ve eski bir Carolina Panthers formasını giymiş, filmi izlerken bacaklarım kıvırıp altına almıştı. O gün ilk kez, tamamen huzurluydu.

Dışarıda gökyüzü havai fişekler gibi parlıyor, önce gökkuşağını andıran canlı renkler pastele dönüşüyor, sonunda yerini mavimsi gri, son olarak da çivit rengi bir ufka bırakıyordu. Sıcağın son dalgaları topraktan yükselirken, yıldızlar göz kırpmaya başlamışlardı. Film ilerledikçe Kristen esnemeye başlamıştı ama Dory ne zaman ekranda belirse, "En çok onu seviyorum, ama nedenini hatırlayamıyorum!" diye cıvıldamayı başarıyordu. Diğer tarafında oturan Josh, uyanık kalmak için mücadele *ediyordu.*

Film bittiğinde ve Katie televizyonu kapatmak için öne uzandığında Josh başını kaldırdı. Katie, onun başının kanepeye düşmesine izin verdi. Kade'nin taşıyamayacağı kadar ağırdı, kadın bu yüzden, çocuğun omzuna dokunarak yatma zamanının geldiğini söyledi. Josh doğrulup oturmadan önce homurdandı, inledi. Esnedi, ayağa kalktı ve yanında yürüyen Katie'yle birlikte yalpalayarak yatak odasına doğru gitti. Şikâyet etmeden yatağa girdi ve Katie ona iyi geceler öpücüğü verdi. Çocuğun gece lambasına ihtiyacı olup olmadığından emin olmadığı için koridordaki ışığı açık bıraktı ama aradaki kapıyı kapattı.

Sırada Kristen vardı. Kız, Katie'den birkaç dakika yanında yatmasını istedi. Katie, kızın yanına yatarak tavana baktığında, günün sıcaklığının acısının çıkmaya başladığını hissetti. Kristen birkaç dakika içinde uykuya daldı; Katie uyanık kalmak için kendini zorladı ve kız uyuyunca odadan parmaklarının ucunda çıktı.

Sonra akşam yemeğinden kalanları temizledi, patlamış mısır kasesini boşalttı. Oturma odasında etrafına bakınırken, her yerde çocukların izlerini gördü. Bir kitap rafinda bir yığın yapboz, köşede bir sepet dolusu oyuncak, leke tutmayan, rahat, deri kanepeler. Etrafa dağılmış ıvır zıvırı inceledi. Her gün kurulması gereken, eski moda bir saat, geriye yatırılabi-len koltuğun yanındaki rafta duran, milattan önceden kalmışa benzeyen bir ansiklopedi seti, pencereye yakın duran sehpanın üzerindeki kristal vazo. Duvarlarda, çürümeye yüz tutmuş tütün ambarlarını gösteren siyah beyaz mimari fotoğrafları asılıydı. Resimlerin çoğu Güney'e özgüydü. Katie, Kuzey Carolina'ya yaptığı yolculukta, bu kırsal manzaraların çoğunu gördüğünü hatırlıyordu. Alexin sürdüğü telâşlı yaşamın izleri de vardı. Kanepenin önündeki örtüde görülen kırmızı leke, ahşap zemindeki delikler, süpürgeliklerdeki toz. Ama Katie evi incelerken gülümsemekten kendisini alamadı, çünkü bunlar da Alex in kişiliğini yansıtır gibiydi. O dul bir babaydı ve iki çocuğunu büyütmek, kusursuz olmasa da düzenli bir evde yaşatmak için elinden geleni yapıyordu. Ev, adamın hayatının bir fotoğrafı gibiydi. Katie, evin verdiği huzur ve rahadık hissinden hoşlanıyordu.

Işıkları söndürdü ve kanepeye çöktü. Kumandayı alıp televizyon kanallarında dolaştı, fâzla dikkat istemeyen ama yine de ilginç olan bir şeyler bulmaya çalıştı. Saatin ona geldiğini fark etti. Bir saat kalmıştı. Kanepeye uzandı ve Discovery Channel'daki, yanardağlarla ilgili programı izlemeye başladı. Ekranda parlama olduğunu fark ederek uzandı, sehpadaki lambayı söndürerek odayı karamı. Tekrar uzandı. Böyle daha iyiydi.

Programı birkaç dakika boyunca izledi. Gözleri, onları her kırptığında, daha uzun süre kapalı kalıyordu. Nefes alış verişi yavaşladı, bedeni yastıklara gömülmeye başladı. Kafasından görüntüler geçiyordu; bunlar başta karnavalla ve dönme dolaptan gördükleri manzara ile ilgili, birbirinden kopuk görüntülerdi. Rastgele gruplar hâlinde duran yaşlılar, gençler, yeni yetmeler ve çiftler. Aileler. Uzaklarda bir yerde, beyzbol kepli ve güneş gözlüklü bir adam, bir amacı varmış gibi insanların arasında dolaşıyordu ama Katie onu gözden kaybetti. Bir şeyi fark etmişti. Adamın yürüyüşünü, çenesinin çıkıntısını, kollarını sallayışını.

Katie şimdi uykuya dalmak üzereydi; gitgide rahadıyor ve günü hatırlıyordu. Görüntüler bulanıklaşmaya başlıyor, televizyonun sesi duyulmaz hâle geliyordu. Oda karanlıklaşıyor, sessizleşiyordu. Daha da derine dalınca, aklı yeniden dönme dolaptan görülen manzaraya döndü. Tabii gördüğü adama da. Çalıların arasından geçen, avını arayan bir avcı gibi hareket eden adama.

40

I^.evin, yarı dolu ve o geceki üçüncü şişesini elinde tutarak başını kaldırıp pencerelere baktı. Kimse ona ikinci kez dönüp bakmadı. Evin arkasında, iskelede duruyordu. Uzun kollu, siyah bir gömlekle, koyu renk bir kot pantolon giymişti. Yalnızca yüzü görünüyordu ama yine de bir servinin gölgesinde durarak ağacın gövdesinin arkasına saklandı. Pencerelere bakıyordu. Işıkları, Erin'ı arıyordu.

Uzun bir süre boyunca hiçbir şey olmadı. Kevin içki içmeye devam etti, şişeyi boşaltmaya çalıştı. Birkaç dakikada bir marketten insanlar çıkıyor, genelde pompadan benzin almak için kredi kartlarını kullanıyorlardı. Cehennemin dibinde açılmış bir marketin bile işleri yoğundu. Kevin dükkânın yan tarafına geçerek pencerelere baktı. Bir televizyonun yanıp sönen mavi parıltısını seçti. Demek dördü televizyon izliyor, mudu aile rolü yapıyorlardı. Belki de çocuklar karnavalda geçirdikleri ve bisiklet sürdükleri günün sonunda yorgun düşüp yatmışlardı. Belki de orada yalnızca Erin'la kır saçlı adam vardı ve Meg Ryan ya da Julia Roberts ekranda âşık olurlarken, ikisi kanepede oturarak öpüşüp koklaşıyor ve birbirlerine dokunuyorlardı.

Kevin'ın her yeri ağrıyordu, adam çok yorgundu ve midesi çalkalanıp duruyordu. Merdivenlerden çıkıp kapıyı kırabilir, onları çoktan öldürebilirdi ve işi halletmek istiyordu ama dükkânda insanlar vardı. Otoparkta arabalar vardı. Kendi arabasının motorunu kapatmış, aracı dükkânın arkasındaki bir ağacın altına park etmiş, geçen arabalardan görülmeyecek şekilde saklamışa. Glock'ı doğrultup tetiği çekmek, onların ölüşünü izlemek istiyordu. Ama aynı zamanda, yatıp uyumak da istiyordu, çünkü hayatında hiç bu kadar yorulmamıştı ve uyandığında Erin'ı yanında bulmak, kendini karısının onu hiç terk etmediğine inandırmak istiyordu.

Sonra, pencerede karısının profilini gördü. Kadın dönerken gülümsüyordu ve Kevin onun kır saçlı adamı düşündüğünü biliyordu. Kutsal Kitap, *zinaya ve yabanctlartn bedenlerine teslim olanlar, diğerlerine ibret olacak, somuz ateşte tzdırap çekecekler,* diyordu ama Erin seksi düşünüyordu.

Kevin, Tann'mn meleğiydi. Erin günah işlemişti ve Kutsal Kitap, *o, kutsal meleklerin huzurunda ateşle, kükürtle işkence görecek,* derdi.

Kutsal Kitap ta hep ateşten söz edilirdi. Çünkü ateş insanı hem arındırır hem

kınardı. Kevin bunu anlıyordu. Ateş güçlüydü, meleklerin silahıydı. Kevin votkayı bitirdi ve şişeyi tekmeleyerek çalıların altına attı. Bir araba, benzin pompalarına yaklaştı ve içinden bir adam indi. Kredi kartını geçirdi ve arabasına benzin pompalamaya başladı. Pompanın yanındaki levha, sigara içmenin yasak olduğunu bildiriyordu, çünkü benzin yanıcıydı. Dükkânın içinde, kömürle kullanılmak üzere satılan çakmak yakıtı vardı. Kevin, günün erken saatlerinde önünde duran, elinde bir kutu çakmak yakıtı olan adamı anımsadı.

Ateş.

Alex rahat etmeye çalışarak direksiyonun üzerindeki ellerini kıpırdattı ve düzeltti. Joyce'la kızı arka koltuktaydılar ve arabaya bindiklerinden beri susmamışlardı.

ön paneldeki saat, vaktin geç olduğunu gösteriyordu. Çocuklar ya yatmışlardı ya da birazdan yatarlardı ve bu, şu an kulağa hoş geliyordu. Alex dönüş yolunda bir şişe su içmişti ama hâlâ susuzdu, tekrar dursa mı diye düşündü. Joyce'un da kızının da bunu umursamayacağından emindi ama durmak istemiyordu. Tek istediği, eve varmaktı.

Araba sürerken dalıp gittiğini fark etti. Josh'la Kristenı, Katie'yi düşündü ve aklına Carlyyle ilgili anıları geldi. Carly'nin Katie hakkında ne diyeceğini hayal etmeye çalıştı ve onun, mektubu Katie'ye vermesini isteyip istemeyeceğini merak etti. Katie'nin, Kristen'ın bebeğini giydirmesine yardım ettiği günü hatırladı ve kadının, ona yemek yaptığı akşam ne kadar güzel göründüğünü düşündü. Katie'nin, evinde onu beklediği düşüncesi, gaza sonuna kadar basmak istemesine sebep oluyordu.

Otobanın diğer tarafında, ufukta iğne ucu gibi ışıklar beliriyor, yavaşça birbirlerinden ayrılarak büyüyor ve gelen arabaların ön farlarına dönüşüyorlardı. Yanından geçene dek parlaklaşıyorlardı. Dikiz aynasından görünen kırmızı ışıklar, gerileyerek uzaklaşıyordu.

Güneyde sıcaktan kaynaklanan şimşekler çakıyor, gökyüzünün bir slayt sunumu gibi parlayıp sönmesine yol açıyordu. Sağda bir çiftlik evi vardı ve alt katın ışıkları yanıyordu.

Virginia plakalı bir kamyonu geçti ve hissettiği yorgunluğu üzerinden atmaya çalışarak omuzlarını çevirdi. Wilmington'a kaç mil kaldığını bildiren levhanın yanından geçti ve iç çekti. Yolu uzundu.

Rüya gören Katie’nin bilinçaltı fazla mesai yaparken, kadının göz kapakları oynuyordu. Parça parça görüntüler, ipuçları birleşmeye çalışıyordu.

Rüya sona erdi ve Karîe birkaç dakika sonra dizlerini karnına çekerek yana döndü, neredeyse uyanır gibi oldu. Nefes alıp verişi yeniden yavaşlamaya başladı.

Saat onda otopark neredeyse boşalmışa. Kapanma vakti gelmişti; Kevin dükkânın ön tarafına geçti ve ön kapıdan gelen ışığa gözlerini kısarak baktı. Kapıyı itip açа ve bir çanın şıngırdadığım duydu. Kasada önlüklü bir adam vardı. Kevin onu hayal meyal tanır gibi oldu ama tam çıkaramadı. Adamın üzerinde beyaz bir önlük vardı ve sağ tarafa Roger ismi işlenmişti.

Kevin kasanın yanından geçti ve düzgün konuşmaya çalışa.

“Yolda benzinim bitti.”

“Benzin bidonları uzak duvarın kenarında,” dedi Roger, başını kaldırmadan. Sonunda Kevin’a baktığında gözlerini kırpışurdı ve “İyi misiniz?” diye sordu.

Koridordan, “Sadece yorgunum,” diyen Kevin dikkat çekmemeye çalışıyor ama adamın onu izlediğini biliyordu. Glock beline sıkışarılmışu ve Roger’ın yapması gereken tek şey, kendi işine bakmaka. Kevin duvara ulaşuğında üç tane on beş litrelik bidon gördü ve ikisini aldı. Bidonları kasaya getirdi ve parayı tezgâha koydu.

“Doldurduktan sonra öderim,” dedi.

Dışarıya çıkıp bidona gaz doldurdu, numaraların yuvarlanıp değişmesini izledi. İkinciyi de doldurup içeri giıdi. Roger ona bakıyor, parasının üstünü vermekte tereddüt ediyordu. “Bu kadar benzini nasıl taşıyacaksınız?”

“Erinin ihtiyacı var.”

“Erin da kim?”

Kevin gözlerini kırpıştırdı. “Lanet benzini alabilir miyim, alamaz mıyım?”

“Araba sürebileceğinizden emin misiniz?”

“Hastalandım,” diye mırıldandı Kevin. “Bütün gün kustum.” Roger’ın ona inanıp inanmadığına emin değildi ama adam bir iki saniye sonra parayı alıp üstünü verdi. Kevin bidonları benzin pompalarının yanında bırakmıştı. Bidonları almaya gitti. Kurşun dolu bidonlar kaldırıyor gibiydi. Zorlandı; midesi çalkalanıyor, kulaklarının arasında nabız gibi atan bir ağrı hissediyordu. Yola koyuldu ve dükkânın ışıklarını arkasında bıraktı.

Karanlıkta, bidonları yolun hemen kenarındaki uzun otların arasına koydu. Ondan sonra yeniden dükkâna doğru yürüdü. Roger m marketi kapatmasını, ışıkların sönmesini bekledi. Yukarıdaki herkesin uykuya dalmasını. Arabadan bir şişe daha votka alıp yudumlamaya başladı.

Alex, Wilmington’a vardığında eve yaklaştığını bildiği için canlanmaya başladı. Southport’a ulaşması uzun sürmeyecek, belki bir yarım saatini alacaktı. Joyce’la kızını bırakması birkaç dakika sürecek ama sonra eve varacaktı.

Katie’yi, onu oturma odasında bekler hâlde mi, yoksa şakayla karışık söylediği gibi yatağında mı bulacağını merak etti.

Carly nin söylediği türden bir şeydi bu. İşten ya da annesiyle babasının Florida’da mudu olup olmadıklarından konuşurken, birden sıkıldığını bildirir, Alex e yatak odasına gidip işi pişirmek isteyip istemediğini sorardı.

Alex saate baktı. Onu çeyrek geçiyordu ve Katie onu bekliyordu. Yolun diğer tarafında, odarın üzerinde donup kalmış, yarım düzine geyik gördü. Geyiklerin gözleri farların ışıklarını yansıtıyor, doğal olmayan bir şey gibi parlıyordu. Tekinsiz görünüyorlardı.

C'A?

Kevin benzin pompalarının üzerindeki floresan ışıkların titreyip sönüşünü izledi. Sonra da dükkândaki ışıklar söndü. Saklandığı yerden, Roger’m kapıyı kilideyişini seyretti. Adam kapının kilidenip kilidenmediğini kontrol etmek için kapıyı çekiştirdikten sonra arkasını döndü. Çakıllı otoparkın ucuna park edilmiş kahverengi pikaba yürüdü ve arabasına bindi.

Motor bir iniltiyle, ciyaklayarak çalıştı. Vantilatör kayışı gevşemiş olmalıydı. Roger motora gaz verdi, farları yaktı ve kamyonu vitese aldı. Ana yola döndü ve şehir merkezine doğru yola koyuldu.

Kevin, Roger'ın geri dönmeyeceğinden emin olmak için beş dakika bekledi. Dükkânın önündeki yol sessizleşmişti, iki taraftan da kamyon ya da araba gelmiyordu. Kevin koşar adım çalılara, bidonları sakladığı yere doğru ilerledi. Yola tekrar baktı, sonra bidonlardan birini marketin önüne taşıdı. İkincisini de taşıyıp ikisini birden, çürümüş yiyeceklerle dolu iki metal çöp konteynerinin yanma koydu. Konteynerlerden gelen koku çok şiddediydi.

Yukarıda televizyon, pencerelerden birini mavi ışıkla yıkamayı sürdürüyordu. Başka ışık yoktu. Kevin, onların çıplak olduklarını biliyordu. Yine içindeki öfkeyi hissetti. *Şimdi*, diye düşündü. Zamanı gelmişti. Bidonlara uzandığında, dört tane olduklarını gördü. Gözlerinden birini kapattığında sayıları yine ikiye düştü. Adım atayım derken tökezledi ve öne doğru yalpaladı. Dengesini kaybetmiş hâlde duvann köşesini tutmaya, düşmemeye çalışırken olduğu yerde sallandı. Duvarı tutamayıp sert bir biçimde düştü, başı çakıllara çarptı. Kıvılcımlar, yıldızlar, birden yükselen acılar. Nefes almakta zorlanıyordu. Kalkmaya çalıştı, yine düştü. Yuvarlanıp sırtüstü yattı, yıldızlara baktı.

Sarhoş değildi. Çünkü o asla sarhoş olmazdı ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Yanıp sönen ışıklar, şiddetli bir hortuma yakalanmış gibi dönüyordu. Kevin gözlerini sıkı sıkı kapattı, ama dönme hissi daha da şiddedendi. Yan tarafına döndü ve çakılların üzerine kustu. Birisi onun içkisine ilaç atmış olmalıydı. Çünkü bütün gün doğru dürüst bir şey içmemişti ve hayatında hiç böyle hastalanmamışa.

Konteynerlerden birine tutunmak için körlemesine uzandı. Kapağı tuttu ve dengesini kazanmak için kullanmaya çalıştı ama fâzla çekmişti. Kapak yerinden çıktı ve çöp poşede-rinden birinin içindekiler iğrenç bir gürültüyle döküldü.

Yukarıda yatan Katie, bir şeyin kırılma sesiyle irkildi. Rüyasında kaybolmuştu; gözlerini açması birkaç saniye aldı. Mahmur hâlde dışarıyı dinledi ama gürültünün nereden geldiğinden ya da o sesi rüyasında duyup duymadığından emin değildi. Ses tekrarlanmadı.

Katie uzanarak yeniden uykuya teslim oldu ve rüyası kaldığı yerden devam etti. Kadın karnavalda, dönme dolaptaydı ama yanında artık Kristen oturmuyordu. Yanındaki, Jo'ydu.

Kevin sonunda ayağa kalkıp dik durabildi. Ona neler olduğunu, dengesini neden koruyamadığım bilmiyordu. Nefesine odaklandı. Nefes aldı, verdi, aldı, verdi.

Benzin bidonlarını görerek onlara doğru ilerlemek istediğinde, neredeyse yine düşüyordu.

Ama düşmedi. Bir bidonu aldı, sonra sendeleyerek evin arkasındaki merdivenlere yürüdü. Tırabzana uzandı, yakalayamadı, bir daha denedi. Şimdi tutmayı başarmıştı. Benzin bidonunu gözüne Himalaya Dağlan gibi gözüken merdivenlerden yukarı taşıyıp ön kapıya çıkardı. Sonunda nefes nefese yukarıdaki sahanlığa ulaşa ve bidonun kapağım açmak için eğildi. Başına kan hücum etti ve içi geçti ama benzin bidonunu kullanarak düşmesine engel oldu. Kapağı çıkarması biraz zaman aldı. Çünkü kapak, parmaklarının arasından kayıp duruyordu.

Bidonu açmayı başardığında yerden aldı ve sahanlığı benzine buladı, bidonun içindekileri kapıya attı. Bidon her kaldırdığında hafifliyor, benzin kavisli bir biçimde dökülerek duvarları ıslatıyordu. îşi kolaylaşmaya başlamıştı. Binanın iki tarafını da benzinle kaplamaya çalışarak sıvıyı sağa sola döktü. Yine sağma soluna benzin dökerek merdivenlerden inmeye başladı. Benzin kokusu midesini bulandırıyordu ama işe devam etti. Alt basamağa ulaştığında, bidonda fâzla benzin kalmamıştı. Kevin, ayakları toprağa değince durup dinlendi. Nefes nefeseydi, benzin kokusu da midesini bulandırıyordu ama amacına ulaşmak için yine hareket etmeye başladı. Azimliydi. Boş benzin bidonunu bir kenara atıp yenisine uzandı. Duvarların üst kısmını ıslatamıyordu ama elinden geleni yaptı. Bir tarafı benzine buladıktan sonra bir daire çizip diğer yana geçti ve orayı da ıslattı. Tepesindeki pencerede hâlâ televizyonun ışığı görünüyordu ama hiçbir hareket yoktu.

Bidonu binanın diğer tarafına boşalttı; elinde ön taraf için benzin kalmamıştı. Yola baktığında, iki taraftan da araba gelmediğini gördü. Yukarıda Erin'la kır saçlı adam çıplaktı ve ona gülüyorlardı. Erin ondan kaçmıştı ve Kevin, kadını Philadelphia'da neredeyse bulacaktı, ama o zamanlar adını değiştirip Erica yapmıştı. Şimdi de adı Katie'ymiş gibi dav-ranıyordu.

Pencereleri düşünerek marketin önünde durdu. Belki alarmı vardı belki de yoktu. Umurunda değildi. Çakmak yakı* tına, motor yağına, terebentine, yanacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Ama camı kırdığında, pek vakti olmayacaktı.

Camı dirseğiyle kırdı ama alarm sesi duymadı. Cam parçalarını çekerken, parmaklarının kesildiğini, kanamaya başladığını hissetmedi bile. Cam büyük parçalar hâlinde kırılmıştı. Kevin açıklığın, içeri girebileceği kadar büyük

olduğunu düşündü ama kolu, sivri uçlu bir parçaya fena hâlde takıldı. Kolunu çektiğinde eti yırtıldı. Ama şimdi duramazdı. Kolundan kan akmaya, parmaklarındaki kesiklere karışmaya başladı. Arka duvarın önündeki buzdolapları hâlâ ışıklıydı; Kevin koridorlarda yürüyerek, dalgın dalgın, mısır gevreğinin ya da çikolatalı gofrederin yanıp yanmayacağım düşündü. Peki ya DVD'ler? Kömürle çakmak yakıtını gördü -yalnızca iki kutu vardı. Yetmezdi. Gözlerini kırpıştırdı, etrafına bakınarak başka bir şey aradı. Dükkânın arka tarafındaki lokantayı gördü.

Doğal gaz. Tüp.

Lokanta bölümüne yaklaştı, aradaki bölmeyi kaldırdı ve ızgaranın önünde durdu. Ocaklardan birini, sonra İkincisini aça. Bir yerde bir vana olmalıydı ama nerede olduğunu bilmiyordu ve arayacak vakti yokoı. Biri geliyor olabilirdi, hem Coffeyyle Ramirez arkasından konuşup gülüyor, Provincetown'da yengeçli börek yiyip yemediğini soruyorlardı. Roger'ın önlüğü askıda asılıydı; Kevin onu ateşin içine ata. Elindeki çakmak yakıa kutusunu aça ve lokantanın duvarlarına fışkırttı. Kutu kanla kayganlaşmıştı; Kevin kanın nereden geldiğini merak etti. Dükkânın ön tarafına yakıt dökmeye başlarken, önlüğün gürül gürül yanmaya başladığını fark etti. Kutuyu boşalup bir kenara attı. İkinci kutuyu açıp tavana fışkırttı, önlüğün üzerindeki alevler duvarlara, tavana sıçramaya başladı. Kasaya gidip çakmak aradı. Sigaraların yanındaki plastik bir sepette birkaç çakmak buldu. Çakmak ya-kıtını kasaya ve arkasındaki ufak masaya fişkırtu. O kutu da boşalınca Kevin tökezleyerek, daha önce kırdığı cama doğru yürüdü. Kınk cam parçalarına basıp onların çıarasını duyarak dışarı çıktı. Evin yan tarafında durup çakmağı çaka ve benzine bulanmış duvara tuttu, tahtaların alev alışını izledi. Evin arka taralına geçtiğinde alevi merdivene dokundurdu ve ateş çabucak yükselmeye başlayarak kapıya doğru çıka, ça-tıya yayıldı. Sonra evin diğer tarafına geçti. Her yerde ateş çiçekleri açıyor, evin dışı alevlerle dalgalanıyordu. Erin bir günahkârdı. Sevgilisi de bir günahkârdı ve Kutsal Kitap, *ebediyen mahvolarak cezalandtrtlacaklar,* diyordu.

Kevin geri çekilerek binanın alevlerle sarılışını izledi, yüzünü silerek üzerinde kanlı izler bıraka. Parlayan turuncu ışıkta bir canavara benziyordu.

Katie'nin rüyasında, dönme dolapta yanında oturan Jo gülümsemiyordu. Aşağıdaki kalabalığı inceliyor gibiydi; konsantre olduğu için kaşları çaulmışa.

İşte, dedi işaret ederek. *Orada. Görüyor musun?*

Büroda ne ifin var? Kristen nerede?

Uyuyor. Ama /imdi katarlaman gerek.

Katie baka ama aşağıda çok fâzla insan, çok fâzla hareket vardı.

Nerede, diye sordu. *Hiçbir şey görmüyorum.*

O, burada, dedi Jo.

Kim?

Kim olduğunu biliyorsun.

Kadının rüyasındaki dönme dolap sarsılarak durdu. Kınlan camı andıran bir ses duyuldu. O ses, bir değişikliğin işareti gibiydi. Karnavalın renkleri solmaya başladı, aşağıdaki manzara parçalanarak, az önce orada olmayan bulut kümelerine dönüştü; sanki dünya yavaş yavaş siliniyordu. Sonra birden her şey loşlaşa. Katie'nin etrafını delinmez bir karanlık sardı. O karanlıkta, yalnızca görüş açısının kenarındaki tuhaf, güçlenip zayıflayan bir ışık görülüyordu. Bir de birinin sesi duyuluyordu.

Katie yine, Jo'nun fısıltıyı andıran sesini duydu.

Kokuyu alabiliyor musun?

Hâlâ sislerin arasında kayıp hâlde olan Katie kokladı. Gözlerini kırpıştırarak aça. Nedense gözlerine iğneler bauyor gibiydi, görüşünü nedeştirmeye çalışu. Televizyon hâlâ açıka, Katie uyuyakaldığını fark etti. Rüyasını şimdiden hayal meyal hatırlıyordu ama Jo'nun sözlerini kafasının içinde net bir biçimde duydu.

Kokuyu alabiliyor musun?

Katie koltuğu iterek doğrulurken derin bir nefes aldı ve anında öksürmeye başladı. Bir an sonra odanın dumanla dolu olduğunu fark etti. Kanepeden fırladı.

Duman, ateş demekti ve Katie pencerenin dışında turun* cu alevlerin dans ettiğini, eğilip büküldüğünü görebiliyordu. Kapı yanıyor, mutfaktan kalın bulutlar hâlinde duman fışkırıyordu. Bir treninkine benzeyen bir kükreyiş, çıtıralar, patlama ve parçalanma sesleri duydu. Bir anda aklı başına geldi.

Aman Tannm. Çocuklar.

Koridora koştu ve iki odadan da duman fışkırdığını görünce paniğe kapıldı. Josh'ın odası daha yakın olduğundan oraya daldı, gözlerine batan siyah sisi dağıtmak için kollarını salladı. Yatağa uzandı, Josh'ın kolunu tuttu ve çocuğu sürükleyerek kaldırdı.

"Josh! Kalk! Ev yanıyor! Çıkmamız gerek!"

Çocuk sızlanmaya başlamak üzereydi ama Katie onu çekip kaldırarak sözünü kesti. "Haydi!" diye haykırdı. Katie, Josh'ı sürükleyerek çıkarırken çocuk öksürmeye başlayıp iki büklüm oldu. Koridorda aşılmaz bir duman duvarı vardı ama Katie yine de öne atıldı ve Josh'ı da arkasından çekti. Duvarı yoklayarak, Kristen'ın odasının kapısını buldu.

Orası Josh'ın odası kadar kötü değildi ama Katie arkalarında biriken inanılmaz sıcaklık dalgasını hissedebiliyordu. Josh öksürüp inlemeye devam etti, Katie'ye yetişmek için mücadele ediyordu. Ama Katie'nin aklı onun kolunu bırakmayacak kadar başındaydı.

Kristen'ın baş ucuna koşup kızı sarstı, diğer eliyle çekip yataktan kaldırdı.

Ateş öyle kükrüyordu ki Katie kendi sesini zar zor duyuyordu. Çocuktan yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek koridora çıka. Koridor girişinin bulunduğu yerde, dumanların arasından zorlukla görülen turuncu bir parıltı seçti.

Duvarda, tavanda alevler vardı ve onlara doğru ilerliyordu. Katie'nin düşünecek vakti yoktu. Yalnızca tepki verecek vakti vardı. Arkasını döndü, çocukları koridordan ebeveyn yatak odasına doğru itti. Orada duman o kadar yoğun değildi. Çocukları odaya sokup ışığı aça. Lamba hâlâ çalışıyordu. Alex'in yatağı bir duvara dayalıydı. Diğer duvann önündeyse bir şifonyer vardı. Tam karşıda sallanan bir sandalyeyle pencereler görülüyordu ve bunlar neyse ki henüz alev almamıştı. Katie kapıyı arkasından çarparak kapattı.

öksürüklerle sarsılarak öne doğru tökezledi, Josh'la Kristenı da sürükledi. İki çocuk da boğuk seslerle öksürüyor, bir yandan da ağlıyordu. Katie yatak odasının penceresini kaldırmak için serbest kalmaya çalışa ama Kristen'la Josh ona sıkı sıkı yapışmışlardı.

Silkelenerek kurtuldu. "Camı açmam lazım!" diye haykırdı. "Tek çıkış yolu bu!"

Çocuklar paniğe kapıldıkları için kadının söylediklerini anlamadılar ama Katie'nin açıklama yapacak vakti yoktu. Eski moda pencere kilidini delirmiş gibi açtı ve ağır çerçeveyi kaldırmaya çalıştı. Çerçeve yerinden oynamadı. Katie daha yakından baktığında, çerçevenin muhtemelen yıllar önce boyanarak açılmaz hâle geldiğini fark etti. Ne yapacağını bilmiyordu ama dehşet içinde ona bakan iki çocuğu görünce düşünceleri nedeşir gibi oldu. Telaşla etrafına baka ve sonunda, sallanan sandalyeyi kavradı. Sandalye ağırdı ama Katie onu bir şekilde omzunun üzerine kaldırıp bütün gücüyle pencereye savurmayı başardı. Cam çatladı, ama kırılmadı. Ağlayarak, son bir adrenalin ve korku patlamasıyla tekrar denedi. Sallanan sandalye camı kırıp dışarı uçarak aşağıdaki çıkıntılı çauya çarpa. Katie hızlı hareket ederek yatağa koştu, yorganı koparırcasına çekip aldı. Josh'la Kristen'ı bununla sarıp sarmalayarak pencereye doğru itmeye başladı. Duvarın bir kısmı alevlere gömülürken arkasında bir parça-lanma sesi duydu. Alevler tavanı yalamaya başlamıştı. Katie panik içinde döndü ve bir an duraksayarak, duvarda asılı duran portreyi fark etti. Fotoğraftaki kadının Alex'in karısı olduğunu bilerek ona uzun uzun baktı; başkası olmasına imkân yoktu. Bunun bir yanılsama, duman ve korkunun yarattığı bir halüsinasyon olduğunu düşünerek gözlerini kırpıştırdı. Ona tuhaf bir biçimde tamdık gelen yüze doğru istemsiz bir adım atmışa ki tavanın çökmeye başladığını işaret eden kükreyişi duydu.

Döndü, pencereye atıldı ve çocukları kollarında tutarak, yorganın onları sivri cam parçalarından koruması için dua etti. Ona asırlar gibi gelen bir süre boyunca, havada asılı kalmış gibi oldular. Katie çocuklar onun üzerine düşsün diye havada eğilip büküldü. Çıkıntılı çatıya bir güm sesiyle sırtüstü düştü. Çatı çok aşağıda değildi, belki bir buçuk metre kadar düşmüştü ama aldığı darbe nefesinin kesilmesine sebep oldu. Sonra da acı, vücuduna dalgalar hâlinde yayıldı. Josh'la Kristen korkuyla hıçkırıyor, ağlıyor ve öksürüyorlardı. Ama hayattaydılar. Katie belini kırdığından emindi, bayılmamaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Ama beli kırılmamıştı, bir bacağını, sonra diğerini oynattı. Görüşünü netleştirmek için başını salladı. Üstünde duran Josh'la Kristen debeleniyor, yorgandan kurtulmaya çalışıyorlardı. Yukarı baktığında, alevlerin yatak odasının kırık penceresinden fışkırmaya başladığını gördü. Şimdi her yer, evin her tarafi alevlerle kaplıydı ve Katie bir şekilde hareket edecek, gücünü toplayamadığı takdirde ancak birkaç saniyelik ömürleri olduğunu biliyordu.

Alex, Joyceun evinden dönerken, şehrin hemen dışındaki siyah ağaç sırasının üzerindeki gökyüzünün, turuncu turuncu parladığını fark etti. Şehre girerken ve Joyce'un evine giden sokaklardan geçerken böyle bir şey görmemişti. Şimdiyse,

o yöne dönerken kaşlarım çata. İçgüdüleri ona ileride tehlike olduğunu söylüyordu; adam bir an düşündükten sonra gaza bastı.

Katie yuvarlanarak döndüğünde, Josh'la Kristen durulmuşlardı bile. Yerle çatı arasında üç metrelik bir mesafe vardı ama bu riski göze almak zorundaydı. Vakideri daralmışa. Josh ağlamaya devam ediyordu ama Katie olacakları çabucak açıkladığında itiraz etmedi. Katie sesinin titrememesi için çabalayarak çocuğun kollarını kavradı.

"Seni elimden geldiğince aşağı sarkıtacağım ama sonra atlaman gerekecek."

Şokta gibi görünen Josh başıyla onayladı ve Katie çabucak çaunın kenarına ilerleyerek Josh'ı da yanında sürükledi. Çocuk çaanın kenarına gelince, Katie onun elini tuttu. Alevler iki destek kirişine de tırmandığı için, çaa sarsılmaya başlamışa. Josh bacaklarını aşağı sarkıta; karnının üzerinde kenara kayan Katie'ye tutunuyordu. Katie çocuğu sarkıttı. Kolları öyle acıyordu ki. *Bir metre yirmi santim, daha fazla olamaz*, dedi kendine. Josh yüksekten düşmeyecek, ayakları üzerine inecekti.

Çatı sarsılırken Josh'ı bıraktı. Kristen tir tir titreyerek ona doğru sürüdü.

"Tamam, bebeğim, sıra sende," dedi Katie telaşla. "Elini ver."

Kristen'la da aynı şeyi yapa, kızı bırakırken nefesini tuttu. Bir an sonra ikisi de ayaklan üzerindeydi ve ona bakıyorlardı. Onu bekliyorlardı.

"Koşun!" diye haykırdı. "Gerileyin!"

O anda kadın yine bir öksürük krizine tutuldu ve harekete geçmesi gerektiğini anladı. Çatının kenarını tuttu ve önce bir bacağını, sonra diğerini aşağı sarkıta. Bir an sallandıktan sonra kavrayışı zayıfladı.

Yere çarpa, dizlerinin büküldüğünü hissetti ve yuvarlanarak dükkânın girişinde durdu. Bacakları acıyla haykırıyordu ama çocukları güvenliğe ulaştırması gerekiyordu. Onlara doğru atılarak ellerini tuttu ve çocukları sürükleyerek uzaklaştırmaya başladı.

Ateş, dans ediyor, sıçrıyor, gökyüzüne fışkırıyordu. Yalandaki ağaçlar alev aldı, üst dalları fişekler gibi kıvılcım saçu. Katie, kulaklarını çınlatacak kadar yüksek sesli bir çatırtı duydu. Omzunun üzerinden bakuğında, binanın duvarlarının içeri

çöktüğünü gördü. Sonra bir şey, kulakları sağır eden bir gürültüyle patladı ve Katie'yle çocuklar kavurucu hava dalgasıyla yere yıkıldılar.

Üçü rahat nefes almaya başlayıp döndüklerinde, dükkânın devasa bir alev konisinden ibaret olduğunu gördüler. Ama kaçmayı başarmışlardı. Katie, Josh'ı da Kristen'ı da kendine doğru çekti. Kadın çocuklara sarılıp başlarının tepesini öperken, ikisi de sızlanıyordu. "İyisiniz," diye mırıldandı. "Artık güvendesiniz."

Yanıldığını, ancak önünde bir gölge belirdiğinde anladı. Tepelerinde dikilen, elinde bir silah tutan kişi, oydu. Kevin.

Alex ayağını cipin gaz pedalından hiç çekmiyor, her geçen saniye daha da çok endişeye kapılıyordu. Yangın tam yerini tespit edemeyeceği kadar uzakta da olsa, midesi kasılmaya başlamışa. O yönde (âzla bina yoktu; yalnızca birkaç izole çiftlik evi vardı.

Tabii bir de market.

Alex arabayı ilerlemeye zorlamak ister gibi direksiyonun üzerine eğildi. *Daha hızlı.*

Katie gördüğü şeyi anlamakta zorlanıyordu.

"Nerede o?" dedi Kevin, hırıltılı bir sesle. Kelimeleri anlaşılmaz bir biçimde yuvarlıyordu ama Katie, adamın yüzünün bir kısmı gölgeli olsa da bu sesi tanımışa. Kevin ın arkasında alev alev bir cehennem vardı, yüzü de is ve kanla kaplıydı. Adamın tişörtünde de Kaüe'nin kan olduğunu düşündüğü lekeler vardı. Elindeki Glock, bir yağ fıçısına baunlmışçasına parlıyordu.

O, burada, demişti Jo, Katie'nin rüyasında.

Kimi

Kim olduğunu biliyorsun.

Kevin silahı kaldırarak kadına doğrulttu. "Onunla konuşmak istiyorum, o kadar Erin."

Katie ayağa kalku. Kristen la Josh'ın yüzleri korku doluydu; kadına sıkı sıkı tutunmuşlardı. Kevin'ın gözlerinde vahşi bir bakış vardı, harekederi kesik

kesikti. Onlara doğru bir adım atağında dengesini kaybeder gibi oldu. Silahı öne arkaya sallandı. Onu sabit tutamıyordu.

Katie, adamın hepsini öldürmeye hazır olduğunu fark etti. Yangın çıkarıp onları öldürmeye çalışmışa. Ama sarhoştu, çok sarhoştu. Onu hiç bu kadar kötü hâlde görmemişti. Adam kontrol dışıydı, manakla alakası kesilmişti. Katie'nin çocuktan uzaklaşarması, onlara kaçma şansı vermesi gerekiyordu.

"Merhaba Kevin," dedi, kedi mırlaması gibi bir sesle. Kendisini zorlayarak gülümsedi. "Neden elinde silah var? Beni almaya mı geldin? îyi misin bebeğim?"

Kevin gözlerini kırpıştırdı. O yumuşak, şehvedi, tadı ses. Erin'm o sesi kullanması hoşuna gidiyordu; rüya gördüğünü sandı. Ama rüya görmüyordu ve Erin karşısında duruyordu, öne doğru bir adım atarken gülümsedi.

"Seni seviyorum Kevin. Geleceğini biliyordum."

Adam, kadına uzun uzun baktı. Karısından iki tane vardı, sonra yine tek oldu. İnsanlara, kadının, hasta bir arkadaşına yardım etmek için New Hampshire'a gittiğini söylemişti ama karda ayak izi yoktu ve aramaları yönlendirilmişti. Küçük çocuk vurulmuştu, alnında pizza sosu vardı ve Erin şimdi buradaydı, onu sevdiğini söylüyordu.

Biraz daha yaklaşmalıyım, diye düşündü Katie. *Başarmak üzereyim,* öne bir adım daha atarak çocukları arkasına itti.

"Beni eve götürebilir misin?" Sesi, Erin'ınki gibi yalvarır tonda çıkıyordu ama saçı kısa, kahverengiydi ve yaklaşıyordu. Kevin onun neden korkmadığını merak etti; tetiği çekmek istiyordu ama karısını seviyordu. Kafasının içindeki şu çekiç darbelerine bir son verebilseydi...

Katie birden öne atdıp silahı itti. Silah ateş aldı, şiddedi bir tokadmkini andıran bir ses çıkardı ama Katie öne ilerlemeyi sürdürerek adamın bileğine yapıştı, bırakmadı. Kristen çığlık atmaya başladı.

"KAÇIN!" diye bağırdı Katie, omzunun üzerinden. "Josh, Kristen'ı al ve kaçın! Silahı var! Gidebildiğiniz kadar uzağa gidip saklanın!"

Katie'nin sesindeki panik, Josh'ı canlandırmış gibiydi. Çocuk, kardeşinin elini

tuttu ve koşmaya başladı. Yola doğru ilerliyor, Katie'nin evine doğru koşturuyorlardı. Canlarını kurtarmak için kaçıyorlardı.

"Kaltak!" diye bağıran Kevin, kolunu kurtarmaya çalıştı. Katie başını indirip Kevin' ın elini ısırabildiği kadar sertçe ısırdı. Kevin vahşi bir çığlık koyverdi. Kolunu çekmeye çalışırken, diğer yumruğunu kadının şakağına indirdi. Katie birden beyaz noktalar gördü. Ardından adamın başparmağım bularak yeniden ısırdı ve Kevin haykırarak silahı bıraktı. Silah bir çatırtıyla yere düştü; Kevin, kadım tekrar yumrukladı. Şimdi elmacık kemiğine denk getirmiş, kadını yere sermişti.

Kevin, Katie'nın sırtına tekme attı, kadın acıdan iki büklüm oldu. Ama hareket etmeye devam etti. Paniğe kapılmışa ve adamın, onu da çocukları da öldürmeye niyetli olduğundan emindi. Katie kaçmaları için çocuklara zaman vermeliydi. Dört ayak üzerine kalkıp sürünmeye başladı. Hızlı hareket ediyor, sürat kazanıyordu. Sonunda, yarışa başlayan bir koşucu gibi, ayakları üzerinde doğruldu.

Elinden geldiğince hızlı koşarak kendisini ilerlemeye zorladı ama Kevin'ın bedeninin ona arkadan çarptığını hissetti ve yine soluğu kesilmiş hâlde yere serildi. Kevin saçlarından tutarak kadına yeniden vurdu. Kolunu büküp kıvırdı, arkasına getirmeye çalıştı ama adamın dengesi bozuktu ve Katie sırtüstü dönmeyi başardı. Yukarı uzanıp adamın gözlerini pençelemeye çalıştı, tekinin köşesini yakalayıp iyice paraladı.

Katie canını kurtarmak için dövüşüyor, kollarıyla bacaklarına adrenalin hücum ediyordu. Şimdi, eskiden dövüşmediği günler için dövüşüyordu. Çocuklara, kaçmaları ve saklanmaları için zaman kazandırmak için. Kevin'a küfiirler savuruyor, adamdan nefret ediyor, onu bir kez daha dövmesine karşı çıkıyordu.

Kevin dengesizce sendeleyerek kadının parmaklarına uzandı, Katie de firsatı kullandı ve eğilip bükülerek uzaklaştı. Kevin'ın, bacaklarına pençe attığını hissetti ama adam onu iyice kavrayamamıştı. Katie bacaklarından birini çekip kurtardı. Dizini çenesine doğru çekerek Kevin'ı bütün gücüyle tekmeledi. Çenesine vurarak adamı sersemletti. Sonra bunu tekrar yapa ve bu kez adamın yana devrilişini izledi. Kevin kollarını sallıyor ama tutacak bir şey bulamıyordu.

Katie ayağa kalka ve yeniden koşmaya başladı. Ama Kevin da bir o kadar çabuk kalkmıştı. Katie bir metre kadar ötesinde duran silahı gördü ve üstüne adadı.

Alex şimdi cipi dikkatsizce sürüyor; Kristen, Josh ve Katie'nin güvende olması için dua ediyor, panik içinde isimlerini fısıldıyordu.

Çakıllı yolu geçip köşeyi döndüğünde, önsezisinin gerçek olduğunu fark etti ve midesine yumruk yemiş gibi oldu. Karşısında duran ve ön camı bir tablo gibi kaplayan manzara, cehennemin portresi gibiydi. İleride, yolun kenarında, hareket olduğunu fark etti. Orada beyaz pijamalı, iki küçük şekil vardı. Josh'la Kristen. Alex frene yüklendi.

Cip neredeyse daha durmadan arabadan adayıp onlara doğru koştu. Çocuklar koşarken ağlayarak babalarına seslendiler ve Alex eğilerek ikisini birden kollarına aldı.

Çocukları kollarının arasında tutarken "İyisiniz," diye mırıldanıp duruyordu Alex. "İyisiniz, iyisiniz."

Kristen da Josh da hıçkırarak ağladıkları için, Alex başta ne söylediklerini anlayamadı, çünkü yangından söz etmiyorlardı. Ağlayarak, silahlı bir adam olduğunu, Bayan Katie'nin onunla dövüştüğünü söylüyorlardı.

Alex birden neler olduğunu anladı ve kanının donduğunu hissetti.

Çocukları hemen dpe bindirdi ve aracı döndürerek hızla Katie'nin evine doğru ilerledi, o sırada cep telefonunda bir numara çeviriyordu. Joyce ürkmüş olsa da telefonu ikinci çalışta aça ve Alex ona, kızını hemen Katie'nin evine göndermesini, durumun adi olduğunu, derhâl polisi aramasını söyledi. Sonra da kapatu.

Katie'nin evinin önünde, tekerlekleri kaydırarak, çakılları sıçratarak durdu.

Çocukları indirip onlara içeri girmelerini, elinden geldiğince çabuk döneceğini söyledi. Dönüp dükkâna gitmek üzere motora gaz verirken saniyeleri sayıyor, geç kalmamış olmak için dua ediyordu.

Katie'nin hâlâ yaşıyor olması için.

Kevin silahı Katie'nin gördüğü anda gördü. Üstüne adadı ve silaha ilk ulaşan o oldu. Silahı yerden alıp öfke içinde kadına doğrulttu. Katie'yi saçlarından yakalayıp silahı başına dayadı ve otoparkta sürüklemeye başladı.

“Beni terk etmeye çalışan demek? Beni terk edemezsin!”

Katie dükkânın arkasındaki bir ağacın ardında, adamın Massachusetts plakalı arabasını gördü. Yangından yükselen ısı kadının yüzünü kavuruyor, kolundaki tüyleri yakıyordu. Kevin hırıltılı bir sesle, anlaşılmaz bir biçimde konuşarak ona öfke kusuyordu.

“Sen benim karımsın!”

Katie uzaklardan bir yerden gelen siren seslerini duyabiliyordu ama çok uzakta gibiydiler. Arabaya ulaşaklarmda Katie yine mücadele etmeye çalışa ama Kevin kadının kafasını arabanın tepesine vurdu. Katie az kalsın kendinden geçiyor-du. Adam bagajı açıp onu zorla içeri sokmaya çalıştı. Katie her nasılsa dönüp diziyle adamın kasığına vurmayı başardı. Adamın içini çektiğini duydu ve kavrayışı bir an için de olsa gevşedi.

Katie, adamı körlemesine iterek elinden kurtuldu ve canını kurtarmak için koşmaya başladı. Kurşunun geldiğini, ölmek üzere olduğunu biliyordu.

Kevin, kadının neden dövüştüğünü anlayamıyor, hissettiği acıdan zor nefes alıyordu. Erin daha önce onunla hiç dövüşmemiş, gözlerini tırmalamamış, onu tekmeleyip ısırmamıştı. Karısı gibi davranmıyordu, saçı da kahverengiydi ama sesi Erin ınkine benziyordu. Derken tökezlemeye başladı, silahını kaldırıp nişan aldı. Ama karşısında iki Erin vardı ve ikisi de koşuyordu.

Tetiği çekti.

Katie ateş edildiğini duyunca içini çekti ve acının başlamasını bekledi ama öyle bir şey olmadı. Koşmaya devam ederken, adamın ıskaladığını anladı. Sola, sonra sağa doğru gitti. Hâlâ otoparktaydı ve çaresizce sığınacak bir yer arıyordu. Ama hiçbir şey yoktu.

Kevin, kandan kayganlaşan elleri tetikte kayarken kadının arkasından gitti. Yine kusacakmış gibiydi. Karısı uzaklaşıyor, bir o yana bir bu yana gidiyordu ve Kevin onu görmekte güçlük çekiyordu. Kadın kaçmaya çalışıyordu ama kaçamayacaktı, çünkü onun karısıydı. Onu sevdiği için eve götürecek, sonra nefret ettiği için vurup öldürecekti.

Katie yoldan bir yarış arabası kadar hızla geçen bir aracın farlarını gördü. Yola çıkmak, arabayı durdurmak istiyordu ama yola zamanında erişemeyeceğini

biliyordu. Araba onu şaşırtarak birden yavaşlamaya başladı ve Katie o anda otoparka dönen cipi ve direksiyondaki Alex'i tanıdı.

Cip kükreyerek kadının yanından geçip Kevin'a doğru gitti.

Sirenler yaklaşıyordu. İnsanlar geliyordu; Katie, içinde bir umut ışığı hissetti.

Kevin cipin geldiğini görerek silahı kaldırdı. Ateş etmeye başladı ama cip üstüne gelmeyi sürdürdü. Kevin kükreyerek gelen cipin yolundan çekilmek için yana sıçradı. Ama cip adamın eline çarptı. Kevin'ın elindeki bütün kemikleri kırdı ve silahın karanlığın içine uçmasına sebep oldu.

Kevin ızdırapla haykırdı ve elini içgüdüsel olarak göğsüne bastırdı. O sırada cip öne ilerlemeye devam etti, alevler içindeki, enkaz hâline gelmiş marketi geçti, çakıllı yolda kaydı ve dosdoğru sundurmaya çarpıp içine girdi.

Uzaktan siren sesleri duyuluyordu. Kevin, Erin'ı kovalamak istiyordu ama orada kalırsa tutuklanacaktı. Korkusu baskın çıkınca, topallayarak arabasına doğru gitmeye başladı. Oradan gitmesi gerektiğini biliyor, her şeyin nasıl bu kadar kötü gittiğini anlayamıyordu.

Katie, Kevin'm otoparktan çakılları sıçratarak çıkışını, ana yola girişini izledi. Döndüğünde, Alex in cipinin yarı yarıya sundurmanın altında gömülü olduğunu gördü. Arabanın motorundan hâlâ dumanlar püskürüyordu. Katie arabaya doğru koştu. Yangının güçlenip zayıflayan ışığı arabanın arkasını aydınlattı ve Katie içinde paniğin yükseldiğini hissederek Alex'in ortaya çıkması için dua etti.

Ayağı bir şeye çarpıp tökezlemesine sebep olduğunda, arabaya iyice yaklaşmıştı. Ayağına takılan şeyin silah olduğunu görünce eğilip onu aldı ve tekrar arabaya doğru yürümeye başladı.

İleride, arabanın kapısı itilerek hafifçe açıldı ama iki tarafında da molozlar vardı. Katie, Alex in hayatta olduğunu anlayınca rahadadı ama o anda, Josh'la Kristen'ın kayıp olduğunu hamladı.

‘‘Alex!" diye bağırdı. Cipin arkasına ulaştı ve arabayı yumruklamaya başladı. "Çıkman gerek! Çocuklar gitti, onları bulmamız lazım!"

Kapı hâlâ sıkışmış durumdaydı ama Alex pencereyi indirmeyi başardı. Dışarı uzandığında Katie adamın alnının kanadığını gördü, sesi de hayli güçsüzdü.

“İyiler. Onları senin evine götürdüm...”

Katie’nin damarlarına buzlu su dolmuş gibi oldu. *Hayır, hayır, haytr,* diye düşünerek, “Ah, Tanrım,” dedi. “Acele et!” Arabanın arkasını yumrukladı. “Dışarı çık! Kevin gitti!” Kendi sesindeki saf korkuyu duyabiliyordu. “O yöne gitti!” Kevin’ın elindeki acı, daha önce hissettiği bütün acıların ötesindeydi ve kan kaybından başı dönüyordu. Hiçbir şeye anlam veremiyordu, üstelik eli de kullanılmaz hâle gelmişti. Sirenlerin yaklaştığım duydu ama Erini evinde bekleyecekti, çünkü karısının bu gece ya da yarın eve döneceğini biliyordu.

Terk edilmiş kulübenin arkasına park etti. Ne tuhaftır ki Amber bir ağacın arkasında duruyor, Kevin’a, ona bir içki ısmarlamak isteyip istemediğini soruyordu. Ama sonra yok oldu. Kevin evi temizlediğini, çimleri biçdğini hatırladı ama çamaşır yıkamayı öğrenememişti ve Erin şimdi adının Katie olduğunu iddia ediyordu.

İçecek hiçbir şey yoktu ve Kevin iyice yorulmaya başlamıştı. Pantolonunda kan lekeleri vardı, parmaklarıyla kolunun da kanadığını fark etti ama bunun nasıl olduğunu hatırlayamadı. Uyumak için yanıp tutuşuyordu. Bir süreliğine dinlenmesi gerekiyordu, çünkü polisler onu arayacaktı ve yaklaştıkları takdirde gücünü toplamış olması şarttı.

Etrafındaki dünya, bir teleskobun yanlış ucundan ba-kıyormuşçasına gitgide soluklaşıyor, uzaklaşıyordu. Kevin ağaçların öne arkaya sallandığını duydu ama hissettiği, esinti değil sıcak yaz havasıydı. Titremeye başladı ama bir yandan da terliyordu. Ellerinden ve kolundan kanlar boşanıyor, kan hiç duracak gibi gözükmüyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı, uyanık kalamayacaktı. Gözleri kapanmaya başladı.

Alex cipi geri vitese aldı ve motora gaz verdi, tekerleklerin dönüşünü dinledi ama cipin bir yere gittiği yoktu. Josh’la Kristen’ın tehlikede olduğunu bildiğinden, adamın kafası harıl harıl çalışıyordu.

Ayağını gazdan çekti, dört çekerli sürüş sistemine geçti ve tekrar denedi. Cip bu kez hareket etmeye başladı. Yan aynalar koptu, molozlar cipin gövdesini çizip büktü. Cip son bir sarsmayla serbest kaldı. Katie boşu boşuna yolcu kapışım açmaya çalıştı. Ama kapı ancak Alex koltuğunda dönüp onu tekmeleyince açıldı. Katie içeri adadı.

Alex cipi çevirdi ve gaza bastı, itfaiye kamyonları otoparka girerken yola çıka.

Gaza sonuna dek başağında ikisi de bir şey söylemedi. Alex hayatında hiç bu kadar korkmamışa.

Alex çakıllı yolda köşeye vannca sert bir dönüş yapa ve araba kaydı. Arabanın arkası savruldu, Alex tekrar hızlandı. İleride kulübeleri gördü ve Katie'ninkinin pencerelerinde, ışıkların parladığını fark etti. Alex, Kevin'ın arabasını göremeyince derin bir nefes verdi. Oysaki nefesini tuttuğunun farkında bile değildi.

Kevin çakıllı yoldan gelen motor sesini duyunca sarsılarak uyandı.

Polis, diye düşündü ve otomatik olarak sakat elini kullanıp silahına uzandı. Acıyla ve kafa karışıklığıyla haykırdı, çünkü silahın orada olmadığını fark etmişti. Önceden ön koltuktaydı ama şimdi yoktu ve Kevin bunların hiçbirine anlam veremiyordu.

Arabadan inip yolun ilerisine baktı. Cip görüş açısına girdi. Onu neredeyse öldürecek olan cipti. Araç durdu ve Erin arabadan indi. Kevin başta talihine inanamadı ama sonra, kadının burada yaşadığını ve kendisinin de buraya o yüzden geldiğini hatırladı.

Kevin bagajı açıp levyeyi çıkarırken sağlam eli titriyordu. Erin'la sevgilisinin verandaya koştuklarını gördü. Tökezleyerek, topallayarak eve yürüdü. Durmak istemiyor ve duramıyordu, çünkü Erin onun karısıydı, Kevin onu seviyordu ve kır saçlı adam ölmeliydi.

Alex arabayı kaydırarak evin önünde durdurdu ve ikisi de aynı anda arabadan adayıp çocukların ismini bağırarak kapıya koştular. Katie silahı bırakmamıştı. Onlar girişe ulaştıkları anda Josh kapıyı açtı ve Alex oğlunu görür görmez kollarına aldı. Kristen kanepenin arkasından çıktı ve onlara koştu. Alex yine kollarını açarak, atlayan kızını rahatça yakaladı.

Katie kapının iç tarafında durarak, bu manzarayı gözlerinde yaşlarla izledi. Çok rahadamıştı. Kristen ona da uzanınca Katie onlara yaklaştı. Kristen ın sarılışını büyük bir mutlulukla kabul etti.

Duygu selinde kaybolduklarından, hiçbiri Kevin m kapıda belirdiğini, levyeyi havaya kaldırdığını fark etmedi. Adam levyeyi hızla savurdu, Alex'in yere kapaklanmasına ve çocukların dehşetle, şok içinde arkaya savrulmalarına sebep oldu.

Kevin levyenin tatmin edici, tok sesini duydu ve titreşimi kolunda hissetti. Kır saçlı adam yere serildi. Katie çığlık attı.

O anda kadının umurunda olan tek şey, Alex'le çocuklardı. Katie içg&diûel olarak Kevin m üzerine atılıp adamı gerileyerek kapıdan çıkmaya zorladı. Verandanın yalnızca iki basamağı vardı ama bu, Kevin'm arkaya yuvarlanıp toz toprağın içine düşmesi için yeterliydi.

Katie döndü. "Kapıyı kilideyin!" diye haykırdı ve bu kez, ilk hareket eden Kristen oldu. Levye yan tarafa düşmüştü, Kevin dönüp kalkmaya çalışıyordu. Adam sonunda ayağa kalkarken Katie silahı kaldırıp ona doğrulttu. Adam olduğu yerde sallandı, neredeyse dengesini kaybediyordu. Yüzü bembeyazdı ve gözleri odaklanamıyor gibiydi. Katie, gözlerinde yaşlar biriktiğini hissetti.

"Seni bir zamanlar sevmiştim," dedi. "Seni sevdiğim için seninle evlendim."

Kevin karşısındakinin Erin olduğunu düşündü ama kadının saçı kısa ve koyu renkti, Erin ise sarışındı. Bir ayağı seğirip öne savrulunca neredeyse yine düşüyordu. Kadın neden ona böyle şeyler söylüyordu?

"Beni neden dövmeye başladın?" diye haykırdı Katie. "Neden söz vermene rağmen durmadığım hiç anlayamadım." Eli titriyordu ve silah ona çok ama çok ağır geliyordu. "Bana halayımızda, sırf güneş gözlüğümü havuz başmda unuttum diye vurdun."

Erinin sesiydi bu. Kevin rüya görüp görmediğini merak etti.

"Seni seviyorum," diye geveledi. "Seni hep sevdim. Beni niye terk ettin, bilmiyorum."

Katie göğsünün ağlama dürtüsüyle sıkıştığını, boğulacak gibi olduğunu hissediyordu. Yıllarca süren kederin biriktirdiği sözcükler, ağzından önü alınamayan, saçma bir sel gibi boşandı. "Araba sürmeme, arkadaş edinmeme izin vermedin. Paranı benden saklayıp kendine yalvarttırdın. Bana bütün bunları yapabileceğini neden düşündün, bilmek istiyorum. Ben senin karındım ve seni seviyordum!"

Kevin ayakta duramayacak hâldeydi. Parmaklarından ve kolundan akan yapışkan kan yere damlıyor, dikkatini dağıtıyordu. Erin'la konuşmak, onu bulmak istiyordu ama bu olanlar gerçek değildi. Kevin uyuyordu, Erin da

yatakta yanındaydı ve Dorchester'dalardı. Sonra düşünceleri birden sıçrama yaptı; Kevin kirli bir dairedeydi ve bir kadın ağlıyordu.

öne doğru yalpalayarak "Alnında pizza sosu vardı," diye mırıldandı. "Vurulan çocuğun alnında. Ama annesi merdivenlerden düştü, biz de Yunan'ı tutukladık."

Katie, Kevin'ın söylediklerine bir anlam veremiyor, adamın ondan ne istediğini kavrayamıyordu. Yıllar boyu içinde biriktirdiği bir öfkeyle adamdan nefret ediyordu. "Senin yemeğini yaptım, evini temizledim ama hiçbirini umursamadın! Tek yaptığın, içki içip beni dövmekti!"

Kevin düşmek üzereymiş gibi sallanıyordu. Ağzından, bulamaç gibi, anlaşılmaz sözcükler dökülüyordu. "Karda ayak izi yoktu. Ama saksılar kırıldı."

"Gitmeme izin vermeliydin! Beni takip etmemeliydin! Buraya gelmemeliydin! Neden gitmeme izin vermedin? Beni hiç sevmedin ki!"

Kevin ona doğru atıldı, silaha uzanarak kadının elinden düşürmeye çalıştı. Ama güçten düşmüştü; Katie silahı düşürmemeyi başardı. Kevin onu kavramaya çalıştı ama yaralı eli, kadının koluna çarpınca acıyla haykırdı. İçgüdüleriyle hareket ederek kadına omuz attı, Katie'nin evin yan tarafına çarpmasına sebep oldu. Silahı elinden almalı, şakağına dayamalıydı. Ona irileşmiş, nefretle dolu gözlerle baktı ve kadını kendisine çekerek, ağırlığını kullanarak, sağlam eliyle silaha uzandı.

Silahın namlusunun parmaklarının ucuna süründüğünü hissedince, içgüdüsel olarak tetiği aradı. Silahı kadına doğru itmeye çalıştı ama namlu yanlış yönde hareket ediyor, aşağıya bakıyordu.

Katie içinde kalan bütün öfke ve güçle onunla dövüşerek, "Seni sevmiştim!" diye ağladı. Kevin bir şeylerin serbest kaldığını hissetti ve bir anlığına net düşünmeye başladı.

"O zaman beni hiç terk etmemeliydin," diye fısıldadı. Nefesi leş gibi alkol kokuyordu. Tetiği çekti ve silah yüksek bir sesle patladı. Kevin her şeyin sona ermek üzere olduğunu anladı. Karısı ölecekti, çünkü Kevin ona, bir daha kaçarsa onu bulup öldüreceğini söylemişti. Kadını seven bir adam olursa, onu da öldürecekti.

Ama ne tuhaftır ki Erin düşmedi, hatta irkilmedi bile. Onun yerine, adama

yemyeşil, öfke dolu gözlerini hiç kırpmadan, dik dik baktı.

Kevin o anda kamında bir şeylerin yandığını hissetti. Bacakları çözüldü, Kevin ayakta kalmaya çalıştı ama bedeni artık söz dinlemiyordu. Verandaya yığılarak karnını tuttu.

“Lütfen benimle eve dön,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

Yaradan kanlar süzülüyor, adamın parmaklarının arasından akıyordu. Tepesinde dikilen Erin a bir odaklanıyor, bir odaklanamıyordu. Kadının saçları sarıya dönüştü, sonra yeniden kahverengi oldu. Onu halaylarındaki, gözlüğünü unutmadan önceki, bikinili hâliyle gördü. Erin o kadar güzeldi ki Kevin onun neden kendisiyle evlenmek istediğini anlayamamıştı. Güzeldi. *Her zaman çok güzeldi,* diye düşündü, sonra yeniden yorgun düştü. Hırıltıyla nefes almaya başladı. Sonra çok üşüdü ve titremeye başladı. Bir lastikten boşanan havanınkini andıran bir sesle, son bir nefes verdi. Göğsü artık inip kalkmıyordu. Gözleri kocaman açıktı ve kafa karışıklığıyla doluydu.

Katie, adamın üzerinde dunlu, ona bakarken titremeye başladı. *Hayır,* diye düşündü. *Seninle bir yere gitmeyeceğim. Dönmeyi hiç istemedim.*

Ama Kevin, ne düşündüğünü bilmiyordu, çünkü ölmüştü. Katie çektiği çilenin nihayet gerçekten bittiğini fark etti.

41

AVatie taburcu olmadan önce, gecenin büyük bir kısmında müşahede altında tutuldu. Taburcu edildikten sonra, Alexin iyileşeceğini öğrenmeden gitmek istemedi ve bekleme odasına oturdu.

Kevinın darbesi Alex’in kafatasını neredeyse çadatmış-tı ve adamın bilinci hâlâ yerine gelmemişti. Sabah ışığı, bekleme odasının dar, dikdörtgen pencerelerini aydınlattı. Hemşirelerle doktorlar vardiya değiştirdiler ve oda insanla dolmaya başladı. Ateşi olan bir çocuk, nefes almakta güçlük çeken bir adam. Hamile bir kadınla panik içindeki kocası, sallanan kapılan iterek içeri daldılar. Katie her doktor sesi duyuşunda, Alex i görmesine izin verileceği umuduyla başını kaldırıp bakıyordu.

Katie’nin yüzüyle kollarında çürükler vardı ve dizi şişip neredeyse eskisinin iki katma ulaşmıştı ama gerekli röntgen filmlerini çektirip muayeneleri olduktan

sonra, nöbetçi doktor ona çürükleri için buz torbası ve ağrısı için Tylenol vermekten başka bir şey yapmamıştı. Alex'i de aynı doktor tedavi ediyordu. Doktor, Alex'in ne zaman uyanacağını söyleyememiş, tomografi filmlerinden bir sonuç çıkmadığını söylemişti. "Başa alınan darbeler tehlikeli olabilir," demişti kadına. "Birkaç saat içinde daha çok şey öğreneceğiz."

Katie düşünemiyor, yemek yiyemiyor, uyuyamıyor, endişelenmeyi bırakamıyordu. Joyce çocukları hastaneden alıp eve götürmüştü ve Katie onların kâbus görmediğini umuyordu. Sonsuza kadar kâbuslar görmeyeceklerini. Alexin tamamen iyileşeceğini umuyor, bunun için dua ediyordu.

Gözlerini kapatmaya korkuyordu, çünkü her kapattığında karşısında Kevin beliriyordu. Adamın yüzündeki ve gömleğindeki kan izlerini, çılgın bakışlı gözlerini görüyordu. Kevin onun izini bir şekilde bulmuştu. Katie'yi eve götürmek ya da öldürmek için Southport'a gelmişti ve neredeyse başarılı olacaktı. Katie'nin şehre geldiğinden beri yaratmayı başardığı kırılgan güvenlik yanılsamasını, bir gecede paramparça etmişti.

Kevin'ın dehşet verici görüntüsü tekrar tekrar beliriyor, sürekli değişerek, bazen tamamen farklı hâle bürünerek ortaya çıkıyordu. Katie bazen kendini kanlan akarken, verandada can çekişirken, nefret ettiği adama yerden bakarken görüyordu. O anlarda içgüdüsel olarak kamını tutuyor, var olmayan yaraları arıyordu ama sonra yeniden hastaneye dönüyor, kendini floresan ışıkların altında oturarak bekler buluyordu.

Kristen'la Josh için endişeleniyordu. Yalanda burada olacaklardı; Joyce onları babalarını görmeye getirecekti. Çocukların olanlardan dolayı ondan nefret edip etmeyeceğini merak etti ve bu düşünce, gözlerinin yaşlarla dolmasına yol açtı. Yüzünü elleriyle kapatarak, hiç kimsenin onu bulamayacağı kadar derin bir çukur kazıp içine saklanabilmeyi diledi. *Böylece Kevin beni asla bulamaz,* diye düşündü; sonra onun verandada ölüşünü izlediğini hatırladı. *O öldü,* kelimeleri, kafasında kaçamadığı bir dua gibi yankılanıyordu.

"Katie?"

Katie başım kaldırdı ve Alex i tedavi eden doktoru gördü.

"Şimdi yanına girebilirsin" dedi. [tt]On dakika önce uyandı. Hâlâ yoğun bakımda, yani (âzla kalamazsın ama seni görmek istiyor."

O iyi mı?

“Şu an, olabileceği kadar iyi. Başına feci bir darbe almış.”

Katie hafifçe topallayarak doktoru takip etti ve birlikte Alex’in odasına gittiler. Katie içeri girmeden önce derin bir nefes aldı ve dikleşti. Kendisine, ağlamayacağını söyledi.

Yoğun bakım, makinelerle, yanıp sönen ışıklarla doluydu. Alex köşedeki bir yatakta yatıyordu ve başı bir bandajla sarılmıştı. Gözleri yan açık hâlde kadına döndü. Yanındaki monitör, düzenli aralıklarla bipliyordu. Katie, adamın baş ucuna gitti ve eline uzandı.

“Çocuklar nasd?” diye fısıldadı Alex. Kelimeler ağzından ağır ağır çıkıyordu. Zorlukla.

“İyiler. Joyce’la birlikteler. Onlan eve götürdü.”

Adamın dudaklarında hafif, belli belirsiz bir tebessüm belirdi.

“Ya sen?”

“İyiyim.” Katie başını salladı.

“Seni seviyorum,” dedi Alex.

Karie’nin tek yapabildiği, ağlamamak için kendisini tutmaktı. “Ben de seni seviyorum Alex.”

Alex’in göz kapaklan sarka, bakışları dalgınlaşa. “Neler oldu?”

Katie ona son on iki saatin özetini geçti ama hikâyenin yarısında, adamın gözlerinin kapandığını gördü. Alex sabahın ilerleyen saatlerinde tekrar uyandığında, kadının anlattıklarının bir kısmını unutmuştu, Katie de sakin olmaya, normal bir sesle konuşmaya çalışarak adama tekrar anlattı.

Joyce, Kristenla Josh’ı getirdi ve normalde çocukların yoğun bakıma girmesi yasak olmasına rağmen, doktor, onların babalarını birkaç dakikalığına ziyaret etmelerine izin verdi. Kristen hastane yatağında yatan bir adam resmi çizmiş, üzerine pastel kalemle “geçmiş olsun babacığım” yazmıştı. Josh da babasına bir

balıkçılık dergisi getirmişti.

Gün ilerledikçe Alex'in düşünceleri tutarlılaştı. öğleden sonra başını sallamayı bırakmıştı. Başının fena hâlde ağrıdığından şikâyet etse de hafızası az çok yerine gelmişti. Sesi güçlenmişti. Alex hemşireye aç olduğunu söylediğinde, Katie rahadayarak gülümsedi. Nihayet onun iyileşeceğinden emin olabilmişti.

Alex ertesi gün taburcu edildi ve şerif, resmi ifadelerini almak üzere onları Joyce'un evinde ziyaret etti. Onlara, Kevin'ın kanındaki alkol oranının inanılmaz derecede yüksek olduğunu söyledi; adam resmen kendi kendini zehirlemiş ti. Uğradığı kan kaybı da buna eklenince, bırakın tutarlı olmayı, şuurunu kaybetmemesi bile şaşırtıcıydı. Katie hiçbir şey söylemedi ama şerifin, Kevin'ı ve onu korkunç şeyler yapmaya iten iblisleri anlamadığını düşündü.

Şerif gittikten sonra Katie dışarı çıktı, güneşin altında durarak hislerine anlam vermeye çalıştı. Şerife o gecenin olaylarını anlatmış ama her şeyi söylememişti. Alex'e de her şeyi anlatmamıştı. Kendisi bile olanlara anlam veremezken, nasıl anlatırdı? Onlara, Kevin öldükten sonra Alex'in yanına koşarken her ikisi için de ağladığını söylememişti. Kevin la geçen o son saatlerin dehşetini yeniden yaşarken bile, aynı zamanda, birlikte nadiren geçirdikleri mudu anlan hamlaması imkânsız gözüküyordu.

Geçmişinin bu birbiriyle çakışan parçalarını ve yaşadığı dehşeti nasıl uzlaştıracağını bilmiyordu. Ama başka bir şey daha vardı. Eve dönmeye korktuğu için Joyce'ta kalmışa.

O günün ilerleyen saadetinde Alex'le Katie otoparkta durdular ve bir zamanlar market olan binanın kömürleşmiş kalmalarına baktılar. Katie orada burada tanıdığı eşyaları görebiliyordu. Yarı yarıya yanmış, molozların üzerinde yamuk duran kanepe, bir zamanlar üzerinde gıda malzemeleri bulunan bir raf, simsiyah olmuş bir küvet.

İki itfaiyeci, kalıntıları kanştınyordu. Alex onlardan, dolabında sakladığı kasayı aramalarını istemişti. Bandajı çıkarmışa. Katie, adamın başındaki, dikiş atmak için tıraş ettikleri noktayı görebiliyordu. O bölge morve şişti.

"özür dilerim," diye mırıldandı Katie. "Her şey için." Alex başını salladı. "Senin suçun değil. Sen bir şey yapmadın."

"Ama Kevin benim için geldi."

“Biliyorum,” dedi Alex. Bir an sessiz kaldı. “Kristen’la Josh, onlara evden çıkmaları için nasıl yardım ettiğini anlattılar. Josh senin Kevin’ın koluna yapışaktan sonra onlara kaç-malarını söylediğini anlattı. Onun dikkadni dağıttığını. Sana teşekkür etmek istiyorum.”

Katie gözlerini kapata. “Bunun için bana teşekkür edemezsin. Onlara bir şey olsa, vicdan azabından ölürdüm.” Alex başım salladı ama Katie’ye bakamıyor gibiydi. Katie otoparka uçmuş, ufak bir kül yığınına tekme attı. “Ne yapacaksın? Market konusunda?”

“Herhâlde yeniden inşa edeceğim.”

“Nerede yaşayacaksın?”

“Henüz bilmiyorum. Bir süre Joyce’ta kalacağız ama bu sırada sakin, manzaralı bir yer bulmaya çalışacağım. Madem çalışamıyorum, boş zamanımın tadım çıkarayım.”

Kaüe’nin midesi bulandı. “Şu an neler hissettiğini hayal bile edemiyorum.”

“Uyuşmuş gibiyim. Çocuklar için üzülüyorum. Şoktayım.” “Kızgın da olmalısın.”

“Hayır,” dedi Alex. “Kızgın değilim.”

“Ama her şeyini kaybettin.”

“Her şeyimi değil,” dedi Alex, “önemli şeyleri kaybetmedim. Çocuklarım güvende. Sen de güvendesin. Umurumda olan tek şey bu. Bunlar yalnızca mal,” dedi, etrafını işaret ederek. “Çoğunun yerine yenisi konabilir. Yalnızca zaman alacak.” Sözünü bitirdiğinde gözlerini kısarak molozların arasındaki bir şeye baktı. “Dur bir dakika,” dedi.

Kömürleşmiş molozlardan oluşan bir yığma doğru yürüdü ve kararmış tahta parçalarının arasına sıkışmış bir oltayı çıkardı. Olta isliydi ama zarara uğramış gözükmüyordu. Alex, oraya geldiklerinden beri ilk kez gülümsedi.

“Josh buna sevinecek,” dedi. “Keşke Kristen’ın bebeklerinden birini de bulabilsem.”

Katie kollarını karnının üzerinde kavuşturdu, gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissediyordu. “Ona yeni bir bebek alırım.”

“Almana gerek yok. Sigortamız var.”

“Ama almak istiyorum. Bunların hepsi benim yüzümden oldu.”

Alex ona baktı. “Sana çıkma teklif ettiğimde, neye bulaştığımı biliyordum.”

“Ama böyle bir şeyi bekleyemezdin.”

“Evet,” diye kabullendi Alex. “Bu kadarını beklemiyor-dum. Ama her şey yoluna girecek.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?”

“Çünkü doğru. Hayattayız ve bundan önemli bir şey yok.” Alex, kadının eline uzandı ve Katie onun parmaklarım kendisininkilere doladığım hissetti. “Üzgün olduğumu söyleme fırsatı bulamadım,” dedi Alex.

“Ne için üzgünsün ki?”

“Kaybın için.”

Katie onun Kevin’dan söz ettiğini biliyordu; ne diyeceğini bilemedi. Alex, kadının, kocasını hem sevdiğini hem de ondan nefret ettiğini anlamış gibiydi. “Onun ölmesini hiç istememiştim,” dedi Katie. “Yalnızca beni rahat bırakmasını istemiştim.”

“Biliyorum.”

Katie tereddüt ederek adama döndü. “Aramız iyi olacak mı? Yani, bu olanlardan sonra?”

“Sanırım bu sana bağlı.”

“Bana mı?”

“Benim hislerim değişmedi. Seni hâlâ seviyorum. Ama senin hislerinin değişip değişmediğini çözmen gerek.” “Değişmedi.”

“O hâlde bütün bunlan adatmanın bir yolunu bulacağız. Çünkü ben, hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğimi biliyorum.”

Katie cevap veremeden, itfaiyecilerden biri onlara seslendi. Onlar da adama doğru döndüler. Adam bir şeyi çıkarmaya çalışıyordu. Doğrulduğunda, elinde ufak bir kasa olduğunu gördüler.

“Sence hasar görmüş müdür?” dedi Katie.

“Görmemiş olması lazım,” diye cevap verdi Alex. “Ateşe dayanıldı. O yüzden satın almıştım.”

“İçinde ne var?”

“Çoğunlukla kayıdar var ama onlara ihtiyacım olacak. İçinde fotoğraf olan birkaç disk ve negatifler. Korumak iste-diğim şeyler.”

“Kasayı bulduklarına sevindim.”

“Ben de,” dedi Alex. Duraksadı. “Çünkü içinde senin için de bir şey var.”

42

-j-**

I^atie, Alex’i Joyce’un evine bıraktıktan sonra sonunda eve döndü. Aslında dönmek istemiyordu ama kaçınılmaz olanı sonsuza dek erteleyemezdi. Orada kalmaya niyeti olmasa bile, eşyalarının bir kısmını alması lazımdı.

Çakıllı yoldan tozlar yükseliyordu. Katie yoldaki kasislere girip zıpladı ve sonunda arabayı evin önüne çekti. Üzerinde oyuklar, çizikler bulunan ama hâlâ sorunsuz çalışan cipin içinde oturup kapıya baktı. Kevin’m, verandasında gözlerini onun yüzüne dikmiş hâlde, kan kaybından öldüğünü hatırladı.

Kan izlerini görmek istemiyordu. Kapıyı açınca, Alex’in Kevin ona vurduktan sonra nasıl göründüğünü hatırlayacağından korkuyordu. Kristenla Josh’ın babalarına tutunurken histerik bir biçimde ağlayışlarını duyar gibi oluyordu. Bütün b unlan yeniden yaşamaya hazır değildi.

Eve girmek yerine, Jo’nun kulübesine gitti. Elinde Alex’in ona verdiği mektup

vardı. Katie, adama neden mektup yazdığım sorunca Alex başını sallamış, “Mektup benden değil,” demişti. Kade kafası katışmış hâlde adama bakmışa. “Okuyunca anlayacaksın,” demişti Alex.

Kade, Jo’nun evine yaklaşırken bir anısının canlandığını hissetti. Yangın çıkağı gece yaşanan bir şeyin anısının. Gördüğü ama neye yoracağını bilemediği bir şeyin. Tam yakaladığını düşünürken, anı kayıp gitti. Jo’nun evine yaklaşırken yavaşladı; kaşlarını kafa karışıldığıyla çatmışa.

Pencerede örümcek ağlan vardı ve panjurlardan biri yere düşmüş, otların arasında paramparça yatıyordu. Verandanın parmaklığı kırılmışa ve Kade, tahtaların arasında bitmiş oda-rı görebiliyordu. Gözleri her şeyi görüyor ama aklı, önündeki sahneyi algılamayı başaramıyordu. Kopmak üzere olan paslı kapı tokmağı, yıllardır silinmemiş gibi görünen pencerelerdeki kir.

Perde yok...

Girişte paspas yok...

Rüzgâr çanı yok...

Kade gördüklerine anlam vermeye çalışarak duraksadı. Kendini garip bir şekilde, ağırlıksızmış gibi hissediyordu; sanki uyanıkken görülen bir rüyadaydı. Yaklaştıkça, ev gözlerinin önünde çürür gibi oluyordu.

Kade gözlerini kırpışurdı ve kapının, üzerine saplanan bir çekiçle orta yerinden yanlmış olduğunu gördü.

Gözlerini tekrar kırpınca, duvarın köşedeki kısmının çürüyüp yerinde kenarlan tırtıklı bir delik bırakmış olduğunu gördü.

Gözlerini üçüncü kez kupa ve pencerenin alt yarısının çatladığını, kırıldığını, verandanın zemininde cam kırıklan olduğunu fark etti.

Kade kendine engel olamayarak verandaya çıku. öne eğilerek, pencereden karanlık kulübenin içine baktı.

İçeride tozla kirden, kırık mobilyalardan ve çöp yığınlarından başka bir şey yoktu. Hiçbir şey boyanmamış, hiçbir şey temizlenmemişti. Katie birden verandaya geri adım attı; neredeyse kırık merdivene takılıp düşecekti. *Hayır.* 8u

mümkün değildi. Jo'ya ne olmuştu? Küçük kulübede yaptığı değişikliklere ne olmuştu? Katie, Jo'yu rüzgâr çanı asarken görmüştü. Jo onun evine gelmiş, boya ve temizlik yapmak zorunda olmaktan yalanmıştı. Kahve ve şarap içmişler, peynir yemişler, Jo, Katie'nin bisikletiyle dalga geçmişti. Jo iş çıkışı onunla buluşmuştu, bir bara gitmişlerdi. Garson kız ikisini de görmüştü. Katie ikisine de şarap söylemişti...

Ama Jonun kadehine hiç dokunulmamıştı, diye hatırladı.

Katie şakaklarını ovdu. Kafası harıl harıl çalışıyor, cevap arıyordu. Jo'nun Alex'in onu bırakağı gün basamaklarda oturduğunu haurladı. Onu Alex bile görmüştü...

Yoksa görmemiş miydi?

Katie çürümeye yüz tutmuş evden geri geri uzaklaşa. Jo gerçekti. Onun hayal gücünün bir parçası olmasına imkân yoktu. Jo'yu kafasından uydurmamışa.

Ama Jo, senin sevdiğin her fiyi seviyordu. Kahveyi aynı senin içtiğin gibi içiyor, satın aldığın giysileri beğeniyordu. Ivattın Yerinde çalışanlarla ilgili düşünceleriniz birebir aynıydi.

Birden aklına rastgele detaylar doluştu ve kafasında iki ses mücadele etmeye başladı...

Orada yaşıyordu!

O zaman ev niye böyle berbat hâlde?

Birlikte yıldızlara baktık!

Sen yıldızlara tek başına baktın, o yüzden hâlâ isimlerini bilmiyorsun.

Evimde şarap içtik!

Bütün şişeyi kendi baştna içtin, başın o yüzden o kadar dönüyordu.

Bana Alex'ten söz etti! Birlikte olmamızı istiyordu!

Onun adım sen öğrenene kadar ağana almadı ve sen zaten adamla baştan beri

ilgileniyordun.

Çocukların psikologuydu!

Alexe ondan asla bahsetmemek için kullandığın bir bahaneydi bu.

Ama...

Ama...

Ama...

Cevaplar bir bir, çabucak ortaya çıkmaya başladı. Jo'nun soyadını bilmemesinin ya da onu araba sürerken görmemesinin sebebi... Jo'nun onu hiçbir zaman kendi evine davet etmeyişinin, boya yaparken yardım teklifini reddedişinin sebebi... Jo'nun koşu kıyafetleriyle birden Katie'nin yanı başında belirivermesi...

Katie içinde bir şeylerin boşandığını hissetti ve bütün parçalar yerli yerine oturdu.

Jo'nun aslında hiçbir zaman orada olmadığını anladı.

43

-jr-

J\ade hâlâ kendisini rüyadaymış gibi hissederek evine gitti. Sallanan sandalyeye oturdu ve Jo'nun evine bakarak, tama-men delirip delirmediğini merak etti.

Hayali arkadaşlar yaratmanın çocuklarda sık rastlanan bir durum olduğunu biliyordu. Ama o, çocuk değildi. Evet, Southport'a geldiğinde büyük stres alandaydı. Yapayalnızdı, hiç arkadaşı yoktu, kaçaka ve Kevin'ın yaklaşuğını düşünerek, sürekli dehşet içinde omzunun üzerinden bakıyordu. Onun yerine kim olsa tedirgin olmazdı ki? Ama bunlar bir alt benlik yaratmasına yetecek sebepler miydi? Belki bazı psikiyatrlar buna evet derdi ama Katie pek emin değildi. Sorun, buna inanmak istememesiydi. İnanamamışa çünkü Jo ona... *Gerçek* gelmişti. Yaptıkları konuşmaları haarlıyor, Jo'nun yüz ifâdelerini hâlâ görebiliyor, kahkahasının sesini hâlâ duyabiliyordu. Jo'yla ilgili anıları Alex'le olanlar kadar gerçek geliyordu. Tabii, muhtemelen Alex de gerçek değildi. Muhtemelen onu da uydurmuştu. Kristen'la Josh'ı da. Muhtemelen bir yerlerde,

bir akıl hastanesinde bir yatağa bağlanmış, kendi yarattığı dünyada kaybolup gitmişti. Başını salladı; hüsrana uğramış, kafası karışmıştı ama bir yandan da...

îçini kemiren, tam olarak parmağını basamadığı başka bir şey vardı. Bir şeyi unutuyordu, önemli bir şeyi.

Ne kadar uğraşsa da bunun ne olduğunu bulamıyordu. Son birkaç günün olayları kadını tüketmiş, gerilmesine neden olmuştu. Başını kaldırıp yukarı baktı. Alaca karanlık çökmeye başlıyor, hava sıcaklığı düşüyordu. Ağaçların yakınında sis yükselmeye başlamışa.

Jo'nun evine -bu, ruh hâliyle ilgili ne söylerse söylesin, Katie buraya hep öyle diyecekti- bakmayı bırakıp mektuba uzandı ve onu inceledi. Zarfin üzeri boştu.

Katie nedeninden emin olmasa da açılmamış mektubun korkutucu bir yanı vardı. Nedeni, mektubu verirken Alex'in yüzündeki ifade olabilirdi. Katie durumun yalnızca ciddi değil, aynı zamanda Alex için çok önemli olduğunu biliyordu; Alex'in ona daha önce neden bir şey söylemediğini merak etti.

Yakında hava kararacaktı ve Katie, zamanının azaldığını biliyordu. Zarfi diğer tarafına çevirip mührü kaldırdı. Solan ışıkta, san kâğıtlarda parmağını dolaştırdı. Sonra da katlanmış kâğıdan aça. Sonunda okumaya başladı.

Kocamın âşık olduğu kadına,

Bu kelimeleri okumak sana tuhaf geliyorsa, lütfen bunları yazmanın bana da aynı derecede tuhaf geldiğine inan. Ama bu mektubun normal bir yanı yok zaten. Söylemek istediğim, sana anlatmak istediğim çok şey var ve kalemi kâğıda ilk dokundurduğumda, ne yazacağımı

net bir biçimde biliyordum. Ama ¡imdi mücadele ediyorum ve nereden başlayacağıma emin olamıyorum.

Şunu söyleyerek başlayabilirim. Herkesin hayatında inkâr edilemeyecek kadar önemli bir değişim anının, birden her şeyi değiştiren birtakım durumların olduğuna inanıyorum. Benim için bu, Alexle tanıştığım andı. Bu mektubu ne zaman ve nerede okuyacağını bilmiyorum. Ama mektubu okumanın, Alexin seni sevdiği anlamına geldiğini biliyorum. Bu, aynı zamanda hayatım seninle paylaşmak istediği anlamına geliyor ve başka bir ortak yanımız olmasa da bu, ikimizin ortak deneyimi olacak.

Adım senin de muhtemelen bildiğin gibi, Carly. Ama hayatımın büyük bir kısmında, arkadaşlarım bana Jo dediler.

Katie okumayı bıraktı ve yazılanları kavrayamayarak ellerindeki mektuba baka. Derin bir nefes alıp o sözcükleri yeniden okudu. *Hayatımın büyük bir kısmında, arkadaşlarım bana jo dediler.* Katie sayfaları sıkı sıkı kavradı, haarlamaya çalışuğı şeyin nihayet nedeştiğini hissetti. Birden, yangın gecesine, ebeveyn yatak odasına döndü. Sallanan sandalyeyi kaldırıp pencereye savururken kollarıyla sırtının zorlanışını hissetti, Josh'la Kristen'ı yorgana sararken arkasında bir parçalanma sesi duyunca içinde yükselen paniği hissetti. Aniden, net bir biçimde, döndüğünü ve duvarda asılı fotoğrafı, Alexin karısının portresini görüşünü haurladı. O sırada kafası karışıktı ve sinirleri, dumanla korkudan oluşan o cehennemde kısa devre yapmışa.

Ama o yüzü görmüştü. Evet, daha iyi bakabilmek için portreye bir adım yaklaşmışa bile.

Aldı o an bu bilgiyi algılayamasa *dz,Joya çok benziyor*, diye düşündüğünü hatırlıyordu. Ama şimdi yavaşça kararan gökyüzünün altında, verandada otururken, yanıldığını kesin bir biçimde anlamıştı.

Her konuda yanılıyordu. Başını kaldırıp yeniden Jo'nun kulübesine baktı.

Joya benziyordu, diye düşündü, *çünkü zaten Jo'ydu.* Yine başka bir davetsiz anıyla yüz yüze geldi ve Jo'nun geldiği ilk sabahı hatırladı.

"Arkadaşlarım bana Jo derler," demişti tanışırken.

Aman Tanrım.

Kade'nin beti benzi attı.

Jo...

Birden, Jo'yu hayal etmediğini anladı. Onu kafasından uydurmamışım

Jo gerçekten oradaydı. Katie boğazının sıkışmaya başladığını hissetti. İnanmadığından değil, arkadaşı Jo'nun -tek gerçek dostu, akıl hocası, destekçisi ve sırdaşının- bir daha geri gelmeyeceğini anladığı için.

Bir daha asla kahve içemeyecekler, bir şişe şarabı paylaşamayacaklar, ön verandada muhabbet edemeyeceklerdi. Katie, Jo'nun kahkahasını bir daha duyamayacak, kaşlarını kaldırışını göremeyecekti. Jo'nun ağır işler yapmaktan yakmışını bir daha dinleyemeyecekti. Katie, hayattayken tanışma şansına sahip olmadığı harikulade arkadaşının yasını tutarak ağlamaya başladı.

Tekrar okumaya başlamadan önce, ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Hava iyice kararmıştı; Katie içini çekerek ayağa kalktı ve ön kapının kilidini açtı. İçeri girip mutfak masasına oturdu. Jo'nun bir keresinde karşıdaki sandalyeye

oturduğunu hatırladı. Katie, açıklayamadığı bir sebepten dolayı gevşemeye başladığını hissetti.

Tamam, diye düşündü. *Söyleyeceklerini dinlemeye hazırım.*

Ama hayattmın büyük bir kısmında, arkadaşlarım bana Jo dediler. Sen bana iki isimden biriyle hitap edebilirsin. Bilesin diye söylüyorum, seni şimdiden arkadaşım olarak görüyorum. Umanm bu mektubun sonuna geldiğinde, sen de benim için aynı şeyleri hissedersin.

ölmek garip bir şey, seni ayrıntılarla sıkmayacağım, önümde birkaç haftaya da birkaç ay olabilir. Bunun klişe olduğunu biliyorum ama bir zamanlar önemli olduğuna inandığım çoğu şeyin artık bana önemli gelmediği doğru. Artık gazete okumuyorum, borsayı umursamıyorum, tatildeyken yağmur yağar mı diye endişelenmiyorum. Onun yerine, hayatımın önemli anlarını düşünürken buluyorum kendimi. Alex% onun evlendiğimiz gün ne kadar yakışıklı göründüğünü düşünüyorum. Josh'la Kristenı kollanma ilk aldığımda ne kadar yorgun ve mutlu olduğumu hatırlıyorum. Onlar harikulade bebeklerdi. Onları kucağıma yatırır, uyuyuşlartnı izlerdim. Bunu saatlerce yapsam da sıkılmaz, burunlarının ya da gözlerinin benimkine mi yoksa Alexinkine mi benzediğine karar vermeye çakşırdım. Bazen, rüya görürlerken minik elleriyle parmaklanma sanlırlardı. Bundan daha saf bir mutluluk tatmadığımı düşündüğümü hatırlıyorum.

Çocuğum olana kadar, sevginin gerçekten ne demek olduğunu anlamamıştım. Beni yanlış anlama. Alex'i çok seviyorum ama Kristenla Josh'a hissettiğim, başka bir sevgi. Şimdi bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Açıklamama gerek olduğundan da emin değilim. Tek bildiğim, hastalığıma

rağmen kutsandığımı hissettiğim, çünkü iki şeyi de tecrübe edebildim. Dolu■ dolu, mutlu bir hayat sürdüm ve çoğu insanın hiçbir zaman tatmayacağı bir sevgiyi tecrübe ettim. Ama doktorların tahminleri beni korkutuyor. Alexm yatımdayken cesur olmaya çalınıyorum, çocuklar da neler olduğunu anlayamayacak kadar küçükler ama tek başıma olduğum sessiz anlarda gözyaşlanm fırsat kolluyormuşçasına boşanıyor ve ben hiç durup durmayacaklarını merak ediyorum. Böyle yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama çocuklarımı hiçbir zaman okula götüremeyeceğimi, Noel sabahı yüzlerinde beliren heyecanı bir daha asla göremeyeceğimi düşünürken buluyorum kendimi. Kristerim mezuniyet balosu için elbise almastna yardım edemeyecek, Josh'm beyzbol oynayışını izleyemeyeceğim. Onların yaptığını göremeyeceğim ve onlarla birlikte yapamayacağım o kadar çok şey var ki. Bazen, evlendiklerinde onlar için uzak bir anıdan ibaret olacağımı düşünüp umutsuzluğa kapılıyorum.

Artık yanlarında değilken onları sevdiğimi nasıl söyleyebilirim ikisine? Peki ya Alex ne olacak? O benim hayallerimdeki erkek. Benim yoldaşım, sevgilim ve arkadaşım. O çocuklarına çok düşkün bir baba ama dahası, ideal bir koca. Beni kollarına aldığında hissettiğim huzuru ya da gece onun yanında yatmayı nasıl sabırsızlıkla beklediğimi anlatamam. O son derece müşfik bir adam; dünyadaki iyiliğe inana var. Onu yalnız hayal etmek kalbimi paramparça ediyor. O yüzden sana bu mektubu vermesini istedim; bunun, bana verdiği sözü tutmasını, yine özel birini bulmasını sağfamamn bir yolu olduğunu düşündüm.

Onu seven, kendisinin de sevebileceği birini bulmasınt istiyorum. Onun buna ihtiyacı var.

Onunla beş yıl boyunca evli kalacak kadar şanslıydım. Çocuklarıma bundan daha kısa bir zaman boyunca annelik edebildim. Şimdi hayatım sona ermek üzere ve yerimi sen alacaksın. Alexle birlikte yaşlanan eş ve çocuklartmtn, anne diyeceği tek kadın olacaksın. Yatakta çaresizce yatıp aileme bakmak ve bunları bilmek, durumu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığım fark etmek nefici bir şey, hayal bile edemezsin. Bazen, geri dönmenin bir yolunu bulacağımı ve hepsinin mutlu olmasını sağlayabileceğimi hayal ediyorum. Onlara cennetten göz kulak olabileceğime ya da onlart rüyalarında ziyaret edebileceğime inanmak istiyorum. Yolculuğum sona ermiyormuş gibi davranmak istiyor, onlara duyduğum somuz sevginin bunu bir şekilde mümkün kılması için dua ediyorum.

Sen de bu noktada devreye geriyorsun. Benim için bir şey yapmanı istiyorum.

Şu an Alex'i seviyorsan, onu sonsuz kadar sev. Onu yine güldür, birlikte geçirdiğiniz zamanın değerini bil Yürüyüşe çıkın, bisiklet sürün, kanepeye kıvrılıp battaniyeye sarılmış hâlde filmler izleyin. Ona kahvaltı hazırla ama onu şımartma. Bırak o da sana kahvaltı hazırlasın; böylece özel olduğunu düşündüğünü gösterebilir. Onu öp, onunla seviş ve kendini onunla tantştığın için şamlt say. Çünkü o seni haklı çtkaracak türden bir erkek.

Çocuklanmt da benim gibi sevmeni istiyorum, ödevlerine yardım et, düştüklerinde çizilen dirsekleriyle dizlerini öp. Elini saçlarından geçir ve onlara, akıllarına koydukları her şeyi yapabileceklerini söyle. Gece üstlerini

örtüp yatır, dualarını etmelerine yardıma oL öğle yemeklerini hazırla, arkadaş edinmelerini destekle. Onları taparcasına sev. Onlarla birlikte gül, büyüyüp iyi yürekli, bağımsız yetişkinler olmalarına yardım et.

Otılan ne kadar seversen, onlar da sana on katı bir sevgiyle karşılık vereceklerdir. Ne de olsa babalan Alex.

Lütfen, sana yalvarıyorum, benim için bunları yap.

Ne de olsa onlar artık benim değil, senin ailen.

Yerime geçtiğin için öfke ya da kıskançlık hissetmiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, seni arkadaşım olarak görüyorum. Kocamla çocuklarımı mutlu ettin; keşke orada olup sana bizzat teşekkür edebilsem. Onun yerine tek yapabileceğim, sana sonsuza dek minnettar olduğumu söylemek.

Alex seni seçtiyse, benim de seni seçtiğime inanmanı istiyorum.

Ruhen arkadaşın Carlyjo

Katie mektubu okumayı bitirdiğinde gözlerindeki yaşları sildi ve sayfalan yeniden zarfa koymadan önce, parmağını üstlerinde dolaştırdı. Sessizce oturup Jo'nun yazdıklarını düşündü. Jo'nun söylediklerini harfi harfine yerine getireceğini şimdiden biliyordu.

Mektuptan dolayt değil, diye düşündü, öyle yapacaktı, çünkü açıklanması imkânsız bir biçimde, Jo'nun onu, nazikçe de olsa, Alexe başta bir şans vermeye zorlayan kişi olduğunu biliyordu.

Katie gülümsedi. “Bana güvenden için teşekkür ederim,” diye fisddadı. Jo’nun baştan beri haklı olduğunu anlamıştı.

Alex’e ve çocuklara âşık olmuştu. Onlarsız bir geleceği hayal edemiyordu. *Eve gitme vakti*, diye düşündü. Ailesini görme vaktiydi.

Dışarıya çıktığında ayın, dpe giderken ona rehberlik eden, pınl pırıl, beyaz bir diske benzediğini gördü. Ama Kade arabaya binmeden önce, omzunun üzerinden Jo’nun evine doğru baktı.

Işıklar yanıyordu ve kulübenin pencereleri sapsarı parlıyordu. Katie, Jo’nun boyanmış mutfakta, pencerede durduğunu gördü. Fazla bir şey göremeyecek kadar uzakta olmasına rağmen, onun gülümsediği hissine kapıldı. Jo dostça veda etmek için elini kaldırdı ve Katie, sevginin bazen imkânsızı başarabileceğini bir kez daha hatırladı.

Ama Katie gözlerini kırptığında, kulübe yeniden karanlığa gömüldü. İçeride hiç ışık yoktu ve Jo yok olmuştu. Ama Katie, mektupta yazan sözlerin hafif esintiyle ona doğru taşındığını duyabiliyordu.

Alex seni seçtiyse, benim de seni seçtiğime inanmam istiyorum.

Gülümsedi ve arkasını döndü. Jo’nun, bir yanılsama ya da hayal gücünün bir parçası olmadığım biliyordu. Katie, ne gördüğünün farkındaydı. Neye inandığını biliyordu.

NICHOLAS SPARKS

dünyanın en çok okunan yazarlarından biri. Bütün kitapları ***New York Times*** çoksatar listesine ilk sıralardan girdi ve toplamda yüz milyonun üzerinde okura ulaştı. Eserleri ellinin üzerinde dile çevrildi ve birçoğu sinemaya uyarlandı.

Sparks, Kuzey Carolina'da yaşıyor, www.nicholassparks.com adresinden yazarla ilgili daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.